

L. Cheram inv.

G. Vanderpicht sculp

Lern

Δ

r

S

No

Z

R

Ex C

L. Cheram inv.

G. Vanderpicht sculp

Lern

Δ

r

S

No

Z

R

Ex C

Longinus (DL) K

58 n 6

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

Τ Ψ Ο Τ Σ

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α.

DIONYSII LONGINI

DE

SUBLIMITATE
COMMENTARIUS,

Quem NOVA VERSIONE donavit,

NOTIS illustravit, & partim Manuscriptorum ope, partim
conjecturâ emendavit (additis etiam omnibus
eiusdem Auctoris Fragmentis)

ZACHARIAS PEARCE, A. M.

REGIÆ MAJESTATI à SACRIS DOMESTICIS, &c.

Editio secunda, Notis & Emendationibus auctior.

L O N D I N I :

Ex Officinâ JACOBI TONSON, & JOHANNIS WATTS.

M DCC XXXII.

NOTITIA NOTITIA

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

HONORATISSIMO VIRO
T H O M Æ
 COMITI DE MACCLESFIELD,
 VICE-COMITI *PARKER* DE *EWELME*,
 BARONI DE MACCLESFIELD,
 Summoque Magnæ Britanniae CANCELLARIO.

OvA hæc Com-
 mentarii de Sub-
 limi genere dicen-
 di Editio, Tuis,
 Vir Nobilissime,
 in ædibus & suscepta & magnâ

A 3 ex

D E D I C A T I O.

ex parte elaborata, eodem jure, quo Me Parentem, Te Patronum agnoscit : cum enim septem abhinc annos Ciceronis tres de Oratore dialogos ediderim Tuoque nomine ornârim, meorum studiorum primitias adeò non rejecisti, ut Me in Familiam (penè dixeram in Amicitiam) tuam receperis. Ex illo tempore quot me secuta sunt vitæ commoda! quot res, de quibus mihi quodammodo licet gloriari! Te enim, dum in Familiarium tuorum numero essem, habui exemplum tantæ morum Suavitatis, ut qui dignitate summos æquas, facilitate infimis
par

DEDICATIO.

vii

par esse videaris: Te maximæ Innocentiæ Modestięque non in factis solùm, sed in dictis; etiam inter convivia, & ubi liberiùs paulò se solet animus remittere: Te tam incredibilis & prope singularis Diligentię in omnibus summi tui muneris partibus sustinendis, ut (nisi accederet bona valetudo) publicæ saluti utiliter potiùs, quàm Tuæ prudenter, consuleri viderere: Tecum mihi dulcis studiorum consortio fuit; neque enim, tot licet laboribus implicatus, tam in Legibus nostris interpretandis & æquitate molliendis occupatus, ab aliis studiis doctrinisque re-

A 4

fugisti,

D E D I C A T I O.

fugisti, aut in iis (in Theologia præsertim) peregrinum Te & hospitem esse voluisti. Memini, & juvat meminisse, quantâ cum delectatione Te sæpius in sermonibus quotidianis audierim (non ostentandæ eruditionis tuæ, sed levandi laboris gratiâ) proferentem vel ea, quæ in Sacris Scripturis & Ecclesiæ Patribus legendis notâs-
ses; vel ea, quæ in reconditâ multiplicique Mathematicorum arte didicisses; vel ea, quæ subsecivis horis ex amœnioribus Poëtarum lusibus hausisses: Tantam scio & tam lautam supellectilem non esse in Jurisconsultorum instrumento:
penè

DEDICATIO.

ix

penè enim infiniti laboris est
 ipsa per se Legum nostrarum
 scientia : multa ille memoriâ
 continet, cui hæc penitus notæ
 sunt: at Tibi semper nihil e-
 ruditionis satis visum est, cui
 aliquid addi posset; illa igitur
 omnia ita propria Tua fecisti,
 ut quâcunque de arte sermo-
 nem haberes, videri posses non
 inertem & ingloriam vitam e-
 gisse, si nihil aliud scires. Hæc
 testis loquor, hæc gratus aliis
 cognosci velim: de cæteris tuis
 virtutibus, quæ in conspectu
 omnium positæ sunt, quasque
 ad publicas res gerendas affers,
 mihi prorsus tacendum esse
 censeo: multâ enim cum lau-
 de,

D E D I C A T I O.

de, minimâ cum invidiâ sextum jam annum agens difficile illud & arduum summi Magnæ Britanniae Cancellarii munus exequeris: nôrunt jam omnes qualis in Tribunali Judex, qualis in Procerum confessu Præses emineas: quàm incorruptus sanctusque, & tamen quàm dulcis sis; quàm nullum laboris genus refugias, & tamen quàm semper vacuo esse animo videaris: mea igitur vox hîc publicæ voci cedat necesse est, ne in tanto bonorum plausu consensuque ego id solus velle videar, quod omnes sibi jure faciendum putant; Officii mei magis est, ut
gratias

D E D I C A T I O.

xi

gratias referam ob ea benevoli
animi indicia, quæ mihi quo-
tidie ferè ostendisti : Parentis
enim me potiùs, quàm Patro-
ni, more fovisti; multisque ex
beneficiis, quibus Tibi obstric-
tus sum, satis apparet, quàm
constanti & diuturno amore
eos prosequeris, quos felici A-
micorum tuorum nomine or-
natos esse velis : Nihil verò
magis postulat, ut gratum me
præstem, ut (salvis omnibus
Religionis officiis) totus Tuus
sim, quàm nuperrimum illud,
quo jam fruor, benevolentiae
& amicitiae signum : Vereor
equidem, ut omnes tantæ Pa-
roeciae, cui me præfecisti, cu-

ras

D E D I C A T I O.

ras dignè satis sustineam, ut
tuam expectationem & spem
(fortasse paulò, quàm par e-
rat, majorem) de me concep-
tam expleam: sed fixum ani-
mo meo & immotum (faven-
te Deo) sedet, nequid refu-
giam, quod possint aut vires
meæ, aut naturæ, quantulæ-
cunque sint, dotes: ut Regis,
Patriæ, Ecclesiæ nostræ com-
modis serviam, me dedam: si-
quid adjumenti per me his
importari possit, eò libenter
omnes labores mei se conver-
tent: sic & Tibi & Officio
meo satisfaciam; sic ex animo
& Tuo & Meo vitæ cursum
instituum, sic (id quod mihi
semper

DEDICATIO.

xiii

semper in votis est) Tui non omnino dissimilis futurus sum. Interim placido, id est, quotidiano tuo vultu hos studiorum meorum fructus tibi humillimè offerri patiaris; si quos lapsus ex incuriâ in hanc Editionem Longini obrepisse videas, eodem eos modo, quo in aliis scriptis meis diu soles, inter legendum notes, meumque iudicium saniori tuo iudicio, quasi normâ, dirigas: hoc mihi cordi futurum est; cùm enim in scribendo primum sit, ut quis optimis iudicibus placere se sciat; proximum est, ut optimi illi iudices, ubi quid ipsis parum placet, significant qui-

D E D I C A T I O.

quibus de causis non probetur,
 & quo modo emendari debeat:
 Permittas mihi, Vir illustrissi-
 me, ut hanc de Te spem ha-
 beam; nequid beneficii, quod
 à Te accipi possit, genus Mihi
 deesse videatur, quem tot be-
 neficiis jam effeceris

Tui observantissimum

Tibique devinctissimum

Cal. Maii, 1724.

ZACHARIAM PEARCE.

cipien
 dà pe
 Fr
 gini
 cem
 rò sub
 dit V
 nesciu
 Manu
 sis typ
 omnes
 rio lin
 Gabri
 cadem
 sione d

LECTORI.

UM Tibi in manum trado Longini de Sublimitate Commentarium, sciri velim quot qualesque Editiones meam præcesserint, quibus de causis hanc suscipiendam censuerim, quidque ipse in illâ exornandâ perfecerim.

Franciscus Robortellus Utinensis primus hoc Longini opusculum ex Bibliothecarum latebris in lucem protulit & impressit Basileæ 1554: anno verò subsequente illud idem ex MSto Bessarionis edidit Venetiis Paulus Manutius Aldi filius, omnino nescius aliam Editionem suæ antecessisse: ad eam Manutii Editionem finxit suam Fr. Portus Cretenfis typis Crispini excusam 1570, quam & reliqui omnes secuti sunt, qui in hoc Longini Commentario limando elaborârint. Primus verò omnium Gabriel de Petra, Græcæ linguae Professor in Academiâ Lausannensi, hunc libellum Latinâ Versione donavit, eamque unâ cum textu Græco impressit

pressit Genevæ 1612: hanc autem Gabrielis de Petra Editionem iterum imprimendam curârunt Ger. Langbænius Oxoniæ 1638, & Tanaqu. Faber Salmurii 1663: quorum ille multis & longè omnium doctissimis Annotationibus opus illustravit; hic verò suæ Editioni Notulas quasdam legenti utiles jucundasque inseruit, uberiores (ut ipse promisit), si vixisset, daturus: De Editione Bononiensi factâ 1642, quæque Editioni Fabri antecessit, melius est tacere, quàm (id quod loquenti necesse esset) malè dicere. Hos omnes multo interjecto tempore secutus est Jacobus Tollius; qui textum Græcum Longini sæpiùs ex MStis emendavit, sæpiùs ex aliorum suisve conjecturis mutavit: qui etiam, cum veteris illius Versionis Latinæ vitia innumera & barbariem ferè continuam videret, aliam ipse Versionem Latinam sibi faciendam statuit: hanc igitur unà cum textu Græco impressam, Notis omnium superiorum in unum congestis, multisque à se ad illustrandum & emendandum Auctorem adjectis, edidit Trajecti ad Rhenum anno 1694. Postea verò istam Tollianam Editionem in brevius cœgit celeberrimus J. Hudsonus, jussitque prodire Oxoniæ 1710, alterâque vice 1718: & ut minori esset formâ suus liber, omnes ferè Tollii aliorumque Notas, præter Criticas, omisit, periodosque in Versione Latinâ Tollii nimium se profundentes in arctius redegit.

Hab

Habes jam, Lector, omnium (opinor), quæ meam præcefferint, Editionum & ordinem & numerum: quibus de causis novam susceperim, quidque in eâ perfecerim, paucis nunc accipe. Græcum quod attinet textum, vulgatum illum Manutii ubique secutus sum, nisi ubi me aliò duceret Editionis primæ & MStorum auctoritas: cum enim Manutius in initio suæ Editionis dicat se multa præclare emendasse, nec tamen Lectori notum usquam faciat, quæ sint MSti Lectiones, quæve suæ Conjecturæ, multum de fide ejus Editionis detrabendum censeo: nimium sanè sibi hic indulgit, ideoque minus utilis fuit Editor: cum enim ille multâ scientiâ & lectione vir sciret, quibus ex Auctoribus & ex quâ illorum operum parte omnia ea loca petenda essent, quæ ex veteribus Scriptoribus citaverit Longinus, non ea ad fidem sui MSti, quo more Robortellus, impressit; sed ita immutavit, ut per omnia vulgatis eorum veterum Scriptorum Editionibus convenirent. Ne verò temere hoc dictum videatur, en exemplum, quo id probaturus sum: in Sect. 32. Græcus textus Manutii exhibet hæc verba, πάντα (φησι) κατεσχίασαν, περιβολῶ τῆς ἑξωθεν ἢ σάρκα, εἶον τὰ πηδήματα, περιδέμντοι: at inter errata Typographica ad finem sui libelli notata Lectionem sequentem, tanquam veram, posuit, πάντα αὐτά (φησι) κατεσχίασαν ἄνωθεν, τὴν ὃ σάρκα περιβολῶ μὴ καυμάτων, περιβλημα ὃ χειμῶνων, ἐτι ὃ πτωμάτων,

των, οἷον τὰ πωλητὰ ἑσέως κτήματα, σώμασι μα-
 λακῶς ἢ πρῶτως ὑπέκβησαν: *postrema hæc Lectio*
omnino iis quadrat, quæ apud Platonem in Timæo
occurrunt; at prior illa Lectio in Editione pri-
mâ & omnibus MStis reperitur: censeo igitur
binc satis constare, quòd Manutius priorem illam
ex suo MSto hauserit; postea verò, inspecto Pla-
tonis loco citato, Longinum hîc ex Platone (ut ipsi
visum est) emendârit, at (ut mihi) malè mutâ-
rit: neque enim adduci possum, ut credam Ma-
nutium tot verba temere in textum, aut aliâ quàm
sui MSti auctoritate, primò admisisse, præsertim
cum ea in cæteris omnibus MStis occurrerent. Et
si semel hoc fecisse probatur Manutius, cur non
illum passim ferè hoc fecisse credamus, cum in
locis à veteribus Scriptoribus citatis multum à
MStorum Lectione recedentem videamus? Negari
quidem non potest quin, si MStus ille in Bibliotheca
Sⁱ Marci Venetiis adservatus idem sit, quem
Manutius (uti videtur) secutus est, quemque
MStum Bessarionis appellat; negari, inquam, non
potest, quin ea, quæ de Manutii Editione dixerim,
vera sint; codex enim ille Sⁱ Marci multis in lo-
cis cum cæteris codicibus scriptis convenit, à Ma-
nutianâ verò Lectione dissentit. Scilicet clarissi-
mus ille aliqui vir sibi in animum induxit suum
Longini MStum errâsse, ubicunque exhibuerit lo-
ca Herodoti, Platonis, Demosthenis &c. aliis ver-
bis, quàm quæ istorum Scriptorum Editiones hodiè
 præ

præ se ferunt. At huic non facile assentior; neque enim aut Longino aut aliis priorum sæculorum Scriptoribus videtur usitatum fuisse accuratè fidè-que satis verba citare: imò nusquam (si benè meminì) Longinus per totum suum Commentarium cujusvis Auctoris locum iisdem verbis (modò pluribus, quàm duobus aut tribus, consisteret) exhibuit: nec aliter ab aliis Scriptoribus factum video: si enim sensum Auctoris, & præcipua citatæ sententiæ verba ob oculos Lectoris ponerent, de cæteris minus solliciti fuere: accurata hæc citandi diligentia, quâ hodie utimur, quæque laudabilis sanè est, frustra in veteribus quærenda est; non ita pridem in literariam Rempublicam importata est: nostræ consuetudini, posteriorum sæculorum mori debetur: de quâ re si quis dubitet, veteres hoc animo consulat Auctores, & inveniet (ni multum fallor) non solum Longinum, sed cæteros summos Scriptores, in hac re non dico errasse, sed multum ab eo, quod jam facimus, plerumque abiisse: vellem igitur hoc Cl. nostro Whistono in mentem venisset, qui, cum nonnulla veteris Testamenti loca inveniat non verbum verbo in Novo Testamento reddita, aliam, prorsus aliam sibi V. T. Lectionem, quæ cum Lectione N. T. melius conveniat, multo cum labore, nonnullâ (vereor) cum temeritate excogitat: Sed hoc obiter dico; neque enim meæ scriptionis hujusque temporis est aut Manu-

tium aut nostrum Whistonum culpæ, sed hujus Editionis rationem Lectori reddere.

Novam præterea hujusce Commentarii Versionem Latinam feci & imprimendam curavi; nec tamen Tollianam illam non laudandam censeo: at (verum fateri liceat) illa non mihi se satis probat; Tollius enim stili Ciceroniani amantissimus videtur sensum Longini pluribus, quàm necesse fuit, verbis dilatasse & attenuasse: præ nimio studio longiores periodos proferendi, Lectorisque aures implendi ita multa loca obscuravit, ut minori (opinor) labore intelligendus sit Longinus, quàm Tollius. Velim Interpretem fidum esse, sed non sui ostentatorem; sit modo ejus dictio Latina, sint verba sensum Græci auctoris clarè breviterque exprimentia, non quæro an Versio ornatum præ se ferat; neque enim legenda, sed consulenda est illa, ut de vi Græcorum verborum ignaris præsentis sit auxilio: De iis hæc Versionibus Latinis intelligi velim, quæ unà cum Græco Auctoris textu imprimuntur: de cæteris enim, seorsim editis, qualis est Gallica illa Celeberrimi Boilavii Versio, longè aliter se res habet: in his & ornatum & elegantiam quærimus; in his sensum magis quàm verba paria paribus respondentia spectamus: nec possit ille Interpres omnino placere, qui non (prout ejus Linguae, quâ utitur, postulat ratio) aliqua immutat, corripit, dilatat, ut ipsam vim spiritumque Auctoris ob oculos legentium ponat.

Sæpius

Sæpius licet Textum Græcum mutârim, vel potius emendârim, nihil meum, (si excipias unum aut alterum), quâcunque fretus ratione, illi inserui: MStorum auctoritatem ubique ferè secutus sum; rationes verò Textûs immutati paginis singulis subjeci, & quæ lectio esset Manutii, sive (ut eam sæpius voco) vulgata, passim Lectores monui.

Totum insuper Commentarium Notis illustravi; quarum partem ex Fabro, Langbænio, aliisque, earum auctioribus nominatis, mutuatus sum; longè verò majorem partem ex proprio penu hausi: Interim non id in Notis (ut vulgò solet) mihi faciendum censui, ut solum Auctoris verba sensumque explicarem, & obscuris locis lucem darem; sed Latinos Auctores eodem modo, quo Longinus Græcos, examinandos protuli, & ubique ejusdem Sublimitatis generis exempla ex Virgilio, Cicerone, Sacris Scripturis &c. collegi; paria paribus objeci, fecique ut Lector (temerè potiùs an cum judicio, ipse videat) easdem scribendi virtutes, eademve vitia Sublimitati contraria in Latinis Scriptoribus vel collaudare mecum unà posset, vel culpâre.

Suprà memoratas Editiones omnes in hoc opere perficiendo ad manus habui: quibus inspectis & perlectis omnium ferè mendarum ortum planè vidi; mihiq; sæpius apparuit, quis Editor vel consultò vel errore Typographico quemlibet Longini locum malè mutârit, & sequentes Editores secum unà de recto Lectionis tramite deflexerit. Versio-

nem etiam Gallicam (nobilem quidem & puram, sed quam non semper fidam satis esse opinor) ob oculos meos posui, & quasunque Notas Boilavius ipse, aut Dacierus & Boirvinus illi addiderint, eas diligenter perlegi, & ubi operæ pretium fuit, in meam Editionem recepi: Imò mihi comparavi Conradi Samuelis Schurzfleischii animadversiones in Longinum, utiles quidem tum ob doctrinam, quàm sæpissimè ostentant, tum ob variantes Lectiones, quas ille ex MSto Ambrosiano collectas in lucem protulit.

Præterea duos Indices huic operi subjeci; quorum prior, qui voces phrasisque in Commentario de Sublimitate occurrentes continet, multo auctior & emendatior jam prodit.

De MStis, quibus hîc usus sum, postremo in loco dicendum judicavi. Ambrosiano illo, qui in Bibliothecâ Mediolani extat, quemque prædictus Schurzfleischius contulit in chartâ (ut ait) bombycinâ manu, si non vetustissimâ, satis tamen antiquâ, & quidem in formâ majoris ordinis scriptum, primus ego in edendo Longino usus sum: Diligenter etiam perlegi & ad examen vocavi omnes eas variantes Lectiones, quas ex MSto Eliensi collectas suæ Editioni subjecit Hudsonus, & quas ex tribus MStis Vaticanis à Zacagnio collectas ad finem sui libri Tollius imprimendas curavit. Sed ante omnes MStum Parisiensem consulendum putavi, qui sexcentos annos habere creditur, quemque
dicat

longè alia & eâdem, quâ MStus ipse, manu scripta, extat ibi operis hujus divisio; nam in pag. 50. è regione verborum Ἀλλή τις πρὸς τὰ εἰρημύα ὁδὸς ὅτι τὰ ὑψηλὰ τεῖνει extat in margine vetustâ manu scriptum B: similiter in pag. 64. è regione verborum Ἀυτόδι μύτοι καὶ ὁ πρὸς χρημάτων reperitur Γ: & in pag. 96. ubi occurrunt hæc verba Ἐπειδὴ μύτοι ἢ τὰ λόγῳ νόησις, in margine apparet δ: denique in pag. 126. ad verba Ἡ πρὸς πλὴν μοῖρα τῶν σωτηριῶν εἰς τὸ ὑψὺ, margini illius MSti (ut in Specimine possis videre) affigitur id, quod idem valet ac E. Sed & alia eaque majora nos docet MStus ille: qui (ut testatur idem Boivinus) triginta plagulis (Angl. Sheets) constat, quarum viginti tres priores, singulæ octo folia habentes, Problemata Aristotelis continent: solæ verò septem posteriores ad Commentarium Longini de Sublimitate spectant, quarum nullæ pleno illo numero fruuntur octo foliorum, quibus constant viginti tres priores; omnes enim non nisi triginta folia constituunt: plagulæ vicesima quarta, sexta, septima & nona (notata ibi α, κς, κς, κθ) sex solum folia habent, duobus mediis amissis: plagula vicesima quinta omnino deest, sed, cum duo illius plagulæ folia extarent eo tempore, quo ex hoc MSto reliqui olim descripti erant, sex solum ejus folia jam perierunt: plagula vicesima octava (notata κη) non habet plura quàm quatuor folia, totidem mediis amissis; tricesima verò & ultima plagula tribus

tribus
& ita
scriptu
tum e
omnia,
ut, mei
cis his
ad An
tinent
rà ad
suprà
& ub
ginta
rium

Fol. 1.

2. ἐμ

I

3. τῶ

4. α

5. α

H

tribus solum foliis constat, quæ & continua sunt, & ita usque ad ultimam lineam ultimæ paginæ scripturâ impleta, ut in dubium venire possit, quantum ex hac postremâ perierit, hæc sunt ferè ea omnia, quæ de hoc MSto Boivinus observârit: sed ut melius, Lector, possis cognoscere, quibus in locis his MStus deficit, & (si ex plagulis illis, quæ ad Aristotelem spectant, has, quæ Longinum continent, metiaris) judicare, quantâ hoc opus jacturâ ad nos pervenerit; en Schema quoddam mihi à suprâ dicto homine Græco missum, quod ostendit & ubi desinunt, & ubi incipiunt singula illa triginta MSti folia, quæ hunc Longini Commentarium continent;

PLAGULA PRIMA.

Sic definit

Sic incipit

Fol. 1. ἐνεκελύσω καὶ ἡμᾶς τι περ -- Fol. 2. ἐκ ὧν πάλιν

2. ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπομνηστέον, ὡς ἡ μὲν

In MSto hic scribitur λέπει & Latine desunt duo folia, sed videntur potius tria folia deesse.

3. καὶ καμίνε χάσι μάκισον

3. τῶ ξέναι νοήσεις - - - - - 4. ἐκ κινεῖν πολλάκις

4. ἀπ' ὧν καὶ ἡμῖν τάχα - - - 5. θὰ χεδὸν ἀπ' αὐτῶν τίτων

5. καὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήσολον--

PLAGULA SECUNDA.

Hic in MSto recentiori manu scriptum occurrit λέπει & Latine desunt folia octo.

P L A -

P R Æ F A T I O.

PLAGULA TERTIA.

6. ἐν ᾧ φάει καὶ ὀλεσθον
 6. ἡ σοι γνωρίζων, ὡς ἡ ἀπα - - 7. καὶ τὰ πάλαι ἐν τοῖς
 7. ὀλίγων ᾧ δια ζύλον αἰδ' ἐ - - 8. ῥυκεῖ πλὴν μικρὸν αὐτὸ
 8. ἡ μὲν τὸ ζήτῳ μὲν ἀποδίδει - -

Defunt hic duo folia.

9. πλεσιώτατα καθάπερ τι
 9. ἀπὸ ῥοιαί τινες φέρον, ὅφ' ἂν 10. πνεύματα καὶ οἱ μὴ λίαν
 10. ἐκ ἂν λάθοι σε, ἐδ' ὅτι τ' - - 11. μὲν ἐν ποιήσει τέλει
 11. πρὸς τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέ - -

PLAGULA QUARTA.

12. ἐν ἔχει τ' ἐκπύπῳ
 12. περικινδυνόσαντας, φαίνεται
 13. δι' ἐ - - - - 13. νὸς τὰ ὁμοτικῶν χήματ'
 13. κατασοφίζῃ, καὶ εἰς καταφύ - 14. νησιν ἐαυτὸ λαμβάνων
 14. Ἡροδότειον περὶ τῶν ἐκ τῶν -

In MSto hic scribitur λείπει: duo folia videntur deesse.

15. πλοκα ἐκπύπῳ καὶ
 15. ἐδ' ἂν εἰπὼν τις ὅποσα δὴ - - 16. νάλο ἐκδοτε ἐκπύπῳ
 16. ἐρμηνευτικὰ φημι ᾧ τῷ κα - - 17. τὰ τῶν ἀειθμῶν ἐ
 17. πόλεως ἂν πλάσσει καὶ - -

PLAGULA QUINTA.

18. ἐπὶ ἀφίξῃ εἰς πεδίον
 18. ἐν μουσικῇ δια τῶν πρὸς - - 19. φώνων καλυμμένων ὁ κύριος
 19. πλὴν ἐν μὲν ποιήσει καὶ ἐ - -

In

In MSto híc scribitur λέπει, & defunt quatuor folia.

20. ἴδονην ἀνθρώποις ἢ κακὸν -- 21. δέλεαρ, γλῶσσαν ὃ
21. πῶς ὄντι καθαρέν τινα συγ---

PLAGULA SEXTA.

22. γεφύα καὶ ἀνέκλιτων
22. πάντα ἔξω γε τ' συνθέσεως -- 23. μιμῶδ' τὰ Δημοδίου
23. πολλάκις ὄρες ἐκκαίνουσιν αἱ -- 24. ἐπίνοια καὶ εἰ τις
24. ἐκείνη μόνον ἐπαλλάττουσαι --

In MSto híc scribitur λέπει, & (ut videtur) duo defunt folia.

25. σοὶ καὶ αἱ τοιαῦται
25. ὅσα γε τ' θιωείας - - - 26. ἢν ἡμῖν ἐφικτὰ
26. τέλειον σύστημα ἔτος τὰ μὲν -- 27. λα σκεδαδίνῃα μὲν
27. καὶ μὲν τὰ λήμματα δαι---

PLAGULA SEPTIMA.

28. μονίως ὁ χειμὼν
28. ὕψισιν... ὅρα καὶ ἔκρυψε μὲν -- 29. ἀν μὴ σφόδρα ὑπὸ
29. εἰρήνῃ διαφθεῖρει τὰς μεγά -- 30. λαὸς φύσεις πολὺ ὃ
30. ἢν ὃ ταῦτα τὰ παθῇ, πρὶ ὧν.

Habes híc, Lector, ea omnia, quæ de MSto illo Parisiensi observatu digna sunt; cujus auctoritatem me magni facere & plerumque sequi in Emendationibus videbis. De variantibus Lectionibus hujus MSti Parisiensis hoc insuper dicendum puto; Tollium, qui dicit se usum fuisse codice quodam, in quo notârat Vossius omnes illius MSti Lectiones,

Lectiones à vulgatis dissentientes, semper ferè errasse, & conjecturas ipsius Vossii, (ut mihi videtur) in ejus codicis margine scriptas, pro variantibus Lectionibus illius MSti protulisse.

Tandem, Lector, post octavum annum altera hujus Commentarii à me & illustrati & emendati prodit Editio; formâ quidem minor, sed Notis auctior & instructior: paucula enim immutanda, nonnulla addenda saniori, ut spero, judicio censui. Et jam ad finem perductum opus parabam in manus tradere Nobilissimo viro Thomæ Comiti de Macclesfield, cui & hunc Laborem dicâram, meosque omnes insuper dicandos destinâram. Sed quantâ de spe quàm brevi tempore me dejectum vidi! ille interim subitâ morte extinctus est, vir omni ex parte dignus, cui diuturnior vita contigisset. Tum verò, cum morienti adessem, expertus sum meum illud de divinis ejus animi Virtutibus judicium plenissimè comprobatum fuisse: quantâ enim constantiâ, & gravitate, quo contra dolores robore festinanti morti occurrit! sanctissimæ soli, & benè actæ ex præceptis veræ Religionis vitæ talis debetur exitus. Felicem verò illum prædicemus, qui sic vixit, ut se non frustrâ vixisse jure speraret; sic mortuus est, ut qui se non frustrâ mori valde existimaret.

DE VITA ET SCRIPTIS
LONGINI.

DIONYSIUS LONGINUS, hujus
Commentarii de *SUBLIMITATE*
Auctor, à Suidâ appellatur Longi-
nus Cassius, (nam falso dicitur à *
Selleio legi in Mediolanensi Suidæ Editione Ca-
simus): matri ejus nomen fuit Phrontonis, no-
men verò patris ignotum est: avunculum ha-
buit Cornelium Frontonem Oratorem (Plutar-
chi nepotem), qui eloquentiam magnâ cum
laude Athenis docuit: de patriâ Longini inter
doctos multum disputatur: sed mihi quidem
placet Joannis Jonsii conjectura, qui eum Athe-
niensem censet fuisse. Videtur in pueritiâ avun-
culum suum habuisse in dicendo magistrum,
qui & ejus studiorum curam suscepit, & eum
Athenis moriens hæredem reliquerit: adolescens
jam factus unâ cum parentibus suis plurimas re-

* In libro de Antiqu. Palmyræ, p. 288. Edit. Lond. 1696.

giones (ut * ipse testatur) perlustravit, & ut Philosophiam disceret, plerosque viros istius sæculi celeberrimos, in quibus Ammonium & Origenem, invisit & audivit: Tandem Athenas rediit, ubi cum hunc de Sublimitate Commentarium edidisset, in tantum nomen ejus inclauit, ut ei publicè potestas de veteribus scriptis judicandi fuerit permissa: si quis vetustum quendam Auctorem in aliquâ parte reprehendisset, non rata priùs habita fuit opinio, quàm illam confirmasset Longini judicium. Cum Athenis habitaret, celeberrimum illum Porphyrium habuit discipulum tum in Philosophiâ, tum in literis humanioribus: Quotidiè cum doctissimis viris versatus est: ut quisque vel Athenis, vel in aliâ orbis parte doctrinâ floruit, eum hospitio Longinus excepit, aut Epistolis hinc inde missis cum eo communicavit. Multa scripsit tum de Philosophiâ, tum de rebus ad Philologiam spectantibus: tanto verò hōnore Platonem profecutus est, ut quotannis ejus diem natalem (usitato illius temporis more) celebraret. Jam tanti viri nomen latere non potuit; ubicunque aut severiora studia floruerint, aut sanum de veterum scriptis judicium delectationi fuerit, fama & opera Longini celebrata erant: hinc nobilissima illa Zenobia, Palmyrenorum

* Vide Fragmentum quintum.

Regina, eum accersivit, ut filios ejus omni eruditione optimus ille magister imbueret: Hujus igitur hortatu reliquit Athenas, & Palmyram civitatem illam omni admiratione dignam adiit: Hic cum paululum esset commoratus, Zenobiæ adeò placuit, ut illum non solum puero- rum in literis addiscendis, sed sui etiam in re- bus publicis administrandis adiutorem esse vel- let: perspexit illa Longini ingenium belli ac pacis artibus pariter idoneum, viditque eum tam in consilio de rebus publicis dando, quàm in judicio de veterum scriptis ferendo sapere: Cum igitur Zenobia novis rebus studeret, mul- taque pro libertate suorum civium contra Au- relianum moliretur, Longini consiliis usa est: Aurelianus his cognitis bellum Syriæ intulit, magnoque exercitu parato, Zenobiæ copias in fugam vertit, ipsamque in urbe Palmyrâ obse- dit: deinde nuncium illi misit, qui ut ipsa se Aureliano dederet, postularet: illa verò viriles animos in fœmineo pectore gerens, & auxilio Longini libertatis semper amantissimi usa ad hunc modum (ut testatur Vopiscus) Imperatoris literis respondit: “ Nemo adhuc, præter Te, “ quod poscis, literis petiit: virtute faciendum “ est, quicquid in rebus bellicis est gerendum: “ Deditionem meam petis, quasi nescias Cleo- “ patram reginam perire maluisse, quàm in “ quâlibet vivere dignitate: nobis Persarum “ auxilia

“ auxilia non defunt, quæ jam speramus ; pro
 “ nobis sunt Saraceni, pro nobis Armenii : La-
 “ trones Syri exercitum tuum, Aureliane, vi-
 “ cerunt, quid igitur si illa venerit manus, quæ
 “ undique speratur ? pones profectò superci-
 “ lium, quo nunc mihi deditionem, quasi om-
 “ nifariam victor, imperas.”

His literis perlectis, Aurelianus iratus copias, quas Zenobia sibi affuturas speraverat, aut venientes profligavit, aut pecuniâ, ne adessent, corruptit : Palmyrâque vi expugnatâ Zenobiam multosque, in quibus Longinum, quorum consiliis usa esset, captivos fecit : Zenobiæ reginæ veniam dedit ; at Longino, quippe quem istas literas dictitasse credidit, adeò infestus fuit, ut eum statim interfici juberet. Longinus, intellecto Aureliani imperio, ut mortem oppeteret, suæque Zenobiæ dignitati non superesset, libens se paravit : nec fletum, nec timorem vultu ostendit ; sed quæ, & quanta à Philosophiâ didicerat, ea omnibus nota facere moriens in animo habuit : amicos igitur casum illius lamentantes consolatus est, periitque extremâ prope voce eos, qui adessent, ad hunc modum compellans ; “ Si terra non aliud quàm magnus qui-
 “ dam carcer existimari debeat, eum felicissi-
 “ mum esse, qui primus in libertatem vindice-
 “ tur.”

Sic periit Longinus, *vir* (ut dicit Porphyrius) *omnium Criticorum maximus*, & quem fui temporis homines *vivam quandam Bibliothecam*, & *ambulans Musæum* vocaverunt. Multa quidem scripsit tum in Philosophiâ, tum in arte Criticâ, quorum nihil (si hunc de Sublimitate Commentarium & paucula excipias Fragmenta) ad nos pervenit: Lectori verò nomina & titulos eorum, quos scripsit, librorum libet hîc apponere.

1. Περὶ τῆς (vel τῆς) καὶ Φειδίας. Fortè Μασδίας, contra quem Demosthenes scripsit; vel potius Μηδίας, hujus enim nominis Philosophum memorat Longinus in Fragmento quinto.
2. Ἀπορήματα Ὀμηρικά. Vide Scholiast. ad Homer. Il. ε'.
3. Εἰ φιλόσοφος Ὀμηρος;
4. Περὶ λήματα Ὀμήρου καὶ λύσεις;
5. Τίνα πρὸς τὴν ἰσορρίαν οἱ γραμματικοὶ ὡς ἰσορρίαν καὶ ἐξηγῶν;
6. Περὶ τῆς παρ' Ὀμήρῳ πολλὰ σημαίνουσιν λέξεων.
7. Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις ε'.
8. Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Κλέωνος (γρ. Ἡρακλέωνος.)

Horum omnium meminit Suidas:

9. Περὶ ἀρχῶν : hujus libri mentionem facit Porphyrus.
10. Περὶ Πλωτῖνον καὶ Γενίλιανόν Ἀμέλιον περὶ τέ-
λες.
11. Περὶ τῷ Ἀμέλιον ὁπισθολή.
12. Περὶ τῷ Πλάτωνα δικαιοσύνης.
13. Εἰς τὴν ῥητορικὴν Ἑρμοκλῆς.
14. Περὶ τῷ ἰδεῶν.
15. Περὶ λεγόμενα εἰς τὸ τῷ Ἡρωκλείωνος ἐγχειρίδιον.
16. Περὶ τῷ τῷ Στοικῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντί-
ρρησις.

Hos à Longino scriptos fuisse videre est
in Fragmentis.

17. Περὶ ὑψους.
18. Περὶ σωθέσεως λόγων.
19. Περὶ παθῶν.
20. Τὰ περὶ Ξενοφῶντος.

Horum trium mentionem ipse facit Longinus
in Commentario de Sublimitate.

21. De aciebus bellicis. Hunc librum, quem Romæ servari refert Gesnerus in Biblioth. Abr. Sellarus censet Longinum scripsisse, dum Palmyræ cum Zenobiâ viveret.
22. Περὶ ποιητικῆς. Hoc opus Scholiasies Nicandri tribuit cuidam Dionysio Phaselitæ.
23. Κερτικά. Laërtius in Thalete citat Dionysium ἐν Κερτικοῖς.

24. Ὁδαί-

24. Ὁ δαίνατος ὁ λόγος: hujus meminit Libani-
 nius, & Longino tribuit.
25. Φιλολόγος Longini citat Auctor Anonymus
 vitæ Apollonii.

IN NOTIS & EMENDATIONIBUS.

RObort. significat Editionem Robortelli.
 Manut. Editionem Manutii.

Par. MStum in Bibliothecâ regiâ Parisiis serva-
 tum.

Ven. MStum in Bibliothecâ S^{ti} Marci Venetiis.

Ambr. MStum in Bibliothecâ Ambrosianâ Me-
 diolani.

Vat. MStos tres in Bibliothecâ Vaticanâ Romæ,
 qui numeris primo, vel secundo, vel tertio
 distinguuntur.

El. MStum in Bibliothecâ Johannis Moore nu-
 peri Episcopi Eliensis, nunc verò in Biblio-
 thecâ Academiæ Cantabrigiensis servatum.

Dudith. MStum, qui olim Andreæ Dudithii
 fuit, & cujus variantes Lectiones Fr. Portus
 Cretenfis putatur in suæ Editionis margine
 notâsse.

ERRATA.

In Præfatione.

Pag. 24. lin. 2. lege 84.

Ibid. l. 3. lege 106.

Ibid. l. 7. lege 158.

Ibid. l. 9. lege 208.

In Textu.

Pag. 50. l. 10. lege ἡγροῖσεν.

Pag. 70. l. 4. lege κακῶς.

Pag. 236. l. 4. lege, καὶ σαρκίᾳ.

In Notis.

Pag. 82. col. 1. l. 12. lege διακληρονομέμενον.

Pag. 112. col. 2. l. penult. dele 110.

Pag. 118. col. 1. l. 5. lege 6.

Pag. 170. col. 1. l. 7. dele restitutus fortasse, & in fine Notæ adde,

Nec aliter legisse Cicero videtur, cum in Senect. dicit, *Divinus Plaro escam malorum appellat voluptatem.*

Pag. 200. col. 1. l. 18. dele, videtur

Pag. 208. col. 1. l. 3. lege Λακεδαιμονίων

Pag. 211. col. 2. l. 19. lege διανοσθ

Pag. 214. col. 2. l. 20. lege, quo paulò.

Pag. 222. col. 2. l. 6. lege αποκλισματι

Pag. 224. col. 2. l. 11. lege, aptus est

Pag. 230. col. 2. l. 12. lege, de mutatione

Pag. 242. col. 1. l. 1. lege, Ita Editio pr.

Pag. 274. col. 2. l. 2. dele ἀλλὰ

2

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

Τ Ψ Ο Τ Σ.

DIONYSII LONGINI

DE SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

B

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

Υ Ψ Ο Υ Σ.

Sect. I.

Ο μὲν τῷ Κεκίλῳ συγγραμμάτων, ὃ
 πρὸ Ὑψος συνετάξατο, ἀνασκοπευμένοις
 ἡμῖν, ὡς οἶδα, κοινῇ, Ποσέμῃ Τερεν-
 τIANÈ φίλτατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς
 ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἡκιστα τῷ καιρίῳ ἐφαπτόμενον, εἰ

πολ-

NOTÆ, & EMENDATIONES.

Πρὸς Ὑψος] Rectè deest
 Manutianum illud λόγος post
 Ὑψος in MSis Par. Ambr. Ven.
 & Vat. 1. itemque in Editio-
 ne primâ, & defuit olim (ut vi-
 detur) in MS. Vat. 3. Longinus
 dicit paulò infrà se πρὸ Ὑψος
 ὑπομνηματίζεσθαι, & in Sect.
 36. vocat hoc ipsum opus ὑ-
 πόμνημα: quapropter post vo-
 ces *de Sublimitate*, addidi in
 Versione *commentarius*: ὑπο-
 μνημα enim est aliquid scrip-
 tum ad subsidium memoriæ: ut
 nos docet Ammonius in Arist.
 Categ. ὑπομνηματικὰ εἰκῆνα
 καλεῖσιν, ὅσα πρὸς οἰκῆαν ἀ-

ποσημεῖον ὑπόμνησιν. Mo-
 destum igitur se exhibet Auc-
 tor noster, qui hoc ipsum vo-
 cat *Commentarium*, cum sit
 opus plenum omnibusque nu-
 meris absolutum.

Lia. 1. Τῷ Κεκίλῳ.] Omnes
 ante Tollium Editiones, nec-
 non MSi Par. & Ambr. ha-
 bent Κεκίλῳ, non Καικίλῳ:
 neque aliter apud Plutarchum
 sæpius, & apud Dion. Cassium
 hoc nomen scriptum reperitur.
 Cecilius hic fuit Rhetor Sici-
 lus; vixit sub Augusto, fuitque
 Dionysii Halicarn. familiaris:
 pri-

DI

C

vifus

primus
 nere dic

L. 3.

Editio

Ambr.

Ποσέμῃ

eundem

MSo Pa

lius ibi l

ρενσιανέ

cerit inc

codice c

usus est

ceptus e

MSi lect

supra cit

chius leg

DIONYSII LONGINI
DE SUBLIMITATE
COMMENTARIUS.

CECILII libellum, quem de Sublimitate composuit, perpendentibus nobis (ut scis) unà, Posthumi Terentiane charissime, humilioris stili effectus est quàm *postularet* argumenti materia, & præ-

Cecilii libellum de Sublimitate esse imperfectum, & quare.

NOTÆ, & EMENDATIONES.

primus creditur de sublimi genere dicendi scripsisse.

L. 3. Ποσειμια Τερτυανέ] Editio prima, & MSi Ven. Ambr. & Vat. tres, habent Ποσειμια Φλωρυανέ : & ad eundem modum legimus in MSo Par. quamvis dicat Tollerius ibi legi Ποσειμια Φλωρε Τερτυανέ : Nescio, suane id fecerit incuria, an Vossii, cujus codice cum MSo Par. collato usus est ; sed semper ferè deceptus est in proferendis illius MSi lectionibus. Ex his vero supra citatis MSis Cl. Shurzfleischerius legendum censet Ποσειμια

Φλ. Τερτυανέ, ut sit nomen huius viri *Posthumus Flavius Terentianus*.

L. 4. Ταπεινότερον ἐφάνη τῷ ὅλῳ τοῦ βιβλίου] Boilavius hæc ita explicat, *son stile est par tout inferieur à son Sujet* ; sed non placet, quia legitur τῷ ὅλῳ, non δὲ ὅλῳ : Dacierus vero sic, *ce livre est trop petit pour tout son Sujet* : sed ne hoc mihi placet, quia ταπεινότερον rarè (si quando) apud ullum celebrioris notæ Scriptorem occurrit in sensu isto *brevius aut minus quoad molem* ; usurpatur semper à Longino pro *humilius*,

πολλῶν τε ὠφέλειαν, ἥς μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι καὶ
 γράφοντα, ὡς ποιοῦν τοῖς ἐν ἰσχυράνεσιν. Εἴτ' ὅπῃ πά-
 σης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτημένων προτέρῃ μὲν, τῷ
 δεῖξαι τὸ ὑποκείμενον, δεύτερῃ δὲ τῇ τάξει, τῇ
 δυνάμει δὲ κυριωτέρῃ, πῶς αὖ ἡμῖν αὐτὸ τῷτο, καὶ
 δι' ὧν τινων μεθόδων κλητὸν ᾔνοιτο· ὁμῶς ὁ Κεκί-
 λις, ποῖον μὲν τι ὑπάρχει τὸ Ὑψηλόν, διὰ μυ-
 ρίων ὄσων, ὡς ἀγνοῦσι, περᾶται δεικνύσας· τὸ δὲ
 δι' ὅτε τρέπῃ τὰς ἐαυτῶν φύσεις περᾶγειν ἰχθυοῖν
 αὖ εἰς πικρὴν μεγέθους ὁπιδόσιν, ἐκ οἷδ' ὅπως, ὡς
 ἐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τυτονὶ καὶ ἀν-
 δρα ἐχέτωσιν αἰτιάσθαι τὸ ἐκλελειμμένων, ὡς αὐτῆς καὶ
 ὁπνοίας καὶ σωφροσύνης ἀξίον ἐπαινεῖν. Ἐπεὶ δ' ἐνεκελεύ-
 σω καὶ ἡμᾶς τι περὶ Ὑψους πάντως εἰς σὺν ὑπομνη-
 ματίσας χάριν, φέρε, εἴ τι δὴ δοκῶν ἀνδράσι
 πολιτικοῖς τε θεωρηκέναι χρήσιμον, ὁπσκεψώμεθα.
 Αὐτὸς δ' ἡμῖν, ἐταῦρε, τὰ ἐπὶ μέγας (ὡς ἀπεφυκας

lius, ut Sect. 9. Ἦν γὰρ τὸ αἰ-
 τημα τῷ Ἠρώος ταπεινότερον·
 & opponitur Sublimitati, Sect.
 43. Ἐκ τῶ ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ
 ταπεινότερα ἀποιδράσκει. Le-
 ge igitur, ταπεινότερον ἐοικέναι
 τῷ ὕψει τῆς ὑποδείσεως, *humili-
 or visus est quàm argumenti
 vel rei tractata materia*: nam
 ita loquitur Dion. Halic. (quem
 Noster sæpius imitatur) Tom.
 2. p. 68. l. 11. Ed. Francof.
 ἵν' ἐκλεῖψεν τὴν ὑποδείσεως τὴν
 ὕλην χορηγησώμεθα. Itemque
 Josephus in Antiqu. Jud. l. 6.
 c. 14. Ed. Hudson. τὴν ὕλην

ἡμῖν χορηγήσεως καὶ ὑποδεί-
 σεως.

L. 9. Τὰς ἐαυτῶν φύσεις]
 Idem hic valet ἐαυτῶν, quod
 ἡμῶν: apud Græcos scriptores
 tam in prima & tertia, quàm
 in secunda persona, hæc vox
 invenienda est.

L. 15. Ἀνδράσι πολιτικοῖς]
 Quintil. Inst. Or. l. 1. c. 10.
 ait civilis vir, quem πολιτικὸν
 appellant: & in lib. 12. c. 2.
 sic vocem explicat, *Velim esse
 sapientem, qui non secretis dispu-
 tationibus, sed rerum experimen-
 tis atque operibus verè civilem vi-*

YNM

præc
 utilit
 legen
 alicu
 quide
 da ve
 potio
 bus h
 hilom
 meris
 natur
 Ingen
 in Sul
 rem
 taffe
 sunt,
 cogita
 vero
 Tui
 fanè
 tisse,
 ce, d
 fimè

rum ex
 est is,
 tibus v
 ex Plin
 tur sch
 Scholâ
 agit,

præcipuas res minimè attingere, neque multum utilitatis (quam maximè debet scriptor petere) legentibus afferre. Deinde cum in omni artis *alicujus* tractatione duæ res requiruntur; prior quidem, ut ostendas quid sit subjectum; secunda verò (quoad ordinem *secunda*, at quoad vim potior) *ut ostendas* quomodo & quibus rationibus hoc ipsum fit à nobis acquirendum; nihilominus Cecilius, quid sit Sublimitas, innumeris exemplis *Lectores*, velut ignorantes, conatur docere; hoc autem, *sc.* quâ ratione nostra Ingenia excitare possimus ad *faciendas* magnos in Sublimitate progressus, nescio quomodo, velut rem minimè necessariam præterit. Sed fortasse hunc hominem non tam ob ea, quæ omisâ sunt, culpâre æquum est, quàm ob ipsam *ejus* cogitationem studiumque laudare. Quoniam vero jussisti etiam Nos aliquid de Sublimitate, Tui omninò gratiâ, commentari; age, si quid fanè videamur civilibus viris utile animadvertisse, inspiciamus: Ipse autem nobiscum, Amice, de singulis *hujus commentarii* partibus verissimè (ut naturâ comparatus es & te decet) judi-

rum exhibeat: civilis vir igitur est is, qui in foro verisque libris versatur, & cui (ut patet ex Plin. l. 2. Ep. 3.) opponitur scholasticus, i. e. qui in Scholâ nonnisi fictas causas agit,

L. 17. 'Ὡς πέρουας] Manutius edidit πέρουας, sed cum MS Par. habet πέρουας & MS Vat. 2. πέρουας, vocem πέρουας imprimendam curavi, quæ mihi significantior paulò videtur.

B 3

L. 1.

καθήκει,) συνεπικερνείς ἀληθέστατα· εὖ γὰρ δὴ ὁ
 ἀποφηνάμεθα, τὶ θεοῖς ὁμοιον ἔχομεν, “ὄνεργεσίαν,
 “εἶπε, καὶ ἀλήθειαν.” Γράφων δὲ πρὸς σε, φίλ-
 τατε, καὶ παιδείας ἐπισημονα, σχεδὸν ἀπήλλαγμα
 καὶ τὸ διὰ πλειόνων περὶ ποτιδεδῶς, ὡς ἀκέρτης καὶ
 ἔξοχῃ τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη καὶ ποιητῶν τε οἱ μέ-
 γιστοι καὶ συγγραφέων ἐκ ἀλλοθεν ἢ ἐνθενδὲ ποτε
 ἐπρωτόσαν, καὶ καὶ ἑαυτῶν περὶ βάλον ὀκλείας τὸν
 αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς περὶ τῆς ἀκρωμύνης, ἀλλ’ εἰς
 ἑκασσιν ἄγει τὰ ὑποφῶα· πάντῃ δὲ γε σὺ ὀκλή-
 ξαι τὸ πιδανὲ καὶ τὸ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυ-
 μάσιον. Εἶγε τὸ μὴ πιδανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ’
 ἡμῖν ταῦτα δὲ, διωασείαν καὶ βίαν ἀμαχον περσφέ-
 ροῖα, παντὶς ἐπάνω καὶ ἀκρωμύνης καθίσταται.

Καὶ

L. 1. *Συνεπικερνείς*] Futu-
 rum tempus Indicativi modi
 hic, ut passim apud Græcos
 Scriptores, ponitur pro modo
 Imperativo.

Ibid. Εὖ γὰρ δὴ ὁ &c.] Py-
 thagoras hujus sententiæ auctor
 est, ut tradit Ælianus Var. Hist.
 l. 2. c. 59.

L. 3. *Πρὸς σε, φίλτατε, καὶ
 παιδείας &c.*] Ita Faber ex
 conjecturâ, itaque MSi Par. &
 Vat. duo. Vulgò σε φίλτα-
 τον παιδείας.

L. 7. *Συγγραφέων*] Vox
συγγραφέων, usitatè ponitur pro
 scriptore Historico; apud Lon-
 ginum verò, & hic & passim,
 significat quemlibet scriptorem
 profaicum, opponiturque poë-
 ta.

L. 8. *Ταῖς ἑαυτῶν περὶ βάλον &c.*] Non opus est, ut cum
 Langbænio legamus ὑποφῶα-
 λον: cum enim αἰὼν signifi-
 cat aternitas sive immortalitas,
 hæc verba reddi possunt *suas
 laudibus circumjecerunt immorta-
 litatem*, seu, *suas laudes vestie-
 runt immortalitate*; i. e. ut ea
 exposui, *suas laudes immortales
 fecerunt*. Non multum dissimi-
 lis Phrasis τὰ λόγῳ περὶ τιθέναι
 μέγεθος occurrit bis in Sect.
 12, & alibi.

L. 10. *Τὰ ὑποφῶα*] Monen-
 dus est Lector hoc in opere
 Longinum pro τὰ ὕψη &
 τὰ ὕψη usurpare (varietatis
 gratiâ) τὰ ὑποφῶα, τὰ μεγά-
 λα, τὰ ὑπερταλῶν, τὰ μι-
 γένη, τὰ μεγαλοφυῆς, τὰ θαυ-
 μάσιον

jud
 fim
 “ v
 rissi
 bera
 tend
 & e
 poë
 hinc
 mor
 perf
 ubiq
 mo
 servi
 perf
 eōne
 quæ
 lem,

μάσιον
 τὰ δὲ
 Synon
 vel Su
 quæ ul
 proced
 tur μ
 &c.

L. 1
 Cum
 parte
 δ, Em
 tio, n
 quoniam
 legend

judica : bene enim ille, qui declaravit quid Diis simile haberemus, “ beneficentiam, dixit, & “ veritatem.” Cum autem scribo ad Te, Charissime, literarum studiis eruditum, prope liberatus sum *necessitate* pluribus *verbis* præmittendi ; quòd Sublimia sunt summum quiddam & excellens in scriptis ; quòdque maximi & poëtæ & prosaïci scriptores non aliunde quàm hinc primas obtinuerunt, suasque laudes immortales fecerunt : Sublimia enim non *solum* persuadent, sed extra se rapiunt auditores ; & ubique id, quod Admirabile est, terrorem animo incutiendo superat suadelæ & delectationi serviens *genus orationis*. Est quidem id, quod persuasibile est, plerumque in nostrâ potestate *eòne afficiamur, necne* ; hæc verò *sc. Sublimia*, quæ afferunt vim & impetum inexpugnabilem, se erigunt suprà omnem auditorem. Præ-
tereà

μάσιον, ὃ ὄγκος, τὸ βᾶθος, τὰ διηρημένα, &c. quæ omnia Synonyma sunt, & significant vel *Sublimitas*, vel *Sublimia* : at quæ ultra id, quod Sublime est, procedunt, à Longino vocantur *μετῶρα*, ὡς ἀπεγράφεται &c.

L. 12. Εἰ γὰρ τὸ μὲν πειθανδὸν] Cum post εἰ γὰρ in sequenti parte sententiæ occurrit ταῦτα δ', Emendatione opus esse sentio, nisi εἰ γὰρ poterit reddi *quoniam* : fortasse pro εἰ γὰρ legendum est ὅτι γὰρ : Msi sã-

pissimè hujusmodi errori ortum dederunt, ut in sequentibus Notis docebimus. Πειθανδὸν *persuasibile* i. e. persuadendi vim habens, ad persuadendum accommodatum ; ita enim voce *persuasibile* utitur Quintil. Inst. Or. l. 3. *vis inveniendi omnia in oratione persuasibilia*.

Ibid. Ὡς τὰ πολλὰ] i. e. plerumque : sic enim voces hæ significant Sect. 40. & occurrit ὥσπερ τὰ πολλὰ Sect. 2.

L. 14. Παντὸς ἐπ' αὐτῷ τῷ ἀπεωρίστῳ καὶ ἰσχυρῶς] Non opus

Καὶ τὴν μὲν ἐμπειρίαν τῆς δόξης, καὶ τὴν πρᾶγ-
μάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν ἐκ ἑξ ἑνός, ἐξ ἑκ δυοῖν,
ἐκ τῆς ὅλης τῆς λόγων ὕψους μάλιστα ἐκφανομένην ὁρῶ-
μεν. ὅθεν καὶ καλεῖται ὁρᾶν τὰ τε πρᾶγ-
ματα δίκην σκηπτῆς πάντα διεφόρησεν, καὶ τῆς ῥή-
τορος δυνάμει ἀξίαν ἐνεδείξατο διδάμιν. Ταῦτα
γὰρ οἶμα καὶ τὰ παλαιότατα, Τερτυλλιανὲς ἠδιστε, καὶ
αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο.

Sect. II. Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψος
τις ἢ βάθος τέχνης· ἐπεὶ τινες ὅλως οἴοντο διηπατῆσ-
θαι τὰς τὰ τοιαῦτα ἀγνοίας εἰς τεχνικὰ παλαιότα-
τα. “ Γεννάται γὰρ, φησὶ, τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ ἐ-
“ διδάχτῃ παλαιότατα καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτά,
“ τὸ πεφυκέναι. χρίσω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἴον-
“ ται,

opus est, ut cum Fabro lega-
mus πάντως; huic enim simi-
lis locutio occurrit in Cebetis
Tabula ἀπάντων γὰρ κυεῖται, καὶ
ἐπάνω πάντων ὅτι τῆς περὶ τὴν
αὐτὴν λυπένων: ubi videas ἐπὶ
ἐπάνω idem significare ac κυ-
εῖται, superior esse sive domi-
nari: idemque voluit exprime-
re Longinus, cum dicit in Sect.
39. ἡμῖν τῆς διανοίας ἐπικρατέ-
σαν.

L. 4. Τὰ τε πρᾶγματα
&c.] Longinus, (cujus nescio
an leges, an exemplum per to-
tum hoc opus magis sequen-
dum sit; cum vix minus Stilus
ejus quàm Materia Sublimita-
tem sapiat) Longinus, inquam,

ad Sublimitatis vim exprimen-
dam arte quādam & proprie-
tate verborum hic usus est:
alius scriptor dixisset διαφορεῖ
& ἐνδεκνυται: sed hoc lan-
guidi esset animi. Noster præ-
teriti temporis verba usurpat
διεφόρησεν & ἐνεδείξατο, quo
melius significet vim & celerita-
tatem, quibus Sublimitas ora-
tionis animos audientium ferit:
fulminis est (ait) instar, quo-
niam hanc eo modo, quo ful-
men, præsentem non possis di-
cere te videre, præteritam possis
ex effectu cognoscere: Porro
structura verborum in finē hu-
jus sententiæ occurrentium,
quippe quæ brevibus vocalibus
currunt

tereā
dispo
que
râ v
vè p
jam
cem
quan
puto
pote
doce

N
utru
quon
tos e
ciun
“ m
“ se
“ N

curru
apriſſ
Fulm
ciem
L.
Pro
bort.
Vat.
quis:
nus
Ei 7

tereà videmus peritiā Inventionis & ordinem dispositionemque rerum non ex uno *verbo*, neque ex duobus, sed ex totā verborum structura vix apparentem; Sublime verò, tempestivè prolatum, res omnes instar fulminis *quasi jam* disjecit, unoque ictu Rhetoris multiplicem patefecit vim: *Liberatus sum prope, inquam, necessitate hæc præmittendi*; hæc enim, puto, & similia tu, mi suavissime Terentiane, potes etiam ipse *alios* ex eo, quod expertus es, docere.

Nobis verò hoc imprimis exquirendum est, *An Sublimitas doceri possit.* utrum ulla sit Sublimitatis five Altitudinis ars; quoniam nonnulli sentiunt illos omninò deceptos esse, qui hujusmodi res legibus Artis subji-
ciunt: “nascuntur enim (inquit *aliquis*) Sublimia, non sunt docenda: & sola ars con-
sequendi ea est, ut iis nati simus; operaque
“Naturæ fiunt pejora (ut putant) & omni-
nò

currunt & quasi se projiciunt, aptissimam rapidi motus, five Fulminis five Sublimitatis, speciem videtur exhibere.

L. 12. Γενᾶται γὰρ, φησὶ] Pro vulgato φασὶ, Editio Robert. & MSi Par. Ambr. & Vat. 2. habent φησὶ *dicit aliquis*: rectè: dicit enim Longinus in fine hujus Sectionis
Εἰ ταῦτ', ὡς ἔφλω, ἐπλογί-

σταιτο ὁ τοῖς χρησιμοθετοῦσιν ἐπιτιμῶν &c. ubi singulari numero utitur, cur non igitur & antea dicebat φησὶ? usitatum est Longino citare alicujus authoris locum, & dicere φησὶ, non addito illius nomine: exempla hujus moris habemus in Sect. 4. & 29. & 44. & Sect. 9. ubi habes *τινα, φήσιν, τρέπον;*

“τα, καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται, ἢ τεχνολογίας κατασκελετούμενα.” Ἐγὼ δὲ ἐλεγχθήσεως τῷ ἐτέρως ἔχον φημί, εἰ βησιπέφαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρημένοις αὐτόνομον, ὥτως ἐκ εἰκάδιον τι καὶ πάντων τὸς ἀμέθοδον εἶη φιλεῖ. καὶ, ὅτι αὕτη μὲν προῤῥόντι καὶ ἀρχέτυπον γνύσεως φοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν· τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὴν ἐφ’ ἐκάστης καιρὸν, ἔτι δὲ τὴν ἀπλανεστάτῃ ἀσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴν παρέρχεται καὶ σωνεῖν καὶ ἡ μέθοδος· καὶ, ὡς βηκιν-¹⁰ δωότερα αὐτὰ ἐφ’ ἐαυτῇ δόξα βησιπέφαιτος ἀτήρητα καὶ ἀνεγμάτιστα ἐαδέντα τὰ μεγάλα, ἐπὶ μόνῃ τῇ

L. 4. Παθητικοῖς.] Per τὰ παθητικὰ Græci intelligunt orationes, in quibus insunt Affectus, quibusque animi audientium aut ad iram, aut ad misericordiam, aut ad aliquam aliam perturbationem adducuntur: sed cum Latini nullam habeant vocem, quæ Græcæ voci respondeat, ex Græcâ hic & alibi Latinam feci *pathetica*, ut Macrobius sæpius fecisse video.

L. 10. Παρέρχεται] Hæc est lectio omnium ante Tollianam Editionum, & MSorum Par. Vat. 2. & 3. pro quo Faber conjecit legendum *προσέρχεται*, Tollius vero *πορεύεται*: si necessariò quid corrigendum esset, legerem lubentius *περιέρχεται*, sed *παρέρχεται* videtur apud nostrum idem quod *περιέρχεται* significare, nempe defi-

nire, circumscribere, determinare quatenus hæc aut illâ re uti oporteat. Nam in Sect. 10. legimus *παρέρχεται τὸν κίνδυνον, limites posuit periculo, & paulò infra in eodem sensu παρέρχεται τὸ δεινόν*. Opinor vocem *παρέρχεται* referri oportere ad ποσότητας & καιρὸν, vocem vero *σωνεῖν* ad ἀσκησίν & χρῆσιν. Notandum hoc in loco videtur, quod Tollius dicit MS. Par. habere *πορεύεται*: quod nequaquam verum est: est, fateor, vox *πορεύεται* in margine illius MSi, sed in textu reperitur *παρέρχεται*. Nescio, quo fato contigit illi (contigit tamen) semper ferè (ut rursus Lectorem moneam) errare, cum MSum hunc Parisiensem citaret.

Ibid. Καὶ, ὡς ἐπικινδυνότερα αὐτὰ — ἐαδέντα τὰ μεγάλα

“ n
“ c
hoc
Nat
tica
non
exp
sc. I
men
mini
quor
pus
ufun
fiqui
mag
bilia

γάλα
Robo
lego
τά, d
bort.
2. 3.
fi re
nihil
nonn
πολύ
Verba
sunt f
ὡς, v
ὅτι,
“Οτι
καὶ ὡς
Sect.

“ nò infirmiora, cum Artis præceptiunculis ex-
 “ carnificentur.” Ego verò dico probatum iri
 hoc se aliter habere, si quis cogitaverit, quòd
 Natura, ut plerumque in scriptis, quæ pathet-
 ica sunt Sublimisque generis, sui juris *est*, sic
 non solet esse temerarium quiddam & omninò
 expers methodi : Et *si quis cogitaverit*, quòd hæc
sc. Natura primum quiddam & originale ele-
 mentum existentiae *Sublimitatis* in omnibus *ho-*
minibus fuit ; methodus autem potest definire
 quousque progrediendum sit, quodque sit tem-
 pus cujusvis *Sublimitatis*, & præterea afferre
 usum ejus exercitationemque tutissimam : Et
si quis cogitaverit, quòd Sublimia *sunt* periculis
 magis exposita, si sine *sui regendi* scientiâ insta-
 bilia & nullo pondere firmata sibi ipsa permit-
 tantur,

γάλα &c.] Primò auctoritate
 Robort. & MS. Par. & Vat. 1.
 lego αὐτὰ vice Manutiani αὐ-
 τὰ, deinde ad fidem Edit. Ro-
 bort. & MSorum Par. Vat. 1.
 2. 3. deleo vulgatum τῶ. Hæc
 si recipiantur Emendationes,
 nihil opus est, ut cum doctis
 nonnullis sentiamus vocem τὰ
 πλοῖα excidisse post αὐτὰ ;
 Verba enim εἰ ἐπὶ σκέψαις τίς
 sunt subintelligenda inter καὶ &
 ὥς, voxque ὥς idem valet ac
 ὅτι, ut videre est in Sect. 30.
 Ὅτι τοίνυν ἡ τῆς κυλίων, —
 καὶ ὥς πᾶσι τοῖς ῥήτορι &c.
 Sect. 9. Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε,

ὥς &c. Sect. 32. Δεδηλωμέ-
 να, ὥς ὑπολοποιὸν αἱ μεταφο-
 ραὶ, καὶ ὅτι οἱ Παθητικοὶ &c.
 Hanc emendationem maximā
 ex parte, Lector, debes Clar.
 Boivino Regiæ Bibliothecæ Lu-
 tetiæ præfecto, qui addit Lon-
 ginum hic idem velle dicere,
 quod alio in loco dixit, nempe
 τὰ μεγάλα ἐπὶ σφαλῇ δι' αὐτὸ
 γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Sect. 33.

L. 12. Ἀνερμάτις] Meta-
 phora à navibus sumpta, quæ
 cum leviozem habent sabur-
 ram, fluctuant, jactantur, qua-
 tiuntur: Vide Suidam in voce
 ἄρμα. Faber,

τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμηναι· δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κέντρῳ πολλαῖς, ἔτω δὴ καὶ χαλινῶ. Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐπὶ τῷ κοινῷ τῆς ἀνδραγῶν ἀποφάνεταί βίῃ, “ μέγιστον μὲν εἶναι τῆς ἀγαθῶν τὸ “ οὐτυχεῖν· δεύτερον δὲ, καὶ ἐκ ἐλαττόν, τὸ εὖ βεβαιῶσαι, ὅπερ οἷς ἀν μὴ παρῇ, σιμωναυρεῖ πάντως καὶ τρίτον ” τῶν δὲ ἀν καὶ ἐπὶ τῆς λόγων ἐπιτομῆς, ὡς ἢ μὴ φύσις καὶ τὸ οὐτυχείας τάξιν ἐπέχει, ἢ τέχνην δὲ πλὴν τὴν οὐβελίας. Τὸ δὲ κυριώτατον τε καὶ αὐτὸ, τὸ εἶναι τινα τῆς ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, ἐκ ἀλλοθὲν ἡμᾶς ἢ ὡς τὴν τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦτ’, ὡς ἐφύω, ἐπιλογίσαιτο κατ’ ἐαυτὰ ὁ τοῖς χρησιμαθεύσιν ἐπιτιμῆς, ἐκ ἀν ἔτι, μοι δοκεῖ, θεωρεῖται καὶ ἀχρηστον καὶ ἐπὶ τῆς περικεμνῶν νομίσαιτο θεωρεῖαν.

15

* * * * *

L. 8. Ὡς ἢ μὴ] MS. Parif. hic deficit, reditque non ante verba καὶ καμίνε &c. Ante quæ verba in isto MSO ad finem paginæ scribitur λέπει, & Latine desunt duo folia: hoc Lectori notum velim, ut intelligat multum hujus Commentarii tempore periisse; sequentiaque verba, quæ ex Cod. Vat. 1. protulit Tollius, quæque Boivinus invenit in quodam imperfecto MSO fragmentum aliquod Aristotelicorum Problematum continente, facere minimam partem eorum, quæ defunt: folia enim amissa tantum in se continebant, (ut ex

cæteris MSi Par. foliis conjicere licet) quantum plures quàm centum hujus meæ Editionis lineæ.

L. 9. Τὸ δὲ κυριώτατον τε καὶ αὐτὸ] Fortè τὸ δὲ κυριώτατον, (subintellige hic εἰ ἐπισκέψαιτο τις) ὅτι καὶ αὐτὸ &c. Tertia enim hæc videtur ratio afferri, cur Sublimitatis ars quædam sit, & esse debeat: & sic loquitur Longinus in Sect. 36. καὶ τὸ κυριώτατον, ὡς εἰ τις ἐκλέξας &c. particula enim ὡς ibi idem valet, quod hic ὅτι.

L. 14. Νομίσαιτο θεωρεῖαν] MS. Vat. 1. & iste MSus Par. qui

tantur, soli *suo* imperui & indoctæ audaciæ re-
 licta; nam, ut illis calcari sæpè, sic etiam fræno
 opus est. Quod enim Demosthenes pronuntiat de
 communi hominum vitâ (“ maximum qui-
 “ dem esse bonorum, felicem esse, proximum
 “ verò & id non minus, benè instituere confi-
 “ lia; quod *postremum*, quibus non adfuerit,
 “ tollit prorsus & illud alterum):” hoc ipsum
 etiam de scriptis possumus dicere; nempe,
 quòd Natura quidem obtinet locum felicitatis,
 Ars autem consilii bene instituti. Et, id quod
 præcipuum est, *si quis cogitaverit*, quòd id ip-
 sum, *sc.* quædam ex iis, quæ sunt in scriptis,
 Naturæ soli *relieta* esse, non possumus aliunde
 discere, quàm ex Arte: Si hæc (ut dixi) singu-
 latim cogitaverit is, qui præcepta utilia dantes
 reprehendit, non amplius (mihi videtur) putâ-
 rit commentationem de rebus propositis *institu-*
tam supervacaneam esse & inutilem.

* * * * *

qui Aristotelis Problemata (de
 quo modò dixi) continet, ha-
 bent *νομίσαιτο*; sed in hoc
 MSo Par. solum occurrit *σαιτο*
 veteri manu scriptum, *νομι* est
 à nupero calamo: si legamus
νομίσαιτο (ut legendum censet

quidam Amicus meus) paulu-
 lum à MSi illius lectione dif-
 ferentiam, nec necesse erit le-
 gere cum Cl. Boivino *ἡγήσαιτο*,
 cum vox *νομίσαιτο* idem
 significet ac *ἡγήσαιτο*, *senferit*,
 vel *putarit*.

— Καὶ καμίνε χάσι μάκισον σέλας
 Εἰ γάρ τιν' ἐστῖχον ὄφομαι μόνον,
 Μίαν παρείρας πλεκλάνῳ χεμαῖρρον,
 Στέγῳ πυρώσω, καὶ κατανδρακώσομαι.
 Νῦν δ' ἐκέκραγά πω τὸ ἡνναῖον μέλῳ.

Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατεράγωδα,
 “ αἱ πλεκλάναι,” καὶ τὸ “ πρὸς ἑρανὸν ἔξεμῖν,” καὶ
 τὸ ἢ Βορέαν “ αὐλητῶν” ποιεῖν, καὶ τὰ ἄλλα ἐξῆς.
 Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει, καὶ τεθορύβηται ἢ φαντα-
 σίας μᾶλλον ἢ δεδείνωται· καὶ ἑκάστον αὐτῶν πρὸς
 αὐγὰς ἀνασκοπῆς, ἐκ τῆ φοβεῖς κατ' ὀλίγον ἰσχυ-
 ροῦται πρὸς τὸ ὑκαταφρόνητον. “Οὔτε δ' ἐν τραγω-
 δίᾳ, πρᾶγματι ὀκνηρῶ φύσει καὶ ὀπιθεχομυῶ τῷ-
 φον,

L. 2. Καὶ καμίνε] Tollius edidit καὶ μὴ καμίνε; sed abest μὴ ab omnibus Editionibus & MSS; & quamvis Tollius dicit id extare in margine MSi Vat. 3. tamen in variis Lectionibus ex illo MSo collectis, & ad finem Tollianæ Editionis appositis μὴ non apparet. Critici, nescio quâ auctoritate freti, hos versus Æschylo adjudicant: Boreas verò ventus hic loqui videtur.

L. 6. Κέκραγά πω] Sic Editio prima & MSi Par. Ambr. & Vat. duo. Manutius minùs rectè edidit κέκραγ' * ἔπα.

L. 7. Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα] Fortè pro ἔτι legendum

est ἔτι, quæ vox ad sensum magis accommodata est. Scipius in hoc opere voces ἔτι & ἔτι confundi videntur.

L. 8. Πρὸς ἑρανὸν ἔξεμῖν] Hoc fortè in iis versibus occurrebat, qui ante verba καμίνε olim extiterunt, nunc autem periērunt.

L. 9. Βορέαν αὐλητῶν] Longinus dicit Poëtam illum facere Boream fistulatorem, quia Boreas apud illum hæc locutus est ἐκέκραγά πω τὸ ἡνναῖον μέλῳ: — Notandum hic videtur, quòd Virgilius in Æneid. l. 3. ubi Ætnam ardentem magnificè describit, non aliud, quàm Poëta hic igno-

tus,

* * * * *

Et camini reprimant longissimè profolientem lucem, sive flammam;

De tumido dicendi genere.

*Si quem enim domûs custodem videro solum,
Unum immittens cinctum flammæ, instar torrentis volutum,*

*Tectum incendam, & prunis operiam:
Nunc verò nondum insonui generosum canticum.*

Non sunt tragica hæc, sed plus quàm tragica; nempe, “cincti,” & “evomere in cælum,” & facere Boream “fistulatorem,” aliaque quæ illuc sequuntur. Obscurantur enim Dictione, & conturbantur Visionibus potius, quàm intenduntur: & si unumquodque eorum ad lumen suspicias, ex eo, quod terribile primò videtur, abit in id quod ridiculum est: cum verò in Tragœdiâ, re naturaliter grandi ampullasque admittente,

tus, fecit; nam cum dixerat *Attollitque globos flammæ, hypertragicè addidit & sidera lambit.*

L. 10. Τεθόλωται] Metaphora sumpta à rebus, quæ atramento, sive aliquo alio liquore obturbato conspurcantur: θολός enim est atramentum sepia nigrum. Petra.

Ibid. Φανασίας] Audi Quinctil. Inst. Or. l. 6. c. 2. hanc vocem explicantem, *Quas φανασίας Græci vocant, nos fa-*

nè Visiones appellemus: per quas imagines rerum absentium ita representantur animo, ut eas cernere oculis ac presentes habere videamur.

L. 11. Δειδύωται] Intenduntur: sic enim Quinctil. Inst. Or. l. 9. c. 2. vocem explicat, *Intendere crimen, quod est δεινότης*: & in l. 6. c. 2. dicit Idem, *Hæc est illa, qua δεινότης vocatur, rebus indignis, asperis, invidiosis vim addens oratio.*

L. 1:

φον, ὅμως τὸ πρὸς μέλῳ οἰδᾶν ἀσύγνωτον, χολῇ γ' ἂν, οἶμα, λόγοις ἀληθινοῖς ἀρμόσειεν. Ταύτη καὶ τὰ τῷ Λεοντίνῳ Γοργίῳ γελάται γεφονίῳ, “Ξέρξης ὁ τῷ Περσῶν Ζῆς,” καὶ, “γύπες ἐμ-
“ψυχοὶ τάφοι.” καὶ τινὰ τῷ Καλλιθένῳ, ὅντας
ἐχ' ὑψηλὰ, ἀλλὰ μετέωρα. καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλει-
τάρχῳ φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, καὶ τὸ Σο-
φοκλέα, “ἐσμικροῖς μὲν ἀνλίσκοισι, — φορ-
“βειᾶς

L. 1. Περὶ μέλῳ οἰδᾶν] Sumptum ex solemnī Musico-
rum reprehensione πρὸς μέλος
ᾄδεις: at Longinus aliud de-
torset πρὸς μέλῳ οἰδᾶς. Fa-
ber.

L. 2. Λόγοις ἀληθινοῖς] Per
has voces significari putat Tol-
lius *veras causas*, quas oppo-
nit ille Demonstrativo gene-
ri: malim tamen intelligere
ea scripta, quæ veritatem ex-
ponendam sibi proponunt,
qualia sunt Historicorum, quo-
rum prima est regula (mone-
nte Tullio) *ut ne quid fal-
si dicere audeant, ne quid veri
non audeant*: huic sensui fidem
duæ res faciunt, tum quod
protinus de Historicis quibus-
dam agit Longinus, tum quod
bene his opponitur Tragœdia,
in quâ fingere & licet, & usi-
tatum est.

L. 3. Γοργίῳ] Gorgias hic
Leontinus fuit Rhetor Siculus,
Sophistarumque pater; quem
tanto in honore habuit univer-
sa Græcia, ut ei in templo A-
pollinis Delphici Statuam, non

inauratam, sed auream pone-
ret: hunc, quia *Xerxen Perfa-
rum Jovem* appellat, Tumoris
arguit Longinus: non tamen
desunt, qui hunc virum defen-
dunt, eo quod Perfarum reges
à suis quondam Dii vocari so-
liti sunt, & quod Herodotus
Hellespontium quendam hos-
pitio Xerxen transvectum ex-
cipientem sic locutum esse me-
morat, ὦ Ζεῦ, τὶ δὴ ἀνδρὶ
εἰδόμην Πέρσῃ, καὶ ἔνομα ἀν-
τὶ Διὸς Ξέρξεα δέμην &c.
O Jupiter, quidnam Tu speciem
habens viri Perse, & assumens
nomen Xerxis, vice Jovis &c?

L. 4. Γύπες ἐμψυχοὶ τά-
φοι] Si in hoc peccavit Gor-
gias, vereor ne & alii clari
scriptores peccarint, simili ferè
locutione utentes: Ovidius e-
nim dicit,

*Flet modo, seque vocat bustum
miserabile nati.*

Cicero vocat Pisonem *bustum
legum omnium & religionum*, Gre-
gor. Nazianz. vocat feras ho-
mines

tente, tamen immodicus tumor res est non ignoscenda, vix *ille*, opinor, veris scriptis convenit: Ob hoc ridentur etiam verba Leontini Gorgiæ dicentis “Xerxes ille Persarum Jupiter,” & “vultures viva sepulchra;” & quædam Callisthenis, quæ sunt non Sublimia, sed nimis alta: & adhuc magis illa Clitarchi; hic enim vir inutilis est, spiratque, juxta Sophoclem, “non parvis quidem tibiis, ——— fed
fine

mines devorantes τάρφοι τρέχοντες sepulchra currentia: cum hoc Gorgiæ dictum Noster exagitat, nescio an probasset nomen ipsi ab Eunapio, summæ doctrinæ gratiâ, positum ἐμψυχος βιβλιοθήκη viva bibliotheca: non silendum tamen hoc in loco videtur Hermogenis (de Ideis l. 1. c. 6.) de hoc ipso Georgiæ dicto iudicium, qui, cum illud culpât, addit non inficetè quidem, hos Sophistas, qui vocant vultures viva sepulchra, dignissimos istiusmodi sepulchrorum esse.

L. 3. Καλλιθένης] Callisthenes fuit Aristotelis in Alexandri magni institutione successor: scripsit Historiam rerum Græcarum.

L. 6. Κλειτάρχης] Clitarchus scripsit res gestas Alexandri magni, cujus præliis comes interfuit: hujus tumidi dicendi generis exemplum extat apud Demetr. Phalareum, quippe qui dicit Clitarchum sic de Ves-

pâ locutum esse, κατανέμεται μὲν ὁ δρενὺν, εἰσπλάται ὃ εἰς τὰς κοίλας δρυὺς, quasi (inquit Demetrius) de Bove fero, vel Erymanthio Apro, non de Ape quâdam locutus esset.

L. 8. Οὐ μικροῖς] In MSis, deletο ὃ, legitur μικροῖς: sed nostræ Læctioni favet tum sensus loci, tum verba ipsa Sophoclis plenius citata à Cicerone in Epist. ad Att. l. 2. Ep. 16.

Φυσᾷ γὰρ, ὃ μικροῖςιν αὐλίσκοις ἔτι,

Ἄλλ' ἀγέαις φύσαισι, φορ-
βείας δ' ἄτερ.

Sensus est: Magna quidem aggredditur, sed regulâ & modo caret: ob illud laudandus est, ob hoc vituperandus: ad intelligendam vim vocis φυσᾷ, scias, Lector, veteres Tibicines solitos esse uti capistro quodam, quod ori appositum fuit, & in altera capitis parte ligabatur;

“βειᾶς δ’ ἄτερ.” Τά γε μὴν Ἀμφικράτης τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίης, καὶ Μάτρεδος· πολλαχῆ γὰρ ὁρῶμεν αὐτοῖς δοκῶντες, ἐ βακχόεσσιν, ἀλλὰ παύεσθιν. Ὅλως δ’ ἔοικεν ἔτι τὸ οἶδέν, ὅν τοις μάλιστα, δυσφυλακίότατον· φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγάθυοι ἐφιέμενοι, φλόγοντες ἀδενείας καὶ ξερότητος κατὰ γυνωσιν, ἐκ οἷδ’ ὅπως ὅτι τῆς ὑποφύοντα, πεισόμενοι παρ’

Μεγάλως ἀπολιθαίνειν ὁμῶς ὀχλὺς ἀμάρτημα.

Κακοὶ γὰρ ὄλκοι, καὶ ὅτι σωμαίων καὶ λόγων, οἱ χαῦνοι το

καὶ

batur: habuit vero ibi, quā te-
xit os, aliquod foramen, per
quod tibia in os immitti pos-
set: hujus capistri (ut nos do-
cent vet. Scholiastæ) duplex
fuit usus, tum ut labrum non
funderetur, tum ut spiritus mode-
ratiùs emissus sonum tibia dulcio-
rem efficeret: Boilaviana expli-
catio usûs hujus capistri quā-
longissimè à vero abest; cen-
set enim ille veteres hoc capi-
stro usos fuisse, ut daret hali-
tui impetum majorem.

L. 1. Ἀμφικράτης] Hic Am-
phicrates videtur fuisse Orator
ille Atticus, qui, cum exularet
Seluciæ (ut tradit Plutarchus in
vitâ Luculli), rogatusque esset,
ut Scholam ibi aperiret, arro-
ganter tumidèque simul respon-
dit parvam Delphinis non capa-
cem esse.

L. 2. Ἡγησίης] De hoc, ut
videtur, Hegesias homine Mag-
nesio sic faceret loquitur Cice-

ro in Orat. c. 226. *Is quidem
non minus sententiis peccat, quā
verbis; ut non quærat, quem ap-
pellet ineptum, qui illum cognov-
erit: Plutarchus etiam in vitâ
Alexandri magni hoc ejus fri-
giditatis exemplum profert:*
cum eodem tempore, quo nas-
ceretur Alexander, Dianæ tem-
plum Ephesi incensum esset,
hoc memorans Hegesias dixit,
*non mirum esse id conflagrâsse,
cum Diana, tum nascente Alex-
andro, in obstetricio munere fue-
rit occupata.* Rectè hoc culpat
Plutarchus, sed ipse aliud suum
non minus Historico indignum
addit; *Epiphonema* (inquit enim
Plutarchus) adeo frigidum, ut
ipsum incendium extinxisse potue-
rit. O quā vitium culpæ
aliquando in culpantem tran-
sit! Plutarchus enim hîc in re-
prehendendo Hegesiā planè al-
terum se Hegesiam ostendit.

L. 2.

“ fine capistro.” Ea sanè, quæ dicit Amphicrates, & Hegesias, & Matris, sunt hujusmodi; sæpe enim cum sibi videantur instincti esse, non bacchantur, sed ineptiunt: Tumor autem omnino videtur res esse, inter ea quæ maximè, difficillimè cavenda: omnes enim, qui sunt Sublimitatis cupidi, reprehensionemque infirmitatis & ficitatis fugiunt, naturâ ad hoc, nescio quomodo, feruntur, hoc *dictum* secuti, “ magnis tamen excidere, generosum est peccatum.” Vitiosa autem *sunt*, & in corporibus & in scriptis,

L. 2. Ματειδ[?] Scriptit Matris teste Athenæo l. 10. Herculis encomium; orationem puto, non poemata panegyricum. Langb.

L. 9. Μεγάλως ὑπολιθαίνεν ὁμῶς ἐνγενὲς ἀμαρτήματα] Lectio Manutii — ὑπολιθαίνεν, ἀμαρτήματα ἐνγενὲς minus placet: Pleraque, opinor, vitia, quæ hodiernas Longini Editiones conturbant, ab illâ Manutianâ defluerunt: nactus enim ille MSum quendam Venetiis, non eum prorsus secutus est, sed (ut frons ejus Editionis nos docet) multa passim emendavit, sive potius pro arbitrio mutavit, suasque conjecturas ubique cum MSi lectione commiscuit. Sed nos, quam maximè fieri potest, veterum MSorum lectionem sequi in animo habemus. Notandum est igitur Edit. Robort.

& MSum Par. hoc modo legere Μεγάλα (fortasse, pro μεγάλων) ὑπολιθαίνεν ὁμῶς ἐνγενὲς ἀμαρτήματα; & ita (excepto quod habent μεγάλας) MSi Vat. 3. & Ambr. Etiam Vat. 2, quamvis in cæteris cum Manutio conveniat, habet ὁμῶς. Quæ lectio MSorum proba est certè, ὁμῶς enim sæpissime apud hunc auctorem ponitur non in principio, sed in medio fere sententiæ, ut in Sect. 11. χρὴ γινώσκεν ὁμῶς τὸ ῥήτορα. & Sect. 13. ἐκ ἀγνωφελῶς δ' ὁμῶς. Vitiosa Manutii in hoc loco lectio nata videtur ex eo quod versum hunc Iambicum esse censuit; sed, ut Cl. Boivinus notavit, nullibi occurrit versus Iambicus duobus Anapaëstis incipiens: Proverbium vetus potius illi videtur, quàm Versus.

καὶ ἀναλήθεις, καὶ μήποτε πεισθέντες ἡμᾶς εἰς τὴν ἀντιόχον. “ ὅθεν γὰρ, φασί, ξηρότερον ὕδρωπικόν.”

Ἀλλὰ τὸ μὲν οἶδεν ὑφαίρειν βέλεται τὰ ὑψηλὰ, τὸ δὲ μερακιῶδες ἀντικρυς ὑπεραντίον τοῖς μεγέθεσι ταπεινὸν γὰρ ὅλβον, καὶ μικρόψυχον, καὶ τὰ ὅτι κατὰ τὸν ἀγνέστατον. Τί ποτ’ ἐν τῷ μερακιῶδες ἔστιν; καὶ δῆλον, ὡς σχολαστικὴ νόσις, ἀπὸ πειρασμῶν λήθησιν εἰς ψυχρότητα. Ὀλιγαῖνοι δ’ εἰς τὸ τοιοῦτον γὰρ ὁρεγόμενοι μὲν τὸ πλεονέκτη καὶ πεποινημένα, καὶ μάστιγα τὰ ἡδέα, ἐποκέλοντες δὲ εἰς ῥοπικὸν καὶ κακὸν ἔχον.

Τέτω

L. 1. Ἀναλήθεις] Faber legit ἀναλθεις : sed emendatione non opus est; nam sensus vocis ἀναλήθεις contrarius est voci ἀναλήθης, quæ occurrit in Sect. 15. eaque voce utitur Dion. Halicarn. in Dinarcho, ὑψηλοὶ, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀτύεργοι, καὶ ἀναλήθεις. p. 115. Ed. Sylburg. & p. 184. Ed. Oxon. Interim nec ἀναλήθης, nec ἀναλήθης reperitur in Stephani Thes. Græc.

Ibid. Καὶ μήποτε πεισθέντες ἡμᾶς &c.] Ita Editio Robert. & MSus quidam Fr. Porci, necnon MSi Vat. 2. Par. Eliens. & Ambr. rectè opinor: vox enim μήποτε est particula dubitationis, reddique potest (voce ὅρα subintellectâ) vide ne, vel per unum verbum forasse: occurrit enim in Sect. 44. ὅρα δὲ, μήποτ’, &c. & in hoc sensu quater à nostro Lon-

gino usurpatur, præcipuè in Sect. 40. ubi occurrit, καὶ ὅτις ὑψηλοὶ φύσει, μήποτ’ ὅτι καὶ μεγέθει. Vulgò legitur δῆποτ’.

L. 7. Ἡ δῆλον, ὡς &c.] Ni fallor, optimus ille Æneidos auctor semel huius vitii arguendus est: nam in l. 3. v. 181. dicit Anchises Sequere novo veterum decipitur errore locorum: ubi præ nimio studio proferendi Antitheti scripsit novo, nullo, opinor, sensu: novo enim veterum responderet, sed nihil sententiæ addit, imò puerilibus illam ingeniis quàm virilibus aptiorem efficit.

Ibid. Σχολαστικὴ νόσις] i. e. sensus, quali juvenes in Scholis declamantes uti solebant; hi apud Plin. Ep. l. 2. Ep. 3. vocantur Scholastici; qui, cum in fictis tantum causis versarentur, in oratione nimium lasciviebant, multaque extra

rem

tis, Grandia, quæ inflata falsaque sunt, & ex quibus periculum est ne circumagamur in contrarium; "nihil enim (inquiunt) ficcius est homine hydropico."

Sed Tumor vult altiùs insurgere quàm Sublimia; id autem vitium, quod Puerile appellatur, planè oppositum est Sublimibus; humile enim est omnino & parvi opus animi, reveraque vitium ignobilissimum: quid igitur est Puerile? fit manifestum, id esse sensum scholasticum, præ supervacuâ operositate in Frigidum aliquid abeuntem: in hoc autem genus labuntur ii, qui cupiunt aliquid eximium & elaboratum, præcipuè verò dulce dicere; sed qui impingunt in genus humile & in malam affectationem.

Huic

rem ornamenti (ut putabant) gratiâ dicebant. Monendus est hic Lector me *ρόνσιν* sive *ρόνμα* passim in hoc opere per sensum explicare, & hâc voce velle significare quidvis mente conceptum, Angl. *a thought*: Quintiliani scilicet auctoritate me tueor, qui in Instit. Orat. l. 8. c. 5. sic dicit, *Sententiam veteres, quod animo sensissent, vocaverunt*: — non raro tamen & sic locuti sunt, ut *Sensa* sua dicerent, nam *Sensus* corporis videbantur: sed consuetudo jam tenuit, ut mente concepta *Sensus* vocaremus; lumina autem, præcipueque in clausulis posita, *Sententias*.

Ibid. Περειργίας] Quint. Inst. Orat. l. 8. c. 3. Est etiam quæ *περειργία* vocatur, supervacua (ut sic dixerim) operositas, ut à diligenti curiosus, & τὰ religionē superstītio distat.

L. 10. Εἰς ῥοπικὸν] Vix opinor Longinum velle hic ponere *τεροπικὸν* (quod vulgo legitur) inter vitia orationis, idque opponere præcedenti voci *πεποινημένον*, quoniam ille in Sect. 8. dicit, quod quintus sublimitatis fons est ἡ *τεροπικὴ* καὶ *πεποινημένη* λέξις: istud *τεροπικὸν* Manutio debemus: Video autem Editionem Roberti, exhibere εἰς τὸ ῥοπικὸν, & MSos Par. Ambr. præ

Τὴν δὲ ῥάκεται τρίτον τι κακίας εἶδ' ἐν τοῖς
 πασητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεόδωρος παρέντυπον ὀκά-
 λει ἔστι τὸ πᾶσι αἰκαρον καὶ κενόν, ἔνθα μὴ δ' αἰ-
 κάσθης ἢ ἀμετερον, ἔνθα μετεῖς δ' αἰ. Πολλὰ γὰρ
 ὡς περ ὅκ μέσης, τινὲς εἰς τὰ μηκέτι τῷ πλάγματος
 τῷ, ἴδια ἑαυτῷ καὶ χολικά, ὡς ἀφ' ἐροῖα πᾶση
 εἶτα πρὸς ἐδ' ἐν πεπονδύοις ἀκραταῖς ἀχρημονέσιν
 εἰκότως· ἔξετηκότες πρὸς ἐκ ἔξετηκότας. Πλὴν
 ὡς μὴ πασητικῶν ἀλλὰ ἡμῖν ἀπὸκαται τόπος.

Secl. IV. Οατέρης γ', ὡς εἰπομῶν, (λέγω γ' τῷ ψυχρῷ) πλὴ-
 ρης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὴ ἀλλὰ ἱκανὸς καὶ πρὸς
 λόγων ἐνίοτε μέγεθος, ἐκ ἀφορῶν, πολυτίμων,
 ὅπ-

se ferre eis ῥοπικόν : pro quo,
 Tollo teste, MS Venet. habet
 ῥωπικόν. Vox ῥωπικόν nota
 est, & significat vile, sive nul-
 lius pretii, quale sunt ex mer-
 ces, quæ ῥωπαὶ dicuntur : sed
 illa, quæ maximā auctoritate
 freta est, lectio ῥοπικόν, vera
 videtur, quamvis vix alibi le-
 gatur : est adjectivum enim
 factum à substantivo ῥοπή, in-
 clinatio sive momentum lancis ad
 imum vergentis : hinc ῥοπικόν
 poterit significare id quod deor-
 sum ferri solet, sive id quod ad
 imum inclinat, sive (ut uno
 verbo vim huius vocis satis ex-
 plicem) humile : quod propriè
 opponitur præcedenti voci πε-
 ρεῖν, quæ vult aliquid excel-
 lens & egregium.

Ibid. Κακόζηλον] Quin-
 Inst. Orat. l. 3. c. 3. κακόζη-
 λον, id est, mala affectatio per

omne dicendi genus peccat —
 denique κακόζηλον vocatur, quic-
 quid est ultra virtutem, quoties
 ingenium iudicio caret, & specie
 boni fallitur.

L. 2. Θεόδωρος] Theodo-
 rum intelligendum puto, qui,
 Gadaris natus, docuit Rhodi;
 quem studiosè audisse cum in eam
 insulam secessisset, dicitur Tibe-
 rius Caesar. Quin-til. l. 3. c. 1.
 inter cætera scripsit περὶ ῥήτο-
 ρων δυνάμεως. Langb.

L. 6. Σχολικά] i. e. ejus
 modi, quo pueri declamantes
 in Scholis uti solent : idem
 hæc vox significat ac χολάσι-
 κα, quam paulò ante usurpa-
 vit Longinus ; hinc Athenæus
 vocat χολικά ὑπομνήματα
 commentarios, in quos Juvenes
 ea, quæ in Scholis audierant,
 referebant.

L. 8.

Huic vicinum est tertium quoddam genus *De Parenthyrso*. vitii, nempe in scriptis patheticis, quod Theodorus Parenthyrsum vocabat: est autem hoc affectus intempestivus & inanis, ubi affectu non opus est; aut immodicus, ubi mediocri opus est: plerumque enim velut ebrietatis vi, quidam ad affectus, qui non in re positi sunt, sibi proprios & scholasticos abripiuntur: deinde meritò ignominiae notam subeunt coram auditoribus nihil *perturbationis* passis: quippe qui commoti sunt coram non commotis: sed de scriptis patheticis alius nobis est locus.

Altero verò eorum, de quibus mentionem fecimus (dico autem Frigido), plenus est Timæus; vir in aliis satis peritus *De Frigido*. virtutibus scribendi & nonnunquam in Sublimitate scripto-

L. 8. Πάλω πάλι μὲν πα-
θητικῶν] Hanc de Affectibus partem Longinus non habuit in animo huic operi adjungere; sed in Sect. 44. promittit se separatim in alio Commentario de Affectibus tractaturum; miror tamen illum, cum τὰ παθόν secundum fontem Sublimitatis vocaverit, non & his quoque suum in hoc Commentario locum reliquisse.

L. 11. Τίμαιος] Hic Timæus fuit Historicus Siculus, cui nomen Epitimaus ὑπο τῆς ἐπιτιμῶν à reprehendendo cæteros scriptores impositum fuit: hunc ta-

men ut eruditissimum, & rerum copiam & sententiarum varietate abundantissimum, & ipsa compositione verborum non impositum laudat Cicero de Orat. l. 2. c. 14. cujus de Timæo judicio judicium Longini hic bene respondet; etenim πολυῖς ὥς significat eruditissimus, ἐκ ἀφορῆς & ἐπινοητικῶς significant rerum copiam & sententiarum (sive sensuum) varietate abundantissimus.

Ibid. Καὶ πρὸς λόγων ἐπίστα μέγας, ἐκ ἀφορῆς] Ita verba punctis distinguenda esse curavi, cum antea istud com-

rum, non sterilis, eruditus, sensibus abundans ;
 sed maximus alienorum vitiorum insectator, ad
 sua verò non attendens : quique præ studio sem-
 per concipiendi *novos* & peregrinos sensus sæpe
 incidit in id quod maximè Puerile est : Profe-
 ram verò hujus viri unum aut duo *exempla*,
 quia Cecilius pleraque ante occupavit : laudans
 Alexandrum magnum, dicit, “ Qui totam A-
 “ fiam intra pauciores annos subegit, quàm
 “ Panegyricam orationem de bello contra Per-
 “ fas *gerendo* Isocrates conscripsit.” Egregia
 scilicet Macedonis illius cum Sophistâ compa-
 ratio. Manifestum est enim, O Timæe, quòd
 Lacedæmonios hoc nomine multum Isocrates
 strenuitate excellebat ; quoniam illi quidem tri-
 ginta annos in expugnandâ Messene consumfê-
 runt, hic autem in Panegyricâ *suâ oratione*
 componendâ solos decem. Porro Atheniensibus
 in Siciliâ captis quo more insultat ? *dicit*
 eos, “ propterea quòd impiè se gessissent in
 “ Hermem, & mutilâssent ejus statuas, ob hoc
 “ pœnas dedisse ; præcipuè per unum homi-
 “ nem, qui ex paterno genere fuit oriundus ab
 “ illo *Deo* violato, Hermocratem filium Her-
 “ monis.” Adeo ut mirer equidem, suavissime

Teren-

res librorum legerunt λ, tri-
 ginta.

L. 17. Περικλέους αὐτῶ
 &c.] Statuas Mercurii, quot-

quot Athenis erant, unâ nocte
 mutilatas fuisse refert Thueyd.
 l. 6. aliique auctores,

L. 4.

τιανέ ἡδισε, πῶς ἔξ καὶ εἰς Διονύσιον γράφει τὸ τυ-
ραννον. “ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸ Δία καὶ τὸ Ἡρακλέα δυοσε-
“ ἔης ἐγμέτο, διὰ τῆς αὐτὸν Δίων καὶ Ἡρακλείδης
“ τὸ τυραννίδος ἀφείλοντο.” Τὶ δὲ καὶ Τιμαίω
λέγειν; ὅπερ γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκείνοι (Ξενοφῶντα λέγω
καὶ Πλάτωνα), καίτοι γὰρ ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες πα-
λαιότερας, ὁμως διὰ τὰ ἔτι μικροχρηστῶν, ἐαυτῶν πό-
τε ὀπλανθάνοντα. Ὁ μὲν γε ἐν τῇ Λακεδαιμο-
νίων γράφει πολιτεία, “ἐκείνων γὰρ ἡττον μὲν ἀν-
“ φωνίᾳ ἀκέραια ἢ τῶν λιθίων, ἡττον δ’ ἀν’ ὁμμα-
“ τα τρέφαι ἢ τῶν χαλκῶν· αἰδημονεστέρους δ’ ἀν-
“ αὐτὸς ἡγήσατο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς
“ παρδένων.” Ἀμφικράτης, καὶ ἔξ Ξενοφῶντι, ἐπρεπε-
τάς

L. 4. Τῆς τυραννίδος] Ita MSi Par. Ambr. & Vat. 3. & Editio Robortelli, vice vulgatae lectionis τὸ τυραννίδα. Sic habes apud Herodian. lib. 3. Ἄλγεῖνον κεφαλῆς ἀρᾶλον Ἀλβίνο caput abstulerunt.

Ibid. Τὶ δὲ &c.] Ante hæc verba vulgò præcedit καίτοι, quod sensus gratiæ & auctoritate Edit. pr. & MSorum Par. & Ambr. ejicio: in duobus etiam MSis Vat. τοὶ deest: istud καίτοι huc irrepsisse videtur ex sequenti καίτοι γὰρ ἐκ τῆς Σωκράτους, &c. quod in hac Editione ab hoc loco penè duas lineas distat. Hoc eò notandum velim, quòd in aliis Longini locis (ut in Emendat. ad Sect. 35. dicturus sum) inveni ad eandem distantiam verbum ex

sua sede in alienam transiisse; unde opinor istud duarum penè linearum in Edit. illà spatium unam lineam in vetustissimis hujus Commentarii MSis effecisse; quod si fuerit, usitatum esse scimus iis, qui libellum aliquem exscribunt, errare in lineam incipiendam, verbumque primum sequentis aut præcedentis lineæ ex incuriâ facere primum lineæ mediæ.

L. 6. Παλαιότερας] Hæc vox significat Scholam sive disputandi locum: nam Græci Philosophi in iis locis disputare soliti sunt, quæ luctantium exercitationis causâ ædificarentur: vide Cic. de Or. I. 2. c. 5.

L. 11. Στρέφαις] Hæc est lectio Robort. & MSorum Par. Ambr. & Vat. 3. non μεταστρέφαις

Tere
scrib
“(fi
“ H
verò
Hero
quam
sensu
livisc
bro d
“ lon
“ lap
“ qu
“ pu
“ gin

στρέφαις
apud L
nophon
nor, m
vulgata
conveni
Serm. 4
στρέφαις
rè omni
φαις, q
est sensu
tur voci
Syllabis
tis.

L. 12
μοῖς π
Xenoph
nunc h
hic locu

Terentiane, cur non in tyrannum Dionysium scribat; " quoniam enim impius fuit in Dia " (five *Jovem*) & Herculem, ob hoc Dion & " Heraclides eum tyrannide spoliarunt." Quid verò opus est de Timæo loqui? quum etiam illi Heroes (Xenophontem dico & Platonem), quamquam ex Socraticâ erant Palæstrâ, tamen, ob sensus tam abjectos, sui ipsorum aliquando obliviscuntur. Ille quidem (*sc. Xenophon*) in libro de republicâ Lacedæmoniorum scribit; " il- " lorum sanè vocem minus posses audire, quàm " lapidearum *statuarum*, oculos minus flectere " quàm ærearum: verecundiores autem illos " putares etiam ipsis, quæ in oculis sunt, vir- " ginibus": Amphicratem, non Xenophontem, decuit

ἐρέλαις, quæ hodie legitur & apud Longinum & apud Xenophontem: hanc vocem, opinor, mutavit Manutius, ut ea vulgatæ Xenophontis lectioni conveniret: sed Stobæus in Exc. Serm. 42. hoc citans habet ἐρέλαιον, &, ut dixi, MSi ferè omnes præ se ferunt ἐρέλαις, quod sanioris, opinor, est sensus: & μετα addi videtur voci ἐρέλαις ex postremis Syllabis μετα vocis præcedentis.

L. 12. Τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων] In codicibus Xenophontis omnibus, quos nunc habemus, multo aliter hic locus legitur, sc. ἤ ἐν τοῖς

θαλάμοις παρθένων: quam veram esse Xenophontis lectionem Critici vulgò sentiunt, Longinumque hic loci aut malo codice usum, aut memoriæ suæ nimium fîsum esse contendunt: sed iis parum assentior; Unicum hoc, quod in Xenophonte vituperat Longinus, non temerè, opinor, protulisset: vox κόρη significat & virgo & pupilla oculi; hinc παρθένος, quæ æquè ac κόρη significat virgo, in illo altero sensu vocis κόρη sc. pupilla oculi, ambiguit & frigide simul à Xenophonte, si Longini lectio vera est, usurpatur.

τάς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν “παρ-
 “ζένες αἰδήμονας.” Οἷον δὲ, ἡράκλεις, τὸ τὰς ἀ-
 πάντων ἐξῆς κόρας αἰχμητῆλ᾽ ἐῖ) πεπεῖσται, ὅπερ
 φασὶν ἐδενὶ ἔτως ἐνσημαίνεσθαι τῶν τινων ἀναύδειαν,
 ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν, “Οἶνοβαρές, κυ-
 “νὸς ὁμματ’ ἔχων,” φησὶν. Ὁ μὲν τοι Τίμαιος,
 ὡς φωρεῖς τινὸς ἐφαπτόμενος, ἐδὲ τῷτο Ξενοφῶντι
 τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· φησὶ γὰρ ἐπὶ τῷ Ἀγαθο-
 κλέες καὶ τὸ, “τῶν ἀνεψιῶν, ἐτέρῳ δεδομένῳ, ἐκ
 “τῆς ἀνακαλυπτήριων ἀρπάσαντα ἀπελθεῖν· ὁ τίς
 “ἀν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρναις,
 “ἔχων;” Τί καὶ ὁ τ’ ἄλλα θεῖος Πλάτων; τὰς
 δέλτους θέλων εἰπεῖν, “γράψαντες, φησὶν, ἐν τοῖς
 “ἱεροῖς δῆσσοι κυπαριτίναις μνήμας.” καὶ πάλιν,
 “ὡεὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγилле, ἐγὼ ξυμφεροίμην
 “ἀν τῇ Σπάρτῃ, τὸ κατὰ δούειν ἔαν ἐν τῇ γῇ κα-
 “τακεί-

L. 5. Ἰταμὸν] Vulgatæ E-
 ditiones sequuntur Manutia-
 nam, quæ prima διόπερ “Ομη-
 ρος τὸν in textum induxit; at
 ista 3 verba desunt in Edit. pri-
 mæ & in MSS. Par. Ambr. &
 Vat. 2. & 3. Manutii hinc er-
 ror natus videtur, quod putâ-
 rit casum nominativum oportere
 præcedere vocem φησὶν, &
 quod cognoverit sequentia
 verba esse Homeri; sed de usu
 vocis φησὶ sine nominativo vi-
 de Emendationem ad verba,
 γοναῖ) γδ, φησὶ. Pag. 9. Por-
 ro notandum est Tollium le-
 gere hic πρὸς τὸν ἰταμὸν, &
 Schurz. πρὸς τὸν ἰταμὸν —

uterque malè: φησὶν enim sig-
 nificat hic non dicere simplici-
 ter, sed vocare; sic habes in
 fine Sect. 9. εἰς ὃ Ζωίλος ἐση-
 χοιείδεια κλαίοντα. & in Sect.
 33. τῶν κεφαλῶν αὐτῶ φησὶν
 ἀκρόπολιν.

Ibid. Οἶνοβαρές &c.] Ho-
 meri hæc sunt verba in Iliad.
 α, v. 225.

L. 7. Ὡς φωρεῖς &c.] Qui
 furantur, omne id, quod atti-
 gerint, sive magni sive nullius
 sit pretii, secum auferunt: eo-
 dem modo Timæus, cum se ad
 furandum à Xenophonte im-
 misisset, rem, in quam pri-
 mum incidit, frigidam licet
 &

decu-
 pella-
 hercu-
 sine o-
 cunt
 decla-
 meru-
 “car-
 ut qu-
 dum
 de Ag-
 “alt-
 “nu-
 “fec-
 “hal-
 rebus
 “po-
 “dep-
 “Qu-
 “tia-
 & null-
 abstulit.
 L. 9.
 tur hic
 in hoc
 L. 1
 εἶων] i-
 nuptias
 mos fui-
 set, ad-
 ducere
 uis, pro-

decurt pupillas, quæ sunt in oculis nostris, appellare "virgines verecundas." Quale autem mehercule est, persuasum habere omnium pupillas sine discrimine verecundas fuisse, cum vulgò dicunt nullâ in re impudentiam quorundam tam declarari quàm in oculis? vocat *aliquis* (sc. Homerus) *hominem* impudentem, "O Temulente, caninos oculos habens." Timæus quidem, ut qui furtivum aliquod attigerit, ne hoc frigidum *dictum* Xenophonti reliquit: nempe dicit de Agathocle etiam hoc, "illum consobrinam alteri *in conjugio* datam ab ipsis muneribus nuptialibus abripuisse, & abiisse: Quod quis fecisset, qui in oculis virgines, non scorta, haberet?" Quid autem *facit* Plato in aliis rebus *scriptor* divinus? cum velit dicere libros, "postquam (inquit) scripserint, in templis deponent cupressæa monumenta:" rursusque "Quod ad muros attinet, O Megille, ego assentiar Spartæ, uti dormire sinamus muros humi
" jacen-

& nullius pretii, secum clam abstulit.

L. 9. Καὶ τὸ] Vox τὸ ponitur hic pro ὅτι, ut sæpissimè in hoc opere possis videre.

L. 10. Ἐκ τῆς ἀνακαλυψείας] i. e. eo ipso die, qui post nuptias illuxit: Apud antiquos mos fuit eam, quæ nuptura esset, ad sponsum velatam deducere: postea peractis nuptiis, pronubæ officium fuit ve-

lum amovere: hinc dies, quo hoc peractum esset ἀνακαλυπτῆμα vocatus est: vel potius munera ea, quæ eo die velut virginitatis amissæ præmia sponsæ darentur, hæc voce significuntur.

L. 13. Ἐν τοῖς ἱεροῖς] Hæc Platonis locutio occurrit in l. 3. de Legibus, illa verò quæ sequitur, in l. 6.

“τακέμεθα τὰ τέχνη, καὶ μὴ ἐπανίστασθαι.” Καὶ τὸ
 Ἡροδότειον ἐ πόρρω, τὸ φάναι “τὰς καλὰς γυναι-
 “κας ἀληθόνως ὀφθαλμοῖς.” Καὶ τοι γε ἔχει
 τινὰ πρᾶγματιαν· οἱ γὰρ παρ’ αὐτῶν ταυτὶ λέγοντες
 εἰσιν οἱ βάρβαροι, καὶ ἐν μέθῃ· ἀλλ’ ἐδ’ ἐκ τοιούτων
 προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀχρημονεῖν πρὸς
 τὴν αἰῶνα.

Scd. V.

Ἀπανῖα μὲν τοι, τὰ ἔτιως ἄσεμνα, διὰ μίαν ἐμ-
 φύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ πρὸς τὰς νοήσεις
 κακώσατον, (πρὸς ὃ δὴ μάλιστα κορυβαίνωσιν οἱ
 νῦν)· Ἀφ’ ὧν γὰρ ἡμῖν τ’ ἀγασθὰ, χεδὸν ἀπ’ αὐτῶν
 τέτων

L. 2. Τὰς καλὰς &c.] Vi-
 de Herodotum in Terpsich. c.
 18. ubi hæc verba reperiun-
 tur: cum Amyntas legatos
 Persarum hospitio exciperet, il-
 li ebrii Amyntam orabant, ut
 sibi, patrio more, mulieres
 formosæ afferrentur inter con-
 vivia: Amyntas quamvis invi-
 tus annuit, mulieresque in cœ-
 naculum introducit: illæ pud-
 bundæ non ad latus Persarum,
 sed in opposito iis loco sede-
 bant: questi sunt igitur Lega-
 ti, dixeruntque melius esse, ut
 fœminæ illæ omnino non venis-
 sent, quàm ut ea venientes pro-
 cul & ex opposito sederent, dolo-
 res ipsis oculorum.

Notandum verò videtur cla-
 rissimos homines nonnullos, sc.
 Langbænum, Fabrum, & Vic-
 torium l. 2. Var. Lect. c. 5.

Herodotum hic contra Longi-
 ni iudicium defendere, similef-
 que (ut putant) ex variis aucto-
 ribus locutiones afferre: mihi
 quidem constat eos non satis
 mentem Longini attigisse: quip-
 pe qui non improbasset, si quis
 dixisset eas mulieres procul se-
 dentes spectantium juvenum
 oculos doloribus affecisse; so-
 lum negat eas sanè dici posse
dolores oculorum: non sunt do-
 lores ipsi, sed dolores fortasse
 excitant: Metonymia hic est
 effectus pro efficienti, quam
 velut nimiam duramque in illo
 Herodoti loco vituperat Lon-
 ginus: ille, qui hanc Herodo-
 team locutionem improbat,
 probasset fortè illud Alexandri
 magni vocantis mulieres Persi-
 cas *βολίδας ὀμμάτων jacula*
oculorum, & illud Æschyli ap-
 pellantis

D
 “jacer
 rodoti
 “form
 quam
 qui ap
 ebrii:
 in æter

Omn
 nascun
 dio no
 re præ
 quibus

pellantis
 ὀμμάτων
 rum jacul
 L. 8.
 ἔτιως ἄσ
 est aucto
 Ven. An
 Manutius
 ταῦτα in
 hic planè
 τα cum
 dentis S
 tur.

L. 10
 rybantes
 Rheæ fili
 ρύττοισι
 eo quod
 derent:
 saltare &
 solebant,
 reпти agu

“jacentes, & non exfufcitemus.” Et illud Herodoti non procul est à *frigido*, nempe vocare “formas mulieres dolores oculorum:” quamquam habet quandam excusationem; ii enim, qui apud ipsum hoc dicunt, barbari sunt & ebrii: sed neque sub talibus personis æquum est in æternum abjecti animi notâ inuri.

Omnia quidem, quæ sunt adeo indecora, in-
nascuntur scriptis unâ ex causâ, nempe ex stu-
dio novitatis in sensibus proferendis, (quâ in
re præsertim hodierni scriptores insaniunt): à
quibus enim bona, ab his prope ipsis etiam
mala

Unde
fluant
prædicta
viii.

pellantis Helenam *μαλθακὸν ὀμμάτων βέλθ' ἰσχυρὸν ὀφθαλμὸν* *tenerrimum oculorum jaculum.*

L. 8. Ἀπάνια μὲν τοι, τὰ ἔτιω ἀσέμνα] Sic legendum est auctoritate MSorum Par. Ven. Ambr. & Edit. primæ; Manutius post ἀπάνια vocem ταῦτα in textum inseruit, quæ hic planè otiosa est, nisi ἀπάνια cum ultimo verbo præcedentis Sect. αἰῶνα conjungatur.

L. 10. Κορυβαντιῶσιν] Corybantes Jovis erant nutritii, Rheæ filii, sic dicti ὑπὸ τοῦ κορύβαντος βαίνειν ὀρχηστικῶς ab eo quod cum saltatione incederent: quia verò Corybantes saltare & instinctu divino cieri solebant, idcirco qui furore correpti aguntur, Corybantiarē di-

cuntur: Langb. Hæc Metaphora mihi videtur desumpta à gestibus saltationibusque, quibus usi sunt ii, qui Corybantium sacris initiabantur. Ὅταν Δημοδένες (inquit Dion. Halicarn. περὶ Δημοδ. δεινότητ.) τινὰ λέγω λόγον, ἐνδυσσάτω τε, καὶ δεῦρο κἀκῶς ἀγομαι. — διαφέρειν τε ἐδὲν ἐμαυτῷ δοκῶ ἢ τὰ Μητρώα καὶ τὰ Κορυβαντικά, καὶ ὅσα τέτοις ὅσῃ πλῆσι δὲ, τελευτῶν. Cum aliquam in manus sumo Demosthenis orationem, divino furore instor, & modo huc, modo illuc agor: — idemque mihi evenire viderur, quod illis solet, qui matris Cybeles & Corybantium sacris, & si qua alia his similia sint, initiantur.

τάτων καὶ τὰ κακὰ γίγνεσθαι φιλεῖ. Ὅθεν ἐπιφορεῖν
εἰς σωτήρια κατόρθωσιν τὰ τε κάλλη τ' ἐρ-
μηνείας, καὶ τὰ ὕψη, καὶ πρὸς τέτοις αἰήδοναί· καὶ αὐ-
τα ταῦτα, κατὰ πᾶν τ' ἐπιτυχίας, ἔως ἀρχαί καὶ
ὑποθέσεις καὶ τῶν ἐναντίων κατὰ τὴν ἀντίαν. Τοιοῦτόν πως
καὶ ὑπερβολαί, καὶ τὰ πλεονασμικά· δείξοντες δ' ἐν τοῖς
ἔπειτα τὸ κίνδυνον, ὃν ἔχοντες εἰσάγει. Διότι ἀνα-
καὶ ἡδὴ διαπορεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι, δι' ὅτε τὸ πρῶτον τὰς
ἀνακεκαμημένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφύγειν αὐτὸν
ναίμεθα.

Señ. VI. Ἐστὶ δ', ὃ φίλθ, ἔτινα ποιησάμεθ' ἐν πρῶ-
τοις καθαρεῖν τὸ κατ' ἀλήθειαν ὕψος ἐπισημῶν καὶ
ἐπιχειρῶν· καίτοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον· ἢ καὶ τῶν
λόγων κρείσσει πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῶν ἐπισημ-
νημα. Οὐ μὲν ἀλλ', ὡς εἰπὲν ἐν προλογισμῶν
ἐντεῦθεν ποιεῖν ἴσως τὸ διάγνωσιν αὐτῶν ἐκ ἀδυνά-
τον πορεύεσθαι.

Señ. VII. Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, διότι, κατὰ πᾶν καὶ τὸ
κοινῶν βίῳ ἐδὲν ὑπάρχει μέγα, ὃ τὸ καταφρονεῖν
ἐστὶ

L. 1. Ὅθεν ἐπιφορεῖν] Tol-
lius illud ἐπιφορεῖν in ἐπιφορεῖν
verti voluit: quia substantivum
τὰ κάλλη præcedit: sed illum
fugit, Longinum passim ferè
hoc modo loqui solere: habe-
mus (c. g.) in Señ. 1. καὶ ὅτι
τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη. & Señ.
32. Ἡ χρῆσις τῶν τῶν, ὡς
τ' ἄλλα πάντα καλὰ ἐν λό-

γοις, παραγωγὴν αἰὲ πρὸς τὸ
ἀμεινον, & in fine huius ipsius
Señ. occurrit τοιοῦτον πῶς καὶ
αἱ μεταβολαὶ καὶ αἱ ὑπερβολαὶ καὶ
τὰ πλεονασμικά.

L. 11. Ἐστὶ δ', ὃ φίλθ,]
Ita MSi Par. El. Ambr. & Val.
3. necnon Editio Robortelli;
Editio Manutii habet ἔσται δ',
ὃ φίλθ: sed istud φίλθ in
φιλότητι

mal
ta
Suav
recte
cipia
etian
perb
quæ
bere
statu
comi

H
veræ
mis
seque
est m
tamen
non i

Op
dum
quod

φίλοτις
malè,
dici pot
Hom.
Atticè
pro hila
Theocr.

mala solent nobis provenire: unde & Ornamenta Elocutionis, & Sublimitates, & præterea Suavitates *sunt* id, quod fert *homines* ad libros rectè scribendos; & *tamen* hæc ipsa sunt principia causæque, ut felicitatis *in scriptis*, ita etiam contrariorum. Tale quidem *sunt* & Hyperbolæ, & Pluralia: ostendemus autem in iis, quæ sequuntur, periculum, quod videntur habere. Quare necessarium est jam inquirere & statuere, quò modo illa vitia, quæ Sublimibus commixta sunt, fugere possimus.

Hoc autem fit, O Amice, si quam claram veræ Sublimitatis scientiam, & judicium imprimis comparaverimus: quanquam res est ad consequendum difficilis; nam de scriptis judicium est multæ experientiæ ultimus fœtus. Veruntamen, si loquar per præceptum, hinc forsitan non impossibile est judicium de iis consequi.

Vera Sublimitatis scientia comparanda est.

Oportet scire, charissime, quòd quemadmodum etiam in communi vitâ nihil est magnum, quod contemnere magnum est: velut Divi-

Quomodo Sublimitas cognosci potest.

tia,

φίλοις versum est à Fabro: malè, opinor; cur enim non dici potest ὁ φίλος, cum dicat Hom. Il. γ. v. 277. ἡέλιος Atticè (ut ibi notat Didymus) pro ἡέλιε? Imò occurrit apud Theocr. Idyll. 1. v. 149. —

Ἰᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὅσδε. L. 15. Οὐ μὲν ἀλλ', &c.] Sensus est: quanquam judicium de scriptis ferre, experientiæ ultimus fructus est, tamen non impossibile est id præceptorum vi consequi.

D

L. 10,

ἔστι μέγα· οἷον πλεῖτοι, τιμὰ, δόξα, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν προσεργω-
δύμῳ, ἐκ αὖ τῷ γε φρονίμῳ δόξειεν ἀγαθὰ ὑπερ-
βάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ πεφρονεῖν ἀγαθὸν ἐ μέ-
τερον· θαυμάζουσι γὰρ τῶν ἐχόντων αὐτὰ μάλλον, καὶ
τὰς διωαμύνας ἔχουσιν, καὶ διὰ μεγαλοφυχίαν ὑπερ-
εῶντας. Τῇ δέ περ καὶ ἐπὶ τῷ διηρημένων ἐν ποιήμασι
καὶ λόγοις ὁπισκεπτόν, μὴ τίνα μεγέθους φαντασίαν
ἔχουσι ταύτῃ, (ἢ πολὺ πρέσκειται τὸ εἰκὴ προσ-
αναπλαττόμενον), ἀναπίστοςόμῳ ὃ ἄλλως δέξι-
σκοιτο χαῖνα, ὧν τῷ θαυμάζειν τὸ πεφρονεῖν δι-
γενέστερον. Φύσει γάρ πως ὑπὸ τὰ ληθῆς ὕψους ἐπαί-
ρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῖον τι ἀνάστημα λαμ-
βάνουσα πληρῆται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐ-
τὴ ἡμνήσασα ὁπερ ἠκασεν. "Ὅταν ἐν ὑπὸ ἀνδρῶν
ἐμφρονῇ καὶ ἐμπέρου λόγων πολλάκις ἀκρόμῳνόν τι
πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ συνδιατιθῇ,
μηδ' ἐγκαταλείπῃ τῇ διανοίᾳ πλεῖον τῷ λεγομένῳ
τὸ ἀναδεωρόμενον, τίπτε δ', ἂν τὸ συνεχὲς ὁπισκο-
πῆς, εἰς ἀπαύξησην· ἐκ αὖ ἔτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη, καὶ
μέλει μόνῃς τῇ ἀκοῇ σωζόμενον. Τῷτο γὰρ τῷ ὄντι

μέγα,

L. 8. Φαντασίαν ἔχουσι ταύ-
τῃ] Sic MS. Vat. 3. cui &
MS. Par. convenit, nisi quod
pro ταύτῃ habet ταύτη: E-
ditio pr. legendum præbet ἔχου-
σι *, ut videatur ταύτῃ vel
vel alia aliqua vox deesse: in
Vossiani libri margine pro va-
riâ lectione fuit ἔχουσι ταύτην.
Vulgata lectio ἔχουσι, à Ma-
nutio profecta, cum sequenti-

bus verbis non bene coheret.

L. 10. Ἀναπίστοςόμῳ] MS.
Par. ἀναπίστοςόμῳ.

L. 13. Ἀνάστημα] Manutius
edidit παρὰ ἄνωμα: sed MSti Par.
& Vat. 2. 3. necnon Editio
Robort. habent ἀνάστημα: quæ
vox, cum ab ἀνατίθημι erigo
derivatur, cur non poterit sig-
nificare elevatio, siue erectio ani-
mi?

L. 19.

tia,
cunq
renti
bona
medi
tur,
sunt
mi n
quæ
tionib
hanc
hæret
inven
rosius
animu
piensq
tur ga
duxiff
aliqui
te &
fiorem
cogitat
cadat
in id q
lud eff
tum po

L. 19.
Vox τὸ
quæ re vi

tia, Honores, Dignitates, Imperia, & quaecun-
 cunque alia multum tragici fastus extra *appa-*
rentis habent, non possunt videri sapienti esse
 bona præstantia, quorum contemptus ipse non
 mediocre bonum est; quippe illi, qui iis fruun-
 tur, minus admirationi sunt quàm illi, qui pos-
 sunt habere, & *tamen* contemnunt propter ani-
 mi magnitudinem: Eodem modo etiam de iis,
 quæ Sublimia sunt in poëmatibus & *solutis* ora-
 tionibus, videndum est, ne nonnulla habeant
 hanc magnitudinis speciem, (cui multum ad-
 hæret temere afflictum); explicata verò deinde
 inveniantur tumida *fuisse*, quæ despicere gene-
 rosius est quàm admirari. Naturaliter enim
 animus noster verâ Sublimitate elevatur, reci-
 piensque superbam quandam erectionem imple-
 tur gaudio & gloriatione, tanquam ipse pro-
 duxisset id quod *solum* audivit. Quando igitur
 aliquid, sæpiùs auditum ab homine intelligen-
 te & in scriptis versato, animum ejus non cel-
 siorem faciat, neque relinquat in animo plus
 cogitatione conceptum quàm verbis expressum;
 cadat autem, si tu illud assiduè contempleris,
 in id quod *exile* & minutum est; non potest *il-*
lud esse Sublimitas vera, quæ non ultrà audi-
 tum perdurat. Hoc enim reverà magnum est,
 quod

L. 19. Πίπλη δ', ἂν τὸ &c.] ad Sect. 10.) nisi malis legere
 Vox τὸ significat hîc αὐτὸ, (de ἂν αὐτὸ, MS. enim Par. habet
 quâ re vide quæ dixi in Emend. ἂν τὸ.

D 2

L. 2.

L. 19.

μέγα, ἢ πολλὴ μὲν ἢ ἀναδεώρησις, δύσκολον δ',
μᾶλλον δ' ἀδυνάτον ἢ κατεξανάσσει· ἰχυρὰ δ'
ἢ μνήμη, καὶ δυσεξάλειπτον. Ὅλως δ' καλὰ νόμιζε
ὑψηλὴ καὶ ἀληθινὰ, τὰ διαπαντὸς ἀρέσκειν καὶ πᾶσιν
ὅταν γὰρ τοῖς διὰ διαφορῶν ὀπτηθῶσιν, βίωσι, ζή-
λων, ἡλικιῶν, λόγων ἐν τι καὶ ταυτὸν ἅμα πρὸς τῶν
αὐτῶν ἀπασί δοκῇ, τότ' ἢ ὅτε ἀσυμφώνων ὡς κρι-
σις καὶ συγκατάθεσις τὴν ὅτι τῶν θαυμαζομένων πεί-
σιν ἰχυρὰν λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

Secl. VIII. Ἐπεὶ δ' ὡνείτε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές εἰσιν
αἱ τῆ ὑψηλοῦς γονιμώτα, (περὶ ποικιλιῶν, ὥστε
ἐδάφους τινὲς κοινῶν, καὶ ὡνείτε ταύταις ἰδέαις τῆ ἐν τῇ
λέγειν

L. 2. Κατεξανάσσει.] Ita E-
ditio pr. & MSti Par. & Ambr.
& hanc lectionem illā melio-
rem duco, quam edidit Manu-
tius κατεξανήσει, & quæ,
fatentibus doctissimis quibus-
dam viris, non alibi reperitur:
Non igitur opus est, ut cum
vel Fabro vel Daciero, igno-
tum novi verbi sensum vene-
mur, cum usitata vox κατεξα-
νάσσει, derivatur à κατεξανί-
σμαι contra aliquem insurgo, si-
ve alicui resisto: Sensus est: Sub-
limitas tanto impetu tantâque
vi in nos irruit, ut ei non pos-
simus resistere, eâque difficile
sit non commoveri: Idem
hic Longinus dicit de Sublimi-
tate in genere, quod de Subli-
mitate Demosthenis dicit in
Secl. 34. Ὁ αἴτιον ἂν τις κεραι-

νοῖς περιμύθοις ἀντιῶσαι τὰ ὁμ-
ματα δυνάιτο, ἢ ἀντιοφθαλμι-
σαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πεί-
θειν.

L. 6. Λόγων ἐν τι.] Delevi
comma post λόγων, ut ad se-
quentia verba πρὸς τῶν αὐτῶν
respiciat, eoque sensus sit cla-
rior: idemque faciunt Edit.
nonnullæ.

L. 7. Ὡς κείσις.] Fortè le-
gendum est ὡς κοῦσις, quam
conjecturam mihi suggerit par-
ticula ὡς, quæ ante κείσις ο-
tiosa est, opinor, rectè verò
dicitur κείσις ἢ καὶ ἀσυμφώνων
discordium sonorum mixtio, qua
modo Longinus dicit Secl. 21.
ἂν μὴ ἔχῃ φυσικὴς τι καὶ ἀμυ-
σον, ἀλλ' ἡδέως κεκεραμύμενον, &
Secl. 39. τῇ περὶ ἀλλήλων κέρ-
σει (MS. El. κέρσει) καὶ μίξε-
σιν

quod multum mente concipiendum efficit, cui autem difficile, potius verò impossibile est resistere; cujus denique recordatio firma est & vix extinguenda. Omnino verò ea arbitrare esse pulchra & vera Sublimia, quæ semper & omnibus placent; cum enim iis omnibus, qui differunt moribus, vitæ generibus, studiis, & ætati-
bus, unum aliquod idemque simul de iisdem scriptis videatur, tunc illa, quæ fit ex discordi-
bus, quasi mixtio & consensus fidem ei, quod in admiratione est, validam indubitatamque ac-
quirat,

Quoniam verò quinque (ut ita dicam) fon-
tes sunt fecundissimi Sublimitatis, (substratâ
prius, quasi communi quodam fundamento, his

Quod quin-
que sunt
loci Subli-
mitatis.

quin-

τῆς συμφωνίας. Quod ad lo-
quendi formulam attinet καὶ-
σις ἢ ἥ &c. habemus exem-
plum ejusdem apud Theophras-
tum, qui dicit ἡ καὶσις ἢ ἐκ
τῶ ἀέρος. *temperamentum aëris.*
L. 10. Ἐπεὶ δὲ πέντε &c.] Fi-
nitis jam iis, quæ in initio hu-
jus Commentarii Longinus di-
cenda habuit, sc. quæ sint vi-
tia Sublimitati contraria, & quid
sit ipsa Sublimitas, quibusque
modis à tumido dicendi genere
distinguenda, quinque nobis ex-
ponit fontes, unde vera Subli-
mitas oriatur, quorum

2. Vehemens & quasi divi-
nitus immixtus Affectus.
3. Certa quædam Figurarum
tum sententiæ, tum dic-
tionis conformatio.
4. Splendida Elocutio tum
in delectu verborum,
tum in Troporum usu
consistens.
5. Magnifica & grandis com-
positio.

De primo fonte tractat in Sect.
9. de secundo nihil hîc omni-
no dicit, utpote seorsim de eo
in alio opere tractaturus; de
tertio agit in Sect. 16. de quar-
to in Sect. 30. de quinto in
Sect. 39.

D 3

L. 2,

1. Est Felix in sensibus (si-
ve sententiis) proferen-
dis Audacia,

Θ. 3,
υεα 3
νόμιζε
πασι
ον, ζή-
ει τῶ
ς κεί-
ω τῶ

ές εἰσιν
ωσπερ
ὁ τῶ
λέγειν
αι τὰ ὅμ-
οφθαλμοῖ-
ἐκείνου πα-

] Delevi
ut ad se-
τῶ αὐτῶ
sus sit cla-
runt Edit.

Fortè le-
ίσις, quam
ggerit par-
ε κείσις ο-
ρεκτὲ verò
ἀσυμφωνίαν
mixtio, quo
it Sect. 28.
τι καὶ ἀμ-
εαυτῶν, &
ἀλλήλων κεί-
η) καὶ μίξη
τῆς

λέγειν διωάμεως, ἥς ὅλως χωρεῖς ἐδέν), πρῶτον μὲν
 καὶ κράτιστον, τὸ πρὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς
 καὶ τοῖς πρὶ Ξενοφῶντι. ὠρυσάμεθα· δεύτερον δ',
 τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πᾶσι. ἀλλ' αἱ μὲν
 δύο αὗται τῶ ὕψους καὶ τὸ πλέον αὐτῶν συστά-
 σεις, αἱ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ διὰ τέχνης ἢ τε ποιαὶ τῶν
 χημάτων πλάσις, (διστὰ δὲ πρὸ ταῦτα, τὰ μὲν
 νοήσεως, τρίτα δὲ λέξεως). ὅτι δ' τέτοις ἢ ἡμῶν
 φράσις, ἥς μέρη πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογὴ, καὶ ἡ
 τροπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις· πέμπτη δ' μεγέθους
 αἰτία, καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ ἐαυτῆς ἀπαντα, ἢ ἐν
 ἀξιωματικῇ καὶ διάρσει συνθέσει· φέρε δὲ, τὰ ἐμπε-
 ρεχόμενα κατ' ἐκάστῳ ἰδέαν τῶν ὅπως φέμε-
 θα, τοσούτον περιεπίντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ
 Κεκίλιος ἔστιν ἃ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πᾶσι ἀμέ-
 λει. Ἀλλ' αἱ μὲν ὡς ἐν τῇ ταύτ' ἄμφω, τό τε ὕψος
 καὶ τὸ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντῃ συνυπά-
 ρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, διαμαρτάνει καὶ
 γὰρ πᾶσι τινὰ διεσῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ δύνεισκεται,
 κατὰ πρῶτον

L. 1. Πρῶτον μὲν καὶ] Ita
 MS. Par. cum vulgò sit μὲν γὰρ
 καὶ.

L. 10. Καὶ πεποιημένη] Eo-
 dem modo locutus est Cicero
 in l. 3. De Orat. c. 48. Oratio, qua
 quidem polita sit, atque facta quo-
 dammodo. Et in Bruto, Accu-
 rata et facta quodammodo ora-
 tio, i. e. artificio quodam dis-
 tincta, & elaborata.

L. 15. Ἐστὶν αἱ] i. e. quae-

dam: usitata Græcis dicendi
 formula, quam & Latini imi-
 tantur, cum dicunt *sunt qui* pro
quidam.

L. 17. Καὶ ἔδοξεν αὐτῷ]. Si
 Emendatione opus sit, delenda
 est vox καὶ: sin eam retineas,
 verte etiam, ut sit potius exple-
 tiva quam copulativa. Tullius
 suspicatur verbum aliquod post
 ἄμφω excidisse; quod si verum
 est, opinor id non fuisse (ut
 ille censet) ἐνόμενον, (quis e-

nim

quid
 nino
 mun
 illis,
 mus
 minis
 res,
 parte
 sequu
 (quæ
 confu
 alia
 dida
 sus p
 tropi
 Subli
 se non
 Quoni
 mitat
 in un
 præfa
 que p
 bus l
 & Pa
 vider
 & co
 dam.

nim di
 πόνσε

quinque formis facultate dicendi, sine quâ omnino nihil est); primum enim & valentissimum est felix in sensibus audacia, ut etiam in illis, quæ de Xenophonte scripsimus, definivimus: Secundum verò est vehemens & quasi numinis afflatu conceptus Affectus; sed hæ duæ res, quæ constituunt Sublimitatem, maximâ sui parte sunt ingenitæ *hominibus*; quæ verò jam sequuntur, etiam ex arte *veniunt*: nempe, & (quæ est fons tertius) certa quædam figurarum conformatio; (duplices autem hæ *figuræ sunt*, aliæ sententiæ, aliæ dictionis): & præterea splendida Elocutio (quæ quartus est fons), cujus rursus partes sunt & delectus verborum, & dictio tropis plena atque facta: Quinta verò causa Sublimitatis, eaque quæ concludit omnia ante se *nominata*, est magnifica elataque Compositio; Quoniam, inquam, hi quinque sunt fontes Sublimitatis, agedum inspiciamus ea, quæ inhærent in unoquoque harum *rerum* genere, hoc unum præfati, Cecilium omisisse quasdam ex his quinque partibus, ut, verbi gratiâ, eum de Affectibus locum: sed si hæc duo, nempe & Sublime & Patheticum, velut una quædam res, etiam viderentur illi omnino secum invicem connata & coexistentia esse, in errore est; etenim quidam Affectus inveniuntur distincti à Sublimitate

te
nim dicit *πομίζεν ὧς*?) sed ē. | quitur Sect. 10. καὶ δάπερ ἐν τοῖς
ποίησι: ita enim Longinus lo. | σῶμα ποιεῖν.

καθάπερ οἰκτοί, λύπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ
ὑψηλὰ δίχα πάσθης, ὡς (πρὸς μυρίοις ἄλλοις) καὶ τὰ
πρὸς τῆς Ἀλωάδας τῇ Ποιητῇ ᾠδατετολμημένα,

Ὅσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέρμῳ αὐτὰρ ἐπ'
Ὅσῃ

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἢ ἕρπνος ἀμβρατός ἐστι.

Καὶ τὸ τέτοις ἐτι μέζον ὀπιφερόμενον,

Καὶ νῦν κεν ἔξετέλεσαν. —

Παρά γε μὲν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικά, καὶ ὀπιδεικτικά τ' μὲν ὄγκον, καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ¹⁰
ἀπαντὶ τοῦ ποιήσεως, καὶ πάσθης τ' χρηρῶν καὶ τὸ πλεῖστον ὅθεν ἤκιστα τῶν ῥητόρων οἱ ὀπιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοί, καὶ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ ὀπιπαθεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλων μὴ ἐνόμισεν ὁ Κεκύλιος τὸ ἐμπαθεῖς τὰ ὑψηλὰ ποτὲ σωτελεῖν, καὶ διὰ τῶν ἕχ¹¹
ἤγησατο μνήμης ἀξίον, πάντῃ διηπατήτα· θαρρῶν γὰρ ἀφορμαίμην αὖν, ὡς ἐδὲν ἔσται, ὡς τὸ ἡμῶν πᾶσι ἐνθα χρὴ, μεγαλήγορον ἔστι, ὡς περ ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνέματι ἐνθεσιαστικῶς ἐκπνέον, καὶ οἷον ἐφοβεῖται τῆς λόγῃς.

ΟΥ

L. 3. Ἀλωάδας] Sc. Otum & Ephialten Gigantas, quos Iphimedia, uxor Aloëi, à Neptuneo compressa in lucem edidit: cum illi cælum rescindere aggredierentur, à Dianâ & Apolline jaculis confixi erant.

Ibid. Τῇ Ποιητῇ &c.] Sc. Homero, cujus hæc sunt verba in Odys. λ. v. 314. Homerus sæpius tum à Græcis, tum à Latinis scriptoribus *Poeta*, non

addito ejus nomine, vocatur: sic in sequenti Sectione habes ἐν ἐτι τῇ Ποιητῇ sc. Homeri; & Vell. Paterculus l. i. c. 5. sic de Homero dicit: *Clarissimum deinde Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum, qui magnitudine operis & fulgore carminum solus appellari Poeta meruit.*

L. 14. Ἐμπαθεῖς τὰ ὑψηλὰ ποτὲ σωτελεῖν] Faber legendum

te &
tus:
ullo,
quæ

Off
Pe

Et ill

Et

Apud

ad p

ampli

in se

rent:

bus c

facti

lent,

Quod

quod

re, &

dignu

affirm

Affect

cum v

ret, &

dum cen

ψη &c,

nus in i

σῶν εἰς τ

te & humiles, velut lamentationes, dolores, metus: & rursus multa *sunt* Sublimia fine Affectu ullo, velut (præter innumera alia) etiam illa, quæ de Aloïdis à Poëtâ sunt audaciâ *felici* dicta,

Ossam Olympo conati sunt imponere, & Ossæ Pelium frondosum, ut cælum scanfile esset.

Et illud, quod insuper his majus additum est,

Et sanè perfecissent, &c.

Apud Rhetoras quidem laudationes, & ea quæ ad pompam ostentationemque componuntur, amplitudinem & Sublimitatem ex omni parte *in se* continent, plerumque autem Affectu carent: unde ex Rhetoribus illi, qui in Affectibus *concitandis* valent, minimè ad laudationes facti sunt; & rursus illi, qui in laudando valent, minimè apti sunt Affectibus *concitandis*. Quòd si iterum omnino censuit Cecilius, id, quod Patheticum est, nihil ad Sublimia conferre, & si propterea illud non putavit mentione dignum, prorsus deceptus est: fidenter enim affirmaverim nihil tam magnificum esse quàm Affectum vehementem, ubi opus est, *adhibitum*; cum velut furore aliquo spirituque divinitùs spiraret, & scripta quasi plena Phœbo efficiat.

Verun-

dum censet ἐμπαθὲς εἰς τὰ ὑψῆ &c. & sic loquitur Longinus in initio Sect. 39. σω/ελυσθῶν εἰς τὸ ὑψ.Ⓞ.

L. 18. Μεγαλήγορον ὄν] In textum recepi illud εἰς auctoritate Editionis primæ; certè subintelligi debet.

L. 6.

Sect. IX.

Οὐ μὴν ἄλλ', ἐπεὶ ἢ κρατίστῳ μοῖραν ἐπέχει
 τῆς ἄλλων τὸ πρῶτον (λέγω δὲ τὸ μεγαλο-
 φυές), χρηὴ καὶ ταῦτα, εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα
 μᾶλλον ἢ κτήτῳ, ὅμως, κατ' ὅσον οἶόν τε, τὰς ψυ-
 χὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ὥσπερ ἐγκύμο-
 νας αἰεὶ ποιεῖν γυναικὶς ὠρεσθήματ' ὅ. Τίνα, φήσει,
 τρόπον; γέγραφα περ καὶ ἐτέρωδι, τὸ τοῦτον ὑψ' ὅ.
 μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ φωνῆς δίχα
 θαυμάζεται ποτε ψιλή κατ' ἑαυτῷ ἢ ἔννοια δι' αὐ-
 τὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς ἢ τῷ Αἰάντ' ὅ. ἐν Νεκύῃ σιω-
 πῇ μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγῳ. Πρῶτον ἐν
 τῷ, ὅξ' ἔ. γίνεται, περὶ τοῦτοδεως πάντως ἀναγκαῖον·
 ὡς ἔχειν δεῖ τὴν ἀληθεῖν ῥήτορα μὴ ταπεινὸν φρόνημα
 καὶ ἀρχμῆς· ἐδὲ γὰρ οἶόν τε μικρὰ καὶ δειλοπρεπῆ φρο-
 νήσας καὶ ὀπτηθδούσας παρ' ὅλον τὸ βίον θαυμαστὸν
 τι καὶ τῷ παντὸς αἰῶν' ὅ. ἐξενεχθεῖν ἄξιον· μεγάλοι
 δὲ οἱ λόγοι τέτων καὶ τὸ εἶκος, ὧν ἂν ἐμβριθεῖς ὦσιν
 αἱ

L. 6. Τίνα, φήσει, τρόπον]
 Ita Editio Robortelli & Manu-
 tii, pro quo MS. Vat. 2. habet
 φήσεις : istud φήσεις τις, quod
 edidit Tollius, à Fr. Porto pro-
 fectum est : sed vox φήσεις per
 se sola significat *dicet aliquis*, de
 quo vide quæ dixi in Emenda-
 tione ad voces γυναικ' γὰρ, φησὶ,
 in Sect. 2. p. 9.

L. 7. Ἐτέρωδι, τὸ &c.]
 Tollius jubet legere ἐτέρωδι.
 ὅτι τὸ &c. sed malim subin-
 telligere vocem ἔ. in hac sen-
 tentiâ.

L. 10. Ἐν Νεκύῃ &c.] Vi-

de Homeri Odys. l. v. 561.
 Et hoc Ajacis silentium, cum
 viderit Virgilius Sublime esse,
 in l. 6. Æneid. imitatus est;
 ibi enim, cum in Elysio Æneas
 allocutus esset Didonem,

*Illâ solo fixos oculos averſa te-
 nebat;*

*Nec magis incepto vultum ser-
 mone movetur,*

*Quam si dura ſilex, aut ſiti
 Marpeſia cautes :*

*Tandem corripuit ſeſe, atque
 inimica refugit*

In nemus umbriferum.

L. 13.

V
 nit)

mam

tius

renda

nostr

ampl

Quo,

loco,

magn

mirat

cam

velut

Mani

mius.

est an

nascit

re an

enim

suam

ferant

num :

uti pa

audac

L. 13.

Editio p

solet) c

in hoc

VEruntamen, quoniam primum *genus* (dico *De sensuum altitudine.* autem id quod ex animi magnitudine venit) partem obtinet inter cæteras præstantissimam, oportet etiam hîc, (fit licet hæc res potius dono *naturæ* accipienda quàm *labore* acquirenda), tamen, quantum possumus, animos nostros ad Sublimia alere & tanquam gravidos amplitudine *quâdam* nobili semper efficere. Quo, dicet *aliquis*, modo? Scripsi in alio etiam loco, quòd hujusmodi Sublimitas est Eccho magnitudinis animi: Unde etiam sine voce admirationi aliquando est nudus per se sensus ob eam ipsam, *quam ostentat*, magnanimitatem; velut silentium Ajacis in *libro*, qui *inscribitur De Manibus* magnum est & omni fermone Sublimius. Primo igitur in loco omnino necessarium est ante oculos *Lectoris* constituere id, ex quo nascitur; *nempe* quòd verus Orator debet habere animum non humilem & abjectum: neque enim fieri potest, ut illi, qui per omnem vitam suam cogitant curantque parva & servilia, proferant aliquid admirandum omnique ætate dignum: Magna vero *sunt* scripta horum *hominum*, uti par est, quorum cogitationes sunt feliciter audaces: Eodem modo etiam ea, quæ maximè Sub-

L. 13. Ὡς ἔχειν δεῖ] Ita minus recta est lectio Manutii Editio prima; cui fortè (ut & MStorum, qui istud δεῖ omit- solet) consensisset MS. Par. nisi tunt, in hoc loco infeliciter hiâisset:

L. 3.

αἱ ἔννοιαι. Ταύτη καὶ εἰς τὰς μάλιστα φρονηματίας ἐμπιπτεῖ τὰ ὑποφωτῶν· ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φησάντι, “ Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέειμι, [εἰ Ἀλέξανδρος ἦμι, ἀπεκρένατο ὁ Ἀλέξανδρος, εἰπὼν, “ Καὶ γὰρ νῦν Δία, “ εἰ Παρμενίων ἦμι, τὸ αὐτὸ μεγαλόφρον δεικνυσιν ὥς καὶ τὸ Ὀμήρου παρορρεῖται μεγαλοφρονεῖν ἐν τῷ

Οὐρανῷ ἐτήριξε κάρη, καὶ ὅπῃ χθονὶ βαίνει] τὸ ἐπ’ οὐρανὸν διπλὴ γῆς διάστημα· καὶ τὰ τ’ ἂν εἴποι τις εἰ μᾶλλον τῷ Ἐριδῷ, ἢ Ὀμήρου μέτερον. Ὡς ἀνόμοιόν γε τὸ Ἡσιόδειον ὅπῃ τῷ Ἀχλὺ, εἶγε Ἡσιόδῳ καὶ ἢ Ἀσπίδα Σετεόν,

Τῆς οὐκ μὲν ῥινῶν μύξαί ῥέον.

εἰ γὰρ

L. 3. Ἐγὼ μὲν ἠρκέειμι] Darius, cum jam fractas suas res viderit, seque multis cladibus debilitatum, Legatos ad Alexandrum misit, qui pacem peterent, offerrentque illi Darii filiam & dimidium regni Persiae : quas condiciones pacis cum offerri senserit Parmenio, dixit, *Ego eas acciperem, si essem Alexander* ; cui Alexander, *et ego quidem, si essem Parmenio* : quo dicto innuebat Alexander se majores animos & spes, quam Parmenionem, habere, nihilque sibi victoriæ partum videri, si quid pariendum superesset. Post hæc verba incipit secundus & longè maximus hujus Commentarii Hiatus : octo enim folia in MSto Par. (ut dicit Cl. Boivinus) desunt : conjicit verò ille, nec

temerè quidem, duo ex his octo foliis in recentioribus MSis, ex illo natis, etiamnum servari : Uncis inclusi ea verba, quæ Gabr. de Petra protulit ex Plutarchi Alexandro & ex Homero, ad supplendam sententiam & ante & post hiatum ; quædam verò immutavi, cum ille ediderit, Ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φησάντι, Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέειμι, εἰ Ἀλέξανδρος ἦμι, Καὶ γὰρ νῦν Δία, εἰπὼν, εἰ Παρμενίων ἦμι, τὸ αὐτὸ μεγαλόφρον δεικνυσιν * * * * * Hic addi potest Sublimis illa Scauri defensio, quæ extat in Quinct. Inst. Or. l. 5. c. 12. Quintus Varius Suetonensis ait *Emilium Scaurum* temp. P. R. prodidisse ; *Emilius Scaurus* negat : Et illud Iphicratis, qui cum Aristophontem, quo ac-

cusante

Subl
tis fu
dicer
“ di
dit
“ fe
oster
cit H
I

Hom
tanti
non
Cui
quid
Scut
Ej

cusante
set, A
prodid
set :
non fe
L.
Respic
dicit H

Oue
X

Quod
imitatu

Sublimia sunt, cadunt in illos qui maximè elatis sunt animis: illud enim, quod Parmenioni dicenti, "Ego quidem contentus essem [*conditionibus oblatis*, si essem Alexander," respondit Alexander, dicens, "Et ego quidem, si essem Parmenio," ipsius animi magnitudinem ostendit: ut etiam in illo, *quod de Discordiâ dicit Homerus*,

In cælo stabilivit caput suum, & humi graditur,

Homerici ingenii Sublimitatem determinat] distantia à terrâ ad cælum; & hanc aliquis dicat non potius mensuram Discordiæ quàm Homeri. Cui diffimile est illud Hesiodi de Tristitiâ, si quidem statuendum sit etiam *poëma illud dictum* Scutum esse Hesiodi,

Ejus ex naribus humores fluebant.

Neque

cusante reus erat, interrogasset, *An is acceptâ pecuniâ temp. proditurus esset*, isque id negasset: *Quod igitur (inquit) Tu non fecisses, Ego feci?*

L. 8. Τὸ ἐπ' ἄρ' ἔργον &c.] Respicit ad Iliad. Ὀ. v. 443. ubi dicit Hom.

Οὐρανὸν ἰσήμεναι κάρη, καὶ ὀπίχθονι βαίνει.

Quod & Virg. de Famâ dicens imitatur,

Ingrediturque solo, & caput inter nubila condit.

Æn. l. 4. v. 177.

Nec aliter sonat id quod in Sapient. Solomonis c. 18. v. 16. dicitur, *Omnipotens tuus sermo usque ad cælum pertingebat, stabat verò super terram.*

L. 12. Τῆς ἐκ &c.] Vide Hesiodum in scuto Herculis v. 267. ubi apparet (ut Faber & Dacierus dicunt) Ἀχλὺν non esse Tenebras, sed Tristitiam.

ὃ γὰρ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἶδωλον, ἀλλὰ μισητόν. Ὁ

ὅπως μεγεθύνει τὰ δαμόνια;

“Οἶσον δ’ ἠερείδες ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν

Ἥμῃς ἐν σκοπιῇ, λείψανον βῆτι οἶνοπα πόντον

Τόσον βηθερώσκουσι θεῶν ὑψηλές ἵπποι.

Τὴν ὀρμὴν αὐτῆς κοσμικῶς διαζήματι καταμετρεῖ.

Τίς ἔν ἐκ ἀν εἰκότως διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς μεγέθους

βηθερώσκειτο, ὅτι, ἀν δὲ ἐξῆς ἐφορμήσωσιν οἱ τῆς

θεῶν ἵπποι, ἐκέει δὲ ὀρήσασιν ἐν κόσμῳ τόπον; Ὑ-

περφυᾶ καὶ τὰ βῆτι τὴν θεομαχίας φαντάσματα,

Ἀμφὶ δ’ ἐσάλπιγγεν μέγας ἑρπύλην, ἑλμυρός τε.

Ἐδδασεν

L. 1. “Ὁ ὅπως μεγεθύνει] Manutius habet ὡς μεγεθύνει sine interrogatione: sed πῶς sine ὡς extat in MSto Par. & omnibus, præter Manutianam, Editionibus.

L. 3. “Ὅσον δ’ ἠερείδες &c.] Versus hi sunt in Hom. Iliad. ε. v. 770.

L. 5. “Ὑψηλές ἵπποι] Ita MSti Vat. 2. & 3. & Ambr. necnon Editio Robortelli, & vulgatæ Homeri editiones: Manutius hic impressit ὑψηλῶς: sunt verò equi ὑψηλῶς, ὡς ὑψηλὸς ἵππος ἢ καὶ τῆς ποδῶν, vel quorum (ut cum Virgilio loquar)

---- sonitu quatit ungula campum.

L. 8. “Ὅτι, ἀν δὲ ἐξῆς &c.] Vox ἐξῆς videtur hic significare, *aqualiter, pari modo, & impetu*: fortasse tamen legendum est non ἐξῆς, sed καὶ ἐξῆς,

ut in fine Sect. 33. docti nonnulli legendum arbitrati sunt. Sed magis notatu dignum videtur, quomodo Longinus hic Homericæ velut numine inflatus est: non illam Poëtæ divini ἐννοίαν probat modò, & admiratur; sed imitatur, præne dixeram in altius quiddam tollit: Spatium, quod Homerus unicuique istorum equorum saltui tribuit, tantum est, quantum aliquis oculo potest metiri, cum aërem inspiciat in altissima speculâ positus, & mare versus, ubi nihil videnti obstat, oculos suos intendens: Hoc magnum est satis: Sed Longinus quiddam vel hoc Sublimius protulit: non enim conjectu cujusvis oculorum eos saltus terminat, sed totum mundi spatium duobus istiusmodi saltibus non suffecturum pronunciat.

neque enim fecit imaginem terribilem, sed odiosam. Ille autem sc. *Homerus* quomodo Sublimia reddit ea, quæ de Diis fingit?

Quantum verò aëris-per-horizontem-extensi spatium homo videt oculis

Sedens in speculâ, prospectans in nigricantem pontum,

Tantum saltu conficiunt deorum altisoni equi.

motum eorum celerem mundi spatio metitur: quis igitur non ob excellentiam *hujus* Sublimitatis jure dixerit, si bis eodem modo ad saltandum se concitent Deorum equi, eos non amplius inventuros in mundo locum? Valde Sublimes sunt etiam illæ de pugnâ Deorum imagines,

Circum autem insonuit magnum cælum Olympusque,

Timuit

L. 11. Ἀμφὶ δ' ἐσάλλουσιν] Inter hunc versum & sequentem ponitur in posterioribus Edit. Longini χ, notantque Interpretes primum versum, non-nihil mutatum, iaveniri apud Hom. Il. φ. v. 388. sequentes verò versus inveniri in Iliad. v. 61. &c. sed opinor Longinum tum primum versum tum sequentes ex eodem loco, nempe ex Iliad. v. citasse, aut saltem putasse eos omnes in uno loco extitisse; deest enim χ in MS. Vat. 2. & in Edition. Robertsonelli & Manutii. Fr. Portus eam particulam primus ex con-

jecturâ in textum inseruit: at in iis, quibus Longinus hunc Homeri locum paulo infrâ laudat, planè videmus eum hos omnes versus unâ conjunctos putasse; ὡς δ' ἅμα ἑρῶνδς, ἄδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, &c. ubi enim sunt ἑρῶνδς & τὰ ἀθάνατα, si primum versum ab illâ Deorum pugna, quæ in sequentibus versibus occurrit, descriptione sejungas? Videamus igitur annon in vulgatis Homeri editionibus Il. v. ante versum 61. interponendus sit iste versus Ἀμφὶ δ' ἐσάλλουσιν &c,

L. 1.

Ἐδδαισεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων Αἰδωνόυς.
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἰάχε, μὴ οἱ ἔπειτα
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δ' ὅς τ' ἐννητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
 Σμερδαλέ, δὲρῶν' ἰα, τὰ τε συγέσσι θεοὶ περ. ἰ
 Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναρρηγνυμένης μὲν ἐκ βά-
 θρων γῆς, αὐτὴ δ' ὅς γυμνημένης ταρτάρου, ἀνατροπῇ
 δ' ὅλη καὶ διάσασιν τῷ κόσμῳ λαμβάνοντι, πάντ'
 ἅμα, ἕρηνός, αἰδῆς, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα
 τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συλκινδυοῦναι μάχῃ. Ἀλλὰ
 ταῦτα φόβερὰ μὲν, πολλὰ εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν
 λαμβάνοιτο, πάντ' ἅπασιν αἰθερα, καὶ ἐ σῶζοντα τὸ
 πρέπον. Ὅμηρος γάρ μοι δοκεῖ, ὡς χιδιδὲς τραύ-
 ματα θεῶν, γάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμά,
 πᾶσι πάμφυρτα, τὰς μὲν ἐπὶ τῇ Ἰλιακῶν ἀν-
 θρώπων, ὅσον ἐπὶ τῇ δυνάμει, θεὸς πεποιηκέναι,
 τὰς θεὸς δ' ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονέσιν
 ὑπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος. τῇ δ' ἐν θεῶν δ'

L. 1. Ἐδδαισεν &c.] Lo-
 cus est in Iliad. v. v. 61. quem
 imitatus est Virgilius in l. 8.
 Æneid. v. 243.

*Non secus, ac si quā penitus
 vi terra debiscens
 Infernas referet sedes, & regna
 recludat
 Pallida, Diis invisa; superque
 immane barathrum
 Cernatur, trepidensque immisso
 lumine Manus.*

Sed hæc apud Virgilium, per
 similitudinem dicta, minus lec-

torem commovent, quàm illa
 apud Homerum, quæ Poëticiæ
 pars sunt historiæ, & quasi
 tantum non ad quodvis tem-
 poris punctum futura, narran-
 tur.

L. 6. Ἐπιβλέπεις &c.] Mag-
 nifica illa Deorum pugnantium
 descriptio nec brevius nec pla-
 nius nec Sublimius, quàm est
 apud Longinum, explicari &
 quasi ob oculos poni potest:
 hoc est veri Critici, posse vir-
 tutes Scriptorum & acutè vide-
 re, & aptè depingere.

L. 11.

Vic
 suis
 to
 Cæl
 nâ,
 unâ
 dem
 impi
 mih
 ra, d
 omni
 qui
 potue
 nos
 malor

L. 11
 hæc ver
 cant quâ
 πλὴν εἰ
 44. πλὴν
 Vat. duo
 habent

Timuit etiam subtus rex inferorum Pluto :

*Territusque folio exiliit & exclamavit, nè ei
desuper*

*Terram rescinderet Neptunus quassator-terræ ;
Domusque mortalibus & immortalibus appare-
rent*

*Visu terribiles, situ sentæ, quasque horrent ipsi
Dii.*

Videsne, amice, quomodo, disruptâ quidem ex
suis sedibus terrâ, ipsoque nudato tartaro, & to-
to mundo subverso dissipatoque, omnia simul,
Cælum, Orcus, mortalia, immortalia cum pug-
nâ, quæ tunc fuit, conflictantur & periculum
unâ subeunt ? Sed hæc, quæ sunt terribilia qui-
dem, nisi allegoricè accipiantur, omnino sunt
impia, nec servantia decorum : Homèrus enim
mihi videtur, cum *literis* tradit Deorum vulne-
ra, diffidia, ultiones, lacrymas; vincula, eaque
omnis generis, quæ patiuntur, mala, Homines,
qui rebus Iliacis *interfuerunt*, Deos, quantum
potuerit, fecisse ; Deos vero Homines. Sed
nos quidem, *si* infelices *simus*, manet mors,
malorum portus : Deorum verò non naturam
solum,

L. 11. Πάλῳ εἰ μὴ] Tria
hæc verba nihil aliud signifi-
cant quàm *nisi*, ut in Sect. 11.
πλὴν εἰ μὴ ἐν οἴκῳ, & in Sect.
44. πλὴν εἰ μὴ τι πᾶντιον. MSti
Var. duo, & Ambr. & Edit. pr.
habent πάλῳ ἄλλως εἰ μὴ.

L. 12. Παντάπασιν ἄδεα]
Delevi & otiosam particulam
ante παντάπασιν auctoritate
MSti Vat. 3. & Editionum Ro-
bort. & Manutii: primus eam
F. Portus ex errore (ut videtur)
typographico edidit.

E

L. 4.

ἐ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον.
Πολὺ δ' ἤρ' ὡς τὴν θεομαχίαν ἀμείνω τὰ, ὅσα
ἀχρεῖόν τι καὶ μέγα τὸ δαιμόνιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ
ἀκρατον παρίστησιν, οἷα (πολλοῖς δ' ὡς ἡμῶν ὁ
τόπος ὁξείργαται) τὰ ἐπὶ τῇ Ποσειδῶν, 5

— Τρέμε δ' ἕρεα μακρὰ, καὶ ὕλη,
Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλεις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν
Ποσσὶν ὡς ἀθανάτοισι Ποσειδάων, ἰόντι.
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ' ἀταλλεὶ δ' κήτε ὡς
αὐτῇ

Πάντοθεν ἐκ κορυφῶν, ἐδ' ἡγήνοισεν ἀνακτῆα.

Γηθοσύνη δ' θάλασσα διέτατο τοῖς δ' πέτοισι —

Ταύτῃ καὶ ὁ ἤρ' Ἰθαίων θεσμοθέτης, ἐχ' ὁ τυχὼν
ἀνὴρ, ἐπειδὴ τὴν τῇ θείᾳ δυνάμει καὶ τὴν ἀξίαν
ἐχώρησε, κατέφθινεν διὸς ἐν τῇ εἰσβολῇ γράφας
ἤρ' νόμων, “Εἶπεν ὁ θεός,” φησὶ τί; “ἡμέδω
“ φῶς, καὶ ἐγῆμετο ἡμέδω γῆ, καὶ ἐγῆμετο.” Οὐκ

ὁχληρὸς

L. 4. Ἀκρατον] Petra con-
jecit legendum esse ἀκῆρατον
immortale, quæ lectio bene re-
spondet ei, quod paulò infra
in loco Homeri citato legitur,
ἀθανάτοισι: habet etiam MS.
El. in margine ἀκῆρατον.

L. 6. Τρέμε] Consule Ho-
meri Iliad. v. v. 18, 19, 27 &c.

L. 7. Καὶ κορυφαί] Hunc
versum addidi, secutus MStos
Vat. 2. & 3. & Ambr. & El.
& Editiones Robort. & Manu-
tii: interque tertium & quartum
versum deleui καὶ eadem ferè
auctoritate fretus; quam par-

ticulam Tollius primus in tex-
tum induxit. Quamvis ille ver-
sus καὶ κορυφαί non in illo Ho-
meri loco (sc. Iliad. v. v. 18.
&c.) appareat, & quamvis ver-
sus βῆ δ' ἐλάαν separati sint ap-
ud Homerum à prioribus tribus
versibus, tamen tutius esse reor
Longinum ad fidem optimo-
rum MStorum & Editionum
ob oculos lectoris ponere:
fortasse memoriter hæc citavit;
certè id quod scripserit Lon-
ginus, non quod scribere de-
buisse, Editoris est exhibere.

L. 13.

solu-
tūm
ab i-
tant
mag
tem
de N

El

Su

Te

Un

Cu

Ad h

tor, v

Numi

etiam

suarum

“ fit

L. 13

ρησε] I

Ambr. &

aliter fer

ἐχάεσε

Manutii

valet, qu

ferè syno

solum, sed infortunium fecit æternum. Multum autem meliora iis, quæ de pugnis Deorum ab illo dicuntur, sunt illa, quæcunque repræsentant Numen, ut revera est, intaminatum, & magnum, & purum; qualia sunt (à multis autem ante nos hic locus tractatus est) illa, quæ de Neptuno dicuntur,

— *Tremebant autem montes spatiosi, & sylva,
Et vertices, & Trojanorum urbs, & naves Achivorum*

*Sub pedibus immortalibus Neptuni incedentis:
Tendebatque ire per undas: exultabant autem
balænae sub ipso*

*Undique è latebris, neque ignorabant Regem:
Cum lætitiâ etiam mare se dividebat; hi verò
volabant &c.*

Ad hunc modum etiam ille Judæorum legislator, vir minimè vulgaris, postquam potentiam Numinis, pro dignitate ejus mente concepit, etiam declaravit; statim in principio legum suarum scribens, "Dixit Deus," inquit: quid? "fit lux, & fuit; fit terra, & fuit." Non molestus

L. 13. Κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχά-
ρως] Ita MSti duo Vaticani,
Ambr. & Editio Robort. nec
aliter ferè MS. El, qui habet
ἐχάειτε: illa vulgata vox (quæ
Manutii est) ἐγνώειτε minus
valet, quia ἐσνώειτε & ἔσφηνε
ferè synonyma sunt.

L. 15. Γενέσθω φῶς, καὶ ἐγέ-
νητο &c.] Clarissimi viri Hue-
tius & Clericus censent Subli-
mitatem hîc esse in rei naturâ,
non aut in verbis aut in sensu
à Mose concepto: usitatum est
enim (aiunt) Hebræis ira lo-
qui: Sed his se opponunt Boi-
lavius

ὀχληρὸς ἂν ἴσως, ἑταῖρε, δόξαμι, ἐν ἔτι τῷ Ποιητῷ,
 καὶ τῷ ἀνδρωπίνων παρὰ δέμῳ, τῷ μαθεῖν χάριν,
 ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη στωμεβαίνειν ἐθίζει. Ἀχλὺς
 ἄφνω, καὶ νύξ ἄπορος αὐτῷ ἢ τῷ Ἑλλάνων ἐπέχει
 μάχῃ· ἐνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμνηχανῶν,

Ζεῦ πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ἡμᾶς ἡμέρας
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν,

Ποίησον δ' αἰδέσθῃ, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι
 Ἐν ᾧ φαίει καὶ ὀλεσον.

Ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος Αἰάντι· ἐν γὰρ ζῆν δὲ
 χεται, (ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τῷ ἡρώ· ταπεινότερον)·
 ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπρακτῷ σκότει ἢ ἀνδρείαν εἰς ἐδὲν
 γηναῖον εἶχε διαδέσθαι, διὰ ταῦτ' ἀγανακτῶν, ὅτι
 πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχις αὐτεῖται,
 ὡς

lavius & alii; horum omnium
 dissertationes vide ad finem ope-
 rum Boilavii Edit. Amst. Videtur
 Longinus hanc Mosis verba mu-
 tuari à Cecilio, qui à Suidā vo-
 catur ἢ δόξαν Ἰουδαῖον, σοφὸς
 τὰ Ἑλληνικά.

L. 2. Καὶ τῷ ἀνδρωπίνων] Potius cum Tollio legendum est
 καὶ τῷ ἀνδρωπίνων de rebus hu-
 manis; sic enim καὶ cum Geni-
 tivo significat, ut Stephani The-
 saurum consulentibus patebit.

L. 4. Νύξ ἄπορος αὐτῷ] Ita
 se habent MSti duo Vat. Ambr.
 & El. in margine; item Editio
 Robort. & Fr. Portus eam
 vocem protulit ex suo MSto:

idem significat ἄπορος νύξ,
 quod paulò infrà ἀπρακτῷ
 σκότῳ; vulgata vox ἀπειρῷ
 non concinnè satis ad noctem
 referri videtur: Notandum est
 hic αὐτῷ idem significare ac
 παρ' αὐτῷ apud ἱππῶν, sc. Ho-
 merum, sic enim noster loqui
 solet. Sect. 15. ἐπὶ τῇ Κασσάν-
 δρῳ αὐτῷ.

L. 6. Ζεῦ πάτερ &c.] Ex-
 stat in Iliad. p. v. 645. Sed hu-
 jus loci Sublimitatem intellexif-
 se nec Petra, nec Tollius vide-
 tur; quorum alter hos versus
 velut ejusmodi πάθος nobile
 continententes ex Ovid. Trist. l. 1.
 El. 2. citavit

molestus fortasse videar, amice, si unum amplius *locum* Poetæ sc. *Homeri* de iis, quæ ad homines pertinent, proponam, ut discas quomodo assuefaciat *nos* secum unâ ingredi in Sublimia heroïca. Caligo repente & nox ignava apud illum inhibet pugnam Græcorum: hîc Ajax incertus consilij,

At tu, Jupiter, (inquit), libera à caligine filios Achivorum:

*Et fac serenitatem, daque oculis videre;
In luce verò vel perde.*

Est reverà affectus Ajacis; non enim optat vivere, (hæc enim petitio esset abjectior quàm decet heroa): sed, cum in tenebris ignavis non potuit *suâ* fortitudine ad generosum ullum facinus uti, propterea indignans se ad pugnam inutilem esse, lucem quàm primum *oriri* precatur, tanquam omnino *in eâ* inventurus funus dignum

Nec letum timeo, genus est miserabile leti;

Demite naufragium, mors mihi munus erit.

Alter verò protulit id, quod dicit Tellus apud Ovid. *Metam.* l. 2.

----- Liceat peritura viribus ignis

igne perire tuo, clademque auctore levare.

Harum enim Ajacis vocum Sub-

limitas non ex eo oritur, quòd genus lethi, nempe tenebrosum, metueret, nec quod Jovis manu perire mallet: sed quòd, cum in iis tenebris, quæ tunc exercitum Græcorum circumdederint, non posset strenuum se fortemque præstare (caligo enim illa repentina obstitit suæ victoriæ), optaret lucem iterum nasci, contentus vel perire (si sic Jovi placuit), modo fortiter pugnans, seque de hostibus suis ultus, perierit.

E 3

L. 3,

ὡς πάντως τ' ἀρετῆς δόξης ὀϊάφιον ἄξιον, καὶ αὐ-
τῷ Ζῆς ἀνιτάτληται· Ἀλλὰ γὰρ Ὁμηρὸς μὲν ἐνθά-
δε ἔρχεται σωμαμπνέει τοῖς ἀγῶσιν, καὶ ἐκ ἑλλό τι
αὐτὸς ἐπέπονθεν, ἢ

Μαίνετο, ὡς ὅτ' Ἄρης ἐλχέσπαλλο, ἢ ὁλοὸν πῦρ
Οὐρεσι μαίνεται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμός τ' ὡς τόμα γίνεται.

Δείκνυσι δ' ὅμως διὰ τ' Ὀδυσσεύς (καὶ γὰρ ταῦτα
πολλῶν ἕνεκα περσεπιθεωρητέον), ὅτι μεγάλης φύ-
σεως ὑποφερμύνης ἤδη ἰδίον ἔστιν ἐν γῆρα τὸ φιλόμου-
σον. Διὸ καὶ γὰρ ἐκ πολλῶν τε ἄλλων συνίεσθαι
ταύτῃ δούτερον τ' ὑπόδεσιν, ἀτὰρ δὴ καὶ τῷ λεί-
ψαντα τῷ Ἰλιακῶν πασημάτων διὰ τ' Ὀδυσσεύς,
ὡς ἐπεσὺς διὰ τινὰ τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, περσεπεισ-
φέρειν καὶ νῆ Δί' ἐκ τῷ τὰς ὀλοφύρσεως καὶ τῷ οἰκίῃς,
ὡς πάλαι περσεγνωσμένης τοῖς ἥρωσιν, ἐπ' αὐτὰ
περσεποδιδόνα· ἐ γὰρ ἄλλ' ἢ τ' Ἰλιάδ' ἐπὶ λόγος
ἔστιν ἢ Ὀδύσεια·

Ἐνθα μὲν Αἴας καὶ Ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἐνθα τ' Πάτροκλος, θεόφιν μήτωρ ἀτάλαντος·
Ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

Ἀπὸ

L. 3. Καὶ ἐκ ἑλλό τι &c.] Sensus est: Ipse etiam secundum ventum sibi aspirantem habet: non solum pugnantium certamina, sed Poëta etiam animus quasi æstuat & turbatur.

L. 5. Μαίνετο, ὡς ὅτ' Ἄρης &c.] Hi versus occurrunt in

Iliad. o. v. 603. sed, pro Imperfecto tempore μαίνετο & γίνετο, Longinus hic utitur presentī μαίνεται & γίνεται, ut verba Homeri melius ad suam rem accommodet.

L. 17. Οὐ γὰρ ἄλλ' ἢ] Ita MS. Par. & Editio Robort, pro vulgatā ἄλλο ἢ: ἄλλο verò ἀγῶνι

dign
pona
cund
ipse
utar

F

I

S

Ofte
sequi
mag
in f
com
conf
reliq
quan
rit;
dolo
illic
quan

I

I

I

αγῶνι
mam
amit

dignum virtute *suâ*, etiam si Jupiter se illi opponat. Sed enim Homerus hîc, *velut* ventus secundus, unâ adspirat certaminibus, & non aliud ipse passus est *quàm* heroës, vel (*ut ejus verbis utar*)

*Furit, ut cum Mars hastam vibrans, aut ignis
perniciosus*

*In montibus furit, profundæ in densis recessibus
Sylvæ:*

Spuma autem est circum os ejus.

Ostendit tamen in Odyssêâ (etenim hæc; *quæ sequuntur*, pluribus de causis sunt observanda), magni ingenii, cum jam declinet, proprium esse in senectute amorem fabularum. Illum enim composuisse hoc argumentum secundo in loco constat ex multis aliis *rebus*; sed & ex eo quòd reliquias Iliacorum laborum in Odyssêâ, tanquam Trojani belli partes adventitias, adduxerit; & meherculè ex eo quòd lamentationes & dolores, ut quos olim antea cognôssent heroës, illic enarraverit: Odyssæa enim nihil aliud est quàm epilogus Iliadis:

*Illic quidem Ajax jacet martius, illic etiam
Achilles,*

Illic verò Patroclus, diis similis consiliarius:

Illic etiam meus carus filius.

Ex

æquè ac ἀλλὰ vocalem ultimam ante sequentem vocalem amittere solet.

L. 19. Ἐνθα μὲν &c.] Verba sunt Nestoris in Odyss. γ. v. 109.

E 4

L. 2.

Ἀπὸ τοῦ τῆ αὐτῆς αἰτίας, οἷμα, τὸ μὲν Ἰλιάδῃ, γε-
φομῆς ἐν ἀκμῇ πνέματῃ, ὅλον τὸ σωματίον
δραματικὸν ὑπεστήσατο καὶ ἐναγώνιον· τὸ δὲ Ὀδυσ-
σεύας τὸ πλεον διηγηματικόν, ὅπερ ἴδιον γένος.
Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεύῃ παρεκάλει τις ἀν καταδυο-
μῶν τὸ Ὀμηρον ἡλίω, ἢ δίχα τὸ σφοδρότητῃ. ὡς
μῦθε τὸ μέγεθῃ· ἢ γὰρ ἐτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις
ποιήμασιν ἴσον ἐπ' αὐτὰ σώζει τὸ νόον, ἐδ' ὅξωμα-
λισμῶν τὰ ὕψη καὶ ἰζήματα μηδαμῇ λαμβάνοντα,
ἐδ' ἐπὶ πρὸς χυσις ὁμοίαν τῇ ἐπαλλήλων παθῶν,¹⁰
ἐδ' ἐπὶ τὸ ἀλχίτροφον καὶ πολιτικόν, ἢ ἐκ τῆ ἀληθείας
φαντασίαις καταπεπυκνωμῶν· ἀλλ', οἷον ὑποχω-
ρεῖν· εἰς ἑαυτὸν ὡκεανῶ καὶ πρὸς τὰ ἴδια μέτρα ἐρη-
μυμῶν, τὸ λοιπὸν φανόντα τῷ μεγέθει ἀμπώτιδες
καὶ

L. 2. Σωματίον] Singuli
Iliados & Odysseæ libri ποιή-
ματα paulo infra vocantur :
σωματίον igitur significat sive
volumen, sive corpusculum (ut
id vocat Marius Victorinus)
omnes vel Iliadis, vel Odysseæ
libros in se continens: inde il-
lud Poëtæ.

----- Sacri lacernum collegit cor-
pus Homeri.

L. 5. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεύῃ
&c.] Nihil hoc aut similius aut
Sublimius dici potest. Homeri
Odysseam (senectutis & ver-
gentis ætatis opus, in omni-
busque, si excipias vim & im-
petum, Iliadi parem) cum oc-

cidente Sole, cujus eadem ma-
net magnitudo, etiam quum
vehemens fervor se remiserit,
comparandam putat. En Lon-
ginum tam suarum, quàm alie-
narum dicendi virtutum com-
monstratorem! Optimis aucto-
ribus par, optimos laudat: nec
solum antecessores suos ad ve-
ras scribendi leges revocat, sed
posteris etiam legem se scri-
bendi, atque exemplar tam in-
genii quàm judicii exhibet.

L. 11. Ταῖς ἐκ τῆ ἀληθείας
&c.] Ita Editio pr. & omnes
MSti: sed Manutius illud ἐκ
omisit.

L. 12. Ἀλλ', οἷον ὑποχωρεῖν
τῷ &c.] Sensus, qui multum
(ne dicam frustra) vexavit In-
terpretes,

Ex e
Iliadi
action
autem
plenu
in O
foli
perm
confe
illis
aqua
tente
nient
lud
à ver
ocean
ita
mita

terpre
Quem
in se
fidit,
aqua
ni def
quant
sis pæ
eodem
cum
mittit
bilesq
appar
quæda

Ex eâdem causâ, opinor, totum corpusculum Iliadis, quæ scripta fuit in vigore *ejus* spiritûs, actione & certaminibus plenum fecit: Odyssææ autem *corpusculum* maximâ ex parte narratione plenum, quod proprium est senectutis. Unde in Odyssæâ comparare potest aliquis Homerum soli occidenti, cujus fine vehementiâ *ardoris* permanet magnitudo: neque enim amplius hîc conservat intentionem *animi* parem poëmatibus illis Iliacis, neque Sublimitates ubique (*ut ibi*) æquales & nusquam *quasi* subsidendo se remittentes, neque idem illud sibi semper supervenientium affectuum flumen, neque versatile *illud dicendi genus* & concertatorium, Visionibus à veritate *ductis* cumulâtè repletum: sed, velut oceani recedentis in se & à suis finibus relictî, *ita Homeri in Odyssæâ* deinceps apparent Sublimitatis recessus etiam in illis fabulosis & incredibilibus

terpretes, hic est, ni fallor: Quemadmodum cum Oceanus in se refluit, æstusque ejus subfidit, ea litoris pars, quæ ab aquâ relinquitur & quasi Oceani defectus est, ostendit tamen quantus sit, quâmq; immensis pæne limitibus continetur: eodem modo in Odyssæâ, etiam cum Homerus vim suam remittit & ad fabulosos incredibilesque Ulyssis errores labitur, apparent tamen magnitudinis quædam vestigia, quæ recessum

non aliûs, quàm Sublimis aliquis ingenii, indicant.

L. 13. Περὶ τὰ ἴδια μέτρα] Ita Editio Robert. & MSti duo Vat. El. Ambr. Ven. necnon Par. dicat licet falsò Tollius in hoc posteriore legi περὶ τ' αἰῶνὰ τέλματα: quippe erravit ille (ut passim solet) in hoc MSto citando: τὸ μέτερον hîc significat *finis, limes, terminus*, cujusmodi est Oceano litus. Vulgatum τέρματ' à Manutio profectum est.

L. 1.

καὶ τοῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις πλάνοισι. Λέγων δὲ ταῦτ' ἐκ ὑπέρβουλου καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεύα χειμῶνων, καὶ καὶ περὶ τῆς Κύκλωπα, καὶ τινων ἄλλων ἀλλὰ γῆρας διηγέσθαι, γῆρας δ' ὁμῶς Ὀμήρου. Πλὴν ἐν ἅπασιν τέτοις ἐξῆς τῷ παρακλίτικῳ κρατεῖ τοῖς μυθικόν. Παραξέβην δ' εἰς ταῦθ', ὡς ἐφώνω, ἵνα δείξαιμι, ὡς εἰς λῆρον ἐνίοτε ῥᾶστον καὶ τὴν ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῆ ὥσπερ πέταται οἷα τὰ περὶ τὴν ἀσκόν, καὶ τὰς ἐκ Κίρκης συφορβυμύθους (ὅς οὗτος Ζωίλλος ἔφη χοιρέδια κλαίοντα), καὶ τὴν ἀπὸ τῆς πελειάδων ὡς νεοσσὸν ὥσπερ τρεφόμενον Δία, καὶ τὴν ἐπὶ τῷ ναυαγίῳ δέχῃ ἡμέρας ἄσιτον, τὰ τε περὶ τὴν μνηστροφορίαν ἀπίθανα· τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμι ταῦτα, ἢ τῶν ὄντων τῷ Διὸς ἐνύπνια; Διότερ δὲ ἐνέκα περιστορέω τὰ

L. 1. Καὶ ἀπίστοις πλάνοισι] Vulgò πλάνοι, sed proculdubio legendum est πλάνοις, cui fidem facit sensus loci, quem versio Latina exhibet.

L. 2. Τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεύα χειμῶνων &c.] Vide Odyss. ε. v. 313 &c. & μ. v. 405 &c. ubi tempestates optimè describuntur: miror equidem, quòd Cl. Dacierus hæc ita verterit, ut Longinum has tempestatum descriptiones culpantem faceret: cum in sequenti Sectione Longini hæc sunt verba, Ἐπὶ τῷ χειμῶνι ὁ Ποιητὴς (sc. Homerus) ἐκλαμβάνει τὴν ὥσπερ τρεφόμενον τὰ χαλεπώτατα.

L. 7. Κατὰ τὴν ἀπακμὴν] Manutium sequor, qui legit ἀπακμὴν, quòd ea vox signi-

ficat remissio vigoris, ut videre est paulò infra, cum dicitur ἡ ἀπακμὴ τῷ πάθει. Inferim MSti Par. & Vat. 3. & El. itemque Editio Robortelli habent ἀκμὴν.

L. 8. Τὰ περὶ τὸν ἀσκόν] Vide Odyss. κ. v. 19.

L. 9. Ἐκ Κίρκης] Ita Manutius, Edit. pr. & MSti Par. alique, opinor, omnes: sed ἐκ in ἐν mutavit Faber (quem Tollius secutus est), ut sit in domo Circes: sed notandum est ἐκ idem aliquando significare ac ἐν, monente Stephano in suo Gr. Thesaurο, qui hæc exempla profert ex Herodoto ἐκ οὐσεως δοδεῖς, & ἐκ Πηγεῖας περὶ τοῦ ποταμοῦ. Respicit hic Longinus ad Odyss. κ. v. 239.

L. 9.

dibil
non
bunt
pem
appe
Imò
quàn
dixi,
mia
nuga
ea, q
rum
cavit
colum
inedi
de pr
enim
Jovis

Ibid.
fame
dam è
contra
Odyssæ
que inf
quod si
grè fere
runt, &
Homeri
mum i
certè ill
L. 10
dan] O
L. 12

dibilibus divagationibus. Cum vero hæc dico, non oblitus sum earum, *quæ* in Odyssæâ *describuntur*, tempestatum, & eorum quæ ad Cyclo-
pem attinent, & aliorum quorundam : sed *hæc* appello senectutem, senectutem tamen Homeri. Imò in omnibus his & singulis plus est fabulæ, quàm actionis. Digressus sum verò ad hæc, ut dixi, ostendendi causâ quàm facillimè Sublimia ingenia, cum vigor *eorum* se remiserit, ad nugas nonnunquam deflectuntur; cujusmodi sunt ea, quæ *finguntur* de utre; & de iis, qui porcorum more à Circe pasci erant, (quos Zoïlus vocavit porcellos flentes); & de Jove, pulli instar, à columbis nutrito; & de illo, qui in naufragio inediam decem dierum sustinuit; & ea, quæ de procorum cæde *finguntur*, incredibilia : quid enim aliud possumus hæc dicere, quàm reverà Jovis somnia? Secundam autem ob causam
memo-

Ibid. Ζώλῳ] Maximè infame nomen Auctoris cujusdam è Thraciâ oriundi, qui contra Homeri & Iliadem & Odyssæam librum edidit, eumque inscripsit Λόγον Ὀμήρου : quod sui temporis homines ægrè ferentes morte eum punierunt, & quasi victimam læso Homeri Genio macularunt : nimium ille ausus est, nimium certè illi effecerunt.

L. 10. Τὸν ὑπὸ τῷ πελειάδῳ] Odyss. μ. v. 62.

L. 12. Ἀγίτων] Post hanc

vocem Tollius addidit ex ingenio Ὀψυρία, (qui proculdubio hîc subintelligendus est), contra omnium librorum tam scriptorum quàm impressorum fidem : hoc, opinor, scribere est, non edere. Consule Odyss. μ. v. 447.

Ibid. Περὶ τῆς μνησθησομένης] Odyss. χ. v. 79 &c.

L. 14. Τῇ Διὶς ἐνύπνια] Sensus est : Illa quidem suprà memorata sunt somnia, sed Jovis somnia, i. e. in suo genere præstantissima.

L. 3.

ἤ τ' Ὀδυσσεύαν, ὅπως ἦ σοι γνώριμον, ὡς ἡ ἀπακ-
μὴ τῷ πάθῃ ἐν τοῖς μεγάλοις συλγεσθῆναι καὶ ποιη-
ταῖς εἰς ἡδὺ ἐκλύεται· τοιαῦτα γὰρ περ, τὰ παρ'
τῷ τῷ Ὀδυσσεύς ἡθικῶς αὐτῷ βιολογέμενα οἰκίαν,
οἶονεῖ κωμωδία τίς ἔστιν ἡδολογέμενη.

Sect. X.

Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχοιμεν ὑψηλὸς ποιεῖν
τῶν λόγων διωάμενον, ὅπως κεφώμεθα. Οὐκ ἔν, ἐπει-
δὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρόναι τινὰ μό-
ρια τῷ ὕλαις συνυπάρχοντα, ἔξ ἀνάγκης γήροισ' ἀν-
ἡμῖν ὕψος αἴτιον, τὸ τῷ ἐκφερομένων ἐκλέγειν αἰε-
τὰ καίρωτατα, καὶ ταῦτα τῇ πρὸς ἀλλήλα ὁπισω-
θεῖσαι κατὰ περ ἐν τῷ σώματι ποιεῖν διωάδ' ὁ μὲν γὰρ
τῇ ἐκλογῇ τῷ ἀκρατῶ τῷ λημμάτων, ὁ δὲ τῇ
πυκνώσει τῷ ἐκλεγεμένων πρὸς ἀγεται. Οἶον ἡ
Σαπφώ

L. 3. Περὶ τῷ Ὀδυσσεύς
— οἰκίαν] Vide Odyss. α. &
γ. & δ. ubi Procorum mores,
& vivendi in Ulyssis ædibus
methodus bene describuntur.

L. 6. Ἐχοιμεν] Ita Robort.
& MSti Par. & Ambr. pro quo
Manutius habet ἔχομεν.

L. 10. Ἐκφερομένων] Ita
omnes MSti & Editiones; pro
quo Tollius legit ἐμφορομένων
qua illic continentur: ut in Sect.
12. ἐπὶ πάντων τῷ ἐμφορομένων
τοῖς πράγμασι &c.

L. 12. Ὁ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ
τῷ ἀκρατῶ τῷ λημμάτων, ὁ δὲ
&c.] Sic edendum curavi secu-
tus auctoritatem MStorum. Pri-

mo editio Robort. & MSti Var.
duo, & Par. El. & Ambr. ha-
bent ὁ μὲν — ὁ δὲ, non (ut
Manutius legit) τὸ μὲν — τὸ δὲ
voces verò ὁ μὲν — ὁ δὲ
significant, *partim, partim*, ut
videntur in N. T. Matth. 13. 8.
& 23. ὁ μὲν ἑκατόν, ὁ δὲ ἐξήκον-
τα, ὁ δὲ τριάκοντα. Porro pro
vulgatâ lectione τῷ λημμάτων
τῷ ἀκρατῶ (quæ ex Manutio
profecta videtur) in omnibus
MStis, itemque in Editione Ro-
bort. verba leguntur hoc ordine
τῇ ἐκλογῇ τῷ ἀκρατῶ τῷ λημ-
μάτων, ubi si sana vox esset
ἀκρατῶν, locum sibi non ap-
tium occupasset: Faber conje-

memorentur hæc de Odyssæâ; *nempe*, ut tibi notum sit, quomodo remissio vigoris Affectuum in magnis profæ scriptoribus & poëtis in moratum dicendi genus dissolvatur: talia enim, quæ de Ulyssis domo moratè ab illo vitam *procorum* describentia narrantur, sunt instar comœdiæ cujusdam mores hominum exprimentis.

Agedum nunc, videamus si quid aliud habeamus, quod possit scripta efficere Sublimia. Nam, cum in omnibus rebus naturaliter insident quædam particulæ cum ipsâ materiâ unâ natæ, necessariò *hoc* nobis esset Sublimitatis causa, si possemus semper eligere præcipua ex iis, quæ inde exoriuntur, & hæc conjunctione inter se factâ quasi unum quoddam corpus efficere: partim enim *Sublimitas* efficitur delectu circumstantiarum summarum, partim autem constitutione electarum. Qualiter Sappho eas, quæ acci-

Præcipuarum circumstantiarum delectum et conjunctionem Sublimitatem efficere.

cit legendum esse ὅς ἀκρων λημμάτων, sed Tollii conjectura magis placet, qui legit ὅς ἀκροτάτων λημμάτων, ad lectionem codicum accommodatiùs: Certè Emendatione hîc opus est, quia hæc Longini oratio non de quovis *lemmate*, sed de optimis & maximè sublimibus instituitur; sic paulò infra de Sappho loquitur, τὰ

ἀκρο αὐτῶν καὶ ὑψηλὰ μὲν δεινὰ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλλα συναρτῆσαι: sic etiam in Sect. 11. Longinus dicit περιγεγραφή τις ἦν ἐκείνο ὅς ἀκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἐνότητά συντάξις: & in fine hujus Sect. ἡ λήψις, ὡς ἐφλω, ὅς ἀκρων, καὶ ἡ εἰς ταὐτὸ συναρτῆσις ἀπεργάσατο τὴν ἁροχλή.

Σαπφὴ τὰ συμβαίνοντα τῷ ἐρωτικῷ μανίᾳ παθήματα ἐκ τῆς παρεπομῆων, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἐκάστοτε λαμβάνει. Πῦ θ' ἡ ἀρετὴ δ' ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄλλα αὐτῆς καὶ ὑπερταμῆς δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἀλλήλα σπῶνται.

Φαίνεται μοι κλυτὰ ἰσθ' θεοῖσιν

Ἐμμεν

L. 1. Σαπφὴ] Sappho fuit Poëtria Lesbica, Sapphique (quale est sequens Ode) carminis inventrix : cujus tamen nullum ferè poëma extat, si excipias hanc Oden, unamque aliam, quæ apud Dion. Halicarn. περὶ σωδῆσεως &c. legitur. Titulus hujus Odes apud Ursinum in fragmentis Sapphūs est, *πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην* : & rectè quidem ; Plutarchus enim (ut præteream testimonia Tatiani, Max. Tyrii, Suidæ, & Philostrati in vitâ Apollonii Tyan. quæ edidit Ursinus) in Ἐρωτικῷ habet hæc verba, Ἡ καλὴ Σαπφὴ λέγει, τῷ ἐρωμένῳ ἐπιφανέσθαι τὴν τε οὐρανὴν ἵκεν &c. Adde quòd Strabo & Athenæus nos docent nomen huic mulieri fuisse *Doricam*, eamque à *Charaxo* Sapphūs fratrem amatam fuisse. Puta igitur, Lector, hanc *Doricam*, amicam infamem Sapphūs, familiariter *Charaxum* sermone hospitioque excepsisse, imò in amatoris loco habuisse. Intervēnit repente Sappho, vidit, vehementer commota est ; & in hac Ode conatur ea omnia,

quæ tunc animo furens passa est, exprimere. Hoc est, ut opinor, Odes argumentum : Ille igitur, cui hæc nota sunt, parùm probabit Boilavii, qui hanc Oden sermone Gallico donavit, sequentes versūs :

----- dans les doux transports,
où s'égare mon ame.

Et,

----- je tombe en des douces
langueurs.

vox enim *doux* longè aliter sonat, quàm furentis animi Sapphūs æstus requirit.

Apud Catullum extat hujus Odes (non Versio, ut vulgò putant, sed) Imitatio : multa enim mutavit, ut ea ipsi suæque Lesbicæ convenirent, nec eam totam in animo habuit Latinè exprimere : unde eos cenfeo Criticos errasse, qui velent hanc Oden ad Catullianæ Imitationis fidem emendare.

Nec solum Catullus eam imitatus est, sed & Lucretius ; quorum prior sic ad Lesbiam suam scribit.

Ille

accidit
circum
cit :
nempe
earum
inter

Ille m
Ille, j
Qui f
Te

Dulce
om
Eripit
Te,
Lesbia
mi

Lingu
arti
Flamm
Tinnit
gun

Posterior
huc resp

Verum
com
Consen
mem
Sudore
ister
Corpor
voce
Caliga
succ

accidunt furoribus amatoriiis, perpeffiones ex
circumstantiis, & ex ipsâ veritate undique du-
cit: Ubi autem hanc excellentiam ostendit?
nempe quando egregia est in eligendis præcipuis
earum *circumstantiarum* altissimisque, & in iis
inter se connectendis:

Videtur mihi ille æqualis Diis

Esse

Ille mi par esse Deo videtur,
Ille, si fas est, superare Divos,
Qui sedens adversus identidem
Te

Spestat & audit

Dulce ridentem; misero quod
omnes

Eripit sensus mihi: nam simul
Te,

Lesbia, aspexi, nihil est super
mi

* * *

Lingua sed torpet, tenuis sub
artus

Flamma dimanat; sonitu suoapte
Tinniunt aures, gemina & te-
guntur

Lumina nocte.

Posterior verò in l. 3. v. 153.
huc respiciens dicit,

Verum ubi vehementi magis est
commota metu mens,

Consentire animam totam per
membra videmus:

Sudores itaque & pallorem ex-
istere toto

Corpore, & infringi linguam,
vocemque aboriri,

Caligare oculos, sonero aures,
succidere artus:

Denique concidere ex animi ter-
rore videmus

Sæpe homines -----.

L. 3. Πῶς ὃ τὴν ἀρετὴν]

Ita omnes Editiones & MSti:
sed Faber legendum conjecit
ὡς ὃ ταύτῃ τὴν ἀρετὴν &c.
quod nollem factum: Longi-
nus enim vocē ὃ pro αὐτὸς vel
ἑστῶ per omnes illius articuli
casus utitur: sic in Sect. 4. oc-
currit καὶ τὸ (i. e. τὸτο,) τὴν
ἀνελκὴν &c. Sect. 7. ἀν τὸ
(i. e. αὐτὸ) σωχὲς ἐπισκοπῆς.
Sect. 16. ὀλίγα ἦν, i. e. τέ-
των. Sect. 23. τῇ (i. e. ταύτῃ)
τὴν ἐκ τῆ διεφθάρσεως διεχέ-
μεν ἐν μέλει. Et Sect. 43.
καὶ τέτων (aliàs ἦν) ὅτι πορ-
ρωτάτω &c. Sæpius etiam ali-
bi hoc loquendi genus occurrit,
præsertim in sacris N. Test. li-
bris.

L. 6. φαίνεται μοι κῆν]

Post tot viros doctissimos hanc
Oden velle emendare, vereor
ne mihi non concedatur: sed
vetustissimi MSti Par. aliorum-
que MStorum vestigia secutus
multa hîc emendanda censeo:
nam pro vulgato κῆν MSti
Par.

DIONYSII LONGINI

Ἐμὲν ὦνῆρ, ὅστις ἐναντίῳ τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνά-
σας ὑπακύνει.

Καὶ γελαῖς ἰμερέεν' τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν γήθεσιν ἐπ' ἰόασεν·
Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδέν ἔτ' εἶκει,

Ἀλλὰ καμνὴν γλῶσσα ἔαγε' λεπτὸν δ'

Αὐτίκα

Par. & Ambr. habent κῆνΘ, quam lectionem etiam Vossius protulit ex Apollonio Alexandrino in Grammaticā; notavit item Joh. Grammaticus in suo de Dialectis tractatu κῆνΘ Ἄεol. dici pro ἐκῆνος: fortasse tamen legendum est τῆνος pro ἐκῆνος, quæ vox Æolicè scribentibus usitatior est.

L. 1. Ἐμὲν ὦνῆρ, ὅστις] Manutius edidit ἔμμεν ἢ μὲν: sed cum Editio pr. habet Ἐμ-πρέπων ἥρω, ὅς &c. cum MSti Vat. duo habent Ἐμμενὸν ἥρω, cumque MSti Par. & Ambr. & El. habent Ἐμμενὸν ἥρω, τῆς, legendum omnino censeo cum Cl. Vossio Ἐμμενὸν ὦνῆρ, ὅστις &c. vox ὦνῆρ Ἄεol. dicitur pro ὁ ἀνῆρ, ut Corinthus in tractatu suo de Dialectis notavit ἄλλΘ legi pro ὁ ἄλλΘ: & in Theocrito Ὀδονίς legitur pro ὁ Ἀδωνίς: & Herodot. l. 1. c. 162. dicit ἔτΘ ὦνῆρ.

L. 2. Ἀδὺ φωνάσας] Ita Editio prima & MSti Vat. duo, &

φωνάσας Æolicè dicitur pro φωνέσης. Manutiana lectio ἀδὺ φωνᾶς σεῦ non placet, quia nimis à MStorum vestigiis recedit. Interim MSti Par. & Ambr. habent ἀδὺ φωνάσας, quod Boivinus vertere jubet in ἀδὺ φωνάσαι σ': sed vocem φωνάσας à Sapphûs manu profectam fuisse censeo.

L. 4. Καὶ γελαῖς] Manutius edidit γέλωσας, nullum, opinor, MStum secutus: MSti enim Par. & Vat. duo habent γελαίς: unde legendum esse censeo γελαῖς quod solent Æoles dicere pro γελάς: Dicit enim Corinthus in tract. de Dialectis, Ὅι Ἀιολεῖς τὸ ἀνεκφώνητον ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δατῆρι καὶ τεῖτι περὶ σιωπῆς βοᾶς βοάις, γελά γελαί. Nec huic meæ conjecturæ obest, quod syllaba is brevis est; in illo enim Sapphûs Odario, quod citat Dion. Halic. σιωθέσις &c. brevis syllaba in hoc loco versùs sæpius occurrit, c. g.

Ποικίλ

Ποικίλ
Πά
Μη

Vossio
ἀν.

Ibid
& Vat
quod
μάν:
git τό
bort.
desit
illa C
μάν.

L. 6
Ambr.
MSti
σ' ἰδω
σε; u
legend
εἶδω σ
râ, op
Ibid
δὲν ἐπ
& MS
& El.

*Esse vir, qui oppositus tibi
Sedet, & prope te dulce loquen-
tem audit.*

*Et rides amabiliter : quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit :
Cum enim videam te, repenti ad me vocis
Nihil amplius venit ;*

Sed lingua quidem fracta est : subtilisque

Statim

Ποικιλόφρον ἀδάναντ' Ἀφρο-
δίτην,
Παῖ Διδος, Δολοπλόκε, λίσ-
σομαί σε,
Μὴ μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίσαισι
δάμνα

Πότνια Δῦμον.

Vossio placuit γελαῖς pro γε-
λῶν.

Ibid. Τό μοι τάν] MSti Par.
& Vat. duo habent τὸ μὴ ἐμά-
ν, quod Tollius contrahit in μι-
μάν : Interim MS. Ambros., le-
git τό μοι ἐμά. & Edit. Ro-
bort. habet μοι, quamvis illic
desit ἐμάν, unde non displicet
illa Cl. Boivini lectio τό μοι
'μάν.

L. 6. 'Ὡς γδ εἶδω σε] MS.
Ambr. habet ὡς γδ σ' εἶδω,
MSti El. Vat. duo, & Par.
σ' ἴδω, Editio verò prima ἴδω
σε ; unde Vossius Tolliusque
legendum esse censent ὡς γὰρ
εἶδω σε. Manutius ex conjectu-
râ, opinor, edidit ὡς ἴδον σ'.

Ibid. Βροχέως με φωνᾷς Οὐ-
δὲν ἐτ' εἶκει] Ita Edit. prima,
& MSti Par. Vat. duo, Ambr.
& El. nisi quòd hic posterior

habet ἤκει non εἶκει : malè,
aspiratæ enim voces Æolibus
non placuere : vox βροχέως
Æolicè dicitur pro βραχέως ;
eodemque modo dicitur βρο-
σέως pro βροσέως, notan-
te Joh. Grammatico : Videtur
etiam βροχέως idem significa-
re quod ἐν βραχέι repente : nec
quonquam moveat, quòd dici-
tur εἶκει με pro εἶκει εἰς ἐμὲ ;
simile, est enim istud Sophoclis
ἦλθες τάρων pro ἦλθες εἰς τάρ-
ων. Tollius verò legit βροχέ-
ως με &c. ut βροχέ sit pro
βροχέω vel βροχέ, quod & Æol.
pro βρογγέ & gutture ; utque
ὡς με idem valeat quod εἰς ἐμὲ.

Manutius edidit

'Ὡς ἴδον σ', ὡς βρογγέων ἐμοὶ
γὰρ αὐδᾷς &c.

L. 8. Ἀλλὰ καμυρὸ γλῶσσα
ἔαγε, λεπτὸν δ'] Manutius edi-
dit ἀλλὰ καμυρὸ γλῶσσαν ἔαγε,
ἐν ᾧ λεπτὸν ; sed cum MS. Par.
habet ἀλλὰ καμυρὸ γλῶσσαν
ἔαγε, λεπτὸν δ', & MSti Vat.
duo ἀλλὰ καμυρὸ γλῶσσαν
ἔαγε, λεπτὸν δ', malim legere
ἀλλὰ καμυρὸ γλῶσσαν ἔαγε,
F

λεπτὸν

Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν
 Ὅππάτεσσιν δ' ἔδ' ἐν ὄρημ', ἐπὶ ῥομ-
 βεύσει δ' ἀκνέ·

Καδδ' ἰδὼς ψυχρὸς χέεται, τέρμῳ ᾧ
 Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα ᾧ ποίᾳς
 Ἐμμί· τεθνάκλῳ δ' ὀλίγῳ πιδούσῳ
 Φαίνομα ἀπνυς.

Ἄλλα

λεπιδὸν δ' &c. ubi καμνῶ Ἄ-
 olicè ponitur pro χρῶ, & χρῶ
 in constructione conjungi de-
 bet cum ἔαγε. ut sit κατέαγε
 fracta est, vel se fregit lingua:
 hoc est quod vult Catullianum
 illud *Lingua sed torpet*, & Lu-
 cretianum *infringi linguam*. Por-
 rò notandum est, vocalem α
 in ἔαγε hīc longum esse, ut
 in Sect. 3. Νῦν δ' ἰ κέκραγα
 πω &c. & in Theocriti Idyll.
 κζ. v. 22. ἔτις ἔαδε: & fina-
 lem vocalem ante alteram ini-
 tialem non semper solere præ-
 cidi, exemplo sit istud Homeri
 Iliad. α. v. 38. Τερπιδόϊό τε Ἴφι
 ἀνδρώεας.

Ibid. Λεπιδὸν δ' &c.] Per
 vocem πῦρ intelligendus est is
 ignis, qui colorem rubeum in
 iis, qui re aliquā afficiuntur,
 efficit; eam enim per ἐρύθνη-
 μα πυρῶδες explicat Plutar-
 chus in Demetrio Poliorc. ubi
 dicit Antiochum ægrotantem
 omnia signa habuisse, quæ in
 suâ Ode Sappho notârat; &
 ex his Medicum reperisse, eum
 non alio morbo, quàm amo-
 re, laborâsse: per vocem χρῶ

Sappho videtur significare cu-
 tem totius corporis: huic etiam
 sensui conveniunt Plutarchi in
 Erotico verba (p. 763. Edit.
 Xyland.) hujus Odes virtutes
 enumerantia φλέγεσθαι τὸ σώμα,
 & Catulliana Imitatio Tenuis
sub artus flamma dimanant.

L. 2. Ὅππάτεσσιν] Ita MSi
 Par. & Vat. duo, & El. & Ambr.
 quod Ἄolum magis proprium
 est, quàm Manutiana lectio ὀμ-
 μάτεσσιν.

Ibid. Ὅρημ' ἐπὶ ῥομβεύσει δ'
 ἀκνέ.] Manutius edidit ὄρημι,
 βομβεύσεν δ' ἀκοαί μοι: sed
 cum Ed. prima habet ὄρημι **
 κ' ἀπιβομβεύσιν δ' ἀκναί *, &
 MS. Vat. 2. ὄρημι ἐπὶ ῥομβεύσει
 δ' ἀκναί; Vat. verò 3, & MS.
 Par. ὄρη μὴ ἐπὶ ῥομβεύσει δ' ἀκνέ;
 conjecturâ legendum cenfeo
 ὄρημ', ἐπὶ ῥομβεύσει δ' ἀκνέ.
 Vox ἀκνέ videtur Ἄol. dici pro
 ἀκναί, ut Simonides apud Clem.
 Alexandr. Edit. Heidelb. p. 211.
 l. 48. dicit Ἄol. νέειν pro ναίειν,
 & apud eundem dicit Democr.
 γέα pro γαία, unde γεάοχος
 pro γαιδοχος legitur apud Pin-
 darum Olymp. Od. 13. Porro
 ἐπὶ ῥομ-

ἐπὶ ῥομ-
 ἐπὶ ῥομ-
 currit a
 v. 5. p
 L. 4.
 χέεται.
 nutii le
 rum &
 bent en
 ἔκα δέ
 χέεται,
 ἐκ δέ μ
 habet ἐ
 ἐκ χέεται
 est: at
 rum lect
 ta est ex
 dentis vo
 L. 5.
 ditio pr.
 El. & V
 nutius ha
 dicitur Ἄ
 sychius d
 ραί. Et
 ipsa Sapp
 Alex. in
 ta est, &
 καταγρε
 Ibid. χ
 Par. & A

*Statim cutem ignis subiit,
Et oculis nihil video, tinniunt*

Et aures mihi :

*Et sudor gelidus manat, tremorque
Totam occupat, pallidiorque herbâ
Sum, Et à moriendo parum abfore*

Videor exanimis :

Sed

ἐπιρρομῶσι dicitur Æol. pro ἐπιρρομῶσι, ut θορυβῶσι occurrit apud Theocr. Idyll. 21. v. 5. pro θορυβῶσι.

L. 4. Καδὲ ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται.] Multum ab hâc Manutii lectione differt illa MStorum & Editionis primæ : habent enim MSti Par. & duo Vat. ἐκα δὲ μ' ἰδρῶς ψυχρὸς κακχέεται, nisi quod Vat. 2. legit ἐκ δὲ με &c. Editio verò pr. habet ἐκ ἣ μεῦ ψυχρὸς ἰδρῶς ἐκχέεται. Neutra lectio sana est : at ista vocalis ε in MStorum lectione ἐκα ἣ planè nata est ex ultimâ literâ præcedentis vocis ἀκχέ.

L. 5. Πᾶσαν ἀγρῆ.] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo : pro quo Manutius habet ἀίρῆ : sed ἀγρῆ dicitur Æol. pro ἀίρῆ. sic Hesychius dicit καταγρῆ, καθαρῆ. Et (ut notavit Vossius) ipsa Sappho apud Apollonium Alex. in Grammaticâ sic locuta est, ὅτα πάννουχ' ἄσφι καταγρῆ.

Ibid. Χλωετίεα.] Ita MSti Par. & Ambr. & Ed. prima :

Manutius verò χλωρῆρη. Vox χλωρὸς significat ita viridis, ut in pallorem vergat ; vel simpliciter etiam pallidus, referens colorem herbarum foliorumque flaccescentium & arefcentium : arentes enim herbæ virorem illum pristinum paulatim amittunt & pallorem induunt : vide Steph. Thes. in voce χλωρὸς.

L. 6. Τεθνᾶκλω δ' ὀλίγῳ πιδδίσλω.] Ita MSti Par. & Ambr. à quibus MSti Vat. duo & El. non aliter differunt, quàm quod πιδδίσλω aut πιδδίσλω exhibent : Editio prima habet ὀλίγῳ δέω, κῆν. Sed ea lectio, quàm imprimendam curavi, mihi (uti Clar. Boivino) verissima videtur : τεθνᾶκλω Æol. dicitur pro τεθνᾶναι, & ὀλίγῳ πιδδίσλω pro ὀλίγῳ ἐπιδδέσσειν, vel ἐπιδδέσσειν. Manutius edidit τεθνᾶναι δ' ὀλίγῳ δεοῖσα.

L. 7. Φαίνομαι ἄπνυς.] Ista vox ἄπνυς deest in omnibus MStis & in Editione primâ : à Manutii conjecturâ videtur profecta esse : sed cum Plur. in vi-

Ἄλλα πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα —

Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ ἢ ψυχῶν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοάς, ἢ γλῶσσαν, τὰς ὀφείας, ἢ χεῖρας, πᾶνθ', ὡς ἀλλότρια, διοιχομένην ἐπιζητεῖ; καὶ καθ' ὑπερ-τιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογισεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἐν τι περὶ αὐτῷ πάθος φαίνεται, παθῶν δὲ σιωπῶν. Πάντα μὲν τὰ τοιαῦτα γίνεται περὶ τὰς ἐξῶντας· ἢ λήψις δ', ὡς ἐφύω, τῷ ἀκρων, καὶ ἢ εἰς ταυτὸ σω-αίρεσις ἀπεργάσατο ἢ ἔξοχλῳ ὄνπερ, οἶμα, καὶ ὅτι τῷ χερσίωνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῷ ὁρακολεθύνων τὰ χαλεπώτατα. Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀριμᾶσινα ποιήσας ἐκεῖνα οἶεται δεῖν·

Θαῦμα ἢ μὲν καὶ τὸτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρησιν.

Ἄνδρες ὕδωρ ναίεσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι

Δύτ' ἡμεῖς

tā Demetrii Poliorc. hanc vocem explicat per τὴν ψυχῆς ἀποεία, hæc lectio Manutii verior videtur, quàm Vossiana illa, ἀλλά pro ἀλάλη μυία.

L. 1. Ἐπεὶ πένητα —]

Opinor Longinum non plus ex istā Sapphūs Ode citasse, quàm quod jam habemus; reliqua enim Odes pars non (ut conjicere est) amplius illa, quæ amantibus accidunt, mala descripsit: videtur Sappho in sequentibus velle se consolari, aut potius fortem animum contra Fœminæ illius amatae injurias gerere.

L. 5. Ψύχεται] Alludit ad

verba Odes Καδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς κίεται.

Ibid. Καίεται] Respicit ad illa, χρῶ πῦρ ὑποδεδερόμεκα.

Ibid. Ἀλογισεῖ] Sc. cum dicat φαίνομαι ἄπνευ.

Ibid. φρονεῖ] Cùm Sappho se quasi corrigens addit, ἀλλὰ πᾶν τολματὸν &c.

L. 6. φοβεῖται] i. e. ita commovetur, ut extra se rapi videatur: & ita Noster utitur hac voce in Sect. 34. ἐδὲς γὰρ ἴππειδ' ἡ ἀναγινώσκων φοβεῖται.

L. 12. Τὰ Ἀριμᾶσινα ποιήσας] Aristes Proconnesius dicitur scripsisse poemata vocatum Ἀριμᾶσινα.

Nor
man
omn
requ
mul
habe
est,
appa
dem
lectu
earu
taten
bus
maxi
qui
gran

A

H

Ἀριμᾶ
masp
procul
Versus
ducti v
dam A
nes vel
re, con

DE SUBLIMITATE &c.

69

Sed tamen omne est audendum, quoniam pauperem &c.

Nonne miraris, quomodo sub idem tempus animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem, omnia hæc dilapsa, velut aliena *ab ipsâ essent*, requirat? & *quomodo* per vices *sibi* oppositas simul friget, uritur, ratione caret, sapienter se habet? vel enim exanimata, vel prope mortua est, adeò ut non unus aliquis Affectus in ipsâ appareat, sed Affectuum cœtus. Omnia quidem hujusmodi amantibus eveniunt: sed delectus (ut dixi) summarum *circumstantiarum* & earum consociatio in unum efformavit Sublimitatem. Quo more, opinor, & in tempestatibus *describendis* ille Poëta sc. *Homerus* excerptit maximè terribiles circumstantias: Ille enim, qui fecit *poëma dictum* Arimaspiæ, hæc censet grandia esse,

Admirationi nobis hoc magnæ fuit & animis nostris.

Homines aquam incolunt procùl à terrâ in mari:

Infelix

Ἀριμάσπεια i. e. de rebus Arimasporum, gentis Scythicæ, procùl ab omni mari sitæ. Versus hi ex illo poëmate adducti videntur verba esse cujusdam Arimaspi mirantis homines velle se navibus committere, conantisque nautarum tem-

pestatibus oppressorum descriptionem facere.

L. 14. *Θαῦμα ἡμῖν ἐστὶν &c.*] Ita Manutius, Robert. & MSii: sed Faber pro *ἡμῖν* legendum censuit *ἡ μὲν* sanè: quo enim pacto (inquit ille) *ἡμῖν* cum *ἡμετέροισιν* stabit?

F 3

L. 2.

DIONYSII LONGINI

Δύσλωοί τινές εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρὰ.

*Ομματ' ἐν ἄστροισι, ψυχλὴ δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.

*Ἦπερ πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες

Εὐχοντασὶ σπλάγχνοισι καλῶς ἀναβαλλομένοισι.

Παντὶ μὲν, οἶμα, δῆλον, ὥς πλεόν ἄνδρ. ἔχει τὰς
λεγόμενα ἡδέως. Ὁ δ' *Ομηρ. πῶς; ἐν γὰρ τοῖς
πολλῶν λεγέσθω

*Ἐν δ' ἔπεσ', ὥς ὅτε κύμα τοῦ ἐν νηὶ πέσῃσι

Λάβρον ὑπαὶ νεφέων, ἀνεμοτρεφές· ἡ δέ τε πᾶσα

*Ἀχρη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δ' εἰνός ἀήτης

Ἰγ

L. 2. *Ομματ' ἐν ἄστροισι &c.] Antithesis vocum in hoc versu ὀμματα, ψυχλὴ, & ἄστροισι, πόντῳ partem illorum, quos hic Longinus non probat, flosculorum efficit.

L. 3. Φίλας] i. e. suas, proprias: hanc autem vocis significationem Heinio in Lektionum Theocrit. c. 5. debemus, qui primus docuit φίλον sæpe significare *meum, tuum, nostrum* &c. vel quod est cuiusque proprium.

L. 4. Σπλάγχνοισι &c.] i. e. (ut censet Langbænius) ναυτιῶσι stomacho præ nausæa rejectante; nautis enim, non multum mari assuetis, vel etiam mari assuetis, si modo vehementi tempestate jactentur, sæpe accidit, ut evomendo quasi ipsa viscera rejecturi videantur.

L. 5. Πλεόν ἄνδρ. ἔχει τὰ λεγόμενα ἡδέως] Ita cum MStis Par. Ven. Vat. 2. & 3. & Edi-

tionem primâ cenfeo legendum, ut sensus sit, *potius habens floridum aliquid* (sc. quàm δεινότητα) *hæc, quæ iam dulci modo dicuntur*: Sic enim Sect. 35. (ut probaturus sum ibi) dicit Longinus πλεόν ἔχει τὸ πειντὸν ἐν πᾶσι, καὶ μέγα καὶ καλόν: & ita Hermogenes de Ideis, l. 1. πλεόν ἔχει τὸ φαίδρὸν ἢ ἀκμή: Porro, cur non tam sana est lectio τὰ λεγόμενα ἡδέως, quàm illa altera Longini in Sect. 28. ἡδέως κεκρυμμένον? Vulgò legitur — καὶ ἡδέως, quam lectionem Tollius sic ex conjecturâ emendat, πλεόν ἄνδρας ἔχει τὰ λεγόμενα, ἡ δέως: cui conjecturæ nihil habeo quod opponam, præter MStorum omnium auctoritatem.

L. 8. *Ἐν δ' ἔπεσ' &c.] Vide Iliad. o. v. 624. & confer illa, quæ Virgilius dixit in l. 1. Æneid. de tempestate Æneæ naves jactante,

In

Infelix genus sunt hominum; subeunt enim labores improbos:

Oculos in astris fixos, animam verò in ponto habent.

*Sanè multum Diis suas manus tendentes
Precantur visceribus turpiter rejeētis.*

Unicuique, puto, manifestum est, hæc, quæ dicta sunt suaviter, potius habere flosculum, quàm Sublimitatem. Hòmerus autem quomodo hanc rem depingit? unum enim exemplum de multis proferatur.

*Incidit autem, veluti cum fluctus velocem in
navem ingruerit*

*Rapidus à nubibus, ventis auctus: hæc etenim
tota*

Spumâ operta est, venti verò gravis flatus

In

*Incubère mari, totumque à
sedibus imis*

*Unà Eurysque, Notusque ruunt,
creberque procellis*

*Africus, & vastos volvunt ad
litora fluctus:*

*Insequitur clamorque virum,
stridorque rudentum:*

*Eripiunt subito nubes cælumque
diemque*

*Teucrorum ex oculis, ponto nox
incubat astra:*

*Intonnere poli, & crebris micat
ignibus æther:*

*Hi summo in fluctu pendenti,
his unda dehiscens*

*Terram inter fluctus aperit, su-
rit æstus arenis.*

Nec silendum est hoc in loco Auctorem Psalmi 107. modo Sublimi, optimorumque poëtarum instar habente, tempestatis vim depinxit; dicit enim in versibus 25, &c. Edicit (sc. Deus) & excitat ventum procellosum, qui attollit fluctus maris. Ascendunt nautæ ad cælos, & descendunt iterum ad abyssos: anima ipsorum calamitate se ipsa dissolvit. Huc, illuc titubant, & velut ebrius, loco stare nesciunt; tota eorum navigandi pericia velut in mediis fluctibus absorbatur.

Ἰσῶ ἐμβρέμεται· τερμέεσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γδ' ἰὼ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.

Ἐπεχείρησε καὶ ὁ Ἀρατὸς τὸ αὐτὸ τῷτο μετενεγκῆν,

— ὀλίγον ᾗ διὰ ξύλον αἶδ' ἐρύκει·

Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν αἰτὶ φοβε-
ρῶ· ἔτι ᾗ παρώρισε τὸ κίνδυνον, εἰπὼν, “ ξύλον
“ αἶδ' ἐρύκει.” ἔκθ' ἀπείργει. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἐκ
εἰς ἀπαξ παρορῖζει τὸ δεινόν, ἀλλὰ τὴν αἶ' καὶ μο-
νονυχὶ καὶ πᾶν κύμα πολλάκις ἀπολλυμῆναι εἰκο-
νογραφῇ· καὶ μὴ τὰς περιθέσεις, ἀσωδέτους ἔσας,¹²
συναναγκάσας ὥστε φύσιν, καὶ εἰς ἀλλήλας συμβια-
σάμεναι, “ ἰὼ' ἐκ θανάτοιο,” τῷ μὲν σωεμπίπ-
τοντι πᾶσαι τὸ ἔπειτα ὁμοίως ἐβασάνισεν· τῇ δὲ τῷ
ἔπειτα σωθλίψει τὸ πᾶσαι ἄκρως ἀπεπλάσατο, καὶ
μονονυχὶ ἐνετύπωσε τῇ λέξει τῷ κινδύνῳ τὸ ἰδίωμα,¹³
“ ἰὼ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.” Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχι-
λοχός

L. 12. Τῷ μὲν σωεμπίπ-
τοντι &c.] Hoc artificium ver-
ba ad sensum accommodandi
ex Homero didicit Virgilius,
qui (ut dicit Langbænius) mon-
strum Cyclopem non alio car-
mine, quàm monstroso, de-
scripsit:

*Monstrum horrendum, informe,
ingens, cui lumen ademptum.*
Æn. l. 3. v. 658.

Cum verò Idem celeritatem
Equorum velit depingere, quasi
Dactylorum pennis volat ejus
verius, ut in Æn. l. 8. v. 596.

*Quadrupedante putrem sonitu
quatit ungula campum.*

Eodem modo vorticis Troja-
nos merfuri vis verbis rapidis-
simis describitur, ut in Æn. l. 1.
v. 117, ubi Orontis navim

--- *Rapidus vorat equore vor-
tex.*

Contrà, ubi velit ob oculos
lectoris ponere gigantes magno
molimine rem arduam tentan-
tes, laborat ejus versus, voca-
liumque concursu verba velut
vi proferuntur, ut in Georgic.
l. 1. v. 281.

Tw

*In velo fremit, trepidantque animo nautæ
Timentes, parvo enim spatio à morte subvehun-
tur.*

Tentavit & Aratus hoc idem ab Homero ad suum
poëma transſerre,

— *parvum autem lignum prohibet mortem.*

Sed exile hoc fecit & venustum vice terribilis:
præterea terminos periculo constituit dicendo,
lignum prohibet mortem: ergo arcet. Ille verò
Poëta sc. *Homerus* ne semel terminos constituit
ei, quod terribile est; sed repræsentat *homines*
semper & pænè ad singulos fluctus sæpe pereun-
tes: Et quidem præpositiones, quæ conjungi
non possunt, cogens contra *ipsarum* naturam,
alteramque in alteram vi urgens, ὡς ἐν θανά-
τοις, tormento affecit versum ad similitudinem
incidentis *nautis* tempestatis; & violentiâ ver-
sui adhibitâ id, quod *in tempestate* patiuntur,
magnificè effinxit, & tantum non impressit dic-
tioni *ipsam* periculi naturam, ὡς ἐν θανάτοις
φείρονται. Non aliter Archilochus in naufragio
fecit,

*Ter sunt conati imponere Pelio
Ossam*

*Scilicet, atque Osse frondosum
involvere Olympum.*

L. 16. Ἀρχιλόχῳ] Poëta
hic primus inter eos, qui Iam-
bos scripserunt, memoratur:

Scripsit etiam Elegos, quibus
annumerandum censeo, quod
hic citatur, opus de naufragio,
quod illum composuisse proba-
bile est in obitum sororis suæ
mariti, quem in mari periisse
ex Plutarchi libro de audiend.
Poetis cognoscimus. Langb.

L. 1.

λοχῶ. ὅπῃ τῇ ναυαγίᾳ, καὶ ὅπῃ τῇ περσαγγελίᾳ ὁ Δημοδένης, “Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν ———,” φησίν. Ἀλλὰ τὰς ἔξοχάς (ὡς εἶποι τις) ἀριεὶνδῶν ὀκκαδῆραντες ὀπισσωέθησαν, ἐδὲν φλοιῶδες, ἢ ἄσμενον, ἢ χολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὄλον, ὥσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη σωικονομύμια, τῇ τε πρὸς ἀλλήλα χέσει σωίτετεχισμύα.

Σωέδός

L. 1. Ἐπὶ τῇ περσαγγελίᾳ &c.] Intelligit Demosthenis orationem περὶ σεφάνου, ubi Orator ille tumultum Atheniensium post allatum de captā à Philippo Elatiā nuncium describit: Sed cum maximè Sublimis ille semper à Criticis habitus est locus, eum integrum hic libet apponere. Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν ἦκε δ' ἀστέλλον τις ὡς τὸ Πρυτάνεις, ὡς ἑλάτεια κατέληπται καὶ μὴ ταῦτα οἱ μὲν δούους ἄνασάντες μεταξὺ δειπνήσας τὰς τε ἐκ τῆς σκηνῶν τῆς καὶ τῆς ἀγορᾶς ἔειργον, καὶ τὰ γέγραφα ἐνέπιμπρασσαν οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατηγῶν μετεπέμποντο, καὶ τῶν σαλπικτῶν ἐκάλον, καὶ δορυρεὺς πλῆρης ἦν ἡ πόλις. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν Πρυτάνεις τῶν βελῶν ἐκάλον εἰς τὸ βελωδέειον ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε καὶ πεῖν ἐκένω χρηματίσαι καὶ περβελεῦσαι, πᾶς δ' ὁ δῆμος ἀνώκαδῆτο. Καὶ μὴ ταῦτα, ὡς εἰσῆλ-

θεν ἡ βελή, καὶ ἀπήγειλαν οἱ Πρυτάνεις τὰ περσαγγελμύα ἑαυτοῖς, καὶ τῶν ἡκούστων παρήγαγον, καὶ κενῶν εἶπεν, ἡρώτα μὲν ὁ Κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βέλεται; παρήει δ' ἐδὲς, πολλάκις δ' ἐπὶ τῶν Κήρυκα ἐρωτῶντι, ἐδὲν μάλλον ἀνίστατο ἐδὲς, ἀπάντων μὲν τῶν στρατηγῶν παρόντων, ἀπάντων δ' ἐπὶ τῶν Ῥητόρων, καλέσας δ' ἐπὶ κοινῆς πατερίδος φωνῆς τῶν ἐρεῖν ὡς σωτηρίας.

L. 3. Ἐκκαδῆραντες] Vox ἐκκαδαίρω plerumque significat exurgo; hic vero educo, ut in Plat. de Rep. l. 2. ὡς ἐρρωμύως ἐκάτερον τοῖν ἀνδράσιν, ὡς ἀνδραία, εἰς τὴν κείσιν ἐκκαδαίρεις, i. e. in iudicium educis.

L. 5. Λυμαίνεται γὰρ &c.] Sensus est, ut videtur: Frivolæ, humiles & pueriles, sententiæ, cum gravi & magnificâ oratione immixtæ sint, totam eam lædunt, non secus acamenta lapidum, murum, qui

con-

fecit
Era
cipu
qui
le,
ferc
tula
ut S
ter

const
mas
tantu
nus e
inter

L.
signi
telle
caid
legen
ματα
νῶμα

L.
σωοι
mend
& M
Amb
cat li
νιέμα
μύα
ginus
τῶν
κονομ
εἶτ'
ἐργω

fecit, & Demosthenes in nuntii expositione : *Erat enim diei vesp̄era*, inquit, &c. Sed præcipuas *circumstantias*, cum optimates (si ita loqui liceat) eduxerint, connectebant, nihil futile, aut vile, aut è scholâ petittum in medio infercientes: Hæc enim, veluti ramenta aut frustula *lapidum*, omnino lædunt ea, quæ efficiunt ut Sublimitates sint unà dispositæ, & mutuâ inter se affectione constructæ.

Vicina

construitur, lædunt, si ad rimas ejus complendas immitantur; impediuntque, quo minus ejus partes aptè & firmiter inter se cohæreant.

L. 6. Ἀερίωματα] Hæc vox significat *interstitia, rima*, & fortèssè *lapidum frustula*, quæ à *εἰς* tenuia sunt. Faber verò legendum censet ἀερίωματα *complementa*, vel *degenera* *μάματα lapilli rimis inserti*.

L. 7. Ἐμποιῶσα μεγέθη σωοικονομήματα] Sic imprimendum curavi, quia Edit. pr. & MSti Vat. duo, Ven. & Ambr. itemque MS. Par. (dicat licet Tollius ibi legi συσκοινόμενα) habent σωοικονομήματα i. e. *unà disposita*: Longinus enim in Sect. 1. habet τὸ πρὸς περὶ ματρὸν τὰ ἐν καὶ οἰκονομίαν. & in Sect. 11. dicit εἴτ' (subint. διὰ) ἐποικονομίαν ἔργων καὶ παθῶν: Interim con-

fiteri liceat, me nihil certi habere, quod ad locum tam difficilem emendandum proferam. Vulgata vox σωοικονομήματα placeret, si MSti faverent: vox μεγέθη semper apud Longinum de Sublimitatibus orationis usurpatur: prorsus autem aliter eam intelligunt, qui reddunt *magnificas substructiones*: fefellit eos, puto, sequens vox σωοικονομήματα, quæ non hic in proprio sensu de muris constructis, sed metaphoricè de exædificatione verborum dicitur: notandum est hic τὸ ὅλον adverbium esse *omnino*, & ἐμποιῶσα (numeri pluralis accusativique casus) sequi verbum *λυμάνεται*, quod in mediâ voce usurpatur. Fortè, vox σωοικονομήματα interpretamento fuit voci σωοικονομήματα; nam istud τε post τῇ abest ab omnibus MStis & vet. Edit.

Sect. XI.

Συώδεις ὅτι ταῖς παρεκκειμέναις ἀρετῇ, καὶ ἢ καλῶσιν Αὐξήσιν· ὅταν (δεχομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων καὶ περὶ αὐτὰς ἀρχὰς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας,) ἑτέρα ἑτέροις ἐπεισκυκλόμενα μεγέθη συεχῶς ἐπιδείκνυνται καὶ ὁπώρασιν. Τῆτο δ' αἶτις διατοπηγορίαν, εἴτε δεινῶσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ὁπώρασιν, εἴτ' ἐποικονομίαν ἔργων ἢ πα-

ῶν,

L. 1. "Ἦν καλῶσιν Αὐξήσιν"] Tertium jam Longinus profert modum, unde ad sensus Sublimis excitandos via aperitur; nempe Incrementum, sive Amplificationem. Exemplum huius habemus illustre in Virg. Æn. l. 2. v. 726.

*Et me, quem dudum non ulla
injecta movebant*

*Tela, nec adverso glomerati ex
agmine Graii,*

*Nunc omnes terrent aura, sonus
excitat omnis.*

Imò illustrius quidem, & Incrementi vim magis ostendens, exemplum occurrit apud Ciceron. in Or. pro lege Maniliā, ubi de Pompeio, eum laudans, sic dicit: Pro dii immortales! tantāme unius hominis incredibilis ac divina virtus tam brevi tempore lucem asserere Reip. potuit; ut vos, qui modò ante ostium Tiberinum classē pradonum videbatis, nunc nullam intra Oceanum hostium navem esse audiat? Hic vocibus ostium Tiberinum, classē, & videbatis, oppositæ voces Oceanum, navem,

& audiat Pompeii de Piratis victoriam reportatam ad id, supra quod nihil esse posset, incrementum fecerunt.

L. 3. 'Αγώνων] Vox ἀγών significat hic & alibi causam veram, qualis in foro multā cum contentione animi agi solet; unde sæpissimè apud Ciceronem Oratorum adversariæ actiones vocantur Contentiones.

L. 6. Τοπηγορίαν] Sic communis locus definitur apud Aphthon. in progymn. εἶναι, λόγος αὐξητικὸς τῶν προσόντων τῇ καλῶν ἢ κακῶν, p. 15. Edit. Crisp. ubi exemplum loci communis contra tyrannum adducit.

Ibid. Δεινῶσιν] Quintil. l. 6. c. 2. Hac est illa, quæ δεινότης vocatur, rebus indignis, asperis, invidiosis vim addens oratio: quā virtute præter alios plurimum Demosthenes valuit. Exemplum verò huius δεινότητος sit Ciceronianum illud de Verre. Facinus est vincire civem Romanum, scelus verberare, prope parricidium necare: quid dicam, in crucem tollere? de quo Quintil. Inst. Or.

Vicina est etiam iis, quas jam tractavimus, *De Incremento*.
 virtus, quam vocant Incrementum; *scilicet* cum
 (admittentibus Rebus & Contentionibus multa
 initia multasque clausulas in periodis) illa, quæ
 per se magna sunt, alia aliis ingesta, continuâ
 ferie insurgant ascendendo. Hoc autem five per
 communis loci tractationem fiat, five per exag-
 gerationem, vel probationum corroborationem,
 five per factorum aut affectuum alterius post al-
 terum

Or. l. 8. c. 4. sic commentatur. " Si tantum verberatus
 " esset, uno gradu increverat,
 " ponendo etiam id esse faci-
 " nus, quod erat inferius: &
 " si tantum occisus esset, per
 " plures gradus ascenderat;
 " cum verò dixerit prope parri-
 " cidium necare, supra quod ni-
 " hil est; adjecit, quid dicam
 " in crucem tollere? ita cum id,
 " quod maximum est, occu-
 " passet, necesse fuit in eo,
 " quod ultra est, verba defi-
 " cere."

Ibid. Ἡ περιγυμνάτω] Hæc
 verba delenda esse censeo: vi-
 dentur mihi fuisse olim in mar-
 gine posita ad explicandam vo-
 cem paulo infra sequentem ἐφ-
 γων.

L. 7. Ἐποικονομίαν ἔργων] Exemplum hujus generis In-
 crementi peti potest ex istis de
 Antonio verbis Ciceronianis,
 Philip. 2. Tu istis faucibus, istis
 lateribus, istâ gladiatoria totius
 corporis firmitate, tantum vini in

Hippia nuptiis exhauseras, ut tibi
 necesse esset in populi Romani con-
 spectu vomere postridie: O rem
 non modo visu fœdam, sed etiam
 auditu! Si inter cœnam, in tuis
 immanibus illis poculis hoc tibi ac-
 cidisset, quis non turpe duceret?
 in cœnu verò populi Romani nego-
 tium publicum gerens, magister e-
 quitum, cui ructare turpe esset, is
 vomens, frustis esculentis, vinum
 redolentibus gremium suum & to-
 tum tribunal implevit. De quo
 Quintil. Inst. Or. l. 8. c. 4.
 sic commentatur, " Quid late-
 " ra & fauces ad ebrietatem?
 " minimè sunt otiosa: nam
 " respicientes ad hæc, possu-
 " mus æstimare quantum ille
 " vini in Hippia nuptiis ex-
 " hauserit, quod ferre & co-
 " quere non posset illâ gladia-
 " toriâ corporis firmitate. Tanta
 " vis fuit vini erumpentis, ut
 " non casum afferret aut vo-
 " luntatem, sed necessitatem, ubi
 " minime deceret, vomendi;
 " & cibus non recens, ut ac-
 " cidere

θῶν, (μυρία γὰρ ἰδέαι τῆς αὐξήσεων γίνονται), καὶ
 γινώσκειν ὁμῶς τὸ ῥήτορα, ὡς ἐδὲν ἂν τέτων καθ'
 αὐτὸ συζαίη χωρὶς ὕψους τέλειον, πλὴν εἰ μὴ ἐν
 οἰκτοῖς ἄρα νῆ Δία, ἢ ἐν ἐυτελισμοῖς. Τῶν δ' ἄλ-
 λων αὐξητικῶν ὅτε περ ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς
 ψυχρῶν ἐξαρήσεις σώματι. διὸ δὲ αὐτοῖς καὶ κεν-
 ται τὸ ἐμπρακτικὸν αὐτῶν, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιρρῶν-
 νύμενον. Ἡ μὲντοι διαφέρει τῆς ἀρτίως ἐρημίας τὰ
 νῦν πρὸς γελλόμην, (περιγραφὴ γάρ τις ἦν ἐκείνο
 τῆς ἀκρῶν λημμάτων, καὶ εἰς ἐνότητά σιμάξις), καὶ
 τίνι καθόλου τῆς αὐξήσεων πρὸς ἀλλάττει τὰ ὕψη, τὴν
 σαφηνείας αὐτῆς ἐνεκα συντόμως διοριζέον.

Soa. XII. Ὁ μὲν ἔν τῇς τέχνογράφων ὅρῳ ἐμοίγ' ἐκ ἀρε-
 τός. Αὐξησις ἔστι, φασί, λόγῳ μέγεθος περὶ
 τοῖς ὑποκειμένοις. Διόταται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψος,
 καὶ πλάτος, καὶ τρόπων ἑῶν κοινὸς ἔστω ὁ ὅρῳ, ἐπει-
 δὴ καὶ κείνα περὶ λόγῳ περὶ τῆς ποιοῦν τι μέγεθος.
 Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων πρὸς ἀλλάττειν, ἢ
 καίται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἢ δ' αὐξήσις καὶ ἐν
 πλάτει· διόπερ ἐκείνο μὲν καὶ νοήματι ἐν πολλά-
 κισ, ἢ δὲ πάντως μὲν ποσότητος καὶ περὶ σίας τινὸς
 ὑφίσταται.

"cidere interim solet, redde-
 "retur, sed qui usque in poste-
 "rum diem redundaret: sin-
 "gula incrementum habent:
 "per se deforme vel non in
 "cætu vomere, in cætu etiam
 "non populi, populi etiam non
 "Romani, vel si nullum nego-

"tium ageret, vel si non publi-
 "cum, vel si non magister equi-
 "tium. Sed alius divideret
 "hæc, & circa singulos gra-
 "dus moraretur: hic in Sub-
 "lime etiam currit, & ad
 "summum pervenit, non nixu,
 "sed impetu."

terun
 posflu
 toren
 Subli
 miser
 exten
 tum
 est, o
 pori;
 quod
 Subli
 lo, q
 præce
 quæd
 num
 limia
 clariū

De
 place
 jectan
 nim p
 limita
 hæ res
 tudine
 crepar
 in elat
 in mu
 etiam

terum dispositionem, (innumera enim genera possunt esse Incrementorum), oportet tamen oratorem cognoscere, quòd nihil ex his per se sine Sublimitate constituat *aliquid* perfectum, nisi in miserationibus *movendis* meherculè, aut in rebus extenuandis. Cæterarum verò rerum Incrementum facientium cuicumque id, quod Sublime est, detraxeris, detrahes tanquam animam corpori; statim enim se remittit & evanescit id, quod efficax in iis est, cum non sit suffultum Sublimitatibus. Quomodo sanè differant ab illo, quod nuper diximus, hæc de quibus nunc præceptum damus, (illud enim erat comprehensio quædam summarum circumstantiarum & in unum collocatio); & quomodo in universum Sublimia discrepent ab Incrementis, breviter, ut res clariùs percipi possit, definitione exponendum est.

Definitio igitur Scriptorum Artis mihi non placet: Incrementum est, inquiunt, oratio sub-
jectam materiam magnitudine vestiens. Hæc enim potest æquè esse communis definitio & Sublimitatis & Affectûs & Troporum, quoniam & hæ res orationem vestiunt certâ quâdam magnitudine: Hæc autem mihi videntur inter se discrepare in eo, quod Sublimitas quidem consistat in elatione *orationis*, Incrementum autem etiam in multitudine: quare illa quidem sæpe extat etiam in uno sensu, hoc autem semper cum
abun-

Definitio-
nem Incre-
menti, quâ
utiuntur
artis scrip-
tores, ve-
ram non
esse.

υφίσταται. Καὶ ἔστιν ἡ αὐξήσις, ὡς τύπῳ παλαι-
 βῆν, συμπλήρωσις δὲ πᾶντων τῶν ἐμφερειῶν
 τοῖς πρᾶγμασιν ὁρίων καὶ τόπων, ἰχυροποιῶσα τῇ
 ὁπμονῇ τὸ κατεσκόλασμάον· ταύτῃ δὲ πείσεως διε-
 γῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητήμαον ἀποδείκνυσιν, * *
 * * * * * πλεσιώτατα, καὶ ἀπὲρ τι πεί-
 λαγῶ, εἰς ἀναπεπτασμένον κέχυται πολλὰ καὶ μέ-
 γεθῶ. Ὅθεν, οἶμαι, καὶ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ, αἰ-
 παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει, καὶ συμ-
 κῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δὲ, καθεστὼς ἐν ὅλῳ καὶ μεγα-
 λοπρεπείᾳ σεμνότητι, ἐκ ἐφύκτα μὲν, ἀλλ' ἐχ-
 τως ἐπέτραπται. Οὐ κατ' ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦ-
 τα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανέ, (λέγω δὲ, εἰ
 καὶ ἡμῖν ὡς Ἑλλήσιν ἐφείταί τι γινώσκεις,) καὶ ὁ Κικί-
 ρων τῷ Δημοθέει ἐν τοῖς μεγέθεσι παλαιάτῃ. 15
 Ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλεον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικίρῳ
 ἐν χύσει καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μὴ βίας ἔκατα,
 ἔτι

L. 3. Πράγμασιν ὁρίων καὶ
 τόπων] Fr. Portus coniecit le-
 gendum *πράγμασι μορίων καὶ*
τόπων: cuius conjecturam pro-
 bat Tollius, addit verò etiam
τύπων pro *τόπων* legendum
 esse: *μορίων* placet, quia in
 Sect. 10. Longinus dicit *πρά-*
γμασι φύσει συνεδρᾶν τινὰ μό-
ρια καὶ ὕλαις συνυπάρχοντα:
 sed vox *τόπων* non mutanda
 est. Editiones Robort. & Ma-
 nutii, omnesque MSti vulgatam
 lectionem exhibent.

L. 4. Τὸ κατεσκόλασμάον]
 Ita Robort. & MSti Pař. Ambr.

& Vat. 3. vulgò legitur τὸ κα-
 τασκόλαζόμενον.

Ibid. Πείσεως] *Hac omnia* (sc.
argumenta) *generaliter* πείσεις
appellans: quod etsi propriā in-
terpretatione dicere fidem possumus,
apertius tamen probationem in-
terpretabimur. Quinctil. Inst. Or.
 l. 5. c. 10.

L. 5. Ἀποδείκνυσιν, * *
 * * * * * πλεσιώτατα]
 In MStis omnibus extat solum
 ἀποδεί: istud *κνυσιν* est ex con-
 jecturā Manutii: sed inter hæc
 duo verba spatium duorum fo-
 liorum

abundantiâ quâdam & copiâ. Et Incrementum (ut *id* definiendo exprimam) est oratio completa omnibus, quæ in rebus continentur, particulis ac locis; addens ei, quod probatur, vim diutius inhærendo: in hoc differens à Probatione, quòd hæc demonstrat eam rem, de quâ quæstio instituitur, * * * * * abundantissimè, velut mare quoddam, passim in latè patentem (*Plato*) effusus est magnitudinem. Unde, puto, in oratione Rhetor hic, *sc. Demosthenes*, ut *qui* in Affectibus commovendis potentior est, multum habet inflammatum, & quasi irâ accensum: ille autem (*sc. Plato*), elationem & magnificam gravitatem habens, non quidem frigidus fuit, sed non pari modo *fulminis instar* contortus est. Non autem in aliis quàm his rebus, ut mihi videtur, charissime Terentiane, (addo autem, si nos etiam, utpote Græci, possumus aliquid scire *de scriptoribus Latinis*) etiam Cicero differt à Demosthene in Sublimitatibus. Hic enim *abundat* plerumque Sublimitate præcisâ, Cicero autem diffusâ: & ille noster, quia violentiâ,

liorum olim in MS. Paris. intervenit: idemque de MS. Veneto dicendum videtur, quippe Cl. Tullius dicit quatuor fermè paginas cum dimidiâ ibi vacuas relinqui, ad scribenda scilicet ea, quæ desiderantur: aliter ille sic lacunam implèsset, ἄπο δ' ἐκινύσειν ἀλλήλους ἔδ, ἢ ᾗ

τῶτο δ' ἐνόμισεν ἀπεργάζεσθαι καὶ παθητικώτερον.

L. 16. Ὁ μὲν γὰρ Non aliud iudicium de Demosthene & Cicerone protulit Quintil. Inst. Or. l. 10. c. 1. In eloquendo est aliqua diversitas: densior ille, hic copiosior: ille concludit restrictius, hic latius pugnat.

G

L. 1.

ἔτι ὃ τάχως, ῥώμης, δεινότητι, οἷον καίεν τε ἅμα
 καὶ διαρπάζειν, σκηπτοῦ τινι παρειακάζοιτ' ἂν ἢ κε-
 ραυνοῖτο ὃ ὃ Κικέρων, ὡς ἀμφιλαφῆς τις ἐμπρησμός,
 (οἶμα), πάντῃ νέμεται καὶ ἀνελήνεται, πολὺ ἔχων
 καὶ ὀπίμονον αἰεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομήμον αἰ-
 λουτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφό-
 μιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὑμεῖς ἂν ἀμεινοῖτε ὀπίκει-
 νοίτε. Καίτοι ὃ τῷ Δημοθενικῷ μὴ ὕψος καὶ ὑψο-
 τεταμύνης, ἐν τε τῷ δεινώσει καὶ τοῖς σφοδραῖς πά-
 θεσι, καὶ ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀκρατὴ τὸ συνολον ἐκπλη-
 ξαι τῆς ὃ χύσεως, ὅτε χρη καταντλήσας τοπηγο-
 ρίας τε καὶ, καὶ ὀπλόγοις κατὰ τὸ πλεόν, καὶ παρὰ βί-
 σεσι, καὶ τοῖς φραστικοῖς ἀπασι καὶ ὀπιδεκτικοῖς, ἰσο-
 ρίας τε, καὶ φυσιολογίας, καὶ ἐκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρε-
 σιν ἀρμόδιον.

Seft. XIII. Ὅτι μάλιστα ὁ Πλάτων (ἐπάνειμι καὶ) τοιαύτω
 τινὶ χόρματι ἀποφῆται ῥέων ἐδὲν ἡττον μεγαθύνηται,
 ἀνεγνωκώς

L. 1. Καίεν τε ἅμα καὶ διαρ-
 πάζειν] Ita omnes Edit. &
 MSti: sed emendare rem sa-
 nam voluit Tollius, ideoque
 edidit καίων & διαρπάζων, ne-
 scius verba διὰ τὸ paulò suprā
 præcedere verba καίεν & διαρ-
 πάζειν.

L. 3. Ἀμφιλαφῆς τις] Ita
 MSti Par. & Vat. 3. cum vul-
 gò deest τις.

L. 5. Καὶ διακληρομήμον αἰ-
 λουτ' ἀλλοίως] MSti Par. Ambr.
 El. & Vat. 3. & Ed. prima ha-
 bent καί, & ἀλλοίως vice vul-
 gati ἄλλως.

L. 8. Καὶ ὑψοτεταμύνης] Vox
 τὸ ὑψοτεταμύνης substantivè
 hic accipitur, & significat idem
 quod ὁ ἴδιος, id quod maximè
 elatum sive altissimum est in
 oratione: Sic Noster voce utitur
 in Seft. 10. p. 62. ὅτε τὰ ἀκρα
 αὐτῷ καὶ ὑψοτεταμύνης δεινὴ
 ἐκλέξαι, & eodem modo oc-
 currit in Seft. 34. τῷ μεγαλο-
 φρεσὶν substantivè usurpatum.

L. 12. Ἐπιλόγοις] Quintil.
 Inst. Or. l. 10. c. 1. Salibus cer-
 tæ & commiseratione (qui duo
 plurimum affectus valent) vincit
 mus:

violentiâ, & item celeritate, robore, vehemen-
tiâ omnia quasi & urat simul & abripiat, com-
parari potest turbini procelloso, aut fulmini :
Cicero autem, velut latè patens quoddam in-
cendium, (opinor), ubique depascitur & volu-
tatur, multam habens semperque manentem in-
flammandi vim, & variis in locis vario modo
apud ipsum distributam, alterâque *materiâ* al-
teri succedente enutritam : sed de his Vos *La-*
tini melius potestis judicare : Tempus autem
Demosthenicæ Sublimitatis *generisque dicendi*
elati maximè, est & in exaggerationibus & in
vehementibus Affectibus, & ubi oportet audito-
rem omnimodis commovere : *tempus* autem *Ci-*
ceroniani fusi dicendi generis est, ubi oportet
eum demulcere ; communis enim loci *alicujus*
tractationibus, & epilogis plerumque, & di-
gressionibus, & omnibus, quæ narrationem aut
ostentationem habent, historiisquæ, & rerum na-
turalium expositionibus, & non paucis aliis par-
tibus *orationis* est aptum.

Quòd Plato quidem (redeo enim) tali quo-
dam flumine sine strepitu decurrens non minus
tamen De Sublimi
dicendi ge-
nere Plato-
nis.

mus : & fortasse epilogos illi (De-
mostheni) *mos* civitatis abstule-
rit.

L. 13. Ἐπιδεικτικαῖς] Τὰ
ἐπιδεικτικὰ sunt scripta ad of-
tentationem composita ; vide
Quintil. Inst. Or. l. 3. c. 4.

Mihi ἐπιδεικτικὸν non tam de-
monstrationis vim habere, quàm
ostentationis videtur. & Aul. Gel-
lium l. 2. c. 22.

L. 16. Ἐπάρειμι γδ] Hæ
voces respiciunt ad illa, quæ
de Platone Noster dixerat in
G 2 ijs,

ἀνεγνωκὼς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ [τὸν τύπον] ἐκ αἰνοῦς.
 “ Οἱ ἄρα φρονήσεως, φησὶ, καὶ ἀρετῆς ἀπειροί, δὴ
 “ χίαις ὅς καὶ τοῖς τοιούτοις αἰεὶ ξυνοῦντες, κάτω (ὡς
 “ εἰκοί) φέρονται, καὶ ταύτην πλανῶνται διὰ βίαν
 “ πρὸς ὅς τὸ ἀληθὲς ἄνω ἔτ’ ἀνέβλεψαν πώποτε,
 “ ἔτ’ ἀνιχνεύθησαν, ἐδὲ βεβαίως τε καὶ κατὰ κράτος ἡδο-
 “ νῆς ἐγδύσαντο· ἀλλὰ, βοσκημάτων δίκην, κα-
 “ τὰ αἰεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τε-
 “ πέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχδόντες, καὶ ἐνε-
 “ κα τῶν τέτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες¹³
 “ ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὀπλαῖς ἀποκτείνουσιν
 “ δι’ ἀπλησίαν.”

Ἐνδείκνυται δ’ ἡμῖν ἔτι ὁ ἀνὴρ, εἰ βυλοῖμεθα
 μὴ κατολιγωρεῖν, ὡς καὶ ἄλλη τις πρὸς τὰ εἰρημυῖα
 ὁδὸς ὅπῃ τὰ ὑψηλὰ τείνει· ποία ὅς, καὶ τίς αὕτη; ἢ
 τῷ ἔμπροσθεν μεγάλων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μι-
 μῆσις τε καὶ ζήλως. Καὶ τῷτο γε, φίλτατε, ἀπὸ
 ἐχώμεθα

iis, quæ olim extabant in præ-
 cedenti Sect. sed maximâ ex
 parte nunc amissæ sunt: atque
 hinc abunde constat eum, quem
 cum Oratore ibi contulerat,
 fuisse Platonem.

Ibid. Τοιούτω τινὶ χόμῃ.]
 Hæc est lectio MS. Par. à quâ
 non recedunt MSti Ambr. &
 Vat. 3. nisi quod hic χήματι,
 ille vero χήματι habet: Vul-
 gatis abest τοιούτω.

L. 1. Τὸν τύπον] Isthæc
 duo verba [τὸν τύπον] planè
 delenda, nata autem sunt ex
 glossmate [τὸν τόπον]. quod
 appositum fuerat illis vocibus
 τὰ ἐν τῇ, &c. i. e. *locum, qui*
in Politia Platonis legitur: Sic in-
 finita corruptelæ factæ sunt in
 genere librario. Faber.

L. 2. Οἱ ἄρα &c.] Locustus
 hic extat apud Plat. l. 9. de
 Rep.

tamen Sublimem se præstat, Tu, qui legisti ea
 quæ in *ejus* republicâ continentur, non ignoras.
 “ Qui quidem sapientiæ & virtutis expertes,
 “ conviviis verò & hujusmodi rebus semper in-
 “ dulgentes, deorsùm (uti par est) feruntur,
 “ atque ita per vitam vagantur: ad veritatem
 “ autem neque suspexerunt unquam, neque as-
 “ surrexerunt, neque stabilem ullam & puram
 “ voluptatem gustaverunt: sed, pecudum in-
 “ star, deorsùm semper intuentes, deflexique
 “ ad terram & ad mensas explent se epulis &
 “ venere; & causâ cupiditatis harum rerum
 “ calcitrantes & arietantes se ferreis cornibus
 “ ungulisque interficiunt ex infatiabili deside-
 “ rio.”

Ostendit autem nobis hic vir, si nolumus *il-* De Imita-
lum negligere, aliam etiam esse quandam, præ- tione.
 ter eas quas tractavimus, viam, quæ ad Subli-
 mia ducit: qualis autem, & quænam est hæc?
 nempe imitatio æmulatioque magnorum scripto-
 rum prosaïcorum & poëtarum, qui ante nos
 vixerunt. Et ad hunc scopum, charissime,
oculos,

L. 13. Ἐνδείκνυται δ' ἡμῖν
 &c.] Longinus de improviso
 & quasi contra formam insti-
 tuti sui operis aliam hic exco-
 gitat viam, unde Sublimes sen-
 sus excitentur, sc. Imitationem
 Sublimium scriptorum, & de

hæc agit usque ad finem Sect.
 14.

L. 14. Μὴ κατολιγοῦν] Ita
 MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo,
 necnon Edit. prima; vulgata
 lectio κατολιγοῦσθαι minus
 placet.

G 3

L. 12

ἐχώμεθα τῷ σκοπῷ· πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφο-
ρεῖναι πινύματι ἢ αὐτὸν τρέπον, ὃν καὶ ἡ Πυθίαν
λόγῳ ἔχει τρίποδι πλεσιάζουσιν, (ἐνθα “ ῥῆγμ’
“ ὅτι γῆς ἀναπνεῖν, ὡς φασιν, ἀτμὸν ἐνθεον”) αὐ-
τόθεν ἐκκύμονα τὴ δαιμονίᾳ κατὰ τῆς ἀμύβης δυνάμεως.
ἑαυτὴν χρῆσθαι κατ’ ὀππνοίαν· ὅπως δὲ τὴ
τῆς ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῆς ζῆλῶν ἐκεί-
νης ψυχᾶς, ὡς δὲ τῶν ἱερῶν τρομίαν, ἀπόρροιαι τινες φέ-
ρονται, ὑφ’ ὧν ὀππνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοβεάσι-
κοί, τῶν ἐτέρων σωεμβυσίῳσι μεγέθει. Μόνῳ Ἡρό-
δοτῷ Ὀμηρικώτατ’ ἐχρήετο; Στησίχορ’ ἔτι
περιττερον, ὃ τε Ἀρχίλοχ’· πάντων δὲ τέτων μά-
λιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τῷ Ὀμηρικῷ ἐκείνῳ νόματι
εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας ὡρατοπὰς ἀποχετεύσάμε-
ν. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξων ἔδει, εἰ μὴ τὰ ἐπ’ ἱς
εἶδες

L. 1. Πολλοὶ γὰρ &c.] Hæc
Similitudo, sive Comparatio
facta inter Pythiam Apollinis
sacerdotem, & eos, qui imi-
tantur optimos scriptores, fe-
liciter excogitatur, & per
omnes suas partes ritè incedit:
nihil illà pulchrius, nihil quod
magis ipsam rem attingit: Py-
thia illa in tripode solebat fe-
dere, ibique per quædam terræ
spiracula divino furore imple-
ri: non aliter (ait Longinus)
ii, qui imitantur optimos scrip-
tores, ab iis, quos imitan-
tur, inflari, eorumque Sublimi
spiritu agi videntur. In hæc
igitur Comparatione summi il-
li Auctores pæne cum Diis æ-

quantur: eadem illis potestas
tribuitur, quæ ipsi præsidenti
Oraculis Numini, quodque in
iis efficiunt, qui ipsos in exem-
plar sumunt, divini spiritus no-
mine ornatur.

L. 3. ‘Ῥῆγμ’ ὅτι γῆς ἀναπ-
νεῖν] Cum MSti Par. Ambr. &
Vat. 3. itemque Editio prima
habent ἀναπνέειν (non ut vul-
gò legitur ἀναπνεῖν), vocem
ῥῆγμα in ῥῆγμ’ mutavi, ut
appareat versum hunc, ex ve-
teri quodam ignoto poetâ ad-
ductum, esse Iambicum trime-
trum: vox ἀναπνέειν ponitur
Atticè pro ἀναπνεῖν, eo modo
quo (monente Cl. Maître) pro
οἰκίσκῳ & δολέῳ pro
δῆλον

ocui
div
do,
di
“ t
fi g
tum
anim
run
via
valo
con
Hor
iden
hi
fon
fita

δῆλον
Ety
p. 1
λεως
ἰμοί
L.
Man
parti
abest
Amb
L.
‘Ουκ
lius
μόν
voce
tion

oculos diligenter intendamus; multi enim *quasi* divinitus feruntur vi alieni spiritûs eodem modo, quo rumor est etiam Pythiam, cum tripodi appropinquet, (ubi, ut dicunt, "hiatus est" terræ spirans halitum divinum)," illinc quasi gravidam factam vi divinâ statim per inflatum oracula edere: similiter ab illâ veterum animi magnitudine ad animos imitantium feruntur quædam, velut à sacris spiraculis, effluvia; quibus inflati etiam ii, qui *naturâ* non valdè sunt Deo pleni, ab aliorum magnitudine concitantur. Solusne Herodotus est magnus Homeri imitator? Stefichorus etiam ante *eum idem fuit*, & Archilochus: Plus autem, quàm hi omnes, Plato *fuit*, qui ab Homericò illo fonte innumeros rivulos ad se deduxit. Et forsitan nobis opus fuisset exemplis, nisi ea figillatim

ἴσον & δοκίον apud Phavorin. Etymol. p. 189. l. 35. Moschop. p. 186. & Suid. Νέλεως, Νεόλεως, κροσσεῖ τῶ ε καὶ ο εἰς τ' εἰ ὁμοίως πρὸ Κλειθένης, ἴσον δ' αἶν.

L. 4. Αὐτόθεν ἐκρύματα &c.] Manutius inter has duas voces particulam καὶ iniecit, sed rectè abest ab Edit. pr. & MStis Par. Ambr. & Vat. 3.

L. 10. Μόνον Ἡρόδοτος] Οὐνεκώτατος ἐξήετος] Tollerius ex conjectura edidit Οὐ γὰρ μόνον ἐξήετος sed cùm voces οὐ γὰρ ab omnibus Editionibus & MStis absunt, illas

delevi, præsertim cùm, additâ post ἐξήετος interrogationis notâ, sensus loci se satis tuetur. Schurtzfl. legit Μὲν μόνον Ἡρόδοτος &c. Num solus Herodotus &c.

L. 11. Στῆσι χοροῖς] Poëta nobilis, Lyricique chori inventor: natus est, teste Suidâ, Olymp. 37. de quo sic scribit Quintil. Inst. Or. l. 10. c. 1. Si tenuisset modum, videtur amulari proximus Homerum potuisse.

L. 15. Εἰ μὴ τὰ ἐπ' αἶδ' καὶ οἱ πρὸ Ἀμυμώνιον] Manutius & eum secutæ Editiones ediderunt

εἶδ'ες καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν.
 Ἔστι δ' ἐκ κλοπῇ τὸ περὶ γὰρ, ἀλλ' (ὡς ἀπὸ κα-
 λῶν ἡθῶν) ἢ πλάσματων, ἢ δημιουργημάτων ἀπο-
 τύπωσις. Καὶ ἐπ' αὖ ἐπακμάσαι μοι δοκεῖ τηλι-
 καῦτά τινα τοῖς τ' φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιη-
 τικὰς ὕλας πολλαχῇ συνεμβλῶν καὶ φράσεις, εἰ μὴ
 περὶ περὶ τῶν νῆ Δία πάντ' ἑνὶ συμῶν πρὸς Ὅμηρον,
 (ὡς ἀνταγωνιστὴς νέεσθαι πρὸς ἡδὴ τετραυμασμένον),
 ἴσως μὲν φιλονεικότερον, καὶ οἷον ἐκ διαδορατικῶν ὁμῶν,
 ἐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως, διερχεσθαι, 10

— ἀγαθὴ (γδ καὶ τ' Ἡσίοδον) ἔρεμ' ἡδε βρο-
 τοῖσι.

καὶ περὶ οὗτοι καλὸς ἔστι καὶ ἀξιονικότατος δὲ κλέας
 ἀγών τε καὶ τρέφανται, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡττῶν τῇ περ-
 γυρεσέων ἐκ ἀδοξον. 15

Οὐκ ἔν

runt εἰ μὴ τὰ * * ἐπ' ἰνδ'ες :
 nec aliter Edit. prima & omnes
 MSti, nisi quod asterisco ca-
 rent. Cum verò aliquid vitii
 proculdubio huic loco adhære-
 re vidit Faber, legendum cen-
 suit, εἰ μὴ καὶ τὰ ἐπ' εἶδ'ες οἱ
 περὶ Ἀμμώνιον : & rectè sane
 se habet conjectura, nisi quod
 locus particulæ καὶ mutandus est
 MStorum auctoritate, ut sit εἰ
 μὴ τὰ ἐπ' εἶδ'ες καὶ οἱ περὶ &c :
 habes Lector ἐπ' εἶδ'ες in fine
 Sect. 43. ut ibi probaturus sum.

L. 1. Οἱ περὶ Ἀμμώνιον]
 Græca hæc phrasis nihil aliud
 significat, quàm Ammonius :
 nota est doctis loquendi for-

mula : sed non adeo liquet,
 quis fuerit hic Ammonius : u-
 trumne ille Egyptius, præcep-
 tor Plutarchi, an Alexandrinus,
 quem inter alios Origenes &
 Plotinus audiêre.

L. 2. Ὡς ἀπὸ καλῶν ἡθῶν]
 Quanquam Tollius legere vo-
 luit εἶδ'ον vice ἡθῶν, nihil ta-
 men mutandum esse censeo :
 hæc enim verba sunt per Pa-
 renthesin dicta, eorumque sen-
 sus hic est : Id, quod non in-
 justè fieri potest ; id, quod à
 malis moribus non evenit : sc.
 non furtum est, sed honesta
 Imitatio.

L. 4. Ἐπακμάσαι μοι δοκεῖ]
 Manu-

tim e
 tâfflet.
 (ut à
 rum
 mihi,
 jufmo
 tis in
 rias,
 animo
 quam
 admin
 pidiu
 tens,
 fiotur

& re
 est p
 tamin
 rium

Manuti
 nes fec
 Celsa
 edidi,
 quinqu
 nus ha
 vigere
 hic inv
 nes, fa
 ta fun
 advers
 per to

tim etiam Ammonius eligens in *suis* scriptis notâset. Hæc vero res non est furtum *ullum*, sed (ut à bonis moribus *fieri potest*) five simulacrorum five operum expressâ effigies. Et videtur mihi, quòd non vigere fecisset ille quædam huiusmodi in dogmatibus philosophiæ, neque multis in locis ingressus esset in poëticas tam materias, quàm dictiones, nisi cum Homero toto animo meherculè de primis concertâset, (tanquam athleta juvenis cum eo, quem jam omnes admirantur), fortasse quidem contentionis cupidius *quàm par fuit*, & velut hastâ eum petens, non inutiliter tamen: nam (secundum Hesiodum)

— *hæc contentio utilis est mortalibus.*

& reverà hoc certamen de gloriâ & præmium est pulchrum dignumque victoriâ; in quo *certamine* vinci quidem nos à maioribus non inglorium est.

Ergo

Manutiana, quam aliæ Editiones securæ sunt, lectio est *ἐμ-
εὐδίας*: sed hæc vox, quam edidi, extat in Edit. primâ & quinque MStis: fortasse Longinus hanc vocem usurpavit pro *vigere facio*, quo in sensu rectè hic invenitur. Manutii lectiones, fateor, mihi sæpè suspectæ sunt, quoties omnibus MStis adversentur; quia ille multa per totum hoc Longini opus

emendavit (ut dicit), nec tamen semel nos docuit, quæ lectio sua esset, quæve MSti.

L. 6. *Σωμελεύωαι*] Ita Ed. prima & MS. Par. sed Tollio magis placet Manutii lectio *σωμελῆναι*: nescio tamen, cur *σωμελεύωαι* repudietur, cum significet propriè *ingredi* five *accedere*, ut in Sect. 9. p. 52. *ὡς εἰς τὰ ἡρώικὰ μέγιστα σωμελάνειν ἐδίξεν.*

L. 4.

sect. XIV. Οὐκὲν καὶ ἡμᾶς, ἡνίκ' ἂν διαπονώμεθ' ὑψηλοῦς τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεινότητος, καλὸν ἀναπλάττειν καὶ ψυχᾶς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τῷδ' Ὀμηροῦ εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοθένης ὑψώσαν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θεκυδίδης· περὶ πᾶσι ταῦτα ἡμῖν καὶ ζήλον ἐκείνα τὰ πρὸς ὧπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πῶς πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιήματα μέτρα. Ἐτι δὲ μᾶλλον, εἰ καὶ κείνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφει, πῶς ἂν τόδε τι ὑπὲρ ἐμῶ λεγόμενον παρὰ Ὀμηροῦ ἤκουσεν, ἢ Δημοθένης, ἢ πῶς αἰετὶς ἐπὶ τέτῳ διετέθησαν· τὰ γὰρ ὅτι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθει τῇ ἰδίᾳ λόγων δικαίῳ καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἡρώσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχεν τῇ γειρομένων δίδυμῶν πεπαῖχθαι. Πλέον δὲ τέτων παρορμητικόν, εἰ πρὸς τῷδε, πῶς ἂν ἐμῶ ταῦτα γράψαντι ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰὼν; Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τῷδε βίβη καὶ χροὸν φέγγῃ αὐτό τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῷ τέτῳ ψυχῆς, ἀτε-

L. 4. ὑψώσαν] Forte, ὑψώσιν.

L. 14. Ἐυθυίας πεπαῖχθαι] Editio prima habet εὐθυίας. Manutius verò edidit καὶ μὴ παῖσαι, pro quo Langbænius mavult καὶ μὴ παῖσαι. Ego MStorum omnium lectioni adhaereo, totumque locum sic lego, ὑπέχεν τῇ γειρομένων εὐθυίας πεπαῖχθαι. exerceri in ratione scriptorum reddendâ. Vox παῖσαι non solum significat lu-

do puerorum more, sed & ludo athletarum more, unde occurrit apud Epictet. παῖσαι τὴν λαίαν ago palastram, sive ludo palastrâ: & sic locus, ubi athletæ se solebant exercere, à Latinis vocatur ludus: cuiusmodi plures erant Romæ. Æmilium circa ludum Faber imus, &c. Hor. de Art. Poet. v. 32. ludum gladiatorium exedificare. Sueton. in vitâ Cæsar. c. 31. sic & dicitur ludus palaestra, & ludus

Er
quod
finger
idem
mosth
effeci
bis o
nostro
quoru
vero
senter
auditu
mosth
reverâ
tuere
que,
testes,
Majus
quom
omne
scribe
aliqui
cesse

ludus an
παῖσαι
plicavi
quod I
huius s
phorâ d

Ergo & nos decet, cum molimur aliquid, ^{Optimos} quod Sublimitatem & animi altitudinem exigat, ^{scriptores} fingere animis, quomodo forsitan Homerus hoc ^{in scriben-} idem dixisset; & quomodo id Plato, vel De- ^{do ante} mosthenes, vel in historia Thucydides Sublime ^{oculos nos-} effecisset: illæ enim personæ, ex imitatione no- ^{tros ponen-} bis occurrentes & velut prælucentes, animos ^{dos esse.} nostros efferent ad illos *Sublimitatis* terminos, quorum imaginem ob oculos posuimus. Tum vero magis, si illud quoque cogitationi repræsentemus, quomodo hoc, quod à me dicitur, auditum accepisset Homerus, si adestet, aut Demosthenes; vel quomodo hoc affecti essent: reverà enim magnum est certamen, tale constituere nostrorum scriptorum tribunal theatrumque, & apud tantos heroas, iudicesque *simul* & testes, in ratione scriptorum reddendâ exerceri. Majus autem his incitamentum *est*, si addideris, quomodo de me, qui hæc scripserim, judicabit omne sequens sæculum? Si quis autem ipso scribendi tempore vereatur, ne non pronunciet aliquid, quod suæ vitæ temporique supersit, necesse est ut etiam ea, quæ illius mente concipiuntur,

ludus armorum: Hæc vox *πειπαλχθαι* (quo modo eam explicavi) mihi eò magis placet, quòd Longinus in principio hujus sententiæ eadem metaphorà *ἀγώνισμα* usus est: u-

traque enim vox, *ἀγώνισμα* & *πειπαλχθαι*, de athletis usurpari solet.

L. 17. Μὴ τὸ ἰδίῳ] Forte, μὴ τὸ ἰδίῳ βίῳ καὶ χρόνῳ ὅτ φθιγγάτο.

L. 2.

λῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλῦναι, πρὸς τὸ ὑπερβολικὴν
ὅλως μὴ τελεσφορέμῳ χερόν.

sect. XV. Ὅλως, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶν. ὅτι τέτοις,
ὡ νεανία, καὶ αἱ Φαντασία πρᾶσιν ἀσκήσασθαι ὅ-
τω γὰρ εἰδωλοποιίας αὐτὰς ἐνιοὶ λέγουσι· καλεῖται
μὲν γὰρ κοινῶς φαντασία, πᾶν ἐννοήμα λόγῳ γρη-
πτικόν, ὅπως ἂν παρὰ τὸν ἄνθρωπον ἥδη δ' ὅτι τέτων κε-
κεῖται τῆνομα, ὅταν αὖ λέγῃς, ὡς ἐνδοσιασμοῦ καὶ
παῖδος βλέπειν δοκῇ, καὶ ὡς ὅψιν τιδῇ τοῖς ἀκού-
ουσιν. Ὡς δ' ἕτερον τι ἢ ῥητορικὴ φαντασία βάλει, καὶ
καὶ ἕτερον ἢ πρᾶσιν ποιηταῖς, ἔκ ἀν' ἀλ' οἱ σε, ἔδ' ὅτι
τὸ μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἔστιν ἐμπληξίς, τὸ δ' ἐν λό-
γοις ἐνάρχη· ἀμφοτέρω δ' ὅμως τῷτ' ὁπζητῆται,
τὸ συσκευαστικόν.

ἦ

L. 2. Ὅλως] Ita MSti Par. & Vat. 3. itemque Editio pr. non, ut Manutius edidit, ὅλως.

L. 3. Ὅλως, καὶ &c.] Alium & quintum Longinus hic pro- fert modum, unde ad Subli- mes sensus excitandos via ape- riatur; nempe Imagines vel Visiones.

L. 4. Φαντασία] Quas φαν- τασίας Græci vocant, nos sanè Visiones appellemus; per quas Imagines rerum absensium ita re- presentantur animo, ut eas cer- nere oculis ac presentes habere vi- deamur. Quintil. Inst. Or. l. 6. c. 2.

Ibid. Οὕτω γὰρ εἰδωλοποι- ῖας αὐτὰς ἐνιοὶ λέγουσι] Duas

priores voces addidi auctori- tate Edit. pr. MStorumque Par. & Ambr. necnon (ut dicit Tol- lius) quatuor aliorum: non est autem, ut hanc lectionem cum Tollio improbemus eò, quòd vox ἐνιοὶ hic non bene vide- tur convenire cum sequentibus ἥδη δ' ἐπὶ τέτων κεκεῖται τῆνομα: illud enim κεκεῖται non de omnibus intelligendum est, sed innuit solum id nomen apud ἐνίους quosdam, eosque fortasse Rhetoricæ magistros, valuisse.

L. 7. ἥδη δ'] Ita Editio pr. & omnes MSti: Manutius verò legit ἰδίως,

L. 12.

piuntur, imperfecta & cæca quasi abortum patiantur, omnino non perducta ad tempus famæ apud posteros *vigentis*.

Præterea, juvenis, Sublimitatis, & magnitudinis, & vis actuosæ maximè effectrices sunt etiam Visiones (vel Imagines); quippe sic nonnulli appellant ipsas imaginum fictiones: vocatur enim generaliter Visio, quidvis mente conceptum orationem generans, quomodo-
cunque adsit; jam verò in his nomen valuit, cum ea, quæ dicis, divino quodam furore & Affectu cernere videaris, eaque ob oculos audientium ponas. Quòd vero aliud quiddam velit rhetorum Visio, & aliud illa poëtarum, non potest te latere; neque quòd Visionis in poësi finis sit terror, ejus autem in orationibus *solutis* evidentia; utræque res tamen hoc quarant, *nempe commotionem animi*.

O

L. 12. Ἐμπληξίς] Sic Editio prima & Manutius, itemque MStus Par. & hæc vox, etsi nullis in Lexicis inveniatur, tamen æquè potest significare stupor & perterrefactio, ac ἐμπληξία, quæ in hoc sensu frequenter occurrit. Fr. Portus primus edidit ἔκπληξίς typographico, opinor, errore.

Ibid. Τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργειας] Audi quid de hujusmodi, quæ apud Oratores optimos

inveniuntur, Visionibus sive Imaginibus, quarum finis est evidentia, dicat Quintilianus in Inst. Orat. l. 6. c. 2. *Ut hominem occisum querar, non omnia, quæ in re præsentis accidisse credibile est, in oculis habeo? non percussor ille subitus erumpat? non expavesces circumventus? exclamabis? vel rogabis? vel fugies? non ferientem, non occidentem videbo? non animo sanguis, & pallor, & gemitus, extremus denique*

De Visionibus.

ὦ μήτερ, ἰκετεύω σε· μὴ πίσειέ μοι
 Τὰς αἵματωπὰς καὶ δρακονίδας κόρας·
 Αὐτὰ γὰρ, αὐτὰ πλοῦσιόν τ' ἐρώσκεισί με.
 καὶ,
 Οἱ μοι, κλανεῖ με ποῖ φύγω;

Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν ἐρμηνύας· ὃ δ' ἐφάντα-
 δη, μικρὰ δεῖν θεάσασθαι καὶ τὰς ἀκρόνους ἠνάγκασεν.
 Ἔστι μὲν ἐν φιλοπονώτατι· ὁ Εὐριπίδης δὲ τὰ ταῦτα
 πᾶσιν, μανίας τε καὶ ἔρωτας, ἐκτραγῶδισαι, καὶ τῶ-
 τοις, ὡς ἐκ οἷδ' εἴ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέσθαι· ὃ
 μὲν ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλαις ἐπιτίθεσθαι φαντασίας ἐκ αὐ-
 τοῦ· ἥκιστα γάρ τοι μεγαλοφυῆς ὢν, ὅμως τῶ
 αὐτὸς αὐτῶ φύσιν ἐν πολλοῖς γράει τραγικῶν περ-
 ῖωκασσε,

que expirantis hiatus insidet? &c
 Idem dicit in l. 8. c. 3. *An*
quisquam tam procul à concipien-
dis imaginibus rerum abest, ut
cum illa Ciceronis in Verrem le-
git, Stetit soleatus Prætor po-
puli Romani, cum pallio pur-
pureo, tunicâque talari, mu-
lierculâ nixus in littore, non so-
lum ipsum os intueri videatur, &
locum, & habitum; sed quadam-
etiam ex iis, quæ dicta non sunt,
sibi ipse adstruat? Ego certè mihi
cernere videoor & vultum, & ocu-
los, & deformes utriusque blandi-
tias, & eorum, qui aderant, ta-
citam aversationem ac timidam
vacundiam.

L. 1. ὦ μήτερ &c.] Ver-
 ba sunt Euripidis in Oreste. v.
 255.

L. 2. Τὰς αἵματωπὰς &c.]
 Intellige Furias, quæ apud Poë-
 tas sæpius sic describuntur: &
 huc videntur respicere illa, quæ
 Virgilius dicit in Æn. l. 4. v.
 470.

Aut Agamemnonius scenis agi-
tatus Orestes,
Armatam facibus matrem &
serpentibus astris
Cum fugit, ultricesque sedens in
limine Diræ.

Hujus etiam generis est illa Vi-
 sio, quam Alcæoni tribuit Cic.
 in Acad. quæst. l. 4.

Unde hac flamma oritur?-----
Incende, incende: adsunt, ad-
sunt; me, me expetunt:
Fer mi auxilium, pestem abigi
à me:

Flamm

I
O
San
Ips
&c,
Heu

Hic p
natus
dum v
primis
Affectu
tibus (
verunt
Vifioni
râ Sub

Flamm
me
Carule
(for
Circum
dis-

L. 4.
ripidis I
L. 5.
Manutius
sed Editio
& Vat.
quos sec
cum Lon
paulò in
Devoī pñ
γροδοί, β
Tragedi
Euripides

*O mater, obsecro te, ne contra me excites
Sanguinoculas & anguicomas virgines;
Ipsæ enim, ipsæ prope me insiliunt.*

&c,
Hei mihi! interficiet me. quò fugiam?

Hic poëta ipse vidit furias; & id, quod imagi-
natus est, coëgit auditores quoque propemo-
dum videre. Est igitur quidem Euripides im-
primis studiosus tragicè exprimendi duos hos
Affectus, furoresque & amores, & in his *Affec-*
tibus (ut nescio an in ullis aliis) felicissimus:
veruntamen non inaudax est ad alias quoque
Visiones aggrediendas: sanè cum minimè natu-
râ Sublimi fit, tamen ipse suam naturam coëgit
in

*Flammiferam hanc vim, qua
me excruciat,
Caruleæ, incincta igni incedunt
(fortè incendunt):
Circumstant cum ardentibus ia-
dis -----.*

L. 4. Οἱ μοι &c.] Vide Eu-
ripidis Iphigeniam T. v. 408.

L. 5. Αὐτὸς εἶδεν ἱερυνύας] Manutius edidit αὐτὸς ἐκ εἶδεν: sed Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo non habent ἐκ: quos sequi malo, præsertim cum Longinus in hac ipsâ Sect. paulò infra dicit οἱ καθ' ἡμᾶς δευρὸν ἤτορες, καθάπερ Τραγῳδοὶ, βλέπουσιν ἱερυνύας. Si Tragœdi in genere, cur non Euripides etiam dicatur furias

videre, i. e. oculis animi videre?

L. 9. Εἴ τις ἐτίθει] Ita omnes MSti, & Editiones ante Tollianam; at Tollius, doctif-
simi Stanleii, in notis ad Æschylum, conjecturam εἴ τις ἔ-
τερον in textum induxit, quod nollem factum: quid est enim causæ, cur repudiemus istam veterum cod. lectionem? Fefellit, opinor, Stanleium constructio huius loci non ipsi satis manifesta: subintelligenda est enim hic præpositio ἐν, quæ in primâ sententiæ parte præcessit, quasi Longinus dixisset καὶ ἐν τέτοις, ὡς ἐκείν' εἶν τι-
σιν ἐτίθει, &c.

L. 3.

ἰωάκασε, καὶ παρ' ἑκάστα ὅπῃ τῷ μεγεθῶν, ὡς ὁ
Ποιητής,

Οὐρῇ δ' ὡς πλοῦτάς τε καὶ ἰχθὺν ἀμφοτέρωθεν
Μασιέτα, ἐε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ γὰρ Φαέθοντι πῶς διδὸς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,

ἔλα δ', μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλὼν
Κεῖσιν γὰρ ὕγραν ἐκ ἔχων, ἀφίδα σὺν
Κάτω διήσει,

φησὶν. Εἰδ' ἐξῆς,

Ἴει δ' ἐφ' ἐπὶ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ' ἀκέσας εἶτ' ἐμαρψεν ἡνίας

Κρέσας

L. 3. Οὐρῇ δ' &c.] Hi ver-
sus occurrunt in Homeri Iliad.
v. v. 170.

L. 6. ἔλα δ' &c.] Hic lo-
cus videtur desumptus fuisse ex
Euripidis tragœdiâ, cui nomen
fuit Phaëthon : sed ea jam
omnino periit : Proculdubio
eam ob oculos habuit Ovidius
in Metam. l. 2. v. 131. cum
apud ipsum Phœbus currus suos
Phaëthonti commodans sic lo-
quitur,

*Zonarumque trium contentus fi-
ne, polumque
Effugito Australem, junctamque
Aquilonibus Arcton :
Hâc sis iter, manifesta rota ves-
tigia cernes.
Utque ferant equos & Cælum &
Terra calores,*

*Nec preme; nec summum molire
per aethera currum :
Altiùs egressus cœlestia tecta cre-
mabis,
Inferius terras; medio turissimus
ibis.*

Sed id Sublime, quod ab Euri-
pide hic mutuatus fuit, floscu-
lis suis attenuavit, & pænè vi-
tiavit. Nullibi verò ferè oc-
currit Sublimior Visio, quàm
illa, quâ in Deborah cantico
post victum Siferam Judic. cap.
5. v. 28 &c. describitur gloria
matris Siferæ, cum illa suum
filium expectaret redeuntem, &
(ut spem sibi fecerat) ex victo-
riâ redeuntem : Per fenestram
prospexit abas, & exclamabat ma-
ter Sifera per cancellum : Cur tar-
de venis currus ejus? cur motus

in multis locis tragicam & erectam fieri, & ubique in Sublimibus (ut dicit Poëta ille)

*Caudâ & latera & lumbos utrinque
Ferit, seque ipse concitat ad pugnandum.*

Phaëthonti igitur Sol cum tradidisset habenas,
apud illum sic dicit,

*Age verò, neque Libycum aërem ingressus;
Temperiem enim humidam non habens, tuum
currum*

Deorsum transmittet.

Deinde postea,

I verò ad septem Pleiadas tenens cursum:

Tot cum audiisset, deinde corripuit habenas;

Quatiensque

tur incessus currum? Sapientes ex principibus ejus fœminis illi respondebant, etiam ipsa sibi respondebat: Annon affecuti sunt? annon jam partiuntur pradam? unam puellam, seu potius duas unicuique viro? Sifera verò praterea pradam vestis diversis coloribus ornata, vestis diversos colores acui pictos habentis, imò vestis utrinque variegata, eorumque collo, qui spoliis potiri sunt, non indigna.

Ibid. Λιγυρὸν αἰθέρ] i. e. Zonam (ut vocant) torridam: ei enim Libya, Africa pars, subjici Euripidi videbatur.

L. 7. Ἀΐδα σὺν κατὰ δινήσει] Manut. Robert. & omnes MSti habent Ἀΐδας ἡνὶ δινήσει: sed nullus dubito, quin Fabri

conjectura recipienda sit, qui legere jubet Ἀΐδα σὺν κατὰ δινήσει: vox enim δινήσει (ut idem dicit) non est activæ significationis, quale est δίνῃσι: ita δινήσει σὺν Ἀΐδα ad verbum erit, transmittet currum tuum, i. e. locum cadenti curru dabit.

L. 10. Ἐφ' ἐπ' αἶ &c.] i. e. versùs eam Zodiaci partem, quâ occurrit Taurus, cujus in dorso sunt septem Stellæ vocatæ Pleiades.

L. 11. Ἔστ'] Ed. (pr. & omnes MSti habent τῆς: pro quo legendum opinor παῖς, (quod & Barneſius edidit in Eurip. fragm.) nam infrà legitur Ἰππεὶ παῖδα νεώτεροι.

Κρήσας ὃ πλῆλιν πτερφόρων, ὀχημάτων
 Μεθῆκεν· αἱ δ' ἐπ' αὐτῇ ἐπ' αἰθέρι πύχας.
 Πατήρ δ' ὅπιδε νῶτα σείρει βεβώς
 Ἴππιδε, παῖδα νεφετῆρ', Ἐκείσ' ἔλα,
 Τῇ ῥα γρέφ' ἄρμα, τῇ δέ. —

Ἄρ' ἐκ αὐτῶν εἶποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τῷ γράφοντι σω-
 πιβαίνει τῷ ἄρματι, καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις
 σωπεπύρεται; ἐ γὰρ αὐτῇ, εἰ μὴ τοῖς ἐρανοῖς ἐκείνοις
 ἔργοις ἰσοδουλοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ' αὐτῇ ποτε ἐφαν-
 τάδι. Ὅμοια καὶ τὰ ἐπὶ τῇ Κασάνδρας αὐτῇ, 10

Ἄλλ' ὦ φίλιπποι Τρώες —.

Τῷ δ' Αἰχίλῳ φαντασίαις ἐπιτολῶντι ἡρωικῶτά-
 ταις, (ὥσπερ καὶ οἱ ἐπὶ τῇ Θήβας παρ' αὐτῷ,

Ἄνδρες,

L. 1. Πτερφόρων, ὀχημά-
 των μεθῆκεν] Ita verba inter-
 pungenda esse censeo, ut vox
 ὀχημάτων, non cum πτερφό-
 ρων, sed cum μεθῆκεν conjun-
 gatur, & sit genitivi casus vi
 præpositionis μετ' in voce με-
 θῆκεν: quamvis enim Inter-
 pretes putent ὀχήματα currus
 hic poni pro equos, ut in illo
 Virgilio — neque audit currus
 habenas, tamen mihi satis con-
 stat Euripidem nolle post ὀχη-
 μάτων (etiam si hac voce pro
 equis usus esset) dicere αἱ δ'
 ἐπ' αὐτῇ &c. sed si disjungas
 πτερφόρων ab ὀχημάτων, vox
 πτερφόρων potest esse fœmini-
 ni generis, & significare alata-
 rum equarum, vel (ut Virg. lo-

quitur in Æn. l. 7. 277.) ali-
 dum. Eumelus Corinthius Bron-
 ten & Steropen Equas Solis no-
 minat: easque Soli tribui so-
 litas esse probat Ez. Spanhei-
 mius ad Callimach. p. 434.

L. 3. Σείρει] Lege σείρει;
 vox enim σείρει significat as-
 trum, unde σείρει est astricus,
 vel equus astricus; nam omnes
 Planetæ suos habere equos pu-
 tabantur. Faber. Hæc vox, quam
 Faber suæ conjecturæ tribuit,
 extat in Edit. pr. & MSto Par.
 pro quo Manutius edidit σείρει.

L. 5. Τῇ ῥα γρέφ'] Ita Edi-
 tio pr. & MSti Vat. duo: quod
 melius est quàm Manutianum
 illud τῇ ῥ' ἔρεφ', &c.

L. 7. Τοῖς ἵπποις] Com-
 munitur

*Quatientsque scuticâ latus equarum alatarum,
cum currubus*

*Dimisit eas; illæ autem volabant ad ætheris
convexa:*

*Pater verò ponè tergum equi astrici conscendens
Equitavit, admonens filium, Illac age,*

Hac verte currum, & hac &c.

Annon possis dicere, animum scribentis simul
cum *Phaëthonte* conscendere currum, & in eo-
dem versatum periculo unà cum equis volare?
neque enim, nisi ferretur cursu æquali factis il-
lis cœlestibus, talia unquam imaginari potuif-
set, Similia sunt etiam illa, quæ apud ipsum
de *Cassandrâ* dicuntur,

Sed, O Troës pugnīs equestribus gaudentes &c.

Et cum *Æschylus* audax fit in concipiendis Vi-
sionibus maximè heroïcis, (ut apud ipsum *Tra-*
gædia vocata septem ad *Thebas* dicit

Viri

muniter hīc *Longinus* usurpat
vocem ἵπποις pro equis & e-
quibus: Sed referri debet ad
equas Solis suprà ab *Euripide*
memoratas.

L. II. Ἀλλ' ὦ &c.] *Euri-*
pidis *tragœdia*, unde hæc de-
sumpta sunt, hodie non extat:
videtur tamen de *Cassandrâ*,
vate illâ non unquam *Tencri* cre-
ditâ, scripta fuisse: *Longinus*
initium tantum loci illius, quem
adeo admiratur, citavit, *Lecto-*

resque suos ad ipsam *tragœ-*
diam tunc temporis extantem
remisit.

L. 13. Καὶ οἱ ἐπὶ τῷ ὀνὶ Θή-
ρας] Edit. pr. & *MSti* Par. &
Wat. 3. habent ὀνὶ; & *MS.* Par.
Θήρας, non vulgatum Θήρας.
Hanc *Trag.* *Plut.* appellat τὸ μέ-
γιστον ὃν Αἰσχύλος δεσπόωντων
omnium *Æschyli Fabularum* ma-
ximè *Sublimem*: *Aristophanes*-
que in *Ranis* eam vocat Ἀπὸς
μεσδὲν *Maris plenam, adeoque*
H 2 (addit

DIONYSII LONGINI

Ἄνδρες, φησὶν, ἐπὶ τὰ θύρῃσι λοχαγέται,
 Ταυροσφαγεῖντες εἰς μελάνδετον σάκῳ,
 Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρεῖον φόνε,
 Ἄρῃ τ', Ἐννῶ, καὶ φιλαίματον Φόβον
 Ὀρκωμότησαν,

τὸ ἴδιον αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους δίχα οἴκῳ σωμανύ-
 μῃσι θάνατον), ἐνίοτε μῦθοι ἀκατεργάστῃς, καὶ οἰο-
 νεὶ ποικιλεῖς τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλάντες φέρονται,
 ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης καί κείνοις ὑπὸ φιλοτιμίας
 τοῖς κινδύοις προσβιάζει. Καὶ ὡς μὲν Αἰγύλη¹⁰
 ὡς δὲ ὅπως τὰ τῆς Λυκέρως βασιλεία καὶ τὸ ὅπως
 νειαν τῆς Διονύσου θεοφορεῖται,

Ἐνθεσιᾷ δὴ δῶμα, βακχάδαι ἐγγὴ

ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τῷ δ' ἐτέρως ἐφηδύνας ἐξε-
 φώνησε,

Πᾶν δ' ἑξωβράκχιδος ὄρε.

Ἄκρως δ' καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῇ θνήσκοντι. Οἰδῖπτος
 καὶ ἑαυτὸν μὲν διοσημείας τινὸς θάπτειντος πεφάνταται,
 καὶ καὶ τὸ ἀπόπλεον τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως
 πρὸς

(addit Idem) plenam, ut nemo
 illam viderit, quin esset belli a-
 mantissimus. In illâ tragœdiâ
 septem inclyti duces solenni
 modo jurarunt se aut vi ex-
 pugnaturos urbem Thebas, aut
 illic pugnando morituros: Æs-
 chylus verò hoc eorum jura-
 mentum in sequentibus versu-
 bus describit.

L. 16. Πᾶν δ' ἑξωβράκχιδος
 &c.] i. e. totus mons bacchan-
 tibus assonuit: Æschylus ipsam
 domum facit bacchari & in-
 stinctam esse: Euripides ve-
 rò mollius quiddam suaviusque
 profert, cum nihil aliud monti
 tribuit, nisi quòd bacchantium
 voces recinat.

L. 17.

DE SUBLIMITATE &c.

101

*Viri septem, bellicosi agminum ductores,
Taurum mactantes super nigro scuto,
Tangentesque manibus taurinum sanguinem,
Martemque, Bellonam, & sanguine gaudentem
Metum
Jurârunt &c.*

in suam ipsorum mortem invicem sine ulla sui
miseratione conjurati), nonnunquam verò affe-
rat sensus rudes, & quasi impexos parumque
subactos, tamen se ipse Euripides præ æmula-
tione cogit ad illa ipsa propius accedere pericu-
la. Et apud Æschylum palatia Lycurgi, cum
appareat Bacchus, mirabiliter sacro furore com-
moventur,

Numine afflatur jam domus, bacchatur tectum:

Euripides autem alio modo hoc idem suavius
reddens expressit,

Totus autem simul bacchatus est mōns.

Sublimi autem modo etiam Sophocles de Oedi-
po moriente seque cum prodigiosâ tempestate
sepeliente imagines concepit; & (cum discede-
rent

L. 17. 'Επὶ τῷ θνήσκοντι]
Videtur Longinus hîc respice-
re Sophoclis Oedip. Colon. (à
v. 1525 ad v. 1555), ubi Cho-
rus in tempestate illâ prodigio-
sâ sic loquitur, 'Εκλυπεν αἰ-
θήρ, ὦ Ζεῦ &c. vel ad id, quod

nuncius ibi dicit de morte Oe-
dipi v. 1657 &c.

L. 19. 'Επὶ τ' Ἀχιλλέως]
Manutius edidit ἔπειτ' Ἀχιλ-
λέως: sed Tollius rectissimè
conjecit legendum esse ἐπὶ τ'
Ἀχιλλέως: si verò paulò su-
prà

H 3

περφαυμομένη τοῖς ἀναγομύοις ὑπὲρ τῆς τάφου. Ἦν
ἐκ οἷδ' εἴ τις ὅφιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σι-
μωνίδης· πάντα δ' ἀμήχανον ὠρατίδεος. Οὐ μὲν
ἀλλὰ τὰ μὲν ὥρ' τοῖς ποιηταῖς μυθικώτεραν ἔχει
πλὴν ὑπερέκπλωσιν, ὡς ἐφύω, καὶ πάντῃ τὸ πικρὸν ὑπε-
εραΐρυσαν· τὸ δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, κάλλιστον αἰ-
τὸ ἐμπρεχτικὸν καὶ ἐνάληδες· δεινὰ δὲ καὶ ἐκφυλοὶ αἱ
ὠρατίσεις, ἡνίκ' αὖν ἡ ποιητικὸν τῆς λόγου καὶ μυθώ-
δες τὸ πλάσμα, καὶ εἰς πᾶν περσεκπιπλὸν τὸ ἀδύ-
νατον· ὡς ἦδη καὶ Δία καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες,¹⁰
καθάρπερ οἱ τραγωδοί, βλέπουσιν ἐρμηνύας· καὶ ἐδὲ

ἐκείνο

præ post et ponamus comma,
ut sit et, καὶ ἔπειτα ὑπόπλεον τῆς ἑλ-
λυνων, ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως &c.
sanè satis procedet sententia:
nam antea Longinus dixerat
ἐπὶ τῆς θνήσκοντος Οἰδίπην,
jam addit et ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως
pro τῆς Ἀχιλλέως, ut alibi τῆς
ἀνδρός pro τῆς ἀνδρός, p. 24.
& τῆς ἀληθῆς, p. 34. Hæc tra-
gœdia Sophoclis, ubi Achillis
umbram ad tumulum apparen-
tem depinxerat, hodie non ex-
tat: sed legitur apud Senecam
in initio Troad. hujus Visionis
infelix imitatio: Ovidius etiam
hanc tragœdiam Sophoclis in
animo habuit, cum hæc de A-
chillis manibus apparentibus ce-
cinit in Metam. l. 13. 441.

Hic subitò, quantus cum vive-
ret esse solebat,

Exiit humo latè ruptâ, similif-
que minaci

Temporis illius vultum referebat
Achilles.

Ubi elegans ille magis, quàm
Sublimis, Poëta suo more bo-
nis mala immiscet; cum enim
descriptionem optimè incepif-
set, usufque esset felicibus ver-
bis humo latè ruptâ, (quæ mi-
rificè docent, quantus is fuerit,
qui exiret), derepente ille &
demittit, spiritusque ejus vide-
tur in ultimo versu omnino ca-
dere & languere.

L. 2. Σιμωνίδης] Simonides
fuit celebris poëta Ceiuss: quem
inventorem fuisse artificialis
Memoriæ tradit Cic. de Orat.
l. 2. eumque poëtam his ver-
bis ornat Quintil. l. 10. c. 1.
Præcipua ejus in commovendâ mi-
seratione virtus, ut quidam in
hâc eum parte omnibus ejusdem
operis auctioribus præferant.

L. 8.

rent Græci) de Achille apparente super tumulo
iis, qui reditum parabant. Quod quidem vi-
sum nescio an quis evidentius, quàm Simoni-
des, repræsentaverit : sed omnia *exempla Visionum*
apponere, difficile est. Veruntamen ea,
quæ sunt apud poëtas, habent excessum fabulo-
sorem, ut dixi, & ubique id, quod credibile
est, superantem : quod verò ad rhetoricam Vi-
sionem attinet, id semper pulcherrimum est,
quod actione plenum est & à veritate ductum :
Sublimesque transitiones sunt etiam alienæ, cum
forma orationis fit poëtica & fabulosa, & inci-
dat in omne id quod impossibile est : ut jam
etiam illi, qui Sublimes (si Diis placet) apud
nos rhetores sunt, eodem more, quo tragædi,
vident

L. 8. Παράδεισις.] Petra
conjecit legendum esse παρεκ-
λάσεις, quas Quintilian. Instit.
Or. lib. 4. cap. 3. vocat *egressus*
vel *egressiones* : quæ (ut dicit)
per totam causam varios habent
excursus, ut laus hominum loco-
rumque, ut descriptio regionum,
expositio quarundam rerum non
solum gestarum, sed etiam fabu-
losarum. Interim non video,
quare vox παράδεισις rejicia-
tur, si sic eam explicare liceat,
ut significet tales transitus à
personâ ad personam, quales
apud Poëtas occurrunt, cum
narratione omisâ, se Furias
fingunt videre : Hujusmodi πα-
ράδεισις apud Euripidem Sub-

limis est ; quia Orestes, cum
dicit μέδεις, μί' ἴσα &c. in-
sanus est : sed cum Rhetores,
temporibus Longini, Furias se
videre finxerint, ista παράδεισις
fuit ἐκφυλῶ aliena, sc. quæ
Poëtis solum concessa, & Fa-
bulis magis quàm veris causis
propria videretur.

Ibid. Ποιητικὸν τῶ λόγῳ]
Manutianum illud τὸ ante τῶ
sententiam turbat, quia sequi-
tur τὸ πλάσμα : vox verò τὸ
abest ab Edit. pr. & MStis Par.
& Vat. 3.

L. 10. Οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ]
Voces δεινοὶ & θυμαῖοι, (quæ
posterior paulò infra sequitur),
videntur esse per Ironiam dictæ.

ἐκείνο μαθεῖν οἱ γυμναῖοι δυνάμει, ὅτι ὁ λέγων Ὀ-
ρέτης,

Μέδεις, μί' ἕσα τῶν ἐμῶν ἐρυνύων·

Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλλης εἰς τάρταρον,

φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαινεται. Τί ἐν ἡ ῥητορικῇ
φαντασία δυνάται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς
λόγοις ἐναγώνια καὶ ἐμπαθῆ περιεισφέρειν· κατα-
κιναμένη μὲντοι καὶ πραγματικαῖς ὀπχειρήσεσιν, ἐ-
πέθει τ' ἀκροατῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ δαλῆται. “ Καί
“ μὲν εἰ τις, φησὶν, αὐτίκα δὴ μάλα κραυγῆς ἀ-
“ κέσειε περὶ τῶν δικαστηρίων, εἴτ' εἴποι τις, ὡς
“ ἀνέγκλειται τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δεσμῶται φύγ-
“ σιν, εἴθεις ἔστω, ἔτε γέρον ἔτε νέος, ὀλίγους
“ ἔστιν, ὅς ἐχὶ βοηθήσει καθ' ὅσον δυνάται. εἰ δὲ
“ τις εἴποι παρελθὼν, ὡς ὁ τέτθς ἀφείς ἑτὸς ἔστιν,¹⁵
“ ἐδὲ λόγος τυχὼν ὡδ' αὐτὴν ἂν ἀπλοῖτο.” Ὡς νῆ
Δία καὶ ὁ Ὑπερίδης κατηγορεῖται, ἐπειδὴ τὸς δέ-
λως μὲν καὶ ἡτῆσαν ἡλιδέρας ἐψηφίσατο, “ τῆτο τὸ
“ ψήφισμα,

L. 3. Μέδεις, μί' ἕσα &c.]
Vide Euripidis Orestem v. 264.

L. 9. Καὶ μὲν εἰ τις &c.]
Hæc sunt verba Demosthenis
in Or. contra Timocratem non
procul à fine. Et hunc locum
(ut notat Tollius) Cicero in
Or. 4. contra Verrem videtur
imitari: Interea (inquit) ex cla-
more fama tota urbe percrebuit,
expugnari Deos patrios, non hos-
tium adventu inopinato, neque re-
pentino prædonum impetu; sed ex

domo atque cohorte pratoriâ ma-
num fugitivorum instructam ar-
matamque venisse. Nemo Agri-
genti neque atate tam affectâ, ne-
que viribus tam infirmis fuit, qui
non illâ nocte eo nuncio excitatus
surrexerit, telumque, quod cuique
sors offerebat, arripuerit: Itaque
breui tempore ad Fanum ex totâ
urbe concurritur. Sed Cicero
hic non assecutus est, seu potius
non conatus est assequi id, quod
in illo Demosthenis loco præ-
cipuum

viden
possu

D
M

imag
torica
etiam
se vi
imm
tantu
tur,
“ re
“ au
“ ca
“ ne
“ au
“ rō
“ ri
“ ce
Hyp
accep
cipu
illam
δὴ τ
τέτθς
L.
orato
quo D

vident furias: & ne hoc illi magnanimi *scilicet* possunt discere, quòd, cum dicit Orestes,

*Dimitte me, tu quæ es una mearum Furiarum:
Medium me ulnis amplecteris, ut jacias in tar-
tarum,*

imaginatur hæc, quia insanit. Quid igitur rhetorica Visio potest *favere*? orationibus quidem etiam multa forsitan *potest* alia afferre, quæ in se vim contentionis & Affectûs habent: sanè immixta argumentationibus negotialibus non tantùm persuadet auditori, sed etiam dominatur, “ Et sanè si quis (dicit *Demosthenes*) de-
“ repente clamorem ante tribunalia magnum
“ audiat; deinde nunciet aliquis apertum esse
“ carcerem, vinctosque fugere; nemo, sive fe-
“ nex sive juvenis, tam negligens est ut non
“ auxilium, quantum poterit, ferat: Siquis ve-
“ rò superveniens dicat, quòd qui illos emise-
“ rit, Hic est, statim, ne impetratâ *pro se* di-
“ cendi veniâ, periret.” Ut mehercule etiam Hyperides accusatus, quòd servos post cladem *acceptam* liberos esse decreverit, “ Hanc roga-
“ tionem

cipuum est; nempe fictionem illam personæ loquentis, εἰ δὲ δὴ τις ἄποι παρελθὼν, ὡς ὁ τῆς αἰτίας ἔτος ἔχον &c.

L. 17. [Γπείδης] Insignis orator Atheniensis, qui eodem, quo Demosthenes, tempore vi-

xit: hujus *acuminis* mentionem facit Cicero, eumque sic laudat Quinētil. Inst. Or. l. 10. c. 1. Dulcis imprimis & acutus Hyperides; sed minoribus causis, ut non dixerim utilior, magis par.

“ψήφισμα, εἶπεν, ἔχ' ὁ ρήτωρ ἐγγραφέν, ἀλλ' ἢ
 “ὦν Χαερωνεῖα μάχη” ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ
 ὅπῃ χειρεῖν ὁ ρήτωρ πεφάνταται· διὸ καὶ τὸ πρῶτον
 ὅσον ὑπερέβηκε τῷ λήμματι. Φύσει δὲ πως ὦν
 τοῖς τοιούτοις ἅπασιν αἰετῶν κρείττον· ἀκούοντες
 ὅθεν διὰ τῆς ἀποδεικτικῆς περιελκόμεθα εἰς τὸ κτ'
 φαντασίαν ἐκπληκτικὸν, ὅτ' τὸ πραγματικὸν ἐγκρύπ-
 τεταί· περιλαμπόρῳ. Καὶ τῶντ' ἐκ ἀπεικότητος
 πάροχον· δυοῖν γὰρ σωταττομένων ὑφ' ἑν, αἰετὸς
 κρείττον εἰς ἑαυτὸ καὶ πατέρων δύναμιν περιπαῖ. Το-
 σαῦτα περὶ τῶν κτ' τάς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ με-
 γαλοφροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἀποχρησ-
 τῶν ἀρχέσει.

sec. XVI.

ΑΥτόθι μέντοι καὶ ὁ περὶ χημάτων ἐφεξῆς τέτακται
 τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἀν' ὃν δεῖ σκοδάζηται
 τρόπον, ὡς ἐφ' ὧν, ἐκ αὐτῶν ἢ τυχεύουσα μεγέθους εἶναι με-
 εἶ.

L. 2. Ἄμα γὰρ τῷ πραγμα-
 τικῷ ἐπχειρεῖν] Infinitivus
 modus hic ponitur pro sub-
 stantivo: quasi dixisset Longi-
 nus ἅμα τῇ πραγματικῇ ἐπι-
 χεیرهσει.

L. 4. Ὑπερέβηκε τῷ λήμ-
 ματι] i. e. plus fecit, quàm
 ut auditoribus persuaderet so-
 lum; eos enim commovit &
 perculit: in istis suprà citatis
 Hyperidis verbis rhetorica in-
 est Imago: dat enim perso-
 nam pugnae Chæronensi, eam-
 que dicit egisse ea, quæ ipse
 necessitate post illam infelicem

pugnam adductus egerat: non
 solum igitur innuit Hyperides
 eam Rogationem non ei, qui
 tulit, esse in crimine ponen-
 dam; sed & furtim sui nomi-
 nis mentionem aufert, dicitque
 alium fuisse ejus Rogationis la-
 tæ auctorem: adeo ille non
 modò se nihil mali fecisse, sed
 & nihil omnino fecisse credi
 velle videtur.

L. 11. Καὶ ὑπὸ μεγαλοφρο-
 σύνης &c.] Paucula verba hic
 excidisse videntur, quorum sen-
 sum (opinor) in Latinâ Ver-
 sione expressi.

L. 14.

“ tionem (dixit) non rhetor tulit, sed Chæro-
 “ nensis pugna:” simul enim cum argumenta-
 tione negotiali rhetor Visionem effecit; quare
 & persuasionis terminum transivit *illâ* circum-
 stantiâ *ex re ductâ*. Naturaliter autem quodam-
 modo in omnibus hujusmodi rebus semper au-
 dimus & *attendimus ad* id, quod melius est:
 unde ab eo, quod demonstrativum est, abducimur
 ad id, quod Visione nos commovet; in
 quo occultatur magna luce circumdata pars illa,
 quæ negotialis est. Et hoc non præter ratio-
 nem patimur; nam, cum duæ res collocatæ
 sunt in unum, semper melior vim alterius ad se
 trahit.

Hæc sufficient *dicta* de Sublimibus, quæ ad
 sensus attinent, & quæ *vel* ab animi Magnitu-
 dine, *vel præcipuarum circumstantiarum Delectu*
 & *Congerie*, *vel Incremento*, vel Imitatione, vel
 Visione nascuntur.

Illuc porrò etiam de Figuris in ordine assigna- *De Figuris.*
 tus est locus; etenim hæ, si adhibeantur eo
 quo debent modo, possunt esse (ut dixi) mini-
 mè vulgaris pars Sublimitatis: veruntamen,
 quoniam

L. 14. *Ἀυτόθι μὲν τοι &c.*] Incipit hîc Longinus de Figu-
 ris, quæ sunt tertius Sublimita-
 tis fons, dicere; secundum, qui
 Affectus respicit, fontem ad
 alium (ut ipse dicit in Sect.

44.) commentarium reservatu-
 rus.

Ibid. *Ἐπεξῆς*] Hæc est lec-
 tio Edit. pr. & MStorum Par.
 Ambr. & Vat. 3. vulgata vox
ἐμπερὲς à Manutio profecta est.

L. 2.

εἰς ἃ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πᾶν διακρίβειν πολλὸν
 ἔργον ἐν τῇ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπερίοριστον, ὁλί-
 γα τῆς, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεσματικά, τῷ πι-
 στώσας τὸ περὶ κείμενον ἕνεκα καὶ δὴ διέξιμν. Ἀπό-
 δεῖξιν ὁ Δημοθένης ὑπὲρ τῆς πεπολιτοδύμων εἰς-
 φέρει τίς δ' ὡς ἢ καὶ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; " ἔχ
 " ἡμάρτετε, ὦ τ' ὑπὲρ τ' τῆς Ἑλλήνων ἐλδοθε-
 " ρίας ἀγῶνα ἀράμφοι ἔχετε ἢ οἰκεία τέτα πα-
 " ραδείγματα· ἐδὲ γὰρ οἱ ἐν Μαρεσθῶνι ἡμαρτον,
 " ἐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι, ἐδ' οἱ ἐν Πλαταιαῖς." Ἀλλ',
 ἐπειδὴ (καθάπερ ἐμπνέουσιν ἑξαίφνης ὑπὸ θεῶ, καὶ
 οἷον ἐφοιβόληπτι (χρόμην) τ' τῆς ἀρετῶν τ'
 Ἑλλάδος ὄρκον ἔξεφώνησεν, " ἐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρ-
 " τετε, ἢ μὰ τῆς ἐν Μαρεσθῶνι περικινδυνόσαν-
 " τας," φαίνεται δι' ἐνός τῷ ὁμοτικῷ χήματι,
 ὅπερ ἐνθάδε ἀποτρεφλὺ ἐγὼ καλῶ, τῆς μὲν περ-
 γόνος ἀποθεώσας, (ὅτι δεῖ τῆς ἔως ἀποθανόντας ὡς
 θεὸς ὁμνύει παρκεάνων), τοῖς ἢ κέρνυσι τὸ τῆς
 οἰκείῃ περικινδυνόσαντων ἐνίσταίς φρόνημα, τὴν ἢ τ'
 δῖον

L. 2. Ὀλίγα τῆς] Ita Edit.
 prima & MSti Par. & Vat. duo,
 cum vulgò legitur τέτων: sed
 frequenter (ut alibi notavimus)
 ὁ pro τῆς & αὐτὸς per om-
 nes casus apud Longinum oc-
 currit: vide quæ de hac re
 dixi in Sect. 10. p. 63. ad voces
 πῶς ἢ τ' ἀρετῶν &c.

L. 7. ὦ τ' ὑπὲρ τ' τῆς Ἑλ-
 λήνων ἐλδοθείας ἀγῶνα ἀρά-
 μφοι] Hæc est lectio Edit. pri-

mæ, & MStorum Par. & Ambr.
 in MSto etiam Vat. 3. desunt
 vulgatæ illæ voces ἄνδρες Ἀ-
 θηναῖοι, & in MStis El. & Vat.
 2. occurrit ἐλδοθείας ἀγῶνα.
 Fateor Manutianam lectionem,
 ὦ ἄνδρες Ἀθληταῖοι, τ' ὑπὲρ τ'
 τῆς Ἑλλήνων ἐλδοθείας καὶ σω-
 τηρίας κίνδυνον ἀράμφοι, re-
 periri in Demosthenis oratio-
 ne; sed Longinum credo vel
 memoriâ lapsum, vel brevita-
 te

quoniam omnes eas accuratè in præsens tractare multi laboris esset, seu potius infiniti, ex his paucas, quæ Sublimitatem efficiunt, confirmandi id quod à nobis positum est causâ percurremus. Probationem Demosthenes affert de iis, quæ à se in administratione urbis gesta erant: Quinam autem esset naturalis ejus probationis usus? nempe hic, "Non malè fecistis, O vos, " qui certamen iniistis pro libertate Græcorum; " habetis autem domestica hujus exempla; ne- " que enim male fecerunt illi, qui ad Mara- " thona depugnarunt, neque qui ad Salamina, " neque qui ad Plataeas." Sed, quum (velut numine repente afflatus & quasi Phæbo percitus) jusjurandum illud per propugnatores Græcorum edidit, "Non male fecistis; non, juro " per eos, qui in Marathone antea periclitati " sunt," videtur hâc unâ jurisjurandi figurâ, quam hîc Apostrophên appello, majores suos Deos efficere, (docendo, quòd oporteat per eos, qui sic è vitâ excefferint, tanquam per Deos jurare); judicibus autem animi magnitudinem eorum, qui illîc olim periculum subierant, in-
finuare;

te de industriâ usum sic, ut se habent MSti, scripsisse: Manutius verò videtur textum Longini pro suo arbitrio immutasse ad fidem Editionum Demosthenis.

L. 13. Οὐκ ἔστιν ὅπως &c.] Vide locum in Demosthenis Oratione pro Coronâ, p. 124. Edit. Oxon.

ἀποδείξεως φύσιν μεθεξακώς εἰς ὑπερβάλλον ὕψος
 καὶ πᾶσι καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὀρκῶν ἀξιοπιστίαν, καὶ
 ἅμα παιωνειὸν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυ-
 χὰς τῆς ἀκροῦσιν καθιεῖς λόγον· ὥς καθιζομένης ὑπὸ
 τῆς ἐλκωμίων μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φί-
 λιππον, ἢ ὅπῃ τοῖς καὶ Μαραθῶνα καὶ Σαλαμίνα νι-
 κητηρίοις, παρίσταται φρονεῖν. οἷς πᾶσι τὸς ἀκρα-
 τὰς διὰ τῆς χρηματισμῶ στωαρπάσας ὥχεται. Καί
 τοι ὡς τῷ Εὐπόλιδι τῷ ὀρκῷ τὸ πᾶν φασὶν δι-
 ῥῆσθαι.

10

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
 Χαίρων τις αὐτῇ τὸν ἀλγυνὴν κέαρ.

Ἔστι δὲ τὸ ὅπως τινὰ ὁμόσασιν μέγα, τὸ δὲ πᾶσι
 καὶ πᾶσι, καὶ ἐφ' ὧν καίρων, καὶ τίνος ἕνεκα. Ἀλλ' ὅκει
 μὴ ἐπὶ ἐς εἰ μὴ ὀρκῶν, καὶ πρὸς δὲ τυχεύοντας ἔτι,¹
 καὶ ἐδουλοῦντας παρηγορίας, τὸς Ἀδωνάϊας ἔτι δ' ἐχί
 τὸς ἀνδρῶν ἀπαθανατίσας ὁ Ποιητὴς ὡμοσεν, ἵνα τὸ
 ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκροῦσιν ἐντέκη λόγον ἀξίον, ἀλλ'

ἀπὸ

L. 1. Μεθεξακώς] Ita Edit. prima & quatuor MSti. Vulgò μεδισάς.

L. 5. Τῇ μάχῃ] Ante hæc verba subintelligenda est præpositio ἐπὶ, quæ in sequenti sententiæ parte occurrit: & hæc loquendi formula nostro Auctori usitata & familiaris est: sic in Sect. 4. habemus, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἵκανός, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγας: & ibid. ἐπὶ ἔτις ἐνσημαίνεσθαι, ὡς ἐν

τοῖς ὀφθαλμοῖς: & Sect. 16. τὸν Σαλαμίνα, καὶ τὸν ἐπ' Ἀρ-
 τεμισίῳ ναυμαχήσαντας: &
 Sect. 4. οἱ μὲν τειρόμενοι ἔτις
 Μεσσηνίῳ παρέλαβον, ὁ δὲ τὸ
 Πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα
 σπεύδατο. Sic etiam legi-
 mus in Virgilio Æn. l. 6. v. 692.

Quas ego te terras, et quantæ
 per aquora vestitæ
 Aspicio!

L. 9.

finuar
eximis
dem,
que g
animo
cam &
dibus
pugna
victor
quibu
cum a
huius

Nor

Gai

At no
est: f
cujus
lic aut
tum,
prospe
indige
immo
ration

L. 9.
Eupolis
Athenie
præter
extat.

finuare; & probationis naturam convertere in
eximiam Sublimitatem & affectum & in eam fi-
dem, quæ meritò tribuenda sit novi excellentif-
que generis juramentis; simulque infundere in
animos audientium opinionem quandam medi-
cam & dolores propulsantem; ut illi elati lau-
dibus doceantur non minores animos habere ob
pugnam cum Philippo *commiffam*, quàm ob
victorias Marathone & Salamine *reportatas*:
quibus omnibus auditores vi *hujus* Figuræ se-
cum abripiens incesfit. Quamvis dicunt semen
hujus juramenti inventum esse apud Eupolidem,

*Non enim, juro per meam ad Marathona pug-
nam,*

Gaudens aliquis eorum meum cor dolore afficiet.

At non quovis aliquem jurare modo, magnum
est: sed ubi, & quomodo, & quo tempore, &
cujus rei causâ *juremus, considerandum est*. Il-
lic autem nihil aliud est quàm *merum* juramen-
tum, idque ad Athenienses factum, cum adhuc
prosperè res suas agerent, & consolatione non
indigerent; porrò Poëta juravit, non homines
immortalitate donando, ut audientibus infereret
rationem dignam illorum virtute; sed ab iis, qui
anteà

L. 9. Παρὰ τοῦ Εὐπολίδου]
Eupolis hic fuit Comicus Poëta
Atheniensis, cujus nihil ferè,
præter nomen celebre, hodie
extat.

L. ult. Ἐπέκειν λόγον ἀξίον]
Vox λόγος significat hic aut
opinionem, aut id quod ratio si-
ve *respectus* velit, cum dicimus
hujus

ἀπὸ τῆς περικινδυνώσαντων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπ-
 λανήθη, τὴν μάχην. Παρὰ δὲ τῆς Δημοδένει πεπ-
 ραγμάτωντα πρὸς ἡττημένους ὁ ὄρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθιναίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι. Καὶ ταυτὸν,
 ὡς ἔφην, ἀμα ἀπόδειξις ἔστι τῷ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, ὡς
 πρὸς ἀδείμα, ὄρκων πίσις, ἐλκώμιον, περὶ τῆς. Κα-
 πειδήπερ ὑπὸ τῆς τῆς ῥήτορι, “ Λέγεις ἡττῆσαν πολι-
 “ τούσδε, ἔτα νίκας ὁμύεις,” διὰ ταύτ' ἐξῆς
 κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἀγει καὶ ὀνόματα, διδάσ-
 κων ὅτι καὶ βακχόμασι νῆφει ἀναγκαῖον. “ τῶν
 “ περικινδυνώσαντας, φησὶν, ἐν Μαρεσσῶνι τῆς
 “ περγόνων, καὶ τῶν Σαλαμῖνι, καὶ τῶν ἐπ' Ἀρτεμι-
 “ σίῳ ναυμαχήσαντας, καὶ τῶν ἐν Πλαταιαῖς πρὸς
 “ ταξαμένους.” ἔδαμῃ “ νικήσαντας” εἶπεν, ἀλλὰ
 πάντῃ τὸ τῷ τέλει διακέκλωθεν ὄνομα, ἐπειδήπερ
 ὡς ἐντυχές, καὶ τοῖς καὶ Χαιρώνειαν ὑπεναντίον διόπερ
 καὶ ἡ ἀκρατικὴ φθάνων ἐνδὺς ὑποφέρει, “ ὡς ἀπαντας
 “ ἔδαμῃ

hujus rei rationem habet, aut ad hanc rem respectum habet: sic in Sect. 44. occurrit μηδὲ πέραι φήμεις εἶναι τινὰ λόγον nec ulterius iis ullam esse fama ratio- nem.

L. 4. Καὶ ταυτὸν] Sine Manutiano illo καὶ, quod sensum loci turbat: abest verò καὶ à MStis El. Par. Ambr. & Vat. 3. & Edit. primâ.

L. 6. Παράδειγμα] Deest καὶ ante hanc vocem in Edit. pr. & MStis Par. & Ambr.

L. 12. Τῶν Σαλαμῖνι, καὶ τῶν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχή-

σαντας] Ita Edit. prima & omnes MSti: pro quo Manutius edidit τῶν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τῶν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ τῶν δε: nostro verò verborum ordo necessariò recipiendus est: pugna enim tam ad Artemisium, quàm ad Salamina navalis fuit: illa vero Plateis commissâ terrestris fuit, quare solum dicitur παρταξαμένους. Præpositio ὅτι ante Σαλαμῖνι subintelligenda est: de quâ loquendi formulâ vide quæ dixi pag. 110. ad verba καὶ πρὸς λόγων ἐπίστε &c.

ant
ina
the
ut
bus
dem
ciffe
coh
curr
“ q
prop
expl
doce
briu
“ ri
“ ra
“ m
“ ac
quan
furto
fuit,
sunt,
statin
&c. S
super
ad ve
L. u
codicil
hic pa
πανα

anteà periclitati erant, malè delapsus est ad rem inanimam, *nempe* ad pugnam : Apud Demosthenem verò rem habet cum victis juramentum, ut Chæronea non amplius videatur Atheniensibus fuisse infortunium. Et hoc (ut dixi) eodem tempore Probatio est *illos* nihil malè fecisse, exemplum, juramenti fides, laudatio, cohortatio. Et quoniam Rhetori *in animo* occurrebat *hoc*, “ Tu qui Remp. administrâsti loqueris de clade, deinde juras per victorias ; ” proptereà in iis, quæ sequuntur, ad normam explorat & per tutum iter verba quoque ducit, docens necesse esse etiam in ipsis furoribus sobrium se præstare ; “ per illos (inquit) ex majoribus *nostris*, qui anteà periclitati sunt in Marathone, & illos qui ad Salamina & ad Artemisium navali proelio dimicârunt, & illos qui ad Plataëas acie steterunt instructâ : ” nusquam dixit “ qui vicerunt,” sed omnino quasi furto removet eventûs nomen, quia fortunatus fuit, iisque rebus, quæ ad Chæroneam *gestæ sunt*, contrarius: quare & auditorem præveniens statim subjicit, “ quos omnes (inquit) publicè
“ sepeliit

&c. Sect. 4. p. 22. quæque insuper Lectorem docui in Notâ ad verba τῇ μάχῃ, p. 110.

L. ult. Οὗς ἀπαίτας &c.] In codicibus Demosthenis locus hic paulo aliter legitur οὗς ἀπαίτας ὁμοίως ἢ πάλαι, ἢ αὐ-

τῆς ἀξιώσασα τιμῆς, ἔθαψεν. Ἀρχὴν &c. ubi pro ὁμοίως fortè legendum δημοσίως: hic enim Longinus dicit ἔθαψε δημοσία, & Plutarchus in libro ult. de gloriâ Atheniensium, ad hæc Demosthenis ver-

“ ἔθαψε δημοσίᾳ, φησὶν, ἡ πόλις, Αἰχίνῃ, ἔχῃ τῆς
“ κατορθώσαντας μόνους.”

Sect.
XVII.

Οὐκ ἄξιον δ' ὅτι τέτα τῷ τόπῳ ὠβριλιπῆν ἐν τι
τῷ ἡμῖν τεθεωρημένων, φίλτατε, (ἔσται ὃ πάνυ
σωτόμον)· ὅτι φύσει πως συμμαχεῖ τῷ ὕφει τὰς
σχήματα, καὶ πάλιν ἀντισυμμαχεῖται θαυμαστῶς ὑπὸ
αὐτῷ. Πῇ ὃ καὶ πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὑποπτόν ἐστιν
ἰδίως τὸ διὰ σχημάτων πανουργεῖν, καὶ πρὸςβάλλον
ὑπονοῖαν ἐνέδρας, ἐπιβλήης, ὠβριλογισμῶ· καὶ ταῦθ',
ὅταν ἢ πρὸς κριτῶν κύριον ὁ λόγος, (μάλιστα ὅτε
πρὸς τυράννους, βασιλέας, ἡγεμόνας ἐν ὑπερσχεῖ)
ἀγανακτεῖ καὶ δίδυς, εἰ, ὡς πάντες ἄφρων, ὑπὸ τεχνί-
τη ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται καὶ εἰς κατα-
φρόνησιν ἑαυτῷ λαμβάνων τὸ ὠβριλογισμόν, ἐνίοτε
μὲν ἀποθημεύεται τὸ σωόλον, καὶ ἐπικρατήσει ὃ τῷ
δυμῷ, πρὸς τὸ περὶ τῶν λόγων πάντως ἀντιδιατί-
θεται. διόπερ καὶ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ σχῆμα, ὅταν
αὐτὸ τῷτο διαλανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι. Τὸ τοίνυν
ὑφ' αὐτοῦ καὶ πάλιν τὸ ὅτι τῷ σχηματίζειν ὑπονοίας ἀ-
λέξημα καὶ θαυμαστὴ τις ἐπικρεία καθίσταται καὶ

πῶς

ba respiciens, inquit, ἀλλὰ
τέτα ἡ πόλις δημοσίαις τα-
φαῖς ἔθαψεν.

L. 5. Συμμαχεῖ] MSti Par.
Ambr. & Vat. 3. habent συμ-
μαχεῖται, Edit. verò prima
ἐμμαχεῖται; sed rectius συμ-
μαχεῖ ὀpponitur sequenti vo-
ci ἀντισυμμαχεῖ: & vocem

συμμαχεῖν usurpat Xenoph. in
Cyp. p. 7. Ed. Steph. & Thu-
cyd. l. 1. c. 39. Scripsit forsitan
Longinus συμμαχεῖ καὶ &c. au-
xilium ferunt etiam Sublimitati.

L. 12. Τὸ τεχνίτη ῥήτο-
ρος] Rhetor sive Orator vo-
catur τεχνίτης, qui artificio in
dicendo multum utitur.

L. 15.

“ sep
“ fel

No
præter
bis ob
pe, qu
ferunt
ab illa
nia pe
ciosa, i
fraudi
ex cuj
coram
mâ po
tim, si
re Fig
nem fa
omnin
quo mi
nit: qu
eam ip
mitas
quæ ex
mirabil

L. 15.
δυμῷ] I
tiano τὰ

“sepeliit civitas, Æschine, non eos solos, qui
“feliciter rem gesserint.”

Non autem decet hoc in loco, charissime, *Figuras & Sublimitatem sibi invicem auxilium ferre.*
prætermittere unum quoddam ex iis, quæ à nobis observata sunt, (erit verò brevissimum): *nempe*, quòd Figuræ naturâ quodammodo auxilium ferunt Sublimitati, rursusque mirificè accipiunt ab illâ. Sed ubi & quî *hoc fit*, exponam. Omnia per Figuras tractare, imprimis est res suspiciosa, & quæ adducit opinionem insidiarum, doli, fraudis: idque cum oratio habetur coram Iudice, ex cujus arbitrio causa pendet, (præsertim verò coram Tyrannis, Regibus, Imperatoribus summâ potestate utentibus); indignatur enim statim, si, velut puer insipiens, ab artifice Rhetore Figuris decipiatur: putansque ratiocinationem falsam esse contemptum sui, nonnunquam omnino efferus est, & si contineat iram, *tamen*, quo minus verbis persuadeatur, totum se opponit: quare & tunc Figura optima videtur, cum eam ipsam non appareat Figuram esse. Sublimitas igitur & Affectus contra suspicionem, quæ ex Figurarum usu veniat, remedium & admirabile quoddam auxilium est: & artificium *illud*

L. 15. Ἐπικρατήσῃ ὃ τῷ | MSti Par. Ambr. Vat. 3. & alius
δυμῷ] Ita, deleto illo Manu-
tiano τὰ ante τῷ, Editio pr. & | Tollii MStus.

πως παρὰ ληφθεῖσα ἢ τῷ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι
 καὶ μεγέθεσι τὸ λοιπὸν δέδυκε, καὶ πᾶσαν ὑποψίαν
 ἐκπέδωκεν. Ἰκανὸν δὲ τεκμήριον τὸ περιερημύον,
 “ μὰ τὸς ἐν Μαρεσσῶνι.” Τίνι γὰρ ἐπὶ αὐτῷ ὁ ῥήτωρ
 ἀπέκρυψε τὸ γῆμα; δῆλον, ὅτι πρὸ φωτὶ αὐτῷ
 σχεδὸν γὰρ, ὥστε καὶ τὰ μυθεῖα φέγγη ἐναφανίζεται
 πρὸ ἡλίου φαιαυγέμνη, ἔτω τὰ τῇ ῥητορικῇ σοφίσ-
 ματα ἔξαμαυροῖ φειχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος.
 Οὐ πόρρω δ’ ἴσως τέτε καὶ ἐπὶ τῇ ζωγραφίᾳ τι συμ-
 βαίνει· ἐπὶ γὰρ τῷ αὐτῷ κειμήλιον ἐπιπέδον παρὰ λλῆ-
 λων ἐν χρώμασι τῇ σκιάς τε καὶ τῷ φωτός, ὅμως
 περιπαύσῃ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι, καὶ ἐ μόνον ἐξο-
 χον, ἀλλὰ καὶ ἐγγυτέρω παρὰ πολὺ φαίνεται. Οὐκ ἐν
 καὶ τῇ λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη, ταῖς ψυχαῖς ἡ-
 μῶν ἐγγυτέρω κείμενα διὰ τε φυσικῶς τινα συλῆμαιαν
 καὶ διὰ λαμπρότητα, αἰεὶ τῇ γημάτων περιεμφανί-
 ζει, καὶ τῇ τέχνῳ αὐτῇ δὲ σκοιάζει καὶ οἷον ἐν κατα-
 καλύψει τηρεῖ.

Τί

L. 1. Παρὰ ληφθεῖσα ἢ τῷ.] Editio pr. & MSti Par. & Ambr. habent παρὰ ληφθεῖσαν τῷ, unde Tollius coniecit legendum esse παρὰ ληφθεῖσα ἢ τῷ &c. Schurzfl. verò παρὰ ληφθεῖσ’ ἀντὶ τῷ &c.

Ibid. Κάλλεσι] Tollius censuit legendum esse πλάθει : sed & alibi Noster vocem κάλλος solet conjungere cum voce μέγεθος, ut in Sect. 30. μέγεθος αἶμα, κάλλος : habes etiam in Sect. 20. τῇ ἰχθῶ, τῇ περὶ, τὸ κάλλος.

L. 2. Δέδυκε] Ita Edit. prima, & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. vulgò ὑποδέδυκε.

L. 4. Μὰ τὸς ἐν.] Edit. prima, & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. delent Manutianum istud & ante μὰ.

L. 9. Ἐπὶ τῇ ζωγραφίᾳ τι συμβαίνει] Sic Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. Manutiana vox τοῖς το post τι plane hic otiosa, imò non ferenda est, quia præcellerat & πρὶ ῶ ἴσως τέτε.

L. 10.

illud omnia vafre agendi *per Figuras*, cum adhibitum fuerit iis, quæ pulchra & Sublimia sunt, deinceps latuit, omnemque fuspicionem evitavit. Idoneum autem argumentum *hujus rei* est id quod antea citavimus, “ Juro per eos, “ qui in Marathone,” &c. Quomodo enim Rhetor hîc figuram celavit? manifestum est, quòd *hoc* ipsâ luce *fecit*: ferè enim, quemadmodum lumina debilia obscurantur undique Sole illustrata, ita Sublimitas ubique circumfusa abscondit Rhetoricæ artificia: Et non diversum fortè ab hoc quiddam in picturâ evenit: nam cum umbra & lux, coloribus depictæ, in eâdem tabellæ planitie parallelæ jaceant, tamen lux prius oculos ferit, neque solùm eminere, sed & multò propiùs esse videtur. Quare etiam Affectus & Sublimitates scriptorum, cum animis nostris jaceant propinquoires tum ob naturalem quandam cognationem tum ob *suum* splendorem, semper ante conspiciuntur quàm Figuræ, artificiumque istarum *Figurarum* obumbrant & quasi occultum asservant.

Quid

L. 10. Παρελλήλων] i. e. coloribus umbræ non altiùs in tabellâ, quàm lucis, insurgentibus.

L. 12. Καὶ ὁ μόνον ἔξοχον, ἀλλὰ καὶ] Verissima est conjectura Cl. Boivini, qui vulga-

tam istam vocem καὶ μόνον in καὶ ὁ μόνον vertit; non solùm quia sensus sic postulat, sed etiam quia post ἔξοχον in MSto Par. vox ἀλλὰ sequitur: & istud ἀλλὰ extat etiam in Edit. primâ & MStis El. Ambr. & Vat. 3.

λλεσι
ποφίαν
μυθόν,
ρήτωρ
αὐτῶν
ἰζεται
σοφίσ-
εδθ.
συμ-
αλλή-
ομω
ἔξο-
Οὐκὲν
καὶς ἡ-
ἀνέαν
μφαν-
κατα-

Ti

Edit. pri-
& Vat.

dit. pri-
& Vat.
istud

φίας τι
pr. &
3. Ma-
τι pla-
1 fereat
& πῶς

L. 10.

Señ.
XVIII.

Τί δ' ὁκνεῖνα φῶμιν, τὰς πόσεις τε καὶ ἐρωτήσεις;
ἀρα ἐκ αὐταῖς ἢ τῶν χρημάτων εἰδοποιίας ὄψαπο-
λὴ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα σωλίνειν τὰ λεγό-
μυα; “ Ἡ βέλεδε, εἰπέ μοι, περὶ ὧν ἄλλήλων
“ πωπῶνεσθαι, λέγεταί τι καινόν; τί γὰρ ἂν ᾔροιτο;
“ [τότῳ] καινότερον, ἢ Μακεδῶν ἀνὴρ καταπολε-
“ μῶν ἢ Ἑλλάδα; τέθνηκε Φίλιππος; ὃ μὰ
“ Δί, ἀλλ' ἀδενεῖ. τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γὰρ ἂν
“ ἕτος τι πάσῃ, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φίλιππον
“ ποιήσετε.” Καὶ πάλιν, “ Πλέωμιν ὅπῃ Μακε-
“ δονίαν, φησί· ποῦ δὲ προσορμυόμεθα; ἤρετό τις
“ δὴρῆσαι

L. 1. Τὰς πόσεις] Hujus-
modi Interrogationum exem-
plum nobile est in iis, quæ
Debora de matre Siseræ dixit,
quæque paulo ante ad pag. 58
in Notis citavi: Et Cicero in
Orat. pro Roscio Amerino hæc
ipsâ Figurâ pulcherrimè usus
est, cum dicit; *Quid ergo? au-*
dacissimus Ego ex omnibus? mi-
nimè: At tanto officiosior quàm
ceteri? ne istius quidem laudis ita
sum cupidus, ut aliis eam pra-
reptam velim. Nec tacenda vi-
dentur hoc in loco eâ, quæ in
Sancti Matthæi c. 11. per In-
terrogationem, sibi que ipsi Res-
pensionem dicit Christus, *Quid*
exiistis in desertum, ut videretis?
num arundinem ventis agitatam?
Sed quid exiistis, ut videretis?
hominem mollibus vestibus indu-
tum? ecce, ii, qui sic molliùs
vestiuntur, in adibus Regum sunt:
Sed quid exiistis, ut videretis?

num Prophetam? verè hoc vobis
dico, etiam hominem præstantio-
rem Prophetâ.

L. 4. “ Ἡ βέλεδε] Vide De-
mosthenis Philip. 1.

L. 5. Τί γὰρ ἂν ᾔροιτο τέτε
καινότερον, ἢ &c.] Vocem τί-
τε ejiciendam esse censeo, quia
sequitur ἢ post καινότερον, quæ
particula satis Comparativo res-
pondet: adde quod apud De-
mosthenem sic sine illo τέτε
legitur, ᾔροιτο καὶ ἂν τι καινό-
τερον, ἢ &c.

L. 6. Μακεδῶν ἀνὴρ κατα-
πολεμῶν ἢ Ἑλλάδα] Ita Edit.
prima & MSti Par. Ambr. &
Wat. 3. Manutius, opinor, vul-
gatam lectionem protulit, Μα-
κεδῶν ἀνὴρ Ἀθλωαῖος καταπο-
λεμῶν καὶ τὰ τῶν Ἑλλάνων διοι-
κῶν. ut hîc Longini verba De-
mosthenis verbis melius ac-
commodarentur: sed Longino
mos est (ut sæpius notavi)

Scripto-

Quid verò de illis dicemus, *nempe* de Interrogationibus & Percontationibus? annon his Figurarum conformationibus *idem ille Rhetor Demosthenes* laborat efficere ea, quæ dicit, multo magis actiuosa & magnifica? “ Num vultis (inquit), dic mihi, *quisquis es*, circùm cur-
“ sitantes alii alios percontari, Diciturne ali-
“ quid novi? Quid enim potest esse magis no-
“ vum quàm vir Macedo bello aggrediens Græ-
“ ciam? Mortuúsfne est Philippus? non per
“ Jovem, sed ægrotat: quid autem vestrâ in-
“ tereft? si enim moriatur ille, brevi vos a-
“ lium Philippum *vobis* facietis.” Et rursus
dicit, “ Navigemus in Macedoniam: sed quò
“ appellemus? roget aliquis: bellum ipsum
“ inveniet

De Inter-
rogationi-
bus & Per-
contationi-
bus.

Scriptorum veterum verba quàm brevissimè, ita tamen, ut nequid sensui desit, citare.

L. 8. Ἄν τις τί πάθῃ] i. e. si moriatur ille; sic enim veteres Græci scriptores loqui solent: exemplo sit illud initium Testamenti, quod Diog. Laërtius l. 5. 61. Philosopho Aristoteli tribuit, εἰάν τις πάθῃ &c. i. e. si moriar, tunc illa, quæ sequuntur, fieri volo: itemque illud Homeri in Iliad. ε. v. 274. ἔπειτα δὲ καὶ τί πάθῃμι postea verò vel moriar.

L. 11. Ἡρετό τις] Ita omnes MSti Longini, itaque Editiones Demosthenis: sed mihi,

fateor, parum placent hæc verba: videntur enim ei, de quo agit Longinus, aliquantulum adversari; de iis enim interrogationibus dicit, quas aliquis sibi facit; hæc vero apud Demosthenem non est Interrogatio sibi facta, si verum est illud ἥρετό τις: aut igitur verba sunt ex glossemate nata, utpote ex margine, ubi ad voces τοῖ δὴ προσομιμήμεθα explicandas posita erant, in textum recepta; aut ea lectio, quæ inter varias Demosthenis lectiones à Morellio collectas extat, admittenda est, sc. ἔρετό τις. Prior conjectura magis placet.

“δύρησαι τὰ σαδρα τῶν Φιλίππεω παραμάτων αὐ-
 “τὸς ὁ πόλεμος.” Ἦν δὲ, ἀπλῶς ῥηθέν, τὸ παρα-
 μα τῶ παντὶ καταδέεσθαι· νυνὶ δὲ τὸ ἐνθῆν καὶ
 οὐκ ὀρθοῦν τὴν πόλεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυ-
 τὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνδραπαύειν, ἢ μόνον ὑψηλότε-
 ρον ἐποίησε τῶ χηματισμῷ τὸ ῥηθέν, ἀλλὰ καὶ πι-
 στώτερον. Ἄγει γὰρ τὰ παθητικά τότε μάλλον,
 ὅταν αὐτὰ φαίνονται μὴ ὀπτηθῆναι αὐτὸς ὁ λέγων,
 ἀλλὰ ἡμῶν ὁ καιρὸς ἢ δ’ ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν, καὶ
 ἀποκρίσις μιμνῆται τῷ πάθῃ τὸ ὀπταῖον. Σχε-
 δὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑπὲρ ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παρεξιώντες
 ἐκ τῷ ὀπταῖον, πρὸς τὸ λεχθῆναι ἀναγωνίως καὶ
 ἀπ’ αὐτῆς ἀληθείας ἀνδραπαύουσιν· ἔτω τὸ χῆμα τὴν
 πόλεως καὶ ἀποκρίσεως, εἰς τὸ δοκεῖν ἕκαστον τῶν
 ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογίης κεκινήσασθαι καὶ λέγεσθαι, ὅτι
 ἀκροατικῶς ἀπάγον καὶ ὀπταῖον γίνεται. Ἐτι τοίνυν,
 (ἐν γὰρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ Ἡερδότηιον πεπι-
 στύται,) εἰ ἔτι * * * * *

* * *

L. 1. Εὐρήσει τὰ σαδρα
 &c.] Tacitus ad hunc Demof-
 thenis locum videtur respexisse,
 cum dicit in l. 2. Hist. *Aperiet
 & recludet contexta & tumef-
 centia victricum partium vulnera
 bellum ipsum.* Tollius.

L. 11. Ὡς οἱ] Est ex con-
 jecturâ Fabri, cum in MStis &
 Edit. vet. legitur ὅσον : vide
 prorsus similem (quod ad con-
 structionem attinet) locum in
 p. 128. l. 10. Eodem ferè modo
 errarunt Edit. in Plat. de Rep.

l. 1. ad initium, ἐπὶ τέτρω δὲ
 τὸ γῆρας ὑμῶν, ὅσων κακῶν
 σφίσι αἴτιον : ubi legendum est
 ὡς δὲ, ut alibi loquitur Plato,
 αὐτὸ δὲ αὐτὸ φασίλον, ὡς δὲ
 χαλεπὸν.

Ibid. Παροξύνοντες] Ita Edit.
 prima & MS. Par. cum vulgò
 legimus παροξύνοντες : παρο-
 ξύνει : videtur hic verbum neu-
 trum esse, & significare *exa-
 cuere se, vel invadere*, hunc e-
 nim posteriorem sensum vox
 habet apud Galenum, cum dicit,

τεταρ-

“ in
 “ lip
 dicer
 auter
 & Re
 cient
 Subli
 dibili
 vent,
 tor,
 Inter
 tum
 modu
 subit
 tè at
 Inter
 ei vi
 ta fu
 etian
 credi
 fi fic

τεταρ
 bres)
 εὐξύν
 L.
 γον]
 Vat. 2
 satis
 fenter
 ἀπὸ γ
 ticipi

"inveniet ea, quæ debilia sunt in rebus Philippi." Effet autem hæc res, si simpliciter diceretur, omnino abjectior *quàm decuit* : nunc autem concitata vis velocitasque Interrogationis & Responsionis, & ille sibi ipsi velut alteri *objicienti* occurrendi modus, Figuræ ope non solum Sublimius fecit id quod dictum est, sed & credibilius; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipse Orator, sed generare Occasio: ad se autem *directa* Interrogatio & *facta* Responsio imitatur Affectum ex occasione natum. Ferè enim, quemadmodum illi, qui ab aliis *quid* Interrogati sunt, subito se exacuentes, ei, quod dicitur, concitatè atque ex ipsâ veritate respondent; sic Figura Interrogationis & Responsionis auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata sunt, extempore concipi dicique, adducendo etiam fallit *eum*. Porro (nam hoc Herodoti creditum est unum esse ex maximè Sublimibus), si sic * * * * *

* * *

τεταρταῖοι ἢ τεῖταῖοι (sc. fe-
bres) μὲν ῥίγας τὴν ἰπὸν πα-
ροξύνουσι.

L. 15. Τὸν ἀκροατὴν ἀπά-
γον] Ita MSti Par. & Ambr. &
Vat. 2. li verò, qui non clarè
fatis viderint constructionem
sententiæ, legendum dederunt
ἀπάγει: illud ἀπάγον est par-
ticipium neutrius generis, το-

hæretque cum substantivo præ-
cedente χῆμα.

L. ult. Εἰ ἕτως ἢ * * * * *
πλοκα] Ita MS. Par. hic verò
est quartus magnus hiatus, de-
suntque duo folia, ut nos do-
cent MSti Par. & Ven. istud
verò πλοκα (ut opinor) in
ἀπλοκα, quod edidit Manutius,
mutandum est; & γοχ ἀπλοκα
signifi-

* * * * * ea, quæ dicun- *De Dissolutis.*
 tur, non ligata proveniunt, & quasi profundun-
 tur, ferè prævenientia etiam ipsum dicentem :
 " Et confligentes clypeos (dicit Xenophon) im-
 " pellebantur, pugnabant, cædebant, morie-
 " bantur : " Et illa Eurylochi *apud Homerum.*

*Ivimus, ut jussisti, per sylvas, inclyte Ulysse,
 Vidimus in vallibus extructas ædes pulchras.*

Hæc enim, ab se invicem abscissa & nihilomi-
 nus accelerata, exhibent repræsentationem effi-
 caciæ *cujusdam* eodem tempore & nonnihil im-
 pedientis *cursum orationis*, & tamen ordinantis.
 Talia Poëta ille protulit per Dissoluta.

Summopere autem Figurarum quoque in u- *De figura- rum Coa- cervatione.*
 num Coacervatio solet commovere : quando duæ
 vel

omnium MStorum, quibus res-
 pondent Homeri exemplaria :
 vulgata lectio Κίρκης procul-
 dubio vitiosa est (ut ait Faber),
 quippe in illâ apud Homerum
 narratione Eurylochus testatur
 ignorâsse se, cujusnam ædes il-
 læ essent.

"Ενθα δὲ τις μέσαν ἰσθὺν ἐποι-
 χομένη λίγ' αἶεσεν,
 Ἡ θεὸς, ἢ ἐ γυνή.

Odyss. x. v. 254.

L. II. Σωδισοικέσης] Fa-
 ber legit σωδισοικέσης *impellen-*
tis, urgentis : citatque illud Lon-

gini Sect. 21. τὸ πάλαι τὸ σω-
 δισοικέσων, cui addere po-
 tuisset illud, quod occurrit in
 Sect. 43. ἀν μὴ σφόδρα ὑπὸ
 τινος ἀνάγκης σωδισοικέμεθα :
 quod si vulgatæ lectioni hærea-
 mus, vox σωδισοικέσης reddi
 potest *simul ordinantis*, i. e. rec-
 to ordine procedere facientis :
 & satis contraria erit præce-
 denti ἐμποδίζέσης *impedientis*.

L. ult. Κατὰ συμμοείας]

Ita Editio pr. & MSti Par. El.
 & Ambr. cum vulgò legatur
 συμμοείαν. Per vocem συμ-
 μοεία intelligenda est vel mu-
 nerum

ἀνακισινάμματα, ἀλλήλοις ἐξενίζη ἢ ἰχθὺς, ἢ περὶ
 τὸ κάλλος. Ὅποια καὶ τὰ εἰς τὴν Μειδίαν, ταῖς
 ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα,
 τὰ ἀσυνώδετα. “ Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσεν ὁ τύ-
 “ των, ὃν ὁ παρθὼν ἔνια ἐδ’ ἂν ἀπαλγεῖλαι δυνά-
 “ το ἐτέρω, τῷ χήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ.”
 Εἰς, ἵνα μὴ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὁ λόγος ἰὼν γῆ, (ὅ-
 γασε γὰρ τὸ ἡρεμὲν, ὅν ἀταξία ἢ τὸ πάθος, ἐπεὶ
 φορὰ ψυχῆς καὶ συσκίνησις ἔστιν), οὕτως ἐπ’ ἄλλα με-
 δήλατο ἀσυνώδετα, καὶ ἐπαναφορὰς, “ τῷ χήματι,¹³
 “ τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν
 “ ὡς ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοισι, ὅταν ἐπὶ κόρῃς.”
 Οὕτως

nerum societas (ut Suidæ placet), vel Decuria munera ob-
 euntium: nam ex decem tri-
 bus Athenis delecti erant
 mille ducenti homines ditio-
 res, qui conferrent pecunias,
 quotiescunque Respublica ege-
 ret; distributi autem erant in
 viginti classes, (in singulas sexa-
 ginta), vocabantque Athenien-
 ses *συμμοεῖαν* sexaginta illos:
 Ex his omnibus locupletissimi
 treceni eligeantur, qui impri-
 mis pecuniam conferrent præ
 aliis. Hæc sunt, quæ ex Ul-
 piano ad Demosthenis Olynth.
 1. & ex Harpocrate colligit
 Stephanus.

L. 1. *Ἐξενίζη*] Vox *ἐξενος*
 significat *symbola*, sive (ut eam
 Cicero vocat) *collecta*; i. e. id
 quod à convivis ad sumptus
 cœnæ tolerandos colligitur;

unde *ἐξενίζεν* est *symbolam*
dare, vel conferre: pulchrâ igitur
 hic Figurâ utitur Longinus.
 Sublimi (inquit) modo audito-
 res afficiuntur, cum duæ vel
 tres Figuræ, tanquam convivæ,
 in unum coeant, & sibi invi-
 cem robur, persuadendi vim
 pulchritudinemque, quasi sym-
 bolam ex unaquâque exactam
 dent. Significat etiam vox *ἐξενί-
 ζεν symbolam petere vel exige-
 re*: quo in sensu vocis Dioge-
 nes ille Cynicus (ut tradit Læc-
 tius) lusit; nam cum ab illo
 quidam in convivio symbolam
 exegit, ille eam noluit dare,
 sed illum versum Homeri in
 Iliad. π. v. 83. Ed. Barn.

Τὰς ἄλλας ἐνδείξ’, ὅτ’ ὁ δ’ ἐκ-
 τορὸς ἰχθὺς χαίρει,

Paululum immutando ad suam
 rem

vel tres, quasi per munus societatem com-
mixtæ, sibi invicem robur, suadellam, pulchri-
tudinem conferunt. Qualia sunt & illa in Mi-
diam Dissoluta, permixta simul cum Repetitio-
nibus & cum *eo quod vocant*, sub oculos Sub-
jectio. “ Multa enim possit facere is, qui *ali-*
“ *quem* verberat, (ex quibus nonnulla ille, qui
“ patitur, ne referre quidem alii potest) gestu,
“ vultu, voce.” Deinde, ut oratio non in iis-
dem rebus incedere perseveret, (in perseveran-
tiâ enim est quies, in ordinis verò defectu ineft
Affectus, quoniam impetus animi & commotio
est), statim ad alia transfiliit Dissoluta, & ad *alias*
Repetitiones, “ Gestu, vultu, voce; quum ut
“ insultans, quum ut inimicus, quum pugno,
“ cum

rem sic accommodavit,

Τὸς ἄλλους ἐρεῖν, ἅπὸ δ' ἑκ-
τοῦτος ἔχειο χεῖρας.

Ibid. Τὼ περὶ Vide quæ
dicturus sum Sect. 39. in Notâ
ad voces περὶ καὶ ἡδονῆς.

L. 2. Τὰ εἰς τὸν Μειδίαν] Ea, quæ sequuntur, sunt De-
mosthenis verba in Orat. con-
tra Midiam p. 337. Edit. Paris.
Ad quam (ut bene notavit Tol-
lius) respexit Quintil. Inst. Or.
l. 6. c. 1. *Plurimum tamen affert*
atrociæ modus; si graviter, si
contumeliôsè: ut Demosthenes ex
parte percussî corporis, ex vultu
ferientis, ex habitu invidiam Mi-
diæ quarit.

L. 7. Ἐν δ' ὅσῃ] Ita Edit.
prima & MSti Par. El. Ambr.
& Vat. 3. & δ' ὅσῃ significat
constantia, perseverantia, ut mo-
nuit Stephanus in suo Thesau-
ro: hanc autem veram esse
lectionem vox præcedens εἴ
satis docet: Manutius habet ἐν
τῷ δ' ὅσῃ.

L. 10. Τῷ γήματι, πρὸς βλεῖ-
ματι, τῇ φωνῇ] Has voces in
textum induxi auctoritate Edit.
primæ & MStorum Par. Ambr.
& Vat. duorum.

L. 12. Ὅταν ἐπὶ κόρη] Editio pr. & MSti Par. Ambr.
& Vat. duo habent ὅταν ὡς
δ' ὅλον: sed verba ὡς δ' ὅλον ex
glossemate nata esse arbitror,
ut

Οὐδὲν ἄλλο δια τῶν ὁ ρήτωρ, ἢ ὅπερ ὁ τύπῳ, ἐργάζεται· ἢ διάνοιαν τῆς δικαῶν τῇ ἐπαλήλῳ πλήττει φορᾶ. Εἴτ' ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταγίδες, ἄλλῳ ποιήμῳ ἐμβολῶν, “ὅταν κονδύ-
 “λοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, φησὶ ταῦτα κινεῖ, ταῦτα
 “ἐξίγησιν ἀνθρώπους ἀήδεις ὄντας τῷ περπηλακί-
 “ζῶνς ἑδῆς, ταῦτα ἀπαγγέλλων, δυνάτω τὸ δε-
 “νὸν πρᾶτῃσαι.” Οὐκ ἔν τῳ μὲν φύσιν τῆς ἐπα-
 ναφορῶν καὶ ἀσωδέτων πάντῃ φυλάττει τῇ συνεχεῖ
 μεταβολῇ· ἔτι αὐτῇ καὶ ἡ τάξις ἀτακτοῦ, καὶ ἐμ-
 παλιν ἡ ἀταξία ποιοῦν πελαμβάνει τάξιν.

Secl. XXI. Φέρε ἔν περὶ τὴν στωδέσμεν, εἰ δέλοισ, ὡς
 ποιῶσιν οἱ Ἰσοκράτειοι, “Καὶ μὲν ἐδὲ τῷτο χρῆ
 “πρᾶξιπῆν, ὡς πολλὰ ἀν ποιήσκειν ὁ τύπῳ,—
 “πρῶτον μὲν τῷ γήματι, εἶτα τῷ βλέμματι,
 “εἶτα γε μὲν αὐτῇ τῇ φωνῇ” καὶ εἴση, καὶ τὸ ἐξῆς
 ἔτι πρᾶξιπῆν, ὡς τῷ πᾶσι τὸ στωδεδιωμῆτον
 καὶ ἀποτραχυομῆτον, εἰάν τοῖς στωδέσμοις ἐξομαλί-
 σης εἰς λειότητα, ἀκεντρίον τε περσιπῆν, καὶ οὐδὲν
 ἑσβεσαι.

ut quæ ad explicandam vim
 vocum κονδύλοις & ἐπὶ κόρρης
 olim in margine apposita e-
 rant: pugno enim in malâ
 percuti, servile ritè putaba-
 tur. Apud Demosthenem le-
 gitur ἐπὶ κόρρης, & ita paulo
 post apud Longinum, ut in pro-
 xime ferè sequenti Emendatio-
 ne poteris videre.

L. 2. Τῇ ἐπαλήλῳ πλήτ-
 τει φορᾶ] Ita Robort. & MSti

Par. & El. pro quo Manutius
 edidit ἐπαλήλῳ πλήττει,
 quod Faber vertit in ἐπαλή-
 λῳ πλήττων: sed poteris, Lec-
 tor, ex meâ versione Latīnâ
 satis scire eam, quam protuli
 lectionem, genuinam esse.

L. 4. “ὅταν κονδύλοις, ὅταν
 ἐπὶ κόρρης, φησὶ] Hæ voces,
 quæ absunt à Manutii Editio-
 ne, reperiuntur in Edit. primâ
 & MStis Par. Ambr. & Var.
 duobus,

“ cur
 tor, q
 repeti
 larum
 gressio
 “ (in
 “ piu
 “ mo
 “ eor
 Repet
 variat
 confu
 tum c

Ag
 ciunt
 “ opo
 “ qui
 “ de
 ties (
 quod
 rum,
 leo c

duobus,
 sistere
 L. 8
 Sensus
 rum va
 reant i
 soluta;

"cum in malam." Nihil aliud hic efficit Rhetor, quàm is qui verberat: sc. mentes iudicum repetito impetu percutit. Deinde hinc, procellarum instar, rursus aliam *judicibus* faciens aggressionem, "quum pugno, cum in malam" (inquit): hæc perturbant, hæc extra se rapiunt homines non assuetos injurias pati: nemo est, qui hæc referens potest acerbiter eorum ob oculos ponere." Ergo naturam Repetitionum & Dissolutorum ubique perpetuâ variatione custodit: sic apud illum etiam ordo confusum quid, rursusque ordinis defectus certum quendam in se continet ordinem.

Age igitur, adde *his* copulas, si vis, ut faciunt Isocratis imitatores, "Et ne hoc quidem oportet omittere, quòd multa possit facere is qui verberat &c. primum quidem gestu, dein de vultu, postremò autem ipsâ voce," & senties (sic in iis, quæ sequuntur, addendo) id, quod Affectus in se habet concitatum & asperum, si copulis ita complanes ut læve sit, aculeo carens subsidere, & statim extinguì. Ut enim

duobus, quorum auctoritati resistere non ausus sum.

L. 8. Τὴν μὲν φύσιν &c.] Sensus est: perpetuâ Figurarum varietate cavet, ne appareant istæ Repetitiones & Dissoluta; quæ, si appareant, ejus

naturæ sunt, ut orationi ob sint: vox *φυλάσσειν* significat ita *custodire*, ut nequid alicui mali inde accadat.

L. 10. Ἀτακτον] Tollius maluit legere *ἀτακτον τι*.

L. 7.

ἔσβια. Ὡς περ γὰρ, εἴ τις συωδήσῃσι τῶν θεῶν
τὰ σώματα, καὶ φορὰν αὐτῶν ἀφῆρηται, ἔτι καὶ τὸ
πᾶν. Ὡς περ τῶν συωδέσμων καὶ τῶν ἄλλων περι-
κῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ. τὴν γὰρ ἐλδοθερίαν
ἀπολύει τῷ δρόμῳ, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ ὀργάνου τινὸς ἀφί-
κειται.

Sect.
XXII.

Τῆς δὲ αὐτῆς ιδέας καὶ τὰ ὑπερβατὰ θετέον· ἐστὶ
δὲ λέξεων, καὶ νοήσεων ἐκ τῆς κατὰ ἀκολουθίαν κεκινη-
μένη τάξις, καὶ οἷον ἐκ χαρακτῆρος ἐναγωνίης πᾶσι
ἀληθεύεται. Ὡς γὰρ οἱ τῶν ὄντων ὀργιζόμενοι, καὶ φο-
βούμενοι, καὶ ἀγανακτεῖντες, καὶ ὑπὸ ζήλοτυπίας, καὶ ὑπὸ
ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναρτίηματα πᾶσι, καὶ
ἐν αὐτῷ εἶναι τις ὁπόσα διώκειτο) ἐκαστος ἐκπαί-
τοντες, ἄλλα περιτέμνουν πολλαῖς ἐπὶ ἄλλα με-
ταπηδῶσι, μέσα τινὰ παρεμβάλλοντες ἀλόγως, εἴτε
αὐτοὶ ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλεῖντες, καὶ πάντῃ πρὸς
τὴν ἀγωνίαν, ὡς ὑπὸ ἀσάτου πνέουσιν, τῇδε κα-
κίσει ἀλγιστέρως ἀντισπώμενοι τὰς λέξεις, τὰς νοή-
σεις, καὶ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν εἰρημίας πάντοτε πρὸς μωρίας
περὶ ἐναλλάττειν τὰς λέξεις· ἔτι καὶ τοῖς ἀρχαίοις
συγγεφεῦσι διὰ τῶν ὑπερβατῶν καὶ μίμησις ἐπὶ τὰ
κατὰ φύσιν.

L. 7. Τῆς δὲ αὐτῆς ιδέας]
i. e. Hyperbata eodem modo,
quo suprà dictæ Figuræ, gran-
dem & elatam Orationem effi-
ciunt.

L. 10. Ὡς γὰρ οἱ τῶν ὄντων &c.]
Longinus hîc in naturâ Hyper-
bati explicandâ, rursusque ad

finem hujus Sectionis, Hyper-
bato, sive (ut verius loquar)
confuso quodam & prolixiore
ambitu sententiæ usus est: ca-
sûne verò hoc fecerit, an con-
silio, incertus sum; quanquam
Fabro hoc videtur artificium
quoddam esse auctoris, dictio-
nem

enim
abst
copi
natu
Affe
ques

S
spec
vel
mut
tûs
vel
diâ
niti
test
tes
con
ma
imp
tâ
sen
plu
scri

nem
danti
L.
τοῦ
illud

enim, si quis colligaverit corpora currentium, abstulit impetum eorum; sic etiam Affectus à copulis aliisque additamentis impeditus indignatur; prohibet enim, quominus liberè currat *Affectus*, & velut è machinâ quâdam contorqueatur.

Statuendum est verò Hyperbata ejusdem esse *De Hyperbatis.* speciei: sunt autem *Hyperbata* ordo verborum vel sensuum ex eo, quo naturâ res se sequuntur, mutatus, certissimusque velut character Affectûs actuosi. Ut enim illi, qui reverà irascuntur, vel timent, vel indignantur, vel qui præ invidiâ aliove quodam *affectu* (multi enim & infiniti sunt affectus, & eorum numerum nemo potest recensere) ubique incursantes, alia proponentes sæpe ad alia transfiliunt, quædam in medio contra rationem ponentes; deinde rursus ad prima quasi circulo revertentes, & omnino animi impetu (velut vento instabili) huc & illuc subitâ mutatione in alium *locum* trahentes verba & sensus, ordinem ex naturali serie omnimodè in plurimos flexus immutant: Sic apud optimos scriptores vi Hyperbatorum imitatio eos ducit ad

nem suam materiæ accommodantis.

L. 13. Ἐκείνους ὁδοῦντας τοὺς λόγους] i. e. qui nunc hoc, nunc illud incipiunt dicere: qui mo-

dò in unam partem, modò in alteram dicturi feruntur: sequentia verba harum vocum sensum benè explicant.

DIONYSII LONGINI

τὸ φύσεως ἔργα φέρεται· (τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειται, ἢνίκ' αὖ φύσις ἐστὶ δοκῇ, ἢ δ' αὖ φύσις ὀπιτυχήῃ, ὅταν λανθάνουσιν ὡς ἐκείνη τῷ τέχνῳ). ὥστε λέγει ὁ Φωκαδὺς Διονύσιος ὡς πρὸς Ἡροδότῳ, “ Ἐπὶ ξυρῶν
 “ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα, ἄνδρες
 “ Ἰωνες, ἐστὶ ἐλδοθέρις, ἢ δέλοισι, καὶ τέτοις ὡς δε-
 “ πέτησι. Νυνὶ ὦν, ὑμεῖς ἦν μὲν βέληδε ταλαι-
 “ πωρίας ἐνδέκεσσι, τὸ πρᾶγμα μὲν πόντος ὑμῖν
 “ ἔσται.”

L. 3. Λανθάνουσιν] Ita MS. Par. pro vulgato λανθάνουσα; & rectè quidem: nam Ars, non Natura, ea est, quæ debeat latere.

Ibid. ὡς πρὸς λέγει ὁ Φωκαδὺς &c.] Vide Herodoti l. 6. c. 11. ubi hunc Dionysium Phocænsē inducit loquentem: Gravis & ardua res agebatur, tempus breve ad deliberandum fuit; quibus de causis Hyperbaton hoc non solum ferendum est, sed & laudandum, quia naturale est iis, qui in maximis periculis versantur: Duo in illo ornamenta Sublimitatem facientia notavit Longinus; sc. mutationem ordinis tum Verborum, tum Sensuum: Verborum ordinis mutatio in eo est, quod voces ἄνδρες Ἰωνες in initio sententiæ poni usitato scribendi more debuerant: Sensuum est ordo mutatus, quia vulgò dicimus laborem ab aliquo capiendum esse, postea verò rationem huius reddimus: hic verò lones pri-

mum docentur, quam ob causam ab iis labor suscipiendus sit; deinde monentur, ut labores suscipiant. Interim his, quæ Longinus notavit, addendum cenfeo, quod Herodotus etiam consultò videtur mutasse personas: cum enim dixerit ἡμῖν in primâ Orationis parte, ejus vice usurpavit ὑμεῖς & ὑμῖν in sequentibus; ut mutatio hæc personarum esset indicium animi potiùs festinantis loqui, quàm curantis, quo modo loqueretur: Inter Hyperbata etiam Sublimia numerandum est illud Virg. Æn. l. 2. v. 348.

--- Moriamur, & in media arma ruamus.

& illud Æn. l. 9. v. 427.

Me, me, adsum qui feci, in me convertite ferrum:

ubi ex naturali ordine in alium (quale perturbatis animis accidere solet) locum verba remonentur.

L. 4.

ad ea, quæ sunt Naturæ opera; (tunc enim Ars perfecta est, cum videatur esse Natura; è contrario verò Natura *tunc* voti compos est, cum latentem in se Artem contineat): ut dicit apud Herodotum Dionysius Phocaënsis. “ In acie
“ enim novaculæ res sunt nobis, Iones, ut li-
“ beri simus, aut servi, iique quasi fugitivi.
“ Nunc igitur, vos si quidem velitis labores
“ fuscipere, in præsens vobis labor erit; sed
“ poteritis

L. 4. Ἐπὶ ξυρῷ ὃ ἀκμῆς] Huic proverbiali dicto respon-
det id quod Livius dicit, *Jam*
enim sub ictu telii erant, & un-
dique instabant hostes. Schurzfl.

Ibid. Ἐπὶ ξυρῷ ὃ ἀκμῆς
ἔχεται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα] Editio prima & MSti habent
ἀκμῆς sine præeunte ἔ, quo-
modo Homerus, à quo hæc
phrasis profecta est, loquitur:
porrò omnes MSti Editiones-
que habent ἡμῖν, si excipias
Manutianam, quæ habet ὑμῖν:
Portus & Petra, qui secuti sunt
Editionem Manutii, ediderunt
ἡμῖν, arbitantes ὑμῖν ex er-
rore natum esse: sed Tollius
tandem vocem ὑμῖν recipien-
dam esse censuit, quia mox se-
quitur Νῦν ὦν ὑμεῖς: sed ra-
tio hæc non sufficit; mutatio
scilicet personarum affectui lo-
quentis aptior est, ut dixi in
Notâ præcedente: adde quodd
paulò infrâ hæc verba sic re-
petuntur ἐπὶ ξυρῷ ἀκμῆς ἔχε-
ται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα: ubi

omnes MSti & Editiones vet-
(imò Manutii ipsius) habent
ἡμῖν.

L. 6. εἶναι ἐλδόμενος, ἢ
δέλοις, καὶ τέτοις ὡς δεαπέ-
τησι] Hæc est lectio Edit. pri-
mæ & MStorum Par. & Vat.
duorum, in quibus omnibus ἢ
deest ante ἐ, & litera ι ad fi-
nem trium dativorum non oc-
currit.

L. 7. Νῦν ὦν, ὑμεῖς] MSti
Par. Ambr. & Vat. duo habent
ἡμεῖς: quod non probo, quia
sequitur ἦν ᾧ βέλῃσθε, & quia
Editio pr. legit ὑμεῖς.

Ibid. Ταλαιπωρίας ἐνδέχου-
σαι] Ita Manutius, quem cæ-
teri Editores secuti sunt: sed
MS. Vat. 2. habet ταλαι πω-
ρίας ἐνδέχουσαι, MSti Par. & Vat. 3.
ταλαιπωρίας ἐνδέχουσαι, Edi-
tio verò prima ταλαιπωρίας
ἐνέχουσαι: si vox ταλαιπωρίας
sana est, certè ἐνέχουσαι potius
quàm ἐνδέχουσαι recipienda est:
ἐνδέχομαι enim nusquam regit
casum dativum: sed ἐνέχουσαι
K 2 ἀπείρητοι

“ ἔταψ’ οἱοί τε ὃ ἔσεαι ὑπερβαλέως τῶν πολεμίων.”
 Ἐνταῦθ’ ἦν τὸ κτ’ τάξιν. “ ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν
 “ καί τις ἔστιν ὑμῖν πόντος ὑπερέχωντα ὅπῃ ξυρῆ ὃ
 “ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα.” Ὁ δὲ τὸ μὲν,
 “ ἄνδρες Ἴωνες,” ὑπερέβασεν· περιεέβαλε γὰρ
 εὐθὺς ἀπὸ τῆς φόβου, ὡς μὴδ’ ἀρχὴν φθάνων πρὸς
 τὸ ἐφεστῶς δέου· προσαγορεύσαι τῶν ἀκρόντας· ἔπει-
 τα δὲ ἢ τῇ νοημάτων ἀπέστρεψε τάξιν· πρὸ γὰρ τῆς
 φήσας, ὅτι αὐτὸς δεῖ πονεῖν, (τὸτο γὰρ ἔστιν ὁ πα-
 ρακελεύεται), ἔμπερσεν ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, δι’ ἣν¹⁰
 πονεῖν δεῖ, “ ὅπῃ ξυρῆ ἀκμῆς, φήσας, ἔχεται ἡμῖν
 “ τὰ πρᾶγματα”· ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λε-
 γειν, ἀλλ’ ἡναγκασμένα. Ἐτι δὲ μᾶλλον ὁ Θεκυ-
 δίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἡνωμένα καὶ ἀδιασπῆκτα ὁ-
 μως ταῖς ὑπερβάσειν ἀπ’ ἀλλήλων ἄγειν δεινότερα¹⁵
 τούτων. Ὁ δὲ Δημοθένης ἐχ’ ἔτος μὲν αὐθάδης, ὡς περ
 ἔτ’ οὖν, πάντων δ’ ἐν τῇ γῆ τῷ κατακορέσσει²⁰
 καὶ

ὑπερείσσει occurrit apud Herodot.
 & ἐνέχει τῇ ἀνάσσει apud
 Lucianum : poterit igitur ἐνέ-
 χεις ταλαιπωρίας significare
 implicari laboribus, idemque esse
 quod Longinus paulò infra vo-
 cat ἐπιδύχεις πόντος.

L. 1. Ὑπερβαλέως τῶν πο-
 λεμίων] Ita Editio pr. & MSti
 Par. Ambr. duoque Vat. pro
 vulgato ὑπερβαλλόμενοι τῶν ἐν-
 αλίων, ἢ ἐλδόμενοι, quod non
 nisi unius MSti, quo usus est
 Manutius, auctoritate nititur;
 vel quod (ut opinor) Manu-
 tius ex conjecturā impressit, ut

hæc apud Longinum verba con-
 venirent cum iis, quæ prius se
 ferunt Herodoti Exemplaria.

L. 5. Περιεέβαλε γὰρ εὐ-
 θὺς ἀπὸ τῆς φόβου, ὡς μὴδ’ ἀρ-
 χὴν φθάνων πρὸς &c.] Manu-
 tius edidit περιεέβαλεν γὰρ εὐ-
 θὺς ἀπὸ τῆς φόβου φθάνων, ὡς
 μὴδ’ ἀρχὴν πρὸς &c. Sed
 hæc, quam sequor, lectio MSto-
 rum auctoritate se tuetur : MSti
 enim Par. & Vat. 2. habent
 περιεέβαλεν γὰρ ἐν εὐθὺς ἀπὸ
 τῆς φόβου, ὡς μὴδ’ ἀρχὴν φθάνων :
 quibus consentiunt MSti Ambr.
 & Vat. 3. nisi quod hic habet
 περιεέ-

“
 “
 “
 ex
 tur
 nin
 ner
 fuu
 ter
 hor
 bor
 “
 me
 pre
 in
 div
 tor
 cre

περ
 βαλ
 El.
 Vat
 ἀρχ
 gine
 voc
 neg
 no,
 φθ
 poss
 allos
 tum

“ poteritis hostes superare.” Ordo hîc erat.
 “ O Iones, nunc tempus est laborum vobis sus-
 “ cipiendorum ; in acie enim novaculæ res
 “ sunt nobis :” Ille autem hoc, “ O Iones,”
ex suo loco in alium transtulit : initium igitur
 fecit statim metu incutiendo, ut qui omni-
 nino non compellârit auditores propter immi-
 nentem timorem : deinde etiam ordinem sen-
 suum evertit ; antea enim, quàm dicit oportere
 eos laborare (hoc enim est id ad quod *eos*
 hortatur), coràm reddit rationem, ob quam la-
 borare necesse est, dicens, “ in acie novaculæ
 “ res nobis sunt :” ita ut videatur dicere non
 meditata, sed ea, quæ ipsa rerum necessitas ex-
 pressit. Præterea Thucydides peritissimus est
 in iis, quæ omnino unita sunt naturâ & non
 divisibilia, tamen à se divellendis vi Hyperba-
 torum : Demosthenes autem non adeò nimis
 creber est ac ille : omnium verò in hoc genere
 Figu-

περσεύεσθαι, ille verò περσεύε-
 σθαι : Editio autem pr. & MS.
 El. cætera fere MStis Par. &
 Vat. 2. convenientes, habent
 ἀρχῶν, MS. verò El. in mar-
 gine γέν. Notum est doctis
 vocem ἀρχῶν cum particulâ
 negativâ significare *non omni-*
no, vocesque ἢ φθάνων vel μὴ
 φθάνων *προσαγορεύσαι* reddi
 posse *non allocutus*, vel *non prius*
allocutus : vide Steph. Thesau-
 rum ad verba ἀρχῇ & φθάνω.

L. 16. Οὐχ ἕτως μὲν αὐθά-
 δης] Vox αὐθάδης derivatur
 ab αὐτῷ & ἀδῆν, & significat
 propriè *sibi placens*, vel, ut eam
 hîc verti, *nimis creber* ; qui e-
 nim crebrius, quàm par est, eâ-
 dem Figurâ utitur, satis ostendit
 se sibi eâ utentem placere.

L. ult. Κατακορέστος] Vox
 κατακορές hîc videtur signifi-
 care eum, qui satis, nec tamen
 plus quàm satis, habet.

ἡ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐκ τῆ ὑπερβιάζεν ἡ ἔτι νῆ
 Δία τὸ ὅξ ὑπογύβει λέγειν συμεμφαίνων, ἡ πρὸς τέ-
 τοις εἰς τὴ κίνδυνον τῆς μακρῶν ὑπερβατῆς τῆς ἀκ-
 οῦσας συμεπιπώμεθα. Πολλάκις γὰρ τὴ νῆν, ὃν ὥρ-
 μησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, ἡ μεταξὺ (ὡς εἰς ἀλ-
 λόφυλον ἡ ἀπειοικῆσαν τάξιν) ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις δια-
 μέσας ἡ ἐξωθεν ποθεν ἐπεισχυκλῶν, εἰς φόβον ἐμ-
 βαλὼν τὸν ἀκρατῆν, ὡς ὅτι παντὶ ἐλεῖ τῆ λόγῃ
 διακρίσει, ἡ σωμαποκινδυνώειν ὑπὸ ἀγωνίας τῇ
 λέγοντι σωμανασκάσας, εἴτα ὡραλόγως διὰ μακρῶν¹⁰
 τὸ πάλαι ζητέμενον δικάεως ὅτι τέλει περ πρὸς α-
 ποδῆς, αὐτῇ τῇ χ' τὰς ὑπερβάσεις ὡραλόγως ἡ ἀκ-
 ροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει. Φειδῶ δ' ἡ τῆς
 ὡραδείματων ἔξω διὰ τὸ πλεονάζει.

Seft.
XXIII.

Τὰ γε μὴ Πολύπλωτα λεγόμενα, Ἀθροισμοί,¹⁵
 ἡ Ἀντιμεταβολαί, ἡ Κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικά,
 ὡς

L. 15. Πολύπλωτα] Longi-
 nus nullum huius Figuræ exem-
 plum profert: sed hoc ex ora-
 tione Cic. pro Cælio peti po-
 test, ubi dicit, *Argumentis age-
 mus, signis omni luce clarioribus
 crimina resellemus: res cum re,
 causa cum causâ, ratio cum ra-
 tione pugnabit: cui addi potest
 illud Virgilii Æn. l. 10. v. 361.*

-----Hæret pede pes, densusque
 viro vir.

Ibid. Ἀθροισμοί] Hæc Fi-
 gurâ Orator utitur, cum vice
 rei totius omnes ejus species

enumerat: cujus exemplum ha-
 bes in Or. Ciceronis pro Mar-
 cello, *Nihil ex istâ laude Cen-
 turio, nihil ex istâ laude Cen-
 turio, nihil Praefectus, nihil Co-
 hors, nihil Turma decerpit: Si
 dixisset Cicero nihil ex istâ lau-
 de milites decerpunt, hoc satis
 esset ad ejus mentem, non ad
 Oratoris vim exprimendam.*
 Vide etiam quæ Quintil. de
 Inst. Or. l. 8. c. 4. dicit de
*Congerie verborum ac sententia-
 rum idem significantium.*

L. 16. Ἀντιμεταβολαί] Ex-
 emplum huius Figuræ profert
 Quintil. Instit. Or. l. 9. c. 2.
 ex

Figuræ
 que
 me
 cis t
 trah
 gior
 pen
 inter
 diffi
 arce
 tum
 eum
 cent
 quoc
 perd
 ricu
 omi
 nem

II
 var

ex or
 Rosc
 sex ej
 deatu
 tum
 deatu
 dat.
 MSto
 Amb
 quib
 l. 9.

Figurarum abundantissimus ad satietatem usque: & speciem multæ vehementiæ atque etiam mehercule extempore dicendi, verba ex suis locis transferendo, præ se fert; secumque prætereà trahit auditores in periculum, quod ex longioribus Hyperbatis *oritur*. Sæpe enim suspensâ sententiâ, quam inchoaverat dicere; & interim (tanquam in ordinem alieni generis & dissimilem) alia aliis in medio & extrinsecus *arcessita* ingerens; incutiens item auditori metum, ac si oratio omnino aberrâisset; cogensque *eum* præ sollicitudine simul periclitari cum dicente; deinde inopinatò longo post tempore id, quod jam diu desiderabatur, feliciter ad finem perducens, multo magis *eum* audaci illâ & periculosâ utendi Hyperbatis viâ percellit. Sed omittantur exempla propter *eorum* multitudinem.

Illa quidem, quæ appellantur Polyp tota, *sive* De M. tatione Numerorum.
variè *desinentia*, Coacervationes, & Commutationes

ex oratione Ciceronis pro Sex. Roscio: Etenim, cum sit artifex ejusmodi, ut solus dignus videatur esse, qui scenam introeat; tum vir ejusmodi est, ut solus videatur dignus, qui eò non accedat. Notetur verò Edit. pr. & MStos Par. Vat. 2. & 3. & Ambr. habere μεταβολαί, de quibus vide Quintil. Inst. Or. l. 9. c. 3.

Ibid. Κλίμακες] Exemplo sit istud ex oratione de Coronâ (ubi Demosthenes se purgat), quod Quintilianus l. 9. c. 3. ita Latine vertit, Nec hæc dixi quidem, sed nec scripsi; nec scripsi quidem, sed nec obii legationem; nec obii quidem, sed nec persuasi Thebanis. Item id, quod Cicero dicit in Or. Philip. c. 12.

K 4

Quid

ὡς οἶδα, κόσμος τε, καὶ πάντες ὕψος, καὶ πάθος σω-
εργά. Τί δ' ; αἱ τῆς πώσεων, χρόνων, περσώ-
πων, ἀριθμῶν, γῶν ἐναλλάξεις πᾶνποτε κατα-
ποικίλλουσι καὶ ἐπεγείρουσι τὰ ἐρμηνεύτικα ;

Φημί δὴ τῆς καὶ τὴς ἀριθμοῦ ἐ μόνῃ ταῦτα κοσ-
μεῖν, ὅποσα, τοῖς τύποις ἐνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει καὶ
τῇ ἀναδεύσειν πλεονάζοντα δέξασκεν.

— Αὐτίκα (φησὶ) λαὸς ἀπείρων
Θυῶν ἐπ' ἠιόνεσι διῦς ἀμύβοι κελεύθουσαν.

Ἄλλ'

*Quid enim, per Deos immortales,
potest Republica prodesse nostra lo-
gatio? prodesse, dico? quid si e-
tiam obfutura est? obfutura, di-
co? quid si etiam potuit?*

L. 1. Κόσμος τε, καὶ πάντες] Faber legendum esse censuit
κόσμος τε πάντως καὶ, ut vox
πάντως in constructione cum
σωεργά conjungatur: quia
(ait) illud πάντες ὕψος fal-
sum est de Polyptosis.

L. 2. Πτώσεων] Exemplum
hujus mutationis casus occurrit
in Virg. *Æn.* l. 1. v. 577.

*Urbem quam statuo, vestra
est*-----.

Ubi Accusativus casus *urbem*
ponitur pro Nominativo *urbs*.
Nominativus etiam sæpe pro
Vocativo usurpatur, ut apud
Æschinem in Ctesiph. Ταῦτα
δ' τίνος ὄντων, ὃ κίνουσι, ἢ ῥη-
ματα ἢ δυνάμεις; simile est
etiam illud Hom. in *Iliad.* l.
v. 596.

— Μὴδ' ἐ σὲ δαίμων
Ἐνὶ αἰῶνα τρέψεται, φίλῳ.

Et illud ejusdem in *Odyss.* γ.
v. 375.

Ἦν φίλῳ, καὶ σὲ ἐλοπα κακὸν
καὶ ἀναλκιν ἐσεύξ.

Duobus his in locis φίλος po-
nitur pro φίλε: ob aliam verò
etiam causam hoc Lectori no-
tum velim, quia hæc duo ex-
empla satis probant me non
male rejecisse conjecturam Fa-
bri, qui (ut videre est in E-
mend. ad Sect. 6. Ἐστὶ δ', ὃ
φίλῳ) legendum esse censuit
ὃ φιλότης, vice vulgatæ lectio-
nis ὃ φίλῳ.

Ibid. Χρόνων] De hâc tem-
porum mutatione agit Longi-
nus in Sect. 25.

Ibid. Περσώπων] Hujus Fi-
guræ exempla profert Noster in
Sect. 26.

L. 3. Ἀριθμῶν] De nume-
rorum mutatione tractat Idem
in hâc & sequenti sectione.

Ibid.

nes, & Gradationes, omnino (uti nosti) contentioni inserviunt, & adjuvant ornatum, omnimodamque Sublimitatem & affectum. Quid vero? mutationes Casuum, Temporum, Personarum, Numerorum, Generum quomodo exornant elevantque Elocutionem?

Dico sanè ex iis *Figuris*, quæ ad numeros attingunt, non solas has ornatum orationi afferre, quæ, cum sint quoad formas *earum* Singularis numeri, potestate, si contempleris, Plurales deprehenduntur.

—— *Statim (inquit) populus infinitus Ruebant, & in litoribus stantes insonabant.*

Sed

Ibid. Γενῶν] Hujus Figuræ frequens est apud Homerum usus; dicit enim κλυτὸς Ἴπποδάμεια, & τέκνον οἶλε: sed Sublime aliquid & Homericum habet illud, quod de Tiresiâ ad Ulysssem in Elysio accedente dicitur in Odysf. λ. v. 90.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίης
Τειρεσίᾳ

Χρύσεον σκήπτρον ἔχων —

Homerus enim vocem ἔχων non ad ψυχῶν, sed ad ipsum Tiresiam; non ad dictionem, sed ad id, quod significatur, hic accommodavit.

L. 8. Αὐτίκα &c.] Simile est istud Ovidii *Turba ruunt*, & Statii

----- *Tardi subeunt Tegea juvenes.*

L. 9. Θῶϊον ἐπ' ἠϊόνεσι δῖϊς ἄρ' αὖτοι κελεύθον] Hoc in loco versum olim fuisse, satis patet ex eo quod Poeticè dicitur κελεύθον, & quod verba, quæ hæc præcedunt, sunt ultima Hexametri pars: Langbænius igitur legendum censuit,

—— Αὐτίκα λαῶν ἀπείρων
Θῶϊον, ἐπ' ἠϊόνεσι δῖϊς ἄρ' αὖτοι
κελεύθον.

Cui conjecturæ Faber se opponit; si (inquit) legas Θῶϊον, necessariò erit legendum καὶ δῖϊς ἄρ' αὖτοι κελεύθον, atque ita corruat versus, necesse est: rectè vidit Faber copulativam particulam requiri, sed erravit, cum καὶ requiri putàrit: cur enim

Ἄλλ' ὁκείνα μᾶλλον ᾠδωτηρήσεως ἄξια, ὅτι ἐδὶ
ὅπῃ περιπίπτει τὰ πλεθυσμικὰ μεγαλοῤῃμονέστε-
ρα, καὶ αὐτῇ δοξοκομπῆνίᾳ τῇ ὀχλῳ τῷ ἀριθμῷ.
Τοιαῦτα ᾠδῶ τῇ Σοφοκλεῖ τὰ ὅπῃ τῷ Οἰδίπῳ·

— Ω γάμοι, γάμοι,

Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτύσαντες πάλιν
Ἀνῆτε τούτων σπέρμα, καὶ πεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἱμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναικας, μητέρας τε, χυψόσας
Αἰχίς· ὃν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεσθαι.

Πάντα γὰρ ταῦτα ἐν ὀνομάῳ ἔστιν, Οἰδίπῳ, ὅπῃ ὅτι
τέρει Ἰοκάστη. Ἄλλ' ὁμως χυψοίς εἰς τὰ πλεθυσ-
μικὰ ὁ ἀριθμὸς σιωπεπλήνυσσε καὶ τὰς ἀτυχίας· καὶ, ὡς
ὁκείνα, πεπλεόνασται,

Ἐξῆλθον Ἐκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες.

Καὶ τὸ Πλατωνικόν, ὃ καὶ ἐτέρωσι ᾠδωτενόμενα,
ὅπῃ

nim non sic Emendationem
Langbæni emendemus?

Θῶν, ἐπ' ἠϊόνεσσι καὶ ἰσάμενοι
καλάδισαν.

Δὲ enim (ut passim apud Ho-
merum) significat hic et, &
ne quem offendat ultima ejus
vocalis & ante sequentem voca-
lem non elisa, legat illa Ho-
meri Iliad. α. v. 36. Ἀπολλῶνι
ἀνακτῇ, & v. 38. Τενεδοῖό τε
Ἴφι ἀνάσσει, & c. 389. Μάλιστα
ὅτι ἴστο θυμῷ, &c. Interim vi-

deo Edit. primam & MStos Par.
& Ambr. habere θῶνων, pro
quo Schurzfl. non temerè con-
jecit legendum ΘΥΜΟΝ. sc.
ut sit sensus δι' ἰσάμενοι θυμῷ
divisi animo, in studia contraria
discissi.

L. 3. Δοξοκομπῆνίᾳ] Cum
vox δόξα significat opinio vel
species, & κομπῆνι tumide vel
jactanter se gerere, vocem ex his
duabus compositam vertendam
censeo specie grandia: in fine
huius sectionis legimus φύσει
κα-

Sed i
digna
magi
multi
clem

Ge
Re
Pa
Sp
Fa

Omn
dipus
men
cavit
hoc,

E

Item

κακί
πῶδε
σεα
magis
L. 4.
Vide S
1417.
L. 11
i. e. So
τίεας,
solum i
que per

Sed illæ, quæ *Plurales sunt*, potius observatu dignæ sunt, quòd aliquando Pluralia cadunt magis magnifica, & specie grandia præ ipsâ multitudine numeri: Talia sunt apud Sophoclem ea, quæ de Oedipo dicuntur,

——— *O nuptiæ, nuptiæ!*

Genuistis nos, & cum genuistis, rursus Reddidistis idem semen, & ostendistis Patres, Fratres, Filios, sanguinem cognatum, Sponsas, uxores, matresque, & quæcunque Fædissima inter mortales opera fiunt.

Omnia enim hæc sunt unum nomen, *hinc* Oedipus, ex alterâ autem parte Jocasta. Sed tamen numerus, dilatatus in Pluralia, multiplicavit etiam infortunia; & ut illa, *sic* augetur hoc,

Exierunt Hecioresque & Sarpedones.

Item illud Platonis (quod & alibi adduximus) de

ἑκατέτα τὰ πρῶτα κομ-
πώσεα &c. ubi κομπώ-
σεα significat *grandiora*, vel
magis *Sublimia*.

L. 4. Τὰ ἐν τῷ Οἰδίῳ]
Vide Sophoclis OEdip. Tyr. v.
1417.

L. 11. Πάντα γὰρ ταῦτα &c.]
i. e. Sophocles per verba πα-
τήρ, ἀδελφός, & παῖδας
solum intelligit Oedipum: item-
que per verba νύμφας, γυναι-

κας, μητέρας solam Jocastam,
Oedipi matrem; quam ille,
mortuo suo patre, inscius ux-
orem duxerat. Voces ἐν ὀνόματι
poteris etiam reddere *unum ca-*
pui, una persona; ut in Sacris
Literis Act. 1. 15. & Apocal. 3.
4. Porro ante Ὀιδίπῳ Tol-
lius censet deesse ἐφ' ἐτέρῳ μὲν:
potius verò puto voces τῷ μὲν
excidisse; vide p. 38. l. 7. & p.
28. l. 4.

L. 1.

ὅτι τῆς Ἀθηναίων, “ Οὐ γὰρ Πέλοπες, ἐδὲ Κάδ-
 “ μοι, ἐδὲ Ἀιγυπτοῖ τε καὶ Δαναοί, ἐδὲ ἄλλοι
 “ πολλοὶ φύσει βάρεαροι στυοικῆσιν ἡμῖν, ἀλλ’ αὖ-
 “ τοὶ Ἕλληες, ἐ μίξοβάρεαροι, οἰκῶμεν,” καὶ τὰ
 ἐξῆς φύσει γὰρ ἔξακῆτα τὰ πρᾶγματα κομπῶ-
 δέσσερα, ἀγγεληδὸν ἔτως τῆς ὀνομάτων ὀπισωπίδε-
 μῶν. Οὐ μὲν τοι δὲ ποιεῖν αὐτὸ ἐπ’ ἄλλων, εἰ
 μὴ ἐφ’ ὧν δέχεται τὰ ὑπερκείμενα αὐξήσιν, ἢ πω-
 λυῶ, ἢ ὑπερβολῶ, ἢ πᾶσι, ἐν τι τέτων, ἢ τὰ
 πλείονα· ἐπεὶ τοι τὸ πανταχῶς κώδωνας ἔξηφθαι,¹⁰
 λίαν σοφιστικόν.

Señ.
XXIV.

Ἀλλὰ μὲν καὶ τεναῖον τὰ ἐκ τῆς πλεονασμικῶν
 εἰς τὰ ἐνικά ὀπισωαγόμῃνα ἐνίστε ὑψηλοφανέστατα.
 “ Ἐπειθ’ ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διειρήκει,” φησὶ.¹⁵
 “ Καὶ δὴ Φρυγίῳ δρᾶμα Μιλήτῃ ἄλωσιν διδά-
 “ ξαντι,

L. 1. Οὐ γὰρ Πέλοπες &c.] Verba sunt Platonis in Mene-
 xeno (qui & ab aliis Ἐπιστα-
 φος vocatur) p. 245. Edit. Par.
 Habemus etiam hujus Figuræ
 exemplum in Cic. de Or. l. 2.
 c. 71. Non enim vereor, ne quis
 me in isto genere leviozem jam pu-
 tet, quoniam quidem tu Fabricios
 mihi auctores, & Africanos, Ma-
 ximos, Catones, Lepidos protu-
 listi.

L. 7. Ὑπερκείμενα] Ita E-
 ditiones Rob. & Manut. MSti-
 que omnes, sed Petra conjecit
 legendum ὑποκείμενα: quid si
 legamus ὑπερκείμενα? ut in
 Señ. 11. habes ὑπερκεκίμε-
 ναις.

L. 9. Κώδωνας] Apud An-
 tiquos κώδωνες seu tintinnabu-
 la frænis & phaleris equorum
 addebantur; non tamen ubi-
 que & semper, sed cum decur-
 sio aliqua equestris aut trans-
 vectio fiebat, seu quid aliud e-
 jus generis, quod splendide fie-
 ri deceret, Faber,

L. 13. Ἐπειθ’ ἡ Πελοπόννη-
 σος &c.] Verba sunt Demof-
 thenis in oratione pro Coronâ
 p. 17. Edit. Oxon. ubi ἡ Πε-
 λοπόννησος usurpatur pro οἱ
 Πελοποννήσιοι: & ita Livius
 sæpius loquitur Romanus prælio
 victor, ubi Singularis numerus
 positus vice Pluralis vi & ma-
 jestate

de A
 “ qu
 “ qu
 “ ha
 “ Ba
 sequi
 tur i
 grega
 facer
 mater
 vel h
 ex hi
 fufpe

Se
 gular
 ciem
 “ Pe
 “ E

jeftate
 simile
 tat Ci

At
 Cord

L.
 Hac
 doti l
 Ibi
 on d
 scenâ

de Atheniensibus, " Neque enim Pelopes, ne-
 " que Cadmi, neque Ægyptii & Danai, ne-
 " que alii multi origine Barbari unà nobiscum
 " habitant; sed *nos* ipsi Hellenes, non cum
 " Barbaris commixti, habitamus," & ea quæ
 sequuntur; naturaliter enim audientibus viden-
 tur res esse magis Sublimes, cum nomina sic
 gregatim accumuluntur. At oportet non hoc
 facere in aliis, quàm in iis, quorum subjecta
materia recipit incrementum, vel multitudinem,
 vel hyperbolen, vel affectum, unum quiddam
 ex his, vel plura: quoniam tintinnabula ubivis
 suspendi, valde sophistam sapit.

Sed & contra illa, quæ ex Pluralibus in Sin-
 gularia colliguntur, habent nonnunquam spe-
 ciem maximam Sublimitatis. " Deinde omnis
 " Peloponnesus *in factiones* discessit," inquit:
 " Et quum Phrynichus fabulam *dictam* Mileti
 " exci-

*Singularia
 aliquando
 efficere Sub-
 limitatem.*

jestate orationem vestit: cui
 simile est istud Ennii, quod ci-
 tat Cicero de Orat. l. 3. c. 42.

*At Romanus homo tamen, etsi
 res bene gesta est,
 Corde suo trepidat -----.*

L. 14. Καὶ δὴ Φρυγίχῃ &c.]
 Hæc verba occurrunt in Hero-
 doti l. 6. c. 21.

Ibid. Δοῖμα Μιλήτης ἄλω-
 σεν δὲ δ' ἄν[?] i. e. cum in
 scenâ fabulam exhiberet: Ci-

cero id, quod Græci vocant
 Δοῖμα δὲ δ' ἄν[?], vertit *agere*
 & *docere fabulam*: Miletus urbs
 fuit Ionica, quam Persæ ex-
 pugnarunt: de cujus urbis ex-
 cidio Phrynichus, Tragicus Poë-
 ta, fabulam in scenâ exhibuit:
 quapropter Athenienses (ut nos
 docet Herodotus) eum mille
 drachmis multârunt, quod do-
 mestica mala defricuisset, ad-
 dito interdicto, ne quis postea
 eâ fabulâ uteretur.

L. 1.

“ ξαντι, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέντερον” τὸ γδ
 ἐκ τῆς διηρημύων εἰς τὰ ἡνωμένα ὅπισυτρεψαι ἢ
 ἀελθμόν, σωματοειδέεσθον. Ἄιτιον δ’ ἐπ’ ἀμφοῖν
 τῷ κόσμῳ ταυτὸν οἶμα· ὅπερ τε γδ ἐνικά ὑπάρχει
 τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, ὡς δόξαν
 ἐμπαθεῖς· ὅπερ τε πλεονωπικά, τὸ εἰς ἐν τι εὐηχον
 συλκορυφῆν τὰ πλείονα, διὰ τὸ εἰς τὸναντῖον μετα-
 μόρφωσιν τῆς περὶ μαμάτων ἐν τῷ ὡς ἀλόγῳ.

Seft.
XXV.

“Οτάν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις
 εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, καὶ διήγησιν ἔτι καὶ
 λόγον, ἀλλ’ ἐναγώνιον περὶ μαμάτων ποιήσεις. “ Περ-
 “ τωκὼς δέ τις, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἵπ-
 “ πῳ, καὶ πατέμελῳ, παῖς τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν
 “ γαστέρα τὸ ἵππον· ὃ σφαδάζων ἀποσείεται τὸν
 “ Κύρον, ὃ τὸν ἵππον. “ Τοῦτο ἐν τοῖς πλείστοις
 ὁ Θεκυδίδης.

Ἐναγώνιον

L. 1. Ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ
 θέντερον] Omnes Editiones &
 MSti habent ἔπεσον ὁ δὲ δαίμων
 νοι, quo nihil menti Longini
 excogitari potuit magis contra-
 rium. Faber voluit ἔπεσον θέν-
 τερον, sed ne sic mentem Auc-
 toris affecutus est. Tollius tan-
 dem legendum vidit ἔπεσε
 τὸ θέντερον: & ita Gronovius
 testatur se legisse in celeberrimo
 illo Herodoti MSto Mediceo:
 scilicet ut in illo priorē
 exemplo Longini occurrebat
 διηγήσει, sic in hoc postērio-

re necesse fuit, ut diceretur
 ἔπεσε singulari numero.

L. 5. Ἐμπαθεῖς] Ita legen-
 dum conjecit Faber, ejusque
 conjecturam firmat MS. Par.
 Vulgò legitur ὑπαθεῖς.

L. 10. Περὶ τῶν δέ τις &c.]
 Petuntur hæc verba ex Xenoph.
 de Cyropæd. l. 7. p. 408. Ed.
 Oxon. Quibus addi potest id,
 quod Tollius citat ex Virgilio
 Æn. l. 11. v. 637.

Hastam intorsit equo, ferrumque
 sub aure reliquit:

“ excidium docuisset, effusum est in lacrymas
 “ Theatrum :” conversio enim numeri ex iis,
 quæ in plura divisa sunt, ad ea, quæ unitate con-
 juncta sunt, quasi corporis molem præ se ma-
 gis fert. In utrisque verò causam ornatûs ean-
 dem esse opinor : namque ubi vocabula sunt
 Singularia, ea Pluralia facere ejus est, qui præ-
 ter expectationem afficitur ; & ubi *vocabula sunt*
 Pluralia, collectio plurium in unum aliquid so-
 norum, est propter commutationem rerum in
 contrarium res inopinata.

Quando sanè ea, quæ tempore præterita sunt, *De Muta-
 tione Tem-
 porum.*
 inducas quasi quæ *nunc* fiant & adsint, orationem
 facies non jam narrationem, sed rem veritatem
 ipsam ob oculos ponentem. “ Cum cecidisset
 “ quidam (inquit Xenophon) subter equum
 “ Cyri & proculcaretur, ferit equi ventrem gla-
 “ dio ; ille autem ægrè ferens excutit Cyrum,
 “ hic verò decedit.” Talis in plerisque est Thu-
 cydides.

Rem

Quo scinpes istu furit arduus,
 altaque jactat,
 Vulneris impatiens, arrecto pec-
 tore crura :
 Voluitur ille excussus humi.

Ubi præsentis tempore utendo
 Virgilius Lectorem facit & equi
 vulnus & bellatoris casum pe-
 nè oculis videre.

L. 12. Παίει τῇ μαχαίρᾳ
 εἰς τὴν γαστέρα τὸ ἵππον] Hic
 ordo servatur in Edit. primâ &
 MStis Par. & Var. 3. & deletur
 αὐτῷ in Edit. primâ & MStis
 Par. & Ambr. Interim Manu-
 tius edidit παίει εἰς τὴν γα-
 στέρα τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον
 αὐτῷ.

L. 4.

Sect.
XXVI.

Ἐναγώνῳ δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῆς πρὸς ὁμοίων ἀντίμε-
τάθεσις, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύουσιν ποιῶσα
καὶ ἀκροατῶν δοκεῖν τρέφειν

Φαίης κακμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν

Ἄντεδ' ἐν πολέμῳ ὡς ἐοσυμνῶς ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἀρατῶν,

Μὴ κείνῳ ἐνὶ μύτῳ περικλύζοιο θαλάσῃ.

Ὡς περ καὶ ὁ Ἡρόδοτος, “ Ἀπὸ τῆς Ἐλεφαντίνης πό-
“ λεως ἀνω πλώσεσθαι, καὶ ἔπειτα ἀφίξει εἰς πεδίον
“ λεῖον ——— διεξελεῖσθαι τὸ πλοῖον, αὐ-
“ τὸς εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλώσεσθαι δὴ ἡμέ-
“ ρας, καὶ ἔπειτα ἥξει εἰς πόλιν μεγάλην, ἣ ὄνομα
“ Μερὸν. ” Ὁρᾷς, ὡς ἐταῖρε, ὡς περὶ χαλῶν σε καὶ
ψυχῇ διὰ τῆς τόπων ἀγῆ, τὴν ἀκολῶ ὅψιν ποιῶν
πάντα τὰ τοιαῦτα, πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμην

τα

L. 4. Φαίης κακμῆτας &c.]
Hæc extant apud Homerum in
Iliad. v. 698. Quibus non
dissimile est istud Virgillii, cum
describit navalem pugnam Ac-
tiacam, Æn. l. 8. v. 689.

*Unâ omnes ruere, ac totum spu-
mare reductis*

*Convulsam remis rostrisque tri-
dentibus aquor.*

*Alta petunt: pelago credas in-
nare revulsas*

*Cycladas, aut montes concurrere
montibus altos.*

Ubi, cum narrationem Poeta
derepente intermittit, suosque

Lectores alloquitur, mirâ arte
efficit, ut illi pugna ipsi inter-
esse videantur; ut res ibi ges-
tas non amplius legant, sed
cernant; ut denique non tam
Poetæ quàm pugnantium co-
mites sint.

L. 8. Ἀπὸ τῆς Ἐλεφαντίνης
&c.] Hæc desumpta sunt ex
Herodoti l. 2. c. 29. sed non
continuo ordine, multa enim
de industriâ à Longino omissa
sunt: Et hæc fortasse Perspi-
cuitatis magis, quàm Sublimi-
tatis, gratiâ laudanda sunt,
quamvis aliter judicare Longi-
nus videatur.

L. 9.

Rem quoque ipsam ob oculos ponit Persona-
rum commutatio, & sæpissimè facit, ut auditor
videatur in mediis periculis versari :

De Mutatione Personarum.

Diceret illos indefatigatos & indomitos sibi invicem

Occurrere in pugna; adeo concitatè pugnabant.

Et Aratus,

Ne in illo mense circumluare mari.

Sic etiam Herodotus: " Ab urbe verò Elephan-
tinâ fursum navigabis, & deinde venies ad
" campum planum : — transiens autem hunc
" locum, iterum aliud navigium conscendens
" biduum navigabis, & postea venies ad mag-
" nam urbem, cui nomen est Meroë." Vides,
amice, quomodo *velut manu*prehendens ani-
mum tuum per loca ducit, faciens te videre ea
quæ audis : omnia autem hujusmodi, quæ in
ipsas incumbunt personas, faciunt auditorem iis
ipsis

L. 9. Ἄνω πλῆσαι, καὶ ἑ-
πτα ἀπίξαι] Ita Editio pr. &
MSti Par. Ambr. duoque Vati-
cani: vulgatæ Editiones habent
ἀνω ἰόντι, καὶ ἑπτα ἀπίξαι.

L. 11. Πλῆσαι δὲ ἡμέ-
ρας, καὶ ἑπτα ἡμέρας] Ita Edi-
tio pr. & MSti Par. Ambr. &
Vat. 3. à quibus non multum
abest lectio Vat. 2. δύο ἡμέ-
ρας ἡμέρας : hanc cum dico lec-
tionem esse MStorum, scio eam
non esse Herodoti, in hodie-

nis saltem ejus Editionibus;
ibi enim habemus δώδεκα ἡ-
μέρας πλῆσαι καὶ ἑπτα ἡμέρας.
seu potius ἡμέρας, ut in Herod.
MSto Med. sed in incerto re-
linquo sitne hæc de numero die-
rum Longini, an illa Herodoti
codicum lectio verior.

L. ult. Πρὸς αὐτὰ ἀπερὶδι-
κῶν &c.] i. e. quæ ad eos,
qui legunt, dicuntur, quæ ad
legentium personas diriguntur
& applicantur.

L

L. 1.

τὰ πρόσωπα, ἐπ' αὐτῶν ἵκησι τὸν ἀκρατὴν τῆς
ἐνεργημάτων. Καί, ὅταν ὡς ἐπὶ πρὸς ἀπαντας, ἀλλ'
ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλήσῃς,

Τυδείδῳ δ' ἐκ ἂν γνοίης, ποτέρῃσι μετέη,
ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἄμα, καὶ πορσεκτικώτερον, καὶ
ἀγῶνι ἐμπλεῶν λήπτελέσεις, ἢ εἰς αὐτὸν πρὸς-
φωνήσεσιν ἐξεγείρετον.

Seft.
XXVII. Ἔτι γε μὴν ἔσθ' ὅτε πρὸς πρὸς ὅπως διηγέμεθα
ὁ συγγραφοῦς, ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ πρὸς-
σωπον ἀντιμεδίσταται καὶ ἐπὶ τὸ τοιοῦτον εἶδεν ὅτι-
βολή τις πάσας,

Ἐκτὼρ δ' Τρώεσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας,
Νηυσὶν ὅπως δύνει, ἔσθ' δ' ἕνα βροτόεντα.

Ὅ

L. 1. Τὰ πρόσωπα] Manutius edidit πρόσωπα, sed πρόσωπα exstat in Editione pr. & MStis Par. & Vat. 3. & sensus loci illud videtur postulare: ad personas enim, non ad res ipsas, in suprâ memoratis exemplis, conversa est oratio.

L. 4. Τυδείδῳ δ' &c.] Hæc citantur ex Homeri Iliad. ε. v. 85.

L. 7. Ἐξεγείρετον] Ita Faber legendum conjecit, & ita legitur in Vat. duobus MStis: melior, opinor, est hæc lectio, quam illa ἐξεγείρετον ex-
citant, quæ exstat in Manutii E-

ditione & Robortelli, & in MStis Par. & El. Si scripsisset Longinus ἐξεγείρετος, scripsisset paulò ante εἰς αὐτὸν: sed cum ibi habemus εἰς αὐτὸν, necesse est ut sequatur ἐξεγείρετον.

L. 10. Ἐκβολή] Ita Tollius ex conjecturâ, & MS. Par. ejus conjecturæ fidem facit: sic infra Seft. 30. habemus ὁ ἐκβολῆς τῆς δαιμονίας πνεύματος.

L. 12. Ἐκτὼρ δ' &c.] Versus hi sunt desumpti ex Iliad. ο. v. 346. Virgilius etiam eadem Figurâ sæpius usus est, ut in Æn. l. 9. v. 634. de Ascanio Remulum interficiente dicit,

----Cava

ipsis rebus, quæ aguntur, interesse. Et, ubi loqueris velut non ad omnes, sed velut ad unum quendam,

Tydidēs verò inter quos esset, non potuisses cognoscere,

commotioremque ipsum simul, & attentio- rem, plenumque re, quæ cum contentione agitur, effeceris, quippe qui excitetur iis, quæ ad ipsum factæ sunt, allocutionibus.

Prætereà est ubi de *quâdam* personâ narrans scriptor, repente abreptus in eandem illam personam se convertit: & hujusmodi species *Figurarum* est impetus quidam irruentis Affectûs, *De aliâ personarum mutatione.*

Hæctor verò Trojanos hortabatur, altâ voce clamans,

Ut in naves irruerent, omitterentque spolia sanguinolenta:

Quem

---- Cava tempora ferro
Trajicit: I, verbis virtutem illud
superbis

Et in Æn. l. 11. v. 729.

Ergo inter cades cedentiaque agmina
Tarchon

Fertur equo, variisque instigat
vocibus alas,

Nomine quemque vocans, resistitque
in prælia pulsos;

Quis metus, O nunquam dolituri,
O semper inertes

Tyrrheni, quæ tanta animis ignavia
venit?

In priore exemplo summum gaudium, in posteriore imminens periculum non tantum moræ permittit Poëtæ, ut addat sic dixit Ascanius, & sic Tarchon: sed, cum Poëta inceperat narrationem rerum ab illis gestarum, derepente cursum suum mutat; nec se, sed Ascanium aut Tarchonta loquentem inducit.

L 2

His

“Ον δ’ ἂν ἐγὼν ἀπάνδρε νεὼν ἐθέλοντα νοήσω,
 Αὐτὲ οἱ θάνατον μητίσσομαι. —————

Οὐκ ἔν τ’ μὲν διήγησιν, ἅτε πρέπυσαν, ὁ Ποιητὴς
 προσῆψεν ἑαυτῷ τ’ δ’ ἀπότομον ἀπειλῶ τῷ Συμῶ
 τῷ ἡγεμόνῳ Ὀξαρπίνης, ἐδὲν προδηλώσας, περὶ ἐστῆ-
 κεν. Ἐψύχετο γὰρ, εἰ παρενετίθει, “Ἐλεγε δ’
 “ τοῖά τινα καὶ τοῖα ὁ Ἐκτωρ.” νωὶ δ’ ἔφθακεν ἄφνω
 τ’ μεταβαίνοντα ἢ τῷ λόγῳ μετάβασις. Διὸ καὶ ἡ
 πρὸς ἄλλους τῷ γήματι τότε, ἡνίκα ὄξυς ὁ καιρὸς
 ὢν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῶν, ἀλλ’ αὐτῷ
 ἐπανακάλλῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς πρόσωπα
 ὡς καὶ πρὸς τῷ Ἐκαταίῳ, “Κῆρυξ δ’, ταῦτα δεινὰ
 “ ποιεῖ μὲν, αὐτίκα ἐκέλευε τὸς Ἡρακλείδας ὅπ-
 “ γόνες ἐκχωρεῖν. Οὐ γὰρ ἡμῖν δωματός εἰμι ἀρ-
 “ γειν” ὡς μὴ ὢν αὐτοὶ τε ἀπόλεσθε, καὶ μετ’ ἐσσεσθε,”
 “ ἐς

His etiam vicina sunt Solo-
 monis verba in Prov. 8. v. 3,
 & 4. ubi de Sapientia loquitur,
Clamat illa ad latus portarum,
in aditu urbis, in ingressu ostio-
rum: “*Ad vos, O homines, lo-*
quor, meaue vox dirigitur ad
filios hominum” &c.

L. 1. Ἐθέλοντα νοήσω] Ita
 impressi auctoritate Edit. pri-
 mæ & MStorum Par. Ambr. &
 Vat. duorum: illud Manutia-
 num ἐτέρωθεν νοήσω est, fateor,
 in Editionibus Homeri: sed
 ἐθέλοντα vocem esse signifi-
 cantiolem arbitror.

L. 6. Ἐψύχετο γὰρ, εἰ] For-
 tasse legendum est ἐψύχετο γὰρ

ἀν, εἰ &c. Certè ἀν subaudiri
 debet.

L. 10. Διαμέλλειν] Ita E-
 ditio pr. & MSti Par. & Vat. 3.
 quod significantius est paulò
 quàm id quod Manutius edidit,
 διαμύλειν.

L. 12. Περὶ τῷ Ἐκαταίῳ] Hecateum Milesium intelligit,
 Historicorum, qui solutâ Ora-
 tione scripserunt, primum, ut
 ait Suidas, Langb.

Ibid. Κῆρυξ] Manutius edi-
 dit Κῆρυξ: sed monuit olim
 Victorius Var. Lect. l. 27. c. 13.
 legendum Κῆρυξ, & in anti-
 quissimo Codice ita scriptum
 fuisse testatus est: ex Apollo-
 dori.

Quem autem ego seorsim à navibus lubenter manentem animadvertero,

Ibi ei mortem inferam.———

Ergo narrationem, quippe quæ *illum* decuit, Poëta sibi sumpsit, abruptam verò comminationem, non hoc ante significans, subito tribuit fervori Ducis. Frigida enim esset *comminatio*, si interposuisset ille, “Dixit autem talia, & talia Hector:” nunc verò prævenit ipsum celeriter transeuntem transitus orationis. Quare & oportet uti hâc Figurâ tunc, cum brevis temporis non permittat scriptori cunctari, sed eum statim cogat transire à personis *aliis* ad *alias* personas. Ut etiam apud Hecatæum, “Ceyx autem, hæc molestè ferens, protinus jussit, ut Heraclidæ, posterì, emigrarent: Neque enim Nobis possum opem ferre: ut igitur non ipsique pereatis, & mihi damnum

“ infe-

dori (addit Tollius) libro secundo liquet sic restituendum esse: MStus Vat. 2. legit Κῆεξ vitio librarii, opinor, pro Κῆυξ, & MStus Par. planè habet Κῆυξ.

L. 13. Τὸς Ἡρακλείδῃς ἐπιγόνους ἐκχωρεῖν] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. & rectè opinor: οἱ ἐπίγονοι enim sunt, qui post nati sunt: filii eorum, qui ad Thebas pugnant, vocantur ἐπίγονοι; pari igitur modo eos, qui ex filiis Herculis oriundi essent, Hecatæus poterat Ἡρακλείδῃς ἐ-

πιγόνους appellare: vide Stanl. Æschyl. p. 110. Manut. habet τὸν Ἡρακλείδῃς ἐπὶ γόνους &c.

L. ult. Ἀπόλεσθε, καὶ με τρώσετε] Ita MSti Par. Ambr. & Vat. 3. vice Manutianæ illius lectionis θέσσετε: Editio pr. habet ἀπληθε, καὶ με τρώσητε, sed verior est illa, quam recipi, lectio, quia Hecatæus Ionicè scripsit, & s. ponitur Ionicè pro η in multis verbis, ut in ἔσαν & ἐπόθεισαν apud Herodotum.

L. 3

L. 1;

“ ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον ἀποίχεσθαι.” Ὁ μὲν γὰρ Δημοθένης κατ’ ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τῷ Ἀριστογείτονι ἐμπαθεῖς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀλχίστοφον παρέστησεν. “ Καὶ ἐδὲς ὑμῶν χολώ, φησιν, ἐδ’ ὀργῶν ἔχων δὴρεθήσεται, ἐφ’ οἷς ὁ βδελυρὸς ἔτ’.” “ καὶ ἀναιδὴς βιάζεται; ὅς, (ὦ μισητάτατε ἀπάντων), κεκληισμύνης σοι τὴ παρρησίας ἐκινγκλίσαν, ἐδὲ θυραῖς, ἃ καὶ ᾤξαινοιξεν ἂν τις.” — ἐν ἀτελεῖ τῷ ταχὺ διαλλάξας, καὶ μονονὴ μίαν λέξιν διὰ τὴ θυμὸν εἰς δύο διασπᾶσας πρὸς ὥπα, “ ὅς, 10 “ ὦ μισητάτατε,” εἶτα τὴ πρὸς τὴ Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψας, καὶ ἀπληπεῖν δοκῶν, ὅμως διὰ τῷ πᾶσθες πολὺ πλεον ἐπέστρεψεν. ἐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη,

Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρέσσαν μνηστῆρες ἀγαυοί; 15

Ἡ

L. 1. Ἀποίχεσθαι] Ita Editiones omnes & MSti ante Fabrum, qui legere iussit ἀποίχσθαι: temerè, nam Iones per Enallagen modi utuntur Infinitivo vice Imperativi; sic apud Herodotum occurrit καλέειν pro καλεῖ, &c.

L. 4. Καὶ ἐδὲς ὑμῶν &c.] Desumpta sunt hæc ex oratione Demosthenis primâ contra Aristogitonem p. 486. Ed. Par. similique modo ferè apud Virg. Æn. l. 11. v. 406. Turnus Drancis Orationi contumeliosæ respondens ipsum subitâ personarum mutatione alloquitur.

Vel cum se pavidum contra mea iurgia fingit

Artificis scelus, & formidine crimen acerbât:

Nunquam animam talem dextrâ hâc (absiste moveri)

Amittes: habitat tecum, & sit pectore in isto.

Nec minus pulchritudinis habent illa, quæ Cicero in Bruto c. 76. de Ennio & ad Ennium loquitur, Sed ipse dicit, cur id faciat: scripsere (inquit) alii rem versibus: & luculentè quidem scripserunt, etiam si minus, quam Tu, politè: Nec verò tibi aliter videri debet: qui à Nevio vel sumfisti multa, si fateris; vel, si negas, surripuisti.

L. 6.

"inferatis, ad alium quendam populum abite." Demosthenes quidem alio quodam modo *in oratione* de Aristogitone plenam affectu reddidit *hanc* plurium personarum inductionem, *celestemque ab aliis ad alias* commutationem. "Et nemo vestrum (inquit) invenietur irâ vel indignatione motus ob ea, quæ impurus iste & impudens vi facit? qui (O omnium impurissime), cum præcludatur tibi licentia non cancellis, neque januis, quas res forte aliquis etiam aperire possit" &c. In sententiâ nondum absolutâ subito mutans, unamque dictionem, iræ impetu, tantum non in duas personas distrahens, "qui (O impurissime);" deinde, cum sermonem, quo jam Aristogitonem allocutus fuerat, *ab illo* avertisset, *illumque* reliquisse videretur, tamen *ad illum* vi Affectûs multo magis *orationem* convertit: non aliter quàm Penelope, quæ dicit,

Præco, cur te præmiserunt Proci inclyti?

An

L. 6. Βιάζεται] Apud Demosthenem legitur βιάζει τὸ νόμος.

L. ult. Κήρυξ, τίπτε δέ σε &c.] Hi versus sunt Homeri in Odyss. β. v. 681, ubi postquam Penelope de Proci in tertiâ personâ dixisset, eos quasi præsentibus subito alloquitur irritata, Οἱ θ' ἄμ' ἀγερῶν μοι βίον καταλείρετε πολλόν:

cui Homeri loco non dissimile videtur illud Virgilii Æn. l. 3. v. 708.

----- Hic, pelagi tot tempestatibus actus

Heu! genitorem, omnis cura casusque levamen,

Amitto Anchisen: hic me, pater optime, fessum

Deseris, heu! tantis nequicquam erepte periculis.

L 4

Acem

Ἡ εἰπέμεναι δμῶσιν Ὀδυσῆος. Σείοιο
 Ἔργων παύσαδς, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεαδς;
 Μὴ μνησθῶσαντες, μὴδ' ἄλλοδ' ὀμιλήσαντες,
 Ὑστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δεπνήσειαν.
 Οἱ δ' αὖτ' ἀγερῆμνοι βίοτον κατ' ἀκείρετε πολλόν,
 Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. Ἐδέ τι πατεῶν
 Ὑμετέρων τῶν περὶ πρὸς ἀκούετε παῖδες ἐόντες,
 Οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκε.

Sect.
 XXVIII.

Καὶ μὲντοι, Περιφρασις ὡς ἐχ' ὑψηλοποιόν, ἐδ' αἰς
 ἂν (οἷμα) δις ἄσειεν. Ὡς γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ τῶν¹⁰
 παρὰ φωνῶν καλεσμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδ' ὡς ἀπο-
 τελεῖται, ἔτως ἡ περιφρασις πολλάκις συμφθεγγε-
 ται τῇ κυριολογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ὅπως πολὺ σωτηρεῖ
 καὶ μάλιστα ἂν μὴ ἔχη φουσῶδες τι καὶ ἄμυσον, ἀλλ'
 ἡδέως κεκαρμῆνον. Ἰκανὸς ὅτι τὸ το τεκμηριώσαι καὶ¹⁵
 Πλάτωνος καὶ τῶν εἰς ὁλὴν τῶν Ἐπιταφίᾳ, "Ἐργον μὲν
 " ἡμῖν οἶδ' ἔχουσι τὰ περὶ σῆκοντα σφίσι αὐτοῖς, ὧν
 " τυχαῖες

Itemque illud, quod occurrit in
 Poëtico Jobi libro c. 16. v. 7.
 ubi, cum de Deo sic dixerat,
Sed nunc labore me affecit, ad
Deum ipsum convertens ora-
tionem addit Desolasti totum
cautum meum, i. e. privasti me
omnibus meis filiis servisque.

L. 9. Καὶ μέντοι, Περιφρασις.
 Ita, sine καὶ ἢ ante Περιφρασις.
 Editio pr. & MSti Par. Ambr.
 & Vat. 3.

Ibid. Ὡς ἐχ' ὑψηλοποιόν]
 Ita Manut. & extat vox ἐχ' in
 Edit, Robortelli, & in MStis

Par. Ambr. & Vat. 3. Fr. Por-
 tus eam primus omisit; sed
 cum tantâ auctoritate nitere-
 tur, eam denuò recepi; forsi-
 tan δις ἄζειν ὡς ἐχ' rectè ver-
 tamus dubitare, necne.

L. 10. Διὰ τῶν παρὰ φωνῶν]
 Possunt παρὰ φωνῶν οὐθόγγοι ita
 accipi, ut sint voculae istae, in
 quas vox integra cantando sol-
 vitur: nam sic demum institu-
 ta cum iis Periphraseos com-
 paratio rectè procedet (ut è se-
 quentibus mox patebit); Peri-
 phrasis enim rem unam pluri-
 bus

An ut diceret ancillis Ulyssis divini

Ut ab operibus suis cessarent, ipsis autem convivium appararent?

Utinam illi, quos vellem non nuptias ambuisse, alienâque in domo versatos fuisse,

Ultimò & postremò nunc hîc cœnent:

Qui simul congregati victum consumitis multum, Bona Telemachi prudentis; neque unquam ex patribus

Vestris, qui ante vos erant, audistis, pueri cum essetis,

Qualis Ulysses fuerit.

Et fanè, sit necne Periphrasis effectrix Sublimitatis, nemo (opinor) potest dubitare. Ut enim in Musicâ illi, quos Paraphonos vocant, faciunt principem sonum dulciorem; sic Periphrasis sæpe concinit cum proprietate verborum, & ad ornatum faciendum plurimùm cum eâ conspirat: præsertim si habeat aliquid non inflatum & absonum, sed suaviter attemperatum. Potest autem hoc exemplo confirmare etiam Platon in initio Concionis Funebris: “ Re-
“ verà hi à nobis habent ea, quæ ipsis debita
funt,

bus verbis exprimit: Videtur Cicero de Or. l. 3. c. 23. has falsas voculas vocare, Quanto molliores (inquit) & delicates in cantu flexiones & falsa vocula? Tollius,

L. 16. Ἐργον μὲν ἡμῶν &c.] Verba sunt Platonis in initio Epitaphii sive Menexeni; quæ citat etiam Dion. Halicarn. in suo tractatu περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος: sed huic ultimi

De Periphrasi sive Circumlocutione.

ma

“ τυχόντες πορδούνται ἢ εἰμαρμύλῳ πορεύαν· περ-
 “ πεμφθέντες κοινῇ μὲν δὲ τὸ τὸ πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ἕκα-
 “ ς. δὲ τὸ τῶν πορσηκόντων.” Οὐκὲν ἢ θάνατον
 εἶπεν “ εἰμαρμύλῳ πορεύαν,” τὸ δὲ τετυχηκέναι τῶν
 νομιζομένων, “ πορπαμπύλῳ τινὰ δημοσίαν ὑπὸ τῆς
 “ πατρίδος.” Ἄρα δὲ τούτοις μετρίως ὠγκοσε ἢ
 νόησιν; ἢ φιλῶν λαβὼν ἢ λέξιν ἐμελοποίησε, καθά-
 περ ἀρμονίαν τινὰ τῇ ἢ ἐκ τῆς πεμφθείσεως πεμφθε-
 μῶν. διμέλειαν. Καὶ Ξενοφῶν, “ Πόνον δὲ τῶς ζῆν
 “ ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιτον δὲ πάντων ἡ
 “ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συσκευόμι-
 “ θε· ἐπανέμηνον γὰρ μάλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἀπασι
 “ χαίρετε.” ἀντὶ τῶς “ πονεῖν θέλετε,” “ πόνον
 “ ἡγεμόνα τῶς ζῆν ἡδέως ποιεῖθε,” εἰπὼν, καὶ τ’ ἄλλ’
 ὁμοίως ἐπεκτείνας, μεγάλῳ τινὰ ἔννοιαν τῶς ἐπανέμηνον
 προσεφωρίσατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκείνο τῶς Ἡερ-
 δότου, “ Τῶν δὲ Σκυθέων τοῖς συλήσασιν τὸ ἱερὸν ἐν-
 “ βάλεν ἢ θεὸς θήλειαν νῦσον.”

Ἐπί-

ma pars sententiæ (sc. περ-
 πεμφθέντες κοινῇ &c.) parum
 placet, utpote cujus sensus in
 primâ sententiæ parte jam con-
 tinebatur. Adeo autem non
 verum est Dion. Halicarn. hanc
 Platonis Periphrasim mirè (ut
 Faber dicit) cavillari, ut eam,
 postremis verbis exceptis, ap-
 pellet admirandam materiâque
 dignam, ornâtus, gravitatis,
 harmoniæque verborum gratiâ.

L. 6. Ἄρα δὲ] Ita Editio
 pr. & MSti Par. & Ambr. Vul-
 gâ ἀρα δὲ.

Ibid. ὠγκοσε ἢ νόησιν; ἢ]
 Ita lego & interpungo senten-
 tiam, sensu (ut opinor) postu-
 lante: antea nota Interroga-
 tionis paulò infra ad vocem
 διμέλειαν apposita fuit, & pro
 ἢ vulgatæ Editiones vitiosè ha-
 bent ἢ.

L. 8. Τῇ τινὲς ἐκ τῆς πεμφθεί-
 σεως] Istud τῇ reperitur in
 MStis Par. Ambr. & Vat. duo-
 bus: ponitur, opinor, pro ταύ-
 τη sc. λέξει: de quo modo lo-
 quendi vide, quæ dixi in Emen-
 dat.

“ fun
 “ fic
 “ te,
 “ ri
 “ na
 “ de
 “ pa
 cui a
 est e
 ducta
 Xeno
 “ ad
 “ in
 “ &
 “ m
 Vice
 “ ta
 simil
 magi
 est il
 “ li
 “ m

dat. a
 Sect.
 L.
 Vide
 diâ l.
 L.
 Verb
 105.
 fuit,

“ sunt, quibus potiti iter fato destinatum pro-
 “ ficiscuntur: deducti publicè quidem à civita-
 “ te, privatim verò unusquisque à suis necessa-
 “ riis.” Ergo mortem vocat “ iter fato desti-
 “ natum,” & consequi ea quæ justa sunt, *vocat*
 “ deductionem quandam publicam *factam* à
 “ patriâ.” Num moderatè his extulit sensum?
 cui assumens nudam elocutionem, modulatus
 est *eam*; suavitate, quasi harmoniâ quâdam,
 ductâ ex Periphrasi *eam* circumfundens. Et
 Xenophon *inquit*, “ Labores verò putatis duces
 “ ad jucundè vivendum: animos autem *vestros*
 “ instruxistis possessione omnium pulcherrimâ
 “ & bellatoribus aptissimâ; quippe qui laude
 “ magis, quàm omnibus aliis *rebus*, gaudetis.”
 Vice “ vultis laborare,” dicendo, “ labores pu-
 “ tatis duces ad jucundè vivendum,” aliaque
 similiter dilatando, inclusit in laudatione *suâ*
 magnificum quendam sensum: Et inimitabile
 est illud Herodoti, “ Iis verò Scythis, qui spo-
 “ liârunt templum, Dea immisit femineum
 “ morbum.”

Peri-

dat. ad voces πῦρ & ἀρετῶν
 Sect. 10. p. 63.

L. 9. Πόρον ὃ τῆς ζῆν &c.]
 Vide Xenophont. de Cyropæ-
 diâ l. 1. p. 54. Ed. Oxon.

L. 17. Τῶν ὃ Σκυθίων &c.]
 Verba sunt Herodoti in l. 1. c.
 105. Is morbus, qualiscunque
 fuit, proprius feminarum ab

Herodoto (ut conjicere par est)
 credebatur: eum verò modesti-
 tiæ gratiâ non nominat; sed
 cum vellet dicere Deam illo
 Scythas in pœnam affecisse,
 periphrasi usus modestâ eum
 appellat femineum morbum.
 Interim, licet hanc Herodoti
 periphrasin Longinus censeat

vix

Sect.
XXIX.

Ἐπίκνηρον μὲν τοι τὸ πρᾶγμα ἢ παύσεισιν τῶν
 ἄλλων πλέον, εἰ μὴ συμμετέως τινὶ λαμβάνοιτο·
 οὐδὲ γὰρ ἀβλεμές προσωπίται, καθολογίας τε ὅσον
 καὶ παχύτατον. Ὅθεν καὶ τὸ Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ
 αἰὲ παρὶ γῆμα, καὶν τισιν ἀκαίρως) ἐν τοῖς νόμοις
 λέγοντα, ὡς “ ἔτε ἀργυρῆν δεῖ πλεῖστον, ἔτε χρυ-
 “ σῆν ἐν πόλει ἰδρυμῆρον ἑὴν οἰκεῖν,” διαχλύδα-
 ζουσιν ὡς, “ εἰ πρὸς αὐτάφησιν, [καὶ βῆς] ἐκώλυε κε-
 “ τῆδος, δῆλον, ὅτι πρὸς αὐτὸν ἀν καὶ βόειον πλεῖστον
 “ ἔλεγεν.” Ἀλλὰ γὰρ αἰὲς ὑπὲρ τὸ εἰς τὰ ὑψηλὰ
 τῶν

vix imitandum esse, ausim ta-
 men ei opponere id, quod Ci-
 cero in Or. pro Milone dicit
 Milonis: *Fecerunt servi Milonis,*
neque imperante neque sciente ne-
que presente domino, id quod suos
quisque servos in tali re facere
voluisset. Non dixit Orator *In-*
terfecerunt Clodium, hoc enim
 in invidiam odiumque Miloni
 cessisset; imò, felicitis huius Pe-
 riphraasis ope, auditoribus per-
 suadere voluit, servos illos non
 modo nihil criminofum fecisse,
 sed & nihil fecisse, quod non
 à suis quisque in tanto pericu-
 lo faciendum vellet, & sperare
 deberet.

L. 1. Ἐπίκνηρον] Ita Edit.
 prima & MSti Par. Ambr. El.
 & Vat. duo: in quibus omni-
 bus (exceptis Vat.) paulò in-
 frà invenitur συμμετέως: imò
 in Vat. 2. legitur συν μέτρων.
 Vox ἐπίκνηρον significat *fato si-*

ve fatalibus morbis obnoxium, &
periculosum: Vulgò legitur ἐπι-
 κνηρον & ἀσυμμέτρως.

L. 4. Παχύτατον] Ita Edi-
 tio pr. & MSti Par. & Vat. 3.
 Vulgò παχύτητος.

L. 5. Καὶν τισιν ἀκαίρως]
 Manutius edidit εἰ καὶ τισιν ἀ-
 καίρως δοκεῖ: sed secutus sum
 lectionem Edit. primæ, & MSto-
 rum Par. Vat. 2. & 3. quibus
 accedit MS. Ambr. nisi quod
 habet εἰ ante καὶν: omnes qui-
 dem delent vulgatum illud δο-
 κεῖ: vox contracta καὶν poni-
 tur pro καὶ ἐν, & ἐν τισιν sig-
 nificat *in quibusdam suorum ope-*
rum locis, ut dicitur in Sect. 40.
 Ἀεισοφάνης ἐν τισιν. Simile
 iudicium de Platone tulit Dion.
 Halicarn. in Epistolâ suâ ad
 Pompeium, πολλὰ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς ἐπιθέτοις, ἀκαίρως δ' ἐν
 τῇ ἐπωνυμίᾳ, — γήμασί τε
 ποιητικοῖς ἐχάτῳ πρὸς ἀλ-
 λαν ἀνδράν, καὶ μέλιστα τοῖς
 Γοργείοις

Peri-
 xia, q
 quo u
 le est,
 pingu
 nim se
 dam l
 dicent
 “ re m
 “ be
 “ fi o
 “ der
 “ bov

Γοργείοι
 δὲς ἐνα
 L. 6.
 Locus l
 Leg. 1. 4
 Tale
 Strada
 prol. 6
 Archipo
 imitant
 ---- C
 Νοεῖον
 Ubi cur
 tur pro
 & νοεῖ
 stellis
 Periph
 excedu
 lib. 3.
 rphobos
 δῆμα
 ἐπὶ τὰ

Periphrasis sanè res est periculo magis obnoxia, quàm aliæ *Figuræ*, nisi moderatè ab aliquo usurpetur : statim enim id, quod imbecille est, languet, & inane *quiddam* redolens & pinguissimum. Unde & Platonem (multus enim semper est in *Figurâ utendâ*, & in quibusdam *locis* inopportunè *multus*) derident *quidam* dicentem in Legibus, quòd “ oportet permittere neque argenteas opes, neque aureas in urbe sedes suas locantes habitare.” Adeo ut, “ si oves & boves (dicit *aliquis*) vetuisset possidere, constet eum dicturum fuisse ovinas & bovinas opes.” Sed enim satis de usu *Figurarum*

Periphrasin immodicam esse insulsam.

τοργείοις ἀκαίρως καὶ μετὰ κινῶ-
δῶς ἐναβρωῖ.

L. 6. Ὡς ἔτε ἀργυρῶν &c.]
Locus hic extat in Platonis de
Leg. l. 5. p. 741. Ed. Par.

Tale est illud quod Fam.
Strada in Prol. Academ. l. 2.
prol. 6. profert sub personâ
Archipoëtæ Claudiani stilum
imitantis:

----Cælum ex Cyclope diurno

Nocturnus tunc Argus erat:

Ubi cum diurnus Cyclops ponatur pro die Solem exhibente, & nocturnus Argus pro nocte stellis innumeris splendente, Periphrases illæ modum valdè excedunt: Sic apud Athenæum lib. 3. Demades ille Sophista ὀρθῶς malè vocavit ἕαρ τῶ δῆμος ver populis, mœnia autem ἐῷητα τῶ πόλεως vestes civita-

tis, tubicinem item κεινὸν Ἀθηναίων ἀλέκτορα publicum Atheniensium gallum. Langb.

L. 8. Ὡς, εἰ περόματα, φησὶν] In hâc lectione secutus sum vestigia Codicum veterum: Editio enim pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo habent ὡσεῖ. MS. vero El. ὡς εἰ: Porro Editio pr. & MSti Par. & Ambr. habent φησὶν, quæ vox reddi potest dicit aliquis: usitatum est Longino hoc modo loqui, ut diximus in Emendat. ad Sect. 2. Ἐν τῷ 2ῳ, φησὶ &c. Judicet etiam Lector, annon voces καὶ βῆς hinc inter φησὶν & ἐκώλυε exciderint, sequitur enim in posteriore sententiæ parte καὶ βόειον.

L. ult. Ἀλλὰ 2ῳ] Illud 2ῳ in 2ῳ Tollius maluit mutare; quia

τῆς χρημάτων χρήσεως ἐκ παρενθήκης τοσαῦτα πε-
φιλολογῆσθαι, Τερέντιανὲ φίλτατε· πάντα γὰρ ταῦτα
παθητικωτέρως καὶ συσκευηνμηδύως ἀποτελεῖ τὴς λό-
γους. Πάσθ' ὅ ὕψος μετέχει τοσούτον, ὁπόσον
ἦσθ' ἡδονῆς.

Sect.
XXX.

Επειδὴ μὲντοι ἡ τῶ λόγῳ νόησις, ἡ τε φράσις, τὰ
πλείω δι' ἑκατέρω διέπ' ὑκίται, ἴσι δὲ, αὐτῶ
φραστικῶ μέρει εἴ τινα λοιπὰ ἔτι, περσεπιθεασώ-
μεθα. Ὅτι μὲν τοίνυν ἡ τῆς κυρίων καὶ μεγαλο-
πρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει κατὰ

κλῆ

quia (ut videtur) putaret γὰρ
semper debere rationem præ-
cedentis cuiusdam rei post se
habere : sed monendus est Lec-
tor particulam γὰρ post ἀλλὰ
sæpius (ut Grammatici loquun-
tur) Expletivam esse : sic ha-
bemus ἀλλὰ γὰρ in eodem sen-
su Sect. 9. & 29. & 43. Possis
Latinè vertere *sed enim* ; nam
eodem modo Latini *sed enim*
utuntur, quo hic Longinus ἀλ-
λὰ γὰρ :

----- Impius ex quo
Tydides *sed enim*, *scelerumque*
inventor Ulysses &c.

Virg. l. 2. v. 163.

----- Non laudis amor, nec glo-
ria cessit

Pulsa metu : *sed enim* gelidus
tardante senectâ

Sanguis habet.

Virg. l. 5. v. 394.

L. 1. Περιλογησθαι, Τερέν-
τιανὲ φίλτατε] Vulgò περι-

λογηται; sed sequor aucto-
ritatem Edit. primæ, & MSto-
rum Par. & Vat. 2. & 3. qui-
bus fere convenit MSti Ambr.
lectio περιλογησθαι : scilicet
Infinitivus modus hic Dialecticè
ponitur pro Imperativo
περιλογησθαι : ut in initio
secundi fragmen. Longini, ex
Porphyrio in vitâ Plotini, ha-
bemus πέμπειν & κομίζειν
pro πέμπε & κόμιζε. Porro
voces Τερέντιανὲ φίλτατε in
textum recepi, quas, cum in
omnibus ante eum Editionibus
extarent, Tollius ex suâ exci-
dere passus est : satis est semel
monere Lectorem, Tollium ta-
le quid sæpius fecisse.

L. 5. ἦσθ' ὅ] Ita MSti Par.
& Vat. duo, vice Manutiani
ὕψ' ὅ. Hunc verò locum ex-
plicant ista, quæ Tollius cita-
vit, verba Ciceronis in Orato-
re ad Brutum c. 37. Duo sunt,

quæ

rarum
hæc o
enim
& con
est Su
ditati

Q

fi adh

quæ

Vereor

dicere

illustr

qua ben

mirabile

quorum

ἡδονῶν

idem

Illud

ad bene

rarum ;

incitatu

quod, c

ri nullo

L. 6

Longin

limitati

delectu

L. 7

tius

in MS.

in MS.

αὐτῶν,

post μ.

rarum ad Sublimia *facienda* per digressionem hæc dicta sint, Terentiane charissime : omnia enim hæc perficiunt scripta pleniora affectibus & commota : affectus autem tantum particeps est Sublimitatis, quantum morata oratio iugunditatis.

QUoniam sensus orationis & dictio plerumque à se invicem explicantur, agedum, si adhuc supersint quædam illius ipsius partis, quæ ad dictionem attinet, ea consideremus. Vereor, ne supervacaneum sit iis, qui id sciunt, dicere; quod delectus quidem propriorum & illustrium verborum mirificè ducit & permulcet

De verborum delectu.

que bene tractata ab Oratore admirabilem eloquentiam faciant; quorum alterum est quod Græci ἡδυνόν vocant ---- alterum quod idem παθητικόν nominant: ---- Illud superius come, jucundum, ad benevolentiam conciliandam paratum; hoc vehemens, incensum, incitatum, quo causa eripiuntur, quod, cum rapidè fertur, sustineri nullo modo potest.

L. 6. Ἐπειδὴ μύθοι &c.] Longinus hic ad quartum Sublimitatis fontem venit, nempe delectum verborum.

L. 7. Αὐτὸ φερασικὸν] Manutius αὐτὸ φερασικὸν : sed, cum in MS. Par. legitur αὐτὸ τὸ & in MS. Vat. 3. αὐτὸ, impressi αὐτὸ, quæ lectio vera est, si post μέρες deleas comma,

L. 8. Εἴ τινα λοιπὰ ἔτι] i. e. si quæ relicta sunt, quæ ab hominibus Rhetoricam docentibus non memorantur, neque sunt valdè communia; nam ea, quæ minus sunt nota, Longinus incipit tractare, cum dicit paulò infra Ὅ μύθοι γε ὄγκῳ αὐτῶν &c.

L. 9. Κύειον] Locus mihi occurrit in Virgilii Æn. l. 3. v. 384. ubi verbo proprio & rem bene significante usus ille ad Sublimitatem evexit sententiam: dicit enim

Ante & Trinacriâ lentandus remus in undâ.

Nihil verbo *lentandus* aut proprium magis aut significantius (opinor) proferri potuit,

L. 2.

κηλεῖ τὰς ἀκρόντας, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συλ-
γραφεῦσι κατ' ἄκρον ὀπτηδύμα, μέγεθ' αἶμα,
κάλλ' αἶμα, εὐπίνειαν, βάρ', ἰχθυὶ, κέρ' αἶμα, ἔτι ὅ
τ' ἄλλα, ἂν ὥσιν τινα, τοῖς λόγοις, ὥπερ ἀγά-
μασι καλλίστοις, δι' αὐτῆς ἐπανθῶν ὡρασκυδάζου-
σα, καὶ οἶονε ψυχῇ τινα τοῖς περάγμασι φωνητικῇ
ὀνιθεῖσα, μὴ καὶ ὡριτὸν ἢ πρὸς εἰδόμεναι διεξιέναι
φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον τῷ νῦν τὰ καλὰ ὀνόματα.

Ὁ μὲντοι γε ὄγκ' αὐτῶν ἐπ' ἀντὶν χρειώδης
ἐπεὶ τοῖς μικροῖς περαγματίοις ὡριτιζόμεναι μεγάλα
καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταυτὸν ἂν φάνοιτο, ὡς εἰ τις πε-
ραγμὸν περσῶπειον μέγα παιδὶ ὡριθείῃ νηπιῷ. Πλὴν
ὅτι μὲν ποιήσει καὶ ἰ *

* * * * *

L. 2. Κατ' ἄκρον] i. e. ad
summum, quo modo Longinus
loquitur in Sect. 44. πιδαναι
μ' ἐπ' ἄκρον: nisi malit Lec-
tor cum MS. Vat. 2. legere has
voces conjunctim, κατὰκρον,
ut sit Adjectivum, & significet
summum, sive ad summum per-
ductum.

L. 3. Εὐπίνειαν, βάρ' αἶμα] Ita
MSti Par. El. & Vat. 3. idem-
que voluit dicere MS. Ambr.
qui habet εὐπίνειαν: omnes
codices ἢ carent, exceptâ Edi-
tione Manutii, qui edidit σαφή-
νειαν, ἢ βάρ': sed Emenda-
tione non opus fuit, quoniam
εὐπίνεια hic significare videtur
non squalor, sed id quo verba
antiquitatem olent: ita enim
Dion. Hal. de Struct. Orat. Sect.
23. loquitur, χήμασι χρῆσθαι

φιλεῖ ἐπὶ τοῖς ἀρχαιοπρεπέ-
τοις, εἰς ὅσοις ἢ σεμνότης τις,
ἢ βάρ', ἢ πίν' αἶμα πρὸς ἑσιν:
& in Sect. 22. τὸν ἀρχαῖσμον
καὶ τὸν πίνον ἔχουσα κάλλ'.
& ibidem de Thucydide sic lo-
quitur, οἷς χρῆσάμεν' ἀντὶν
εὐπινῇ καὶ αὐσηρῶν πεποιήκε
ἁρμονίαν. Vide etiam Ciceron.
Epist. ad Att. l. 12. Ep. 7.

L. 7. Πρὸς εἰδόμεναι] Tol-
lius malè inutavit postremam
vocem in εἰδόμεναι σε contra
omnium Cod. auctoritatem:
neque enim aliter plurali nu-
mero utitur Longinus Sect. 12.
cum ad Terentianum sermo-
nem convertit ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ὁμοῖς ἂν ἀμεινον ἐπικρίνοιντο:
sensum loci, opinor, mea sa-
tis exprimit versio.

cet auditores: quóque *hujusmodi delectus* omnibus Rhetoribus & prosaïcis scriptoribus summum *est* studium, quippe qui facit, ut per se innascentur scriptis, velut imaginibus pulcherrimis, Sublimitas simul, ornatus, antiquitatis color, pondus, vis, robur, aliaque adhuc si quæ sint; & qui velut inserit rebus animam quandam voce utentem, Vereor (*inquam*), ne sit etiam superfluum iis, qui id sciunt, hæc exponere: splendida enim verba sunt reverà lux propria mentis.

Fastus quidem illorum non est ubique utilis; quoniam res parvas vestire magnis & nobilibus verbis, idem possit videri, ac si quis prægrandem personam tragicam infanti puero imponat. Sed in Poësi quidem & * * * *

* * maximè

L. 12. Περσώπειον] Hæc vox significat *larvam*, quam Actores antiqui in Scenâ ob os suum ponere solebant: Eam *personam* appellat Quintil. Instit. Or. l. 6. c. 1. Ubi eadem, quâ hic Longinus, similitudine utitur: *In parvis quidem libris has Tragœdias movere tale est, quale si personam Herculis ex cothurnis aptare infantibus velis.*

Ibid. Πάλω ἐν μὲν ποιήσει &c.] Desunt hic in MSto Par. quatuor folia, ut testatur Clarissimus Boivinus.

L. 13. Ἐν μὲν ποιήσει καὶ ἐπικώτατον] * * * *

Ita MS. Par. (cùm paulò aliter Edit. prima & MS. Vat. 3. nempe καὶ ***** ἐπικώτατον): Tollius igitur multum erravit, quum diceret in MS. Par. legi *ἰσοείας*; addo quòd, cum Tollius dicit se ibi invenisse *ἑπικώτατον*, nonnihil lapsus est: syllaba enim *ἑπ* extrà in margine reperitur, adeò ut à nuperà manu addita videri possit.

DIONYSII LONGINI

* * πικώτατον, καὶ γόνιμον τὸδ' Ἀνακρέον-
 τῳ. “Οὐκέτι Θρηϊκίης ὀπιγρέφομαι.” Ταύτη
 καὶ τῷ Θεοπόμπῃ ἐκείνο τὸ ἐπαινετὸν, διὰ τὸ ἀνάλο-
 γον, ἔμοιγε σημαντικώτατα ἔχειν δοκεῖ ὅπερ ὁ
 Κεκίλιῳ ἐκ οἷδ' ὅπως καταμέμφεται. “Δεινός
 ὢν, φησὶν, ὁ Φίλιππῳ ἀνασκοφαγῆσαι πρᾶγ-
 “ματα.” Ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τῷ κόσμῳ
 ὡς πολλὸν ἐμφανιστικώτερον ὀπηνώσκειται γὰρ αὐτό-
 στεν ἐκ τῷ κοινῷ βίῃ, τὸ δ' σωήσας ἤδη πιστώτερον.
 Οὐκ ἔνδ' ὅπ' τῷ τὰ αἰχρᾶ καὶ ῥυτῶν τλημόνως καὶ μεθ' ἰο
 ἡδονῆς ἐνεκα πλεονεξίας καρτερεῖν, τὸ “ἀνα-
 “κοφαγεῖν τὰ πρᾶγματα” ἐναργέστατα παρει-
 ληπται. Ὡδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια. “Ὁ
 “Κλεομένης, φησὶ, μανὲς τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ξιφι-
 “δίῳ κατέταμνεν εἰς λεπτὰ, ἕως ὅλον καταχορδύων
 “ἑαυτὸν διέφθειρεν.” Καί, “Ὁ Πύθης ἕως τῷδε
 “ὅπ'

L. 3. Καὶ τῷ Θεοπόμπῃ ἐκεί-
 νο τὸ ἐπαινετὸν] Hæc est lec-
 tio Manutii, à quâ multum re-
 cedunt MSti Par. & Vatic. duo,
 qui habent καὶ τὸ τῷ Θεοπόμπῃ
 καὶ τῷ ἐπαινετῷ; ut & Editio pr.
 nisi quod Asteriscum inter τῷ &
 ἐπαινετῷ ponit. Legendum for-
 tasse, καὶ τὸ τῷ Θεοπόμπῃ καὶ τὸ
 ἐπαινετῷ.

L. 6. Ἀνασκοφαγῆσαι &c.]
 Non dissimili (ut notavit Tol-
 lius) ratione dixit Cicero in Ep.
 ad Att. l. 4. Ep. 5. *Dudum cir-
 cumrodo, quod devorandum est.*

L. 7. Ὁ ἰδιωτισμὸς &c.]
 Plurimum facit illa callidissima
 simplicitatis imitatio; *Milo an-*

*tem cum in Senatu fuisset eo die
 quoad Senatus est dimissus, do-
 mum venit, calceos & vestimen-
 ta mutavit; paulisper, dum se
 uxor (ut sit) comparat, commo-
 ratus est: Quod non solum rebus
 ipsis vir eloquentissimus, quibus
 moras & lentum profectiois
 ordinem ducit, sed verbis etiam
 vulgaribus & quotidianis & ar-
 te occultâ consecutus est: quæ
 si aliter dicta essent, strepitu
 ipsum judicem, deinde patro-
 num excitâssent. Hæc sunt, quæ
 dicit Quintil. Inst. Or. l. 4. c. 2.*

L. 13. Ὁ Κλεομένης &c.]
 Verba sunt Herodoti in l. 6.
 c. 75. ubi Cleomenis Regis La-
 ceda-

*
 illud
 “cia
 illud
 se hab
 respon
 crimin
 “res
 dem v
 to mu
 muni
 est, eo
 “tate
 usurpa
 jucund
 se hab
 “infa
 “disse

cedæmon
 & infani
 narrat:
 gatus, g
 biis sese
 longum
 biis ad f
 femoribu
 bras atq
 Herodotu
 κτε, καὶ
 ἀπὲρ δα
 L. 15,
 καταχορ
 δῆς, qua

* * maximè vulgare, & *tamen* naturale est *De verbis vulgaribus.*
 illud Anacreontis: "Non amplius curo Thra-
 "ciam *illam*." Eodem modo etiam laudabile
 illud Theopompi videtur mihi significantissimè
 se habere, propterea quòd *vocabulum rei* benè
 respondet: quod tamen Cecilius, nescio cur,
 criminatur. "Cum Philippus, inquit, valeret
 "res necessitate cogente devorare." Est qui-
 dem verbum vulgare nonnunquam *verbo* orna-
 to multò significantius; illicò enim ex com-
 muni vitâ cognoscitur, & id, quod usitatum
 est, *eo* est jam credibilius: ergo illud "necessi-
 "tate cogente res devorare" significantissimè
 usurpatur de illo, qui fœda & fordida patienter
 jucundèque ambitionis causâ perfert. Sic etiam
 se habent illa Herodoti: "Cleomenes, inquit,
 "infanus factus suam carnem ense minutim
 "dissecuit, donec se totum rescindendo periit."

Et,

cedæmoniorum, tyranni simul
 & infani, mortem sibi illatam
 narrat: Cleomenes cippo illi-
 gatus, gladiumque nactus à ti-
 biis sese truncabat: nam in
 longum discindens carnes à ti-
 biis ad femora processit; & à
 femoribus ad coxarum verte-
 bras atque ilia, ἐς δ' (inquit
 Herodotus) ἐς τὴν γαστέρα ἀπί-
 κετο, καὶ ταύτην καταχορδῶν
 ἀπέθανε τοιούτῳ τρόπῳ.

L. 15, Καταχορδῶν] Vox
 καταχορδῶν est ἀπὸ τῆς χορ-
 δῆς, quæ & intestinum est &

& chorda ex intestinis facta:
 eritque τὴν γαστέρα καταχορ-
 δῶν ventrem ita discindere, ut
 diffuant intestina; vel erit κα-
 ταχορδῶν chordarum in mo-
 dum concidere. Imò forsan (vo-
 ce à fœce vulgi traductâ, ut
 altera κατακρεουργεῖν) locus
 non aptius reddi potest, quàm
 ex se ipso factum faciens interiit.
 Langb.

L. ult. Ὁ Πύθης ἕως τῆς
 &c.] Herodotus in l. 7. c. 181.
 narrat tres Græcas naves à de-
 cem navibus Persicis captas
 fuisse:

“ὅτι τὴ νεὼς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη.”
 Ταῦτα γὰρ εἰγὺς ᾤξεται καὶ ἰδιώτῳ, ἀλλ’ ἐκ ἰδιω-
 τούει τῷ σημαντικῷ.

sect.
 XXXII.

Περὶ δὲ πλῆθους καὶ Μεταφορῶν, ὁ μὲν Κεκίλιος
 εἰκοὶ συγκατατίθεσθαι τοῖς δύο, ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς
 ὅτι ταυτὶ νομοθετεῖσι τάττεισθαι. Ὁ γὰρ Δημοδένης
 ὅρῳ καὶ τῇ τοιούτων ὁ τὴ χρεῖας δὲ καὶ ἐνταυ-
 τῇ πάλιν χειμάρρῃ δίκῃ ἐλαύνεται, καὶ τὴν πολυπλή-
 θεαν αὐτῇ, ὡς ἀναγκάσαν ἐνταυτῇ, σωεφέλκεται.
 “Ἀνθρώποι, φησὶ, μισροὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ κόλα-
 “ καὶ ἡκρωτειασμῶν τοὺς αὐτοὺς ἑκάστοι πατέρ-
 “ δας, καὶ ἐλδοθερίαν περπέπωκότες, περτέρον μὲν
 “ Φιλίππῳ, νυνὶ δ’ Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ με-
 “ ρῶντες

fuisse: in unâ verò Græcorum
 navi Pythes (inquit) Ischenoi
 filius inter propugnatores erat
 vir eo die præstantissimus: qui,
 quum caperetur navis, ἐς τὸ
 ἀντὶχε μαχόμενος, ἐς ὃ κα-
 τεκρεουργήθη ἅπας.

L. 4. Περὶ δὲ πλῆθους καὶ Με-
 ταφορῶν] Ita omnes libri tam
 scripti, quàm impressi; si ex-
 cipias Edit. primam, quæ omit-
 tit καὶ; sed tamen eam particu-
 lam retinendam cenfeo: Lon-
 ginus, opinor, inter ea, quæ
 paulo ante defecisse vidimus,
 de Metaphoris tractarat, quibus
 opposuit verba vulgaria, quæ
 aliquando significantiora sunt
 quàm Metaphoræ: hic vero
 de multitudine etiam Metapho-

rarum agit: nihil igitur opus
 est, ut vel cum Fabro legamus
 πλῆθους καὶ Μεταφορῶν, vel
 cum Tollio πλῆθους Τρόπων καὶ
 Μεταφορῶν.

L. 10. Ἀνθρώποι, φησὶ, μισ-
 ροὶ] Extant hæc in Demosthe-
 nis orat. pro Corona p. 169.
 Ed. Oxon.

L. 11. ἡκρωτειασμῶν]
 Ponitur hic Passivum ἡκρωτ-
 ειασμῶν pro Activo ἡκρωτ-
 ειακῆτες: est autem ἡκρωτ-
 ειάζω propriè extremas cor-
 poris partes rescindo; meta-
 phoricè idem quod λυμάνομαι
 perniciem infero: quia (ut di-
 cunt Harpocr. & Suidas in voce
 ἡκρωτειαζῶ) οἱ λυμανόμενοι
 τινὰς εἰσάσιν ἀεὶ καὶ πλεονάζειν αὐτοὺς
 τὰ

Et,

“ ne
 enim
 non v

Qu
 attine
 qui d
 unâ p
 est et
 tendi
 & se
 quam
 “ im
 “ lac
 “ ber
 “ nu

τὰ ἀκρ
 minis
 mitates
 Neque
 & nari
 tur: qu
 de man
 catione
 vocantu

L. 12
 πτωκό
 propina
 voi grat
 ra ex
 quo reg
 libantes

Et, "Pythes eo usque in navi pugnavit, do-
" nec totus in frustra carnis concisus est." Hæc
enim prope accedunt ad *sermonem* vulgarem, sed
non vulgaria sunt significatione.

Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum *De Meta-
phorarum
multitudi-
ne.*
attinet, Cecilius quidem videtur assentiri iis,
qui docent duas *tantum*, vel ad summum tres
unâ ponendas esse: Demosthenes enim norma
est etiam hujusmodi *rerum*; tempusque iis u-
tendi est, ubi affectus torrentis instar volvuntur
& secum rapiunt multitudinem earum, tan-
quam hîc necessariam. "Homines, (inquit)
" impuri, & pestiferi, & adulescentes, qui fœdè
" lacerârunt suas unusquisque patrias, qui li-
" bertatem *suam* propinârunt prius Philippo,
" nunc verò Alexandro; qui metiuntur felici-
" tatem

τὰ ἀκρα; vel quia antiqui cri-
minis convictis aurium extre-
mitates amputare solebant:
Neque de aurium solùm, sed
& narium amputatione dici-
tur: quin & maximè propriè
de manuum pedumve detrun-
catione; hæc enim membra
vocalur ἀκρωτήρια. Langb.

L. 12. Τὴν ἐλευθερίαν προ-
πιπῶντες.] Libertatem suam
propinantes, hoc est, χαρίζομε-
νοι gratis concedentes: Metapho-
ra ex antiquo more translata,
quo reges in festis vinum præ-
libantes, ipsum etiam poculum,

cui visum est, porrigentes do-
no dabant; ut testantur Suidas
& Ulpianus in Demosth. orat.
πρὸς Ἀλκιβιάδην. simile quid ob-
servat Scholiastes Pindari ad
Olympion. Od. 7. Περτίπειν
(inquit) κρείως τὸ ἄμα τῷ κρά-
ματι τὸ ἀλγέον χαρίζεσθαι,
i. e. vox περτίπειν propriè signi-
ficat simul cum vino diluto pocu-
lum dare. Hinc Metaphoricè
usurpatur pro donare, vel gratis
prodere, & ita Harpocration ad
hunc Demosthenis locum dicit,
προπεπωκότες ἀντὶ τῆς προδου-
σκότες. Langb.

M 3

L. 1.

“ ῥῆν’ ἔες καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἢ εὐδαιμονίαν ἢ δ’ ἐλδο-
 “ δερῖαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην, ἃ τοῖς περὶ-
 “ τερον Ἑλλήσιν ὄρει τῇ ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανό-
 “ νες, ἀνατετροφότες.” Ἐνταῦθα τῷ πλεονεξίᾳ τῇ
 τροπικῶν ὁ κτ’ τῇ περὶ τοῦ βῆπεροδῆ τῷ Ῥήτο-
 ρῷ θυμός. Διόπερ ὁ μὴ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεό-
 φραστος μετρίματά φασί τινα τῇ θρασείᾳ
 ταῦτα μεταφορῶν, τὰ, “ ὥσπερ εἰ φάναι,” καὶ “ οἰο-
 “ νεῖ,” καὶ “ εἰ χρητὸν εἶπαι ἢ τρέπον,” καὶ
 “ εἰ δὲ ὡς ἀκινδυνώτερον λέξαι.” Ἡ γὰρ ἐπὶ
 τήνδε, φασίν, ἰάται τὰ τολμηρά. Ἐγὼ δὲ καὶ
 ταῦτα μὴ ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ πλεονεξίᾳ καὶ τόλμῃ
 μεταφορῶν (ὅπερ ἐφύω καὶ ἐπὶ τῇ χρημάτων) τὰ
 δὴ καὶ

L. 2. Δεσπότην. ἃ τοῖς περὶ-
 τερον Ἑλλήσιν] Ita Edit. pri-
 ma & MSti Par. & Ambr. o-
 misso αὐτῷ post δεσπότην.

L. 4. Ἀνατετροφότες] Ita
 MS. Par. & omnes ante Tol-
 lium Editiones, qui edidit ἀνα-
 τετραφότες: vox τέτραφα perf.
 act. à τρέπω invenitur apud
 Aristophanem in Nubibus τὰς
 ἐμβάδας ποῖ τέτραφας, ὧν ὀ-
 ντε σὺ; sic διακέκλωσε pro
 διακέκλωσε occurrit apud Lon-
 ginum Sect. 16. & πέπεμοσε,
 κέκλωσε Atticè dicuntur à De-
 mosthene pro πέπεμοσε, & κέ-
 κλωσε.

Ibid. Τῶν τροπικῶν] Sub-
 intellige λεξίων: eadem lo-
 quendi formula paulò infrà in
 hac Sectione occurrit.

L. 5. Ἐπιπεροδῆ] Ita rec-

tē Ed. prima, & F. Portus ex
 suo MSto jubet legere ἐπιπρο-
 δῆ, vel ἐπιπροδῆαι: Manutia-
 num illud ἐπιπροδῆ nullo fa-
 nè dicitur sensu.

L. 7. Θερασίᾳ] Ed. vete-
 res, & MSti habent θερασίᾳ;
 sed Faber benè monuit legen-
 dum esse θερασίᾳ.

L. 8. Ὡσπερ &c.] His
 conveniunt illa Ciceronis de
 Oratore l. 3. c. 41. Atque etiam
 si vereare, ne paulò durior trans-
 latio esse videatur, mollienda est
 præposito sape verbo: ut si olim
 M. Catone mortuo pupillum Se-
 natum quis relictum diceret, pau-
 lò durius: sin, ut ita dicam, pu-
 pillum, aliquanto mitius esset. Sed
 multo aptius ad hunc locum
 Fabius Inst. Or. l. 8. c. 3. sic
 ut inde sua Noster mutuatus
 videatur:

“ tat
 “ qu
 “ nu
 “ bu
 Hic
 prod
 phra
 daci
 “ qu
 “ lic
 Corro
 Egò
 quod
 tos v
 mita
 dinis
 tural

videat
 (inqui
 busdam
 est: “
 “ cere
 “ mih
 in iis,
 runt,
 dici po
 dicunt
 manife
 cum ill
 praci
 “ p
 L.
 Ita M

“ tatem ventre, iisque, quæ fœdissima sunt ;
 “ quique everterunt libertatem & conditionem
 “ nullum dominum habendi, quæ res priori-
 “ bus Græcis fines normæque erant bonorum.”
 Hîc multitudine Metaphorarum ira Rhetoris in
 proditores proruit. Quare Aristoteles & Theo-
 phrastus dicunt hæc esse quædam lenimenta au-
 dacium Metaphorarum, scilicet, “ ut ita lo-
 “ quar,” &, “ quasi,” &, “ si hoc modo loqui
 “ liceat,” &, “ si oportet audaciùs dicere :”
 Correctio enim, inquit, audacibus medetur.
 Ego verò etiam hæc probo, tamen dico (id
 quod dixi etiam de Figuris) tempestivè adhibi-
 tos vehementesque affectus, & egregiam Subli-
 mitatem esse propria quædam remedia multitu-
 dinis audaciæque Metaphorarum : quia iis na-
 turale est impetûs *sui* vehementiâ omnia alia se-
 cum

videatur : Et si quid periculosius
 (inquit) finxisse videbimur, qui-
 busdam remediis pramuniendum
 est : “ Ut ita dicam, si liceat di-
 “ cere, quodammodo, permitte
 “ mihi sic :” quod idem etiam
 in iis, qua licentius translata e-
 runt, proderit, qua non ius-
 dici possunt : in quo non falli ju-
 dicio nostrum sollicitudine ipsâ
 manifestum erit : Quâ de re Gra-
 eum illud erit elegantissimum, quo
 præcipitur illa *περεπιπλήσσειν τῇ*
ὑποβολῇ. Tollius.

L. 12. Πλήθους καὶ τόλμης]
 Ita MSti Par. & Vat. duo, item-

que Editio prima. Vulgò *πλη-*
θους καὶ τόλμης.

L. 13. Ὅπερ ἔφην] Respi-
 cit Longinus ad ea, quæ dixe-
 rat paulò post initium Sectio-
 nis 17.

Ibid. Καὶ ἐπὶ τῶν χρημάτων]
 Manutius, & MSti habent *κα-*
τα : sed, ni fallor, legere
 oportet καὶ ἐπὶ (vel κατὰ) τῶν
χρημάτων : hoc enim modo lo-
 quitur Longinus in Sect. 38.
 ὡς καὶ ἐπὶ τῶν χρημάτων προεί-
 πομεν. Editio prima habet καὶ
 τῶν *χρημάτων*.

δύκαιρα καὶ σφοδρὰ πάθη, καὶ τὸ θνητὸν ὕψος εἶναι
 φημι ἰδίᾳ τινὰ ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ ῥοδίῳ τ' φο-
 ρᾶς ταυτὶ πέφυκεν ἀπαντὰ τ' ἄλλα πρᾶξιν καὶ
 περὶ δειν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰς-
 πρέττειν τὰ πρᾶξις καὶ ἐκ ἐᾶ τ' ἀκρατῶς χο-
 λαῖν περὶ τ' τῷ πλήθους ἑλέχον, διὰ τὸ συνενθε-
 σιᾶν τῷ λόγοντι. Ἀλλὰ μὲν ἐν γε ταῖς τοπηγο-
 ρείαις καὶ διαγραφαῖς ἐκ ἄλλο τι ἔτος κατασημαν-
 τικόν, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι δι' ὧν
 καὶ πρὸ Ξενοφῶντι ἢ τ' ἀνδρωπίνης σκλήνους ἀνατομῇ
 πομπικῶς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀναζωγραφεῖται θεῶς
 πρὸ Πλάτωνι. “ Τὴν μὲν κεφαλὴν αὐτῆς
 “ φησιν ἀκρόπολιν ἰδμὸν δὲ μέσον διωκοδομηθεῖν
 “ μεταξὺ [αὐτῆς καὶ] τῷ γήθους τ' αὐχένα, σφον-
 “ δύλεις

L. 1. Καὶ σφοδρὰ] Ita Edit. prima, & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. Illud Manutianum τὰ post καὶ supervacaneum est, quia occurrit suprā τὰ ante εὐκαι-
 ρα.

Ibid. ὕψος] Tollius rectè monuit legendum esse ὕψος, cum antea legeretur ὕψος.

L. 9. Δι' ὧν καὶ πρὸ Ξενοφῶντι &c.] Langbænius censet illum Xenophontis locum, quem in animo hîc habuit Longinus, extare in Ἀπομνημ. l. 1. p. 45. Edit. Oxon.

L. 10. Σκλήνους] Vox σκῆνος propriè significat corpus: de quo vocis sensu multa extant apud veteres auctores exem-

pla: testatur Faber Platonem ita locutum esse in *Timæo* & *Axioccho*; citatque insuper hæc verba Æliani de verme Indico l. 5. de animal. c. 3. ἄχρειον δὲ ὅτι τὸ λοιπὸν τ' ζῶν σκῆνος, inutile est reliquum animalis corpus. Sic & Hippocrates de Anat. φλέψ μεγάλη, δι' ἧς ὅλον τὸ σκῆνον τρέφεται: & in lib. 5. de corde, αὐταί (sc. φλέβες) πηγαὶ φύσις ἀνδρώπης, καὶ οἱ πόταμοι ἐν αὐτῇ ἀνὰ τὸ σῶμα, τοῖσιν ἀρδεταί τὸ σκῆνος. Notum est etiam medicis Nicandrum & Aretæum, veteres medicos & scriptores, hæc voce ita sæpissime uti, ut constet vocem σκῆνον significare corpus propriè non Metaphoricè.

Hinc

cum
audac
mittu
nem
quod
flatur
nibus
ficans
Trop
hum
adhu
“ Ca
“ ver
“ mu

Hinc
Pauli i
ἡ ὁπίγ
rus ven
domus

L.
&c.]
quuntu
sumpta
taphor
legoric
poris
cupat:
lūm se
splend
ubique
tis, E
lius ex
rum l.
usius p

cum abripere & propellere, potius verò exigere audacia tanquam omnino necessaria; neque permittunt, ut auditori otium sit ad multitudinem Metaphorarum reprehendendam, propterea quòd eodem, quo is qui dicit, sacro furore afflatur. Atqui in *communium* locorum tractationibus & in descriptionibus nihil aliud tam significans est, quàm frequentes sibi que instantes Tropi: quibus & apud Xenophontem anatome humani corporis magnifico more depingitur, & adhuc magis divino more apud Platonem: "Caput ejus dicit *Plato* esse arcem; collum "verò inter *hoc* & pectus medium, *quasi* Isthmum, ædificatum esse; dicitque vertebrae ei "sup-

Hinc igitur discimus illa D. Pauli in 2 Ep. ad Cor. c. 5. v. 1. ἡ οὐρα γὰρ ἡμῶν οἰκία τῆς σκηνῆς verti debere *terrestriis nostra domus corporis.*

L. 12. Τὴν μὲν κεφαλὴν &c.] Omnia hæc, & quæ sequuntur, Platonis verba desumpta sunt ex *Timeo*, ubi Metaphorica illa, seu potius Allegorica, descriptio humani corporis tres amplius paginas occupat: Longinus verò ea solum selegit, quæ ipsi visa sunt splendidiora, verbis Platonis ubique ferè aliquantum mutatis. Ea, quam hic citat Tullius ex Cicerone, de Nat. Deorum l. 2. c. 54, &c. descriptio usus partium in corpore huma-

no magis Philosophi est, quàm Oratoris; verè enim magis & ad naturam accommodatè, quàm metaphoricè & magnificè sermo instituitur: sed & ibi quædam Figuris optimè vestiuntur, & per metaphoras dicuntur: ut ea, quæ huic Longini loco similia sunt, quæque in cap. 56. occurrunt, *Sensus autem, interpretes ac nuncii rerum, in capite, tanquam in arce, mirifice ad usus necessarios & facti & collocati sunt.*

L. 14. Μεταξὺ τῆς σῆδης & αὐχένος.] Ita omnes Codices: sed si quis locum perpendat, legendum putabit μεταξὺ αὐτῆς (sc. κεφαλῆς) & τῆς σῆδης &c. & ita se habent verba apud

“ δύλως τε ὑπερτερύχθαι φησὶν οἶον τρυφίλγας· καὶ
 “ τὴν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι κακῶν δέλεαρ,
 “ γλῶσσαν δὲ γούσεως δοκίμιον· ἀναμμα δὲ τῆς
 “ φλεβῶν καὶ καρδίας, καὶ πηγῶν τῶν περιφερῶν
 “ σφοδρῶς αἵματι, εἰς δὲ δορυφορικὴν οἴκησιν κα-
 “ ταταγαμνύει· τὰς δὲ διαδρομαὶς τῆς πόρων ὀνο-
 “ μάξει τενωπὸς τῇ δὲ πηδήσει τὴν καρδίας ὅν τῇ
 “ τῆς δεινῶν πρὸςδοκίαν, καὶ τῇ τῶν θυμῶν ἐπεγέρ-
 “ σαι, ἐπειδὴ διάπυρρον ἦν, ὀπικυρίαν μηχανώμε-
 “ νοι, φησὶ, καὶ τῶν πλούμων ἰδέαν ἐνεφύτλυσαν,¹⁰
 “ μαλακὴν καὶ ἀναιμον καὶ σπέρματις ἐνὶ ὅς ἐχυσαν,
 “ ὁποῖον μάλαγμα· ἴν, ὁ θυμὸς ὁπότε ἐν αὐτῇ
 “ ζέσῃ, πηδῶσα εἰς ὑπεκκον μὴ λυμαίνηται· καὶ δὲ
 “ μὲν

pud Platonem : vox μεταξὺ
 duo post se substantiva usitate
 habet.

L. 2. Κακῶν δέλεαρ] MSti
 Par. Ambr. & Vat. 2. necnon
 Edit. prima habent κακὸν δέ-
 λεαρ : rectius fortasse : sed κα-
 κῶν est apud Platonem.

L. 3. Ἀναμμα δὲ τῶν φλεβῶν
 τὴν καρδίαν] Ita Editio pri-
 ma & MSti Par. Ambr. & Vat.
 duo. Vulgò ἄμμα.

L. 4. Τῶν περιφερῶν σφο-
 δρῶς] Ita Editio pr. & MSti
 Par. & Vat. 3. deletis istis
 verbis, quæ à Manutio profe-
 runt in Erratis suis, non in
 Textu, καὶ πάντα τὰ μέλη.

L. 7. Τῇ δὲ πηδήσει &c.]
 Claudianus de 4. Consul. Ho-
 norii v. 239.

Quippe Opifex, veritus confun-
 dere sacra profanis,

Distribuit partes anima, sedes-
 que removuit.

Iram sanguinei regio sub pectore
 cordis

Protegit imbutam flammis, avi-
 damque nocendi,

Precipitemque sui : Rabie suc-
 cincta tumescit,

Contrahitur repleta metu, cum-
 que omnia secum

Duceret, & requiem membris
 vicina negaret,

Invenit pulmonis opem, madi-
 dumque furenti

Præbuit, ut tumida ruerent in
 mollia fibra. Tollius.

L. 8. Ἐπεγέρσει] Hæc est
 lectio Edit. primæ, & MStorum
 Par. El. Ambr. & Vat. 3. Vul-
 gò ἐγέρσει.

L. 10.

“ fr
 “ n
 “ fa
 “ ru
 “ c
 “ ti
 “ ap
 “ li
 “ fi
 “ tu
 “ in
 “ sp
 “ e
 “ in

L.
 vidit
 vis M
 φασὶ
 spicit
 ipsum
 mox
 Ibi
 δὲ
 sic e
 solitu
 φασὶ
 pone
 pro h
 apud
 Adde
 Tolli
 milia
 tapho
 rum

“ suppositas esse velut cardines; & voluptatem
 “ hominibus esse escam malorum, linguamque
 “ saporis indicem; cor verò esse nodum vena-
 “ rum fontemque sanguinis vehementi impetu
 “ circumfluentis, quod in benè custoditâ sta-
 “ tione collocatum est: & meatuum transitus
 “ appellat angiportus: dicitque, quòd *Dii* mo-
 “ lientes auxilium subsultationi cordis, (*quæ*
 “ *fit*, dum expectantur mala, iraque concita-
 “ tur, postquam excanduit), *corpori* pulmonem
 “ inferuerunt mollem & exanguem, & *quasi*
 “ spongiarum foramina intus habentem, quale
 “ est malagma; ut *cor*, cum ira in eo ferveat,
 “ in id quod cedit subsultans non lædatur: Et
 “ sedem

L. 10. Φησὶ] Tollius rectè
 vidit legendum esse φησὶ, quam-
 vis MSti & Edit. veteres habent
 φασὶ: non enim hæc vox re-
 spicit ad μηχανώμενοι, sed ad
 ipsum Platonem, & occurrit
 mox φησὶ bis.

Ibid. Τὴν δὲ πλάμωνα ἰ-
 δέαν &c.] i. e. pulmonem:
 sic enim (dicit Faber) loqui
 solitus est Plato, ut ἰδέαν &
 νόον alicujus rei pro re ipsâ
 poneret: sic ἥπαρ ἰδέαν
 pro hepate ipso: sed exempla
 apud ipsum innumera invenias:
 Adde etiam, quòd (notante
 Tollio) his & sequentibus si-
 milia sunt illa, quæ Cicero Me-
 taphoricè dicit in Nat. Deo-
 rum l. 2. c. 55. *In pulmonibus*

*inest raritas quadam, & assimilis
 spongiis mollitudo, ad haurien-
 dum spiritum artissima.*

L. 12. Ὅποιον μάλαγμα]
 Ita Edit. prima & MSti Par. El.
 Ambr. & Vat. duo: Vulgò οἶον
 αἷμα μαλακόν: Vox μάλαγ-
 μα significat corpora mollia,
 quæ ad eludendos tormento-
 rum ictus ante muros oppo-
 nuntur, ut dicit Langbænius:
 sed Fabro hæc vox potius vi-
 detur significare id, quod fe-
 rendis oneribus substernimus,
 ne duritiâ suâ, aut asperitate,
 & prominentiâ angulorum, hu-
 meros aut caput lædant.

Ibid. Ἐν αὐτῇ ζέσει] Ita
 Editio pr. & MSti Par. Ambr.
 El. & Vat. duo: rectè etiam
 post

“ μὴν ἤν’ ἐπιθυμιῶν οἰκησιν περσεῖπεν ὡς γυναι-
 “ κωνῆτιν, τὴν τῷ θυμῷ ὅσπερ ἀνδρῶνῆτιν· τὸν γε
 “ μὴν ἀπλήνα ἤν’ ἐνὶ οὐδὲ μαγειρεῖον, ὅθεν πληρέ-
 “ μῃς. ἤν’ ἀποκαταμεριμνῶν μέγας καὶ ὑπερ-
 “ αὔξεταί· μὲν δὲ ταῦτα σαρξὶ πάντῃ (φῃσι) κατεσ-
 “ κίασαν, περὶ οὐκ ἔξωθεν ἢ σάρκα, οἷον τὰ
 “ πηδῆματα, περὶ ἐμῶν· νομὴν δὲ σαρκῶν ἔφη τὸ
 “ αἷμα· τὸ δὲ τερφῆς ἕνεκα, φῃσι, διωχέτοισιν τὸ
 “ σῶμα, τέμνοντες ὡπερ ἐν κήποις ὀχετὸς, ὡς ἐκ
 “ τινος νάματός· ἐπὶ οὐκ, ἀραῖς οὐκ· αὐλῶν. 19
 “ τῷ σώματι, τὰ ἤν’ φλεβῶν ῥέει νάματα· ἡνι-
 “ κα δὲ ἡ τελευτὴ πᾶσι, λυέσθαι φῃσι τὰ τὸ ψυ-
 “ χῆς, οἷον νεῶς, πείσματα, μεθεῖδαι τε αὐτὴν
 “ ἐλδῶν· Ταῦτα καὶ τὰ πᾶσι μὲν
 αἵτια

post ζῆση addit Faber πηδῶ-
 σα, extat enim hæc vox in
 MStis Par. & Vat. 2. Vulgò
 ἐν αὐτῇ ἀκμάσει, εἰς ὑπέκον.

L. 3. Μαγειρεῖον] Doctissi-
 mi viri Dacierus & Tollius cen-
 sent legendum esse ἡμαγεῖον
 terforium; hæc enim vox legi-
 tur in Platone: & MStus Vat.
 2. habet in textu, Vat. 3. ve-
 rò in margine, μαγεῖον· sed
 nihil mutandum arbitror, cum
 omnes Editiones, omnesque,
 exceptis supradictis, MSti ha-
 beant μαγειρεῖον. Credo Lon-
 ginum hic Platonem falsò ci-
 tāsse; neque enim (si bene
 memini) Longinus in longiori
 sententiā Scriptoris ullius ver-
 ba accuratè citavit.

L. 5. Πάντα (φῃσι) κα-
 τεσκίασαν, περὶ οὐκ ἔξω-
 θεν ἢ σάρκα, ὅς τὰ πηδῆ-
 ματα, περὶ ἐμῶν] Ita Editio
 pr. & MSti Par. Ambr. El. &
 Vat, duo; nisi quod MS. Par.
 habet οἷον, & duo Vat. φύσιν,
 & Ambr. φύσι. Imò hæc lec-
 tio in Manutii Editione occur-
 rit, quamvis in Erratis ad finem
 libri notatis eam, quæ nunc
 vulgata est, lectionem proferat.
 πάντα αὐτὰ (φῃσι) κατεσκία-
 σαν ἐνδθεν, ἢ δὲ σάρκα περ-
 σολῶν μὲν καυμάτων, περὶ οὐκ
 μα δὲ χειμῶνων, ἐτι δὲ πῶ-
 μάτων, ὅς τὰ πηδῆματα ἐσθ-
 κήματα, σώμασι μαλακῶς καὶ
 πρῶτος ὑπέκυσαν. Verisimile
 esse arbitror, eum invenisse id,
 quod

“ f
 “ f
 “ v
 “ t
 “ t
 “ p
 “ t
 “ c
 “ t
 “ l
 “ r
 “ q
 “ d
 “ g
 “ n
 “ f
 “ n

quod
 cum
 & ei
 sanè
 sequo
 nuina
 si ex
 pro
 πειδῆ
 vel
 bo
 L.
 τῷ
 omni
 nisi

“ sedem cupiditatum appellavit quasi conclave
 “ feminarum, sedem verò iræ quasi conclave
 “ virorum; & lienem culinam eorum, quæ in-
 “ tus sunt, unde, cum adimpleatur purgamen-
 “ tis, magnus & molliter tumidus augetur:
 “ post hæc autem, inquit, *Dii* carnibus omnia
 “ texerunt, præponentes *iis* carnem, velut fas-
 “ cias, *ut sit* munimentum contra ea, quæ ex-
 “ tra sunt: sanguinem verò appellavit pabu-
 “ lum carniū: alimentique causâ, inquit, *Dii*
 “ rivulos per corpus duxerunt, canales *ibi* tan-
 “ quam in hortis secantes, ut ex flumine quo-
 “ dam perenni, cum sit meatus corporis an-
 “ gustus, latices venarum fluant: cum verò
 “ mors appropinquet, dicit solvi animæ, non
 “ secus ac navis, rudentes, eamque liberam di-
 “ mitti.” Eadem & similia innumera sunt in
 iis,

quod ediderit, in suo MSto, lo-
 cumque postea ex conjecturâ
 & ex Platone mutasse. Ego
 sanè tot Codicum auctoritatem
 sequor, qui mihi videntur ge-
 nuina Longini verba servare,
 si excipias illud τὰ πηδήματα,
 pro quo legendum velim τὰ
 πεδήματα, vincula à πέδη;
 vel τ' ἀποδήματα fascia à ver-
 bo ἀπώω derivatum.

L. 9. Ὡς ἐκ τινος νάμα-
 τος — ῥίσι νάματα] Ita
 omnes libri scripti & impressi,
 nisi quod Manutius edidit ῥίον:

Inferuit ὥς ante ἀλῶν ex
 conjecturâ Tollius: sed quan-
 dam maculam adhuc his ver-
 bis hære censeo.

L. 12. Λύεσθαι φησὶ τὰ τ'
 ψυχῆς &c.] Non minus Sub-
 limi Metaphorâ usus est Cice-
 ro, cum mortem sic exprime-
 ret in Somnio Scipionis. Imò
 verò ii vivunt, qui ex corporum
 vinculis, tanquam ex carcere, e-
 volaverunt: & in Tusc. Disp.
 l. 1. c. 20. Cum, quo natura fert,
 liber animus perveneris.

L. 1

DIONYSII LONGINI

ἅττα ἔστιν ἐξῆς· ἀπόχρη δὲ τὰ δεδηλωμένα, ὡς
 μεγάλη τὴν φύσιν εἰσὶν αἱ τροπικαί, καὶ ὡς
 ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραί, καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ
 φραστικοὶ καὶ τὸ πλείστον αὐταῖς χαίρουσι τόποι.
 Ὅτι μὲντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥπερ τ' ἄλλας
 πάντα καλὰ ἐν λόγοις, περαγωγὸν αἰεὶ πρὸς τὸ
 αἰμετερον, δῆλον ἦδη, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ γὰρ
 τέτοις καὶ τὸ Πλάτωνα ἐχ' ἥκιστα διασύρουσι, πολλὰ-
 κισ, ὥπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων, εἰς ἀ-
 κράτους καὶ ἀπλῶς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικόν¹⁰
 εἶδος ἐκφερόμενον. “ Οὐ γὰρ ῥᾶδιον ὁπνοεῖν, φη-
 “ σιν, ὅτι πόλιν ἔτι δεῖ δίκῃ κρατῆρ² κεκραμέ-
 “ νῃ; ὅ μαινόμεν³ μὲν οἶν⁴ ἐλκεχυμῆ⁵ ζεῖ,
 “ κολαζόμεν⁶ δὲ ὑπὸ νήφον⁷ ἐτέρῃ θεῷ, καλῶ
 “ κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτρον ἀ-
 “ περγάζεται.” “ Νήφον⁸” γὰρ, φασί, “ θεὸν” το
 ὕδαρ⁹

L. 1. Ἀπόχρη δὲ τὰ δεδη-
 λωμένα, ὡς &c.] Ita Editio
 prima & MSti Par. Ambr. &
 Vat. duo, qui omnes omittunt
 vulgata illa verba ὡς δεῖξαι:
 fortasse igitur pro τὰ δεδηλω-
 μένα, legendum est τὰ δεδ-
 λωμένα, ut sit participium me-
 diae vocis: activè enim, non
 passivè significanti verbo hic
 opus est.

L. 2. Αἱ τροπικαί] Ita Edi-
 tio pr. & MSti Par. Ambr. ut
 vox λέξεις subintelligatur, quo
 modo in initio hujus Sect. ἐν-
 ταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν
 &c.

L. 4. φραστικοί] Ita MSti
 Par. & Vat. 3. ut in Sect. 12.
 habemus καὶ τοῖς φραστικοῖς ἀ-
 πασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς. Vulgò
 ἐκφραστικοί. Hæc, quam ex
 Platone paulò ante adduxit
 Longinus, non inferior est illa
 Allegoria sive Metaphorarum
 continuatio, quæ in Psalmo 80.
 v. 8, &c. occurrit: ubi de po-
 pulo Judæo sic sub Metaphorâ
 vitis dicitur, *Eduxisti vitem ex
 Ægypto, expulisti gentes, ut eam
 plantares: Locum illi parâsti, fe-
 cistisque ut ageret radicem, & im-
 plevis terram: Opperiebantur mon-
 tes umbrâ ejus, & palmites ejus*
 erant

iis, o
 denti
 nes, &
 quod
 se ha
 paret
 rum,
 ration
 ad id,
 tonem
 pe qu
 rum,
 phora
 “ non
 “ ten
 “ qu
 “ vet
 “ bri
 “ ten
 Appe

erant
 rum: l
 que ad
 mos usq
 perrupis
 pans eju
 Vastat e
 gressis f
 L. 9
 de quæ
 tavi ad

iis, quæ sequuntur : hæc verò sufficiunt ostenduntia, quòd naturâ grandes sunt tropicæ *dictiones*, & quòd Metaphoræ Sublimitatem efficiunt, quòdque illi loci, qui affectus & narrationes *in se* habent, ut plurimum iis gaudent. Jam apparet (etiãsi ego de hoc taceo) usum Troporum, quemadmodum alia omnia pulchra in orationibus, semper solere provehere *scriptores* ad id, quod nimis est. In his enim etiam Platonem *homines* non minimè reprehendunt, quippe qui sæpe, veluti quâdam bacchatione verborum, abripitur in immodicas durasque Metaphoras, & in Allegoricum tumorem. “ An non (inquit) facile intelligi potest, civitatem “ temperatam esse oportere instar poculi? in “ quo vinum, *Deus ille* furens, infusum fer- “ vet; castigatum verò ab alio Deo, qui fo- “ brius est, pulchramque iniens *cum eo* societa- “ tem, bonum moderatumque potum exhibet:” Appellare enim, inquit, aquam “ sobrium “ Deum,”

erant instar cedrorum maxima-
rum : Emittebat ramos suos us-
que ad mare, & teneros suos ra-
mos usque ad flumen : Cur nunc
perripisti sepes ejus, adeò ut car-
pans ejus fructus omnes viatores?
Vastat eam aper sylvestris, & a-
grestis fera depascit.

L. 9. Εἰς ἀκρότης &c.] Vi-
de quæ ex Dion. Halicarn. ci-
tavi ad p. 156. in Notis.

L. 11. Οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν]
Habent Editio pr. & MSti Par.
El. Ambr. duoque Vat. ἐπινοεῖν,
non ἐπινοεῖν : si notam Inter-
rogationis post verbum κενε-
μῶν ponamus, non opus e-
rit, ut cum Tollo legamus
mox φασὶν pro φησὶν. Hæc
sunt verba Platonis in l. 6. de
Legibus p. 773. Edit. Par.

L. 2.

ὑδωρ λέγειν, “κόλασιν” ὃ ἢ κεῖσιν, ποιητῆ τινι
 τῷ ὄντι ἐχὶ νήφοντός ἐστι. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμα-
 σιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτὸ ὁ Κεκίλιος, ἐν τοῖς ὑπὲρ
 Λυσίᾳ συγγράμμασιν, ἀπεδάρρησε τῷ παντὶ Λυ-
 σίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνας, δυσὶ πάρεσσι
 χρησάμενος ἀκρέτοις φιλῶν γὰρ ἢ Λυσίαν, ὡς ἐδ’
 αὐτὸς αὐτόν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλά-
 τωνα, ἢ Λυσίαν φιλεῖ. Πλὴν ἔτι μὴ ὑπὸ φιλο-
 νεκίας ἐδὲ τὰ θέματα ὁμολογήματα, καθάπερ
 ᾤκηται ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν ῥήτορα
 προσφέρει πολλαχῇ διημαρτημένον τῷ Πλάτωνος
 τὸ δ’ ὡς ἄρα ἐχὶ τοῖστον, ἐδὲ ὀλίγῃ δέειν.

Φέρει

L. 2. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώ-
 μασιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτὸ ὁ
 Κεκίλιος] Edidi lectionem MS.
 Par. habent etiam Vat. duo
 ἐπιχειρῶν, & Editio pr. αὐτὸ,
 vice Manutianæ lectionis -----
 ἐπιχειρῶν. Ὅμως αὐτόθεν &c.
 nihil aliud ipse feci, quàm ut
 mutarem modum interpungen-
 di sententiam; Latina mea ver-
 sio sensum loci satis, opinor,
 explicat: notetur insuper αὐτὸ
 significare id, quod sequitur,
 sc. Platoni præferendum esse
 Lyfiam: Nec aliter Noster lo-
 quitur in Sect. 2. p. 12. αὐτὸ,
 τὸ ἴδιον τίνα ὅτι ἐν λόγοις ἐπὶ
 μόνῃ τῇ φύσει &c.

Ibid. Ἐλαττώμασιν] Vox
 ἐλάττωμα significat omne ora-
 tionis vitium, quod ex humili
 & minuto animo videtur pro-
 venire; vel generaliùs omne
 id, quod defectus sive vitium
 est in scriptis.

L. 4. Λυσίαν] Lyfias fuit ce-
 lebris orator Atheniensis, qui
 tenui magis quàm Sublimi di-
 cendi genere valuit: de illo
 habemus iudicium Ciceronis in
 lib. de Cl. Orat. Tum fuit Ly-
 fias, ipse quidem in causis foren-
 sibus non versatus, sed egregie sub-
 tilis scriptor atque elegans; quem
 jam propè audeas oratorem perfec-
 tum dicere.----- quanquam in Ly-
 fii sæpe sunt etiam lacerti, sic ut
 fieri nihil possit valentius: verùm
 est sæpe genere toto strigosior. Item-
 que Quintiliani Inst. Or. l. 10.
 c. 1. qui sic dicit: His ætate
 Lyfias major, subtilis atque ele-
 gans, ex quo nihil, si oratori sa-
 tis sit docere, quæras perfectius:
 nihil enim inane, nihil arcessitum;
 puro tamen fonti, quàm magni
 flumini, propior.

L. 3. Ἐπὶ φιλονεκίας] Post
 hoc verbum vox ἐσφαλὲν Tol-
 lio

“ De
 est p
 modi
 manu
 menta
 omnin
 bus
 mans
 men
 amat
 dio be
 conce
 nim il
 reret,
 pius i
 penè,

lio vide
 men ful
 mus vo
 nam vo
 te præce

L. 9.
 μυλογέ
 MSti Pa
 verò Re
 δειματ
 si deesse
 quid de
 ἐδὲ τὰ
 μύα: V
 ea, quæ
 ra, sunt
 sunt, qu

“Deum,” & commixtionem “castigationem,” est poëtæ cujusdam reverà non sobrii : hujusmodi tamen defectibus *Platonis* Cecilius *quasi* manum injiciens, hoc, in suis de *Lyfiâ* commentariis ausus est, *nempe* declarare *Lyfiam* omnino meliorem esse *scriptorem* Platone, duobus usus affectibus judicio carentibus ; amans enim *Lyfiam*, quantum nec ipse se, tamen omnino magis odio habet *Platonem*, quàm amat *Lyfiam*. Sed hic *vir* præ contentionis studio *hoc declaravit* ; neque ea, quæ ponit, sunt concessa, quemadmodum putavit : præfert enim illum *Rhetorem* Platoni, ac si ille vitio careret, purusque esset scriptor, hic autem sæpius in vitium incideret : hoc verò non, imò ne penè, hujusmodi fuit.

Age

lio videtur excidisse : benè tamen subintelligere hîc possumus voces τὰ ἀπεφηνάτο, nam vox ἀποφηνάσθαι paulò ante præcessit.

L. 9. Οὐδὲ τὰ θέματα ὁμολογέμενα] Sic se habent MSti Par. & Vat. 2. in Edit. verò Robert. legitur ἡδὲ τὰ θέματα * ὁμολογέμενα, quasi deesset aliquid ; ego verò, si quid desit, legendum censeo ἡδὲ τὰ θέματα αὐτὰ ὁμολογέμενα : Vox θέματα significat ea, quæ ab ipso, tanquam vera, sunt posita : duo autem sunt, quæ posuit Cecilius ; u-

num, Scriptorem omnino vitiis carentem præferri semper oportere scriptori vitia quædam in suis scriptis habenti ; alterum verò, *Lyfiam* omnino vitiis carere : primum illud, quod ponit Cecilius, refutat Longinus in Sect. 33, & 34. hoc autem posterius negat in Sect. 35. Monendus est etiam Lector Longinum hîc ab instituto sermone latius digredi, & de reliquis Tropis non antè Sect. 36. dicere.

L. 12. Τὸ δ' ὡς &c.] i. e. hoc autem quàm longissimè à veritate abest,

N

L. 4.

DIONYSII LONGINI

Φέρε δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγ-
γραφέα καὶ ἀνέγκλητον. Ἄρ' ἔκ' ἄξιον ἔτι διαπορη-
σαι ὡς αὐτὸ τέττα καθολικῶς, πότερον ποτε
κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις, μέγεθος ἐν ἐνίοις
διημαρτημύοις, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορ-
θώμασιν, ὑγιὲς δ' πᾶντι καὶ ἀδιάπτωτον; Καὶ ἔτι,
τὴ Δία, πότερον ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ προ-
τεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἀν' φέροντο;
Ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκῆα τοῖς ὡς ὑψὺς σκέμματα, καὶ
ἐπακρίσεως ἔξ' ἀπαντὶ δεόμμενα. Ἐγὼ δ' οἶδα
μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἦκιστα καθαραὶ, (τὸ
γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος), ἐν
δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλαν πλεῖστοις, ἐ-
νά τι χρηὶ καὶ παρολιγορῆμενον. Μήποτε δ' ἔτε-
ρον καὶ ἀναγκαῖον ἦ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύ-
σεις, διὰ τὸ μηδαμῇ ὑπερκινδυνύειν, μηδὲ ἐφ' ἑαυτῇ
ἵσθαι

L. 4. Ἐν ἐνίοις διημαρτη-
μύοις] Ita Edit. prima & MSti
Par. El. Ambr. & Vat. 3. Vulgò
διημαρτημύον.

L. 11. Αἱ ὑπερμεγέθεις φύ-
σεις] Sic MSti Par. & Vat. 2.
nisi quòd hic habet φύσεως:
MS. verò Vat. 3. habet αἱ με-
γέθεις φύσεις. Prorsus eadem
locutio occurrit in Sect. 44.
ἔκτετι γίνονται φύσεις.
Manutius edidit αἱ ὑπερβολαὶ
μεγέθεις φύσεις ἦκιστα; &c. sed
minus sanum (opinor) sensum
hæc lectio exhibet.

Ibid. ἦκιστα καθαραὶ] Pra-
clara in hanc sententiam (ut ait
Tollius) Plinii junioris epistola
legitur l. 9. ep. 26. Dixi (in-
quit) de quodam oratore nostri se-
culi, recto quidem & sano, sed
parum grandi & ornato, ut opi-
nor, apud: "Nihil peccat, nisi
quòd nihil peccat." Debet e-
nim orator erigi, attolli, inter-
dum etiam effervescere, efferrī, ac
sepe accedere ad præceptum &c. Nec
dissentit Quintil. Inst. Or. l.
10. c. 1. Neque id statim (in-
quiens) legenti persuasum sit om-
nia, quæ magni auctores dixerint,
utique esse perfectæ; nam & la-

buntur

Ag
verà p
tium
præsta
Sublin
an id
rectè f
rens?
tutes i
hæ en
nes, q
quiden
nimè
tum e
oportet
magnis
Vide au
milia &
riculun

buntur a
dunt, &
suorum v
tendunt a
fatigantur
tare interi
tio verò
deatur.

Ibid.
Idem dic
nibus, M
tia, Tolli

Age dum, fumamus aliquem scriptorem re-
verà purum & inculpatum : Nonne operæ pre-
tium est de hoc ipso in genere quærere, utrum
præstantior in poëmatibus & solutis scriptis sit,
Sublimitas inter quædam, quæ male se habent;
an id quidem, quod mediocre est in iis, quæ
rectè se habent, sanum verò omnino & vitio ca-
rens? Et prætereà hercule, utrum plures vir-
tutes in scriptis, an majores jure primas ferant?
hæ enim sunt propriæ Sublimitati disquisitione-
nes, quæque judicium omnino requirant. E-
quidem non ignoro, valdè Sublimia ingenia mi-
nimè esse pura, (nam id, quod ubique accura-
tum est, in periculum humilitatis venit); &
oportere in iis, quæ Sublimia sunt, velut in
magnis opibus, ut sit aliquid, quod negligatur :
Vide autem, ne hoc etiam necessarium sit, hu-
milia & mediocria ingenia, quia nunquam pe-
riculum fubeant neque summa affectent, per-
manere

*Scripta
Sublimia,
qua ali-
quando
peccant,
potiora esse
iis, qua
omni vitio
carent, sed
non sunt
Sublimia.*

buntur aliquando, & oneri ce-
dunt, & indulgent ingeniorum
suorum voluptati; nec semper in-
tendunt animum, & nonnunquam
fatigantur: cùm Ciceroni dormi-
tare interim Demosthenes, Hora-
tio verò etiam Homerus ipse vi-
deatur.

Ibid. Τὸ γὰρ ἐν παντὶ &c.]
Idem dicit Cicero in Partitio-
nibus, Minuta est omnis diligen-
tia. Tullius.

L. 12. 'Εν δὲ τοῖς μεγέθει-
σιν, &c.] Quintil. Inst. Or.
l. 8. c. 3. Hac enim sc. ταυτο-
λογία (inquit,) quanquam non
magnopere summis auctoribus vi-
tata, interim vitium videri po-
test: in quod sæpe incidit etiam
Cicero, securus tam parva obser-
vationis, sicut hoc loco, " Non
" solum igitur illud judicium
" judicii simile, judices, non
" fuit" &c.

N 2

L. 3.

τῷ ἄκρων, ἀναμαρτήτης ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφα-
 λερέας διαμύειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισηφαλή δι' αὐ-
 τὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ μὲν ἐδὲ οὐκ αἶνο
 ἀγνοῶ τὸ δούτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπινα
 ἐπὶ τῷ χείρον αἰ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῷ
 μὲν ἀμαρτημάτων ἀνεξάλεπτον ἢ μνήμη παρμέ-
 νει, τῷ καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. Παρατεθειμέ-
 νον δ' ἐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἀμαρτήματα καὶ Ὀμήρου
 καὶ τῷ ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πῶσι-
 μασι ἀρεσκόμενον, (ὅμως δ' ἐκ ἀμαρτημάτων
 μᾶλλον αὐτὰ ἐκείσια καλῶν, ἢ παροράματα δι'
 ἀμέλειαν, εἰκὴν περ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπὶ μεγαλοφυΐας
 ἀνεπιστάτως παρενέλεγετο), ἐδὲν ἥτιον οἶμαι τὰς
 μέζονας ἀρετάς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, καὶ
 τῷ περὶ τῶν μᾶλλον αἰ φέρεσθαι, καὶ εἰ μὴ
 δι' ἐνὸς ἐτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἐνεκα.
 Ἐπειτοί γε καὶ ἅπλωτον ὁ Ἀπολλώνιον ὁ τῷ Ἀρ-

γωναυτικῶν

L. 5. Ἀπὸ τῶ χείρον &c.] His, quæ rectè vidit Longinus, similia sunt ea, quæ Cicero dicit de Orat. l. 1. c. 25. *Adest ferè nemo, quin acutiùs atque acutiùs vitia in dicente, quàm recta, videat*: itemque illa, quæ Idem ibi dicit in c. 28. *Nihil est tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoria stabile, quàm id, in quo aliquid offenderis.*

L. 11. Παροράματα δι' ἀμέλειαν &c.] De ejusmodi lapsibus subintelligendus est hic Longinus, ad quos, cum in summis Auctoribus eos inven-

mus, pulchritudine & Sublimitate totius operis percussi non solemus attendere: hinc est, ut tales maculae orationis non solum his inter scribendum, sed plerumque Nobis etiam inter legendum fiant παροράματα: Et in hoc numero ponendum esse censeo illud Virgilii in Æn. l. 9. v. 215.

Absenti ferat inferias-----.

Itemque illud in Æn. l. 3. v. 383.

*Longa procul longis via dividit
 invia terris.*

Ubi

mane
 ra; r
 prop
 tem.
 natur
 in iis
 moria
 virtut
 qui d
 alioru
 minin
 qui
 quàm
 & ut
 ratè i
 hâc
 res v
 semp
 ulla
 Subli

Ubi co
 rum &
 ab his
 naremu
 regula
 vanda,
 ---Ubi
 no
 Offend
 cu
 Aus
 in

manere plerumque vitio carentia & aliis tutio-
ra; magna verò ingenia periculis expofita effe
propter eam ipfam, *quam habent*, Sublimita-
tem. Enimverò neque illud fecundum ignoro,
naturaliter omnia humana *opera* ex eo, quod
in iis eft pejus, femper potiùs cognofci; me-
moriâque vitiorum non delendam permanere,
virtutum verò celeriter excidere: Ego autem,
qui & ipfe notavi non pauca vitia & Homeri &
aliorum, quotquot funt optimi *ſcriptores*, quique
minimè lætor lapſibus *in dicendo*, (fed tamen
qui non potius illa appello vitia voluntaria
quàm neglectiones ex incuriâ, temerè quidem
& ut accidit, ab animi magnitudine inconfide-
ratè in medium prolatas); *Ego, inquam, qui*
hâc ſententiâ ſum, nihilominus cenſeo majores
virtutes (etſi non ubique ſint æquales)
ſemper potiùs primas tenere, ſi non propter
ullam aliam rem unam, *tamen* propter ipſam
Sublimitatem. Quia etiam vitio caret Apollo-
nius

Ubi concurſus ſimilium ſono-
rum & verborum faceret, ut
ab his ſtudio quodam abalie-
naremur, niſi Horatiana illa
regula vera eſſet & ubique ſer-
vanda,

---Ubi plura nitent in carmine,
non ego paucis

Offendar maculis, quas aut in-
curia fudit,

Aut humana parum cavis na-
tura ---.

L. 14. 'Αρετὰς] Omnes
MSti & Edit. vet. habent α-
τίας: ſed Petra rectè vidit le-
gendum eſſe ἀρετὰς; nec ali-
ter in initio hujus Sect. Longi-
nus dixerat, πότερ' ἢ ποτε αἱ
πλείους ἀρεταὶ τὸ πρῶτον ἐν
λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικάως ἀν-
φ' ἐργῶν.

L. ult. 'Απολλώνιος] Apol-
lonius fuit Alexandriae natus,
N 3 ſed

ροναυτικῶν ποιητῆς, (καὶν τοῖς βεκολικοῖς, πλὴν ὀλίγων τῶν ἐξωθεν, ὁ Θεόκριτος ὁπτιυχέσται), ἄρ' ἐν Ὁμηρῷ ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνι ἐθέλοις ἡμέδ; Τί γ'; Ἐρατοδένης ἐν τῇ Ἡριγόνῃ (διὰ πάντων γὰρ ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἀρχιλόχῃ, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα ὠδασύροντι, κακῆνα τ' ἐκβολῆς τῆ δαιμονίᾳ πινύματι ὀρμη, ἢν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἄρα δὴ μείζων ποιητῆς; Τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοι, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγωδία

Ἰων

sed appellatus Rhodius, quia Rhodi degeret: discipulus fuit Callimachi, & Eratosthenis successor in præfecturâ Bibliothecæ Ptolemaicæ: scripsit Argonautica, quæ extant: de hoc Poetâ ita judicat Quintil. Inst. Orat. l. 10. c. 1. non contemnendum edidit opus equali quadam mediocritate.

L. 2. Θεόκριτος] Poëta elegans, qui *musâ* (ut cum Fabio loquar) *rusticâ* & *pastorali* usus est: ejus opera vulgò hodie vocantur *Idyllia*, sed à Longino hic appellantur *Bucolica*, quæ (ut monet Langbænius) eorum olim fuit inscriptio: Imò Theocritum ipsum *βεκόλυ* nomine à veteribus citatum esse probat Heinsius loco è Pindari Scholiis adducto; uti & è Servii ad Virg. commentariis notat veteres agnovisse decem tantum *Bucolica* Theocriti: quæ plerumque versibus constant

Bucolicis, i. e. versibus, qui (ut docet Langbænius ex Diomed. Gr. lib. & Probo in Virg. Buc.) in quartâ regione habent dactylum finientem partem orationis: exemplo sit illud in Idyll. l. v. 2.

Ἄ ποτὶ τῇ παραῖσι μελίσσειται· ἄδῃ γ' καὶ τῷ &c.

L. 3. Ἄρ' ἐν Ὁμηρῷ ἂν μᾶλλον &c.] Tollius sentit hic vitium esse, putatque scriptum quondam à Longino ἄρ' ἐν Θεόκριτῳ ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνι ἐθέλοις ἡμέδαι. ἢ Ὁμηρῷ; sed nimis ille à Codicum vet. lectione recedit: Ego sanè ista, quæ de Theocrito dicuntur, dicta esse per Parenthesin censeo, & pro ἄρ' ἐν legendum esse ἄρ' & χ: quæ si fiant, rectè satis procedet sententia.

L. 4. Ἐρατοδένης] Eratosthenes Cyrenæus Callimachi poëtæ discipulus: inter cætera poetica

nus i
licis
excep
malis
vero
nia en
jor po
nullu
que i
gibus
esse I

poëtica
que a
maicæ
thecæ

L. 5
ad p.
lo dici
c. 1.
nis, c
brante
sanguin
ni vid
quato
ingeni

L.
dai
&c.]
3. &c.
& M
Manu
malie
λῆ
&c.
L.
Gra

nus ille Argonauticorum scriptor, (& in Bucolicis *suis* , paucis quæ sunt alterius argumenti exceptis, Theocritus est felicissimus), annon malis fuisse Homerus, quàm Apollonius? Quid vero? num Eratosthenes in Erigone (per omnia enim illud poëma est inculpatum) est major poëta, quàm Archilochus, qui multa etiam nullum ordinem habentia præposterè trahit, eo-que impetu divini spiritûs, qui non facile legibus subjicitur? Quid vero? in Lyricis malis esse Bacchylides, quàm Pindarus? & in Tra-

gœdiâ

poëtica scripsit *Erigonem*: fuitque ante Apollonium Ptolemaicæ in Alexandria bibliothecæ præfectus,

L. 5. Ἀρχιλόχῃ] Vide Not. ad p. 73. cui adde quod de illo dicit Quint. Inst. Or. l. 10. c. 1. *Summa in hoc vis elocutionis, cum valide, tum breves vibrantesque sententia, plurimum sanguinis atque nervorum, adeò ut videatur quibusdam, quòd quòquam minor est, materia esse, non ingenii virium.*

L. 6. Κακὴν τὴν ἐκβολὴν τῆς δαυμονίης πνέματος ὁρμῆς. ἢν &c.] Cum MSti Ambr. & Vat. 3. & Edit. pr. habent κακὴν. & MSti Par. & Vat. duo cum Manutio non habent ὁρμῆς. malim legere κακὴν τῇ ἐκβολῇ τῆς δαυμονίης πνέματος, ἢν &c.

L. 9. Βακχυλίδης] Poëta Græcus, Lyrico carmine præ-

cipuus: patria illi Julis fuit, oppidum Cææ insulæ; scripsit Apodemicos, qui Dei cuiusdam peregrinationem continent: Julianus Imperator ejus carminibus adeò delectatus fuit, ut inde dicitur præcepta vivendi petiisse: imò ea Pindaricis præferenda esse censuit Hiero Syracusanus, judicio sanè contrario ei, quod hîc de eadem re profert Longinus.

10. Πίνδαρος] Si quis hunc poëtam non nôrit, festinet electione Sublimium ejus Odarum, qui & qualis fuerit, scire: neque enim solum apud omnia secula clarissimum nomen obtinuit, sed & versus, quos composuit, Lyrici ab eo Pindarici vocantur. Novem (inquit Quintil. Inst. Or. l. 10. c. 1.) lyricorum longè Pindarus princeps, spiritûs magnificentia, sententiis, figuris, beatissimâ rerum verborum-

Ἰων ὁ ΧῖΘ, ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς ; ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν ἀ-
 διάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγρε-
 φημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἶον
 πάντα ἐπιδείκνυσιν τῇ φορᾷ, σθένει δ' ἀλόγως
 πολλαῖς, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα· ἢ ἕδεις ἀν-
 εῦ φρονῶν ἐνός δαμάτω τῷ Οἰδίποδι εἰς ταυτὸ
 σωθεὶς τὰ Ἰων ἀντιτιμήσαιο ἐξῆς.

scd.
XXXIV.

Εἰ δ' ἀριθμῶ, μὴ τῷ ἀληθεῖ, κρῖναιτο τὰ κα-
 τορθώματα, ἔτι δ' αὖ καὶ Ὑπερίδης τῷ παντὶ προέχοι
 Δημοκρίτης, Ἐγὼ γὰρ αὐτῷ πολυφρονότερος, καὶ ἰ-
 σόεις ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὑπακρῶ ἐν πάσιν,
 ὡς ὁ Πένταρχος, ὥστε καὶ μὲν πρῶτον ἐν ἅπασιν
 καὶ ἄλλων ἀγωνιστῶν λέπεσθαι, πρῶτον δὲ ἰδιωτῶν.

*que copia, & velut quodam elo-
 quentia flumine: propter quæ Ho-
 ratius eum meritis credidit nemini
 imitabilem.*

L. 1. Ἰων ὁ ΧῖΘ] Poëta
 Dithyrambicus, qui, præter O-
 das, dicitur quadraginta fabu-
 las scripsisse: ab Aristophane
 vocatur αἰῶς ἀς ἢ Sydes Eoum,
 quia dum scriberet Odam, quæ
 his vocibus inceperit, fato con-
 cessit.

L. 6. Οἰδίποδος] Hæc est
 maximè celebris Sophoclis fa-
 bula, quam omnium ferè gen-
 tium Poëtæ sibi imitandam
 sumpserunt.

L. 7. Ἐξῆς] Tollius censet
 legendum ἔξ ἴσης.

L. 8. Μὴ τῷ ἀληθεῖ] Ne-
 scio quid significet τὸ ἀληθεῖς
 κατορθωμάτων: legendum

quidem cenſeo μὴ τῷ μεγέθει,
 ſic enim loquitur Longinus in
 Sect. ſequenti, καὶ γὰρ μεγέθει καὶ
 ἀρετῇ, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει
 πολλὸν λεπτότερος &c. & in
 præced. Sect. ad quam hic re-
 ſpicit, quaſtionem hanc expli-
 candam propoſuerat, πότερον
 ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρῶ-
 ττον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μέγας
 δικαίως ἀνὲρ φέρουσιν: adde,
 quòd in hac ipſâ Sect. dicit
 τὰ μὲν πατέρα καλὰ — ὁμοίως
 ἀμεγέθει &c. de magnitudine
 igitur virtutum in oratione, non
 de veritate, Longinus hic age-
 re videtur.

L. 12. Ὡς ὁ Πένταρχος]
 Apud veteres Græcos quinque
 erant præcipua certaminis ge-
 nera, jactus diſci, curſus, ſal-
 tus, jaculatio, & luſtatio: in
 uno-

gædiâ
 quia
 caren-
 elegan-
 nunqu-
 verò
 felicis
 collig-
 contr-

Si
 nè ſc-
 excel-
 magi-
 habet
 tanqu-
 eſt a-

unoqu-
 celler-
 verò
 merib-
 que
 his ſe-
 qui ſe-
 nus e-
 inferi-
 le Pl-
 ber)
 καὶ
 καὶ
 νία
 δὲ
 ἐκ
 τῷ

gædiâ Ion Chius, quàm mehercule Sophocles? quia illi quidem (*sc. Bacchylides & Ion*) vitio carent, & in florido *dicendi genere* ubique sunt elegantes: Pindarus autem & Sophocles nonnunquam omnia impetu quasi incendunt, sæpe verò sine ratione extinguuntur, caduntque infelicissime; nemo quidem, qui sapit, in unum colligens *fabulas* Ionis, ex æquo eas æstimârit contra unam fabulam *Sophoclis*, Oedipum.

Si verò numero, non veritate, judicentur benè scripta, hoc modo etiam Hyperides omnino excelleret Demosthenem. Est enim *Hyperides* magis, quàm ille, sonorus, & plures virtutes habet, & ferè summo proximus est in omnibus, tanquam *aliquis* Quinquertio; adeò ut inferior est aliis certatoribus, qui primas tenent *singuli* in

Ad questionem præcedentem explicandam virtutes Demosthenis & Hyperidis comparantur.

singulis

unoquoque genere singuli excellere conabantur; nonnulli verò in omnibus his simul generibus clari esse voluerunt, hi-que Πένιαθλοι vocabantur: & his semper ferè accidit, ut iis, qui se ad unum certaminis genus exercebant, in eo genere inferiores essent: Huc facit ille Platonis locus (ut notat Faber) in dialogo, qui *ερασαι*, ἢ περὶ φιλοσοφίας inscribitur, Δοκέεις μοι λέγειν, ὅς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ Πένιαθλοι πρὸς τοὺς δεξιμίας, ἢ πελτασάς, καὶ τῶν ἐκείνοι τῶτων μὲν λείπονται καὶ τῶν τέτων ἀθλα, καὶ δὲ αὐτοὶ εἰσὶ

πρὸς τέτους καὶ δ' ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτούς. *Videris tales dicere, quales sunt Pentathli, cum cursoribus, vel peltastris comparati: etenim illi ab his in unoquoque ipsorum certamine vincuntur, & secundum locum post hos tenent; reliquorum verò athletarum primi sunt, eosque vincunt: additque Faber, lectorem posse ex citato Platonis loco facillè videre, qui sint illi, qui paulò infrà vocantur ἰδιῶται.*

Ibid. Ὡς ἐστὶ μὲν πρωτείων — λείπονται, πρῶτ' αὖτε καὶ &c.] Ita Edit. prima & MSti Par. Ambr.

ιδιωτῶν. Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερίδης πρὸς πᾶσι πάντα, ἔξω
 γε τῆς σωφρέσεως, μιμῆσθαι τὰ Δημοδένεια κατορ-
 θώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ πεντήκοντα ἀφείληφεν
 ἀρετὰς τε καὶ χάριτας. Καὶ γὰρ μαλακίζεῖ, ἀφε-
 λείας ἐνθα χρηὴ, καὶ ἐκ πάντων ἐξῆς καὶ μονοτόνως (ὡς
 ὁ Δημοδένης) λέγει, τό τε ἡδικὸν ἔχει μὲν γλυκύ-
 τητά, ἡδὺ, λιτῶς ἐφηδωρόμενον· ἀφατοὶ τε περὶ
 αὐτὸν εἰσιν ἀγείσμοι, μυκτῆρ πολιτικώτατα, ἐν-
 ῥύσια, τὸ καὶ τὰς εἰρωνείας ἐπάλαυτον, σκώμμα-
 τα ἐκ ἄμυσσα, ἐκ ἀνάγωγα (καὶ τὴς Ἀττικῆς ἐκεί-
 νης), ἀλλ' ὅπκιμάμα, διασυρμός τε ὅπκιμάμα, καὶ
 πολὺ τὸ κωμικόν, καὶ μὲν παιδιᾶς ἐυτόχου κέντρον,
 ἀμίμητον δὲ (εἰπεῖν) τὸ ἐν πᾶσι τέτοις ἐπαφροδι-
 τον· οἰκίσσαθαι τε περισφύεσθαι, ἔτι δὲ μυθολο-
 γῆσαι

Ambr. & Vat. 3. ut hæc verba non de illo Pentathlo, sed de Hyperide ipso dicantur. Vulgò δὲ γε ἢ πρῶτων ——— λέει, πρῶτον δὲ δὲ.

L. 4. Μαλακίζεῖ. ἀφείας ἐνθα χρηὴ] Ita edidit Manutius ex conjecturâ, opinor: sed Editio prima & MS. Ambros. habent λακδῶματα ἀφείας δὲ. MSi verò Par. & Vat. duo λαλδῶματα ἀφείας; legendum fortasse λακῆ, vel (notante Tollio) λαλῆ μετ' ἀφείας, ἐνθα χρηὴ: ita enim habemus λαλῆς pro λέγης in Sect. 26. ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῆς.

L. 8. Μυκτῆρ πολιτικώτα-
 τῶ] De vocum harum sensu

vide quæ dicit Quintil. Instit. Or. lib. 8. cap. 6. Adicitur his μυκτῆρ simulatus quidem, sed non latens derisus: naso verò cum plerumque hic derisus notari soleat, hinc nasus Atticus apud Senecam in Suaforiâ primâ occurrit pro derisu urbano, eleganti, qualique Attici uti solebant.

L. 10. Ἀνάγωγα καὶ τῶν &c.] Tollius conjicit legendum ἀνάγωγα, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῆς ἐκείνης ὅπκιμάμα; non enim (ait ille) Atticorum illius ævi dicta insulsa erant & inepta, sed aculeata & venusta: sed vulgatam lectionem retinui, vertique ita ut voces illæ καὶ τῶν Ἀττικῆς ἐκείνης non refer-

singul
eode
perio
caru
Lyfi
nim
omn
Dem
genu
ne co
tates
lis, v
& m
leban
mus.
co f
(ut
mife
xim

referre
γα f
ἀνάγ
Orato
salsum
propriu
tamen
satis,
L.
mus e
gura,
adver
anano

singulis generibus, superior verò est iis, qui in eodem, quo ille, genere *certatores* sunt. Hyperides enim imitationi omnium Demosthenicarum virtutum (exceptâ compositione) etiam Lysiae virtutes gratiasque copiosè adjunxit: etenim mollis est, ubi remissione opus est, neque omnia seriatim & unâ spiritûs intentione (ut Demosthenes) dicit, habetque *móratum dicendi* genus cum suavitate jucundum, leniter dulcedine conditum: & innumeræ sunt in illo urbanitates, nasus maximè forensis, festivitas liberalis, victrix in ironiis facilitas, joci non illepidi, & minimè inepti (quales apud illos Atticos *solebant esse*), sed rei inhærentes, felixque Diasyrmus, & multa vis Comica, aculeusque cum joco scopum benè attingente, & non imitabilis (ut ita dicam) venustas in his omnibus: ad misericordiam movendam naturâ aptus est maximè; item in fabulis narrandis fusus, summé-

que

referrentur ad verbum ἀνάγωγα solum, sed ad verba ἡ ἀνάγωγα. Audi Ciceronem in Oratore dicentem, *quicquid est falsum aut salubre in oratione id proprium Atticorum est: à quibus tamen non omnes faciti: Lysias satis, & Hyperides &c.*

L. 11. Διασυρμὸς] Diasyrmus est (apud Longinum) figura, quâ Orator ea, quæ ab adversariis objiciuntur, extenuando refutat: quæ hujus fi-

guræ definitio benè convenit cum iis, quæ dicuntur in Sect. 38. Διασυρμὸς ταπεινότητος ὄντιν αὐξήσις.

L. 13. Εἰπεῖν] MS. El. habet ὡς εἰπεῖν: sed apud optimos Scriptores ὡς sæpius omitti solet: ita etiam in Sect. 44. legimus τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν, pro ὡς εἰπεῖν.

L. 14. Οἰκ[ισαδαί τε] Ita MSti Par. & Vat. 2. Vulgò ποτὶς pro τε.

L. 1.

γῆσιν κεχυμένῳ, καὶ ἐν ὑγρῷ πνέματι διεξοδεῦσαι
 ἔτι οὐκαμπῆς ἄκρας, ὥσπερ (ἀμέλει) τὰ μὲν πρὸς
 τὴν Λητὴν ποιητικώτερα, καὶ δ' Ἐπιτάφιον ὀπιδεικί-
 κως, ὡς ἐκ οἷο' εἴ τις ἄλλῳ, διέδετο. Ὁ δὲ Δη-
 μοδῆνης ἀνηθοποίητο, ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς,
 ἢ ὀπιδεικίος, ἀπάντων ἐξῆς τῆς περὶ ἡρώων καὶ
 τὸ πλεόν ἄμοιρος. Ἐνθα μὲντοι γελοῖον (εἴ) βιά-
 ζεται καὶ ἀγείνῃ, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον, ἢ κατα-
 γελάται· ὅταν δὲ ἐγγίξῃ δέλη τῇ ὀπιδεικίᾳ, ἢ
 τότε πλεόν ἀφίσταται· τὸ γέ τοι πρὸς Φρυγίης ἢ
 Ἀδύωγενῆς λογίδιον ὀπιδεικίᾳ γεγράφει, ἔτι
 μᾶλλον ἂν Ὑπερίδῳ σωέσῃσεν. Ἀλλ' ἐπειδή-
 περ, οἶμα, τὰ μὲν πατέρεσσι καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ,
 ὁμῶς

L. 1. Ἐν ὑγρῷ πνέματι]
 Cum ea, quæ humida sunt,
 facilius flecti possunt, voces
 ὑγρὸν πνεῦμα videntur hic sig-
 nificare istiusmodi animum, qui
 se facili in diversas partes tra-
 jicit, quique ab aliâ re ad aliam
 (ut postulat occasio) in dicen-
 do sine labore transit.

L. 2. Τὰ μὲν πρὸς τὴν Λητὴν]
 Unde isthuc? ex *Deliacæ* Hype-
 ridis: Hermogenes enim in l. 1.
 πρὸς ἰδεῶν dicit, ἐπεὶ τὰ ἐν
 Δηλιακῇ Ὑπερίδῳ ποιητικῶς
 μᾶλλον καὶ μυθικῶς εἴρηται.
 Faber.

L. 7. Ἐνθα μὲντοι γελοῖον
 &c.] Hermogenes in lib. πρὸς
 μεθόδον δανότητος dicit, τὰ
 τοῖς πᾶσι (sc. modis ad vim
 Comicam ducentibus) χρῆται
 Δημοδῆνης ἐν τῇ πρὸς τὴν Σεφά-

να, ἔνθεν δηλῶν ὅτι κωμωδῶν
 ἐπίστα): Sed de illâ unâ Ora-
 tione puta hæc dicta esse: nam
 de Demosthenis scriptis in ge-
 nere idem, quod hic Longi-
 nus, dicit Quintil. Inst. Or. l.
 10. c. 1. cum comparat De-
 mosthenem & Ciceronem, Sa-
 libus certè & commiseratione (qui
 duo plurimum affectus valent)
 vincimus: & l. 6. c. 3. Nec vi-
 deri potest noluisse Demosthenes,
 cujus pauca admodum dicta, nec
 sanè cæteris ejus virtutibus res-
 pondentia, palam ostendunt non
 displicuisse illi jocos, sed non con-
 tigisse.

L. 10. Τὸ γέ τοι πρὸς Φρυ-
 γίης — σωέσῃσεν] Hæc ad-
 didi, secutus MStos Par. Amb.
 & Vat. utrumque; quibus con-
 veniunt MStus Dudithii & Edi-
 tia

que
 que
 poet
 que
 oster
 effin
 fufu
 vel
 que
 quic
 non
 ver
 ab
 De
 ben
 inf
 sc.

tio
 habe
 Φρυ
 sente
 legen
 detur
 nes
 tion
 them
 scrip
 lebe
 cen
 Den
 in ii
 tum
 emi
 ipse

que flexilis ad digrediendum cum molli *facili-*
que spiritu, quomodo (exempli gratiâ) illa, quæ
 poëticè potius sunt de Latonâ dicta, orationem-
 que Funebrem, ut nescio an quivis alius, cum
 ostentatione composuit. Demosthenes verò in
 effingendis moribus *hominum* infelix *est*, parum
 fufum dicendi genus habet, minimè flexilis est
 vel ostentationem præ se ferens, omnium deni-
 que antea dictorum plerumque est expers. Ubi
 quidem vi conatur risu & urbanitate plenus esse,
 non potius risum movet, quàm deridetur; quum
 verò velit ad festivitatem propè accedere, tunc
 ab eâ longiùs abest: si oratiunculam ille (*sc.*
Demosthenes) de Phryne vel de Athenogene scri-
 bendam suscepisset, multò magis Hyperidem
 insignem videri fecisset. Sed quoniam alterius
sc. Hyperidis virtutes, etsi multæ, tamen Subli-
 mitate

tio pr. nisi quod pro *φρυγίας*
 habet ille *φρυγες*, hæc verò
φρυγίας: Cl. Schurzfl. tamen
 sententiæ accedo, qui censet
 legendum *φρυγίας*: Sensus vi-
 detur hic esse: Si Demosthe-
 nes conatus esset scribere ora-
 tionem de Phryne, aut de A-
 thenogene (de quibus duas
 scripsit Hyperides orationes ce-
 leberrimas plenasque earum di-
 cendi virtutum, quibus caruit
 Demosthenes), inferior esset
 in iis, quàm Hyperides, & no-
 tum omnibus fecisset, quantum
 emineret Hyperides, quàmque
 ipse ad illud orationis genus

naturâ non factus esset. Phry-
 ne illa fuit meretrix Thespiaca,
 tantâ pulchritudine, ut ad ejus
 similitudinem simulacra Vene-
 ris per universam Græciam fin-
 gerentur: tandem accusata im-
 pietatis, defensa in judicio fuit
 ab Hyperide, oratione non mi-
 nus eleganti pulchrâque quàm
 illa ipsa esset, quam defende-
 rat: Oratoris igitur ope abso-
 luta est. Porro altera ejusdem
 oratio, de Athenogene, quan-
 quam, (ut & prior illa) non
 extet, tamen à veteribus non
 mediocriter laudatur.

ὁμως ἀμεγέθη καὶ καρδίῃ νήφοντι, ἀργά, καὶ ἢ ἀκ-
ρατικῶς ἡρεμεῖν ἐὼντα, (ὁδεῖς γὰρ Ὑπερίδῳ ἀνα-
γινώσκων φοβεῖται) ὁ δ' ἐνθεν ἐλὼν τῷ μεγαλοφυε-
στάτῃ καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετᾶς σωτετελεσμήνας, ὑψη-
λοφίας τόνον, ἔμφυχα πάθη, περυσίαν, ἀλχίνοισιν, ὧ-
τάχῃ, ἐνθεν δ', ὁ κύριον, τὴν ἀπασιν ἀπρόσιτον
δεινότητα καὶ δυνάμιν· ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεό-
πεμπτά τινα δωρήματα, (ὁ γὰρ εἶπεν Σεμιτὸν ἀν-
θρώπων), ἀφ' ἑαυτοῦ ἐσώσασε, διὰ τοῦτο οἷς
ἔχει καλοῖς ἀπαντὰς αἰεὶ νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν ἕκ ἑκα, ¹⁰
ὥσπερ καταβροντᾷ καὶ καταφέλγει τῆς ἀπ' αἰῶν.

ῥήτορας

L. 1. Ὁμως ἀμεγέθη καὶ
καρδίῃ νήφοντι ἀργά] MSti
Par. Ambros. & Vat. 3. omit-
tunt καὶ, habetque Edit. prima
ὁμως ἀμεγέθη * καρδίῃ νή-
φοντι ἀργά: Forsitan sic lo-
cus emendandus est, ὁμως ἀ-
μεγέθη καρδίῃ νήφοντι ἔργα:
ita enim in Sect. 38. occurrit,
τὰ ἐργὰ ἐκείνης ἔργα: Ver-
ba καρδίῃ νήφοντι καὶ ἢ καρ-
δίαν, sobrii corde. Hæc phra-
sis opponitur πρὸς ἐνδοσίαν sive
divino quodam furore afflari:
quod in Demosthene cæteris-
que Sublimibus auctoribus Lon-
ginus toties laudat.

L. 3. φοβεῖται] Vide quæ
dixi in Notâ ad pag. 68.

Ibid. Ἐνθεν ἐλὼν τῷ μεγα-
λοφυστάτῃ] Ita omnes MSti;
pro quo edidit Manutius ἐνθεν
λαῶν ἢ τῶ &c. ut istud ἢ
referretur ad sequentem vocem

τόνον; unde ordo verborum
esset, ἐλὼν ἢ τόνον τῷ μεγαλο-
φυστάτῃ, καὶ ὑψηλοφίας σωτε-
τελεσμήνας ἐπ' ἄκρον ἀρετᾶς
&c. Ubi vides, Lector, σω-
τετελεσμήνας & ἀρετᾶς Dori-
cè dici pro σωτετελεσμήνης &
ἀρετῆς: Quod mihi (fateor)
vix ferri posse videtur, cum
nec Doricè scripserit Longinus,
nec usquam alibi eâ Dialecto
usus fuerit. Forsitan totus lo-
cus sic est legendus, Ἐνθεν
ἐλὼν τὸ μεγαλοφυσάτον, καὶ
ἐπ' ἄκρον ἀρετᾶς σωτετελεσ-
μήνας, ὑψηλοφίας τόνον, &c. τὸ
μεγαλοφυσάτον substantivè ac-
cipitur (eodem modo, quo τὸ
ὑπερταύρον de quo vide No-
tas in Sect. 12. p. 82.) & voces
ἀρετας ἐπ' ἄκρον σωτετελεσ-
μήνας significant virtutes di-
cendi ad fastigium perductas, vel
summe elaboratas: Ita legimus
apud Dion. Hal. de Struct. O-
rat.

mitat
bio ef
mittu
nemo
verò
nitud
nempe
tos,
linc
ment
mo c
velut
nim
se at
bet,
tinet,
perce

rat. Se
κερ
Nostru
ἐπ' ἀκ

L.
explic
suti
nis in
Versu
rifer m
possum
voian,
& v8
presen
defini
venien
cat sic

mitate careant, ejusque sint, qui (*ut in proverbio est*) corde sobrius est, & ignavæ sunt, permittuntque auditorem quietum esse; (quippe nemo Hyperidem legens commovetur): Hic verò sc. *Demosthenes*, hinc fumens animi magnitudinem, virtutesque ad fastigium perductas, nempe Grandiloquentiæ tonum, affectus animatos, abundantiam, versutiam, celeritatem; il-
linc autem (id quod huic proprium est) vehementiam, & vim *dicendi* tantam, quantam nemo consequi potest; Quoniam hæc, inquam, velut quædam divinitus missa dona (neque enim fas est ea appellare humana), confertim ad se attraxerit, propterea iis virtutibus, quas habet, omnes semper vincit, & quod ad eas at-
tinet, quas non habet, quasi tonitru fulgoreque percellit omnes omnis seculi Rhetoras; & facilius

rat, Sect. 24. ἀρμονίαις εἰς ἀκρον διαπεποικιλῆ: & apud Nostrium in Sect. 44. πιδαναι ἐπ' ἀκρον φύσεις.

L. 5. Ἀσχινοίαν] Tollius explicat hanc vocem per *versutiam*, citatque illud Ciceronis in lib. 3. de Nat. Deorum, *Versutos eos appello, quorum celeriter mens versatur*: sed fortasse possumus rectius vocem ἀσχινοίαν, cum derivatur ab ἀσχι & νος, reddere cum Budæo *presentiam animi*: à Laërtio definitur, *Naturalis facultas inveniendi aut excogitandi quid deceat fieri*.

L. 6. Ἀπερίσιτον δεινότητα] Hinc scripsit Dion. Halicarn. libellum περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος.

L. 10. Καὶ ὅτι ὧν ἐκ ἔχει &c.] Sensus est: Virtutes scribendi Demosthenicæ adeò magnæ sunt, ut fulgore suo omnes illas, quibus ipse caret, cæterique auctores utuntur, virtutes quasi obscurant & opprimant.

L. 11. Ὡς περὶ] Faber bene dicit delendam esse vulgatam vocem καὶ ante ὥς περὶ: quæ videtur nata fuisse ex ultimâ syllabâ præcedentis ἔχει.

L. 4.

ρήτορας· καὶ θάρττον ἂν τις κεραινοῖς φερομένοις ἀντα-
νοῖξαι τὰ ὄμματα διώκωτο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς
ἐπαλλήλοις ἐκείνῃ πάθει.

Sect.
XXXV.

Ἐπὶ μύθοι τῷ Πλάτωνι καὶ ἄλλῃ τίς ἔστιν, ὡς
ἐφύω, διαφορὰ· ἐ γὰρ μεγέθει τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ
τῷ πλήθει πολὺ λεπτόμυθος ὁ Λυσίας· ὁ μὲν πλεῖον
ἐτι τοῖς ἀμαρτήμασι περὶτρίβει, ἢ τῇ ἀρετῇ λείπε-
ται. Τί ποτ' ἐν εἶδον οἱ ἰσόθεοι ἐκείνοι, καὶ τῆς με-
γίστης ἐπορεξάμενοι τὴν συγγραφῆς, τὴν δ' ἐν ἅπασιν
ἀκρεβείας ὑπερφρονήσαντες; Περὶ πολλοῖς ἄλλοις¹⁰
ἐκείνο· ὅτι ἡ φύσις ἐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον, ἐδ' ἀγχι-
νὲς ἔκεινε τὸν ἀνθρώπον, ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλῳ τινά
πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον
ἐπάγυσσα, θεατὰς τινὰς τῆς ὅλων αὐτῆς ἐσομένης,
καὶ φιλοτιμωτάτης ἀγωνιστῆς, οὗτος ἀμαχὸν ἔρωται
ὀρέφυσεν ἡμῶν τῇ ψυχῇ παντὸς ἀεὶ τῷ μεγάλῳ, καὶ
ὡς

L. 4. Ὡς ἐφύω] Vide, quæ
dixit Noster in fine Sect. 32.

L. 6. Λεπτόμυθος ὁ Λυσίας]
Editio prima & MSti Par. Am-
brof. & duo Vat. habent λε-
πτόμυθος ἀπυσίας: corruptus
est locus, sed fortasse sic emen-
dandus, λεπτόμυθος αὐτῇ (sc.
Platone) Λυσίας: ita enim lo-
quitur Longinus Sect. 4. Λα-
κεδαιμόνιοι πολὺ τῷ Ἰσοκρά-
τες ἐλείποντο, & alibi: vel (si
placet) lege, λεπτόμυθος ἀπ'
αὐτῇ Λυσίας.

Ibid. Ὁ μὲν πλεῖον ἔτι] Sic
Editio prima & omnes MSti,

deleto καὶ antè ὁ & inserto μ:
MS. tamen Par. (errore, ut ar-
bitror) habet πλεῖστον.

L. 9. Τῆς συγγραφῆς] MS.
El. in margine habet συγγρα-
φεῖς.

L. 11. Οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς
ζῶον] Opinor vocem ἡμᾶς
hinc ejici, & paulò infrà post
vocem βίον inseri debere: quid
enim hîc faciunt, junctæ pro-
pe, voces ἡμᾶς & ἀνθρώπων,
quarum una sensui satis est?
totum locum sic emendare ve-
lim; ἡ φύσις ἐ ταπεινὸν ζῶον,
ἐδ' ἀγχινὲς ἔκεινε τὸν ἀνθρώπον,
ἀλλ'

liùs.
miffi
ftan

D
diffe
prop
num
dem
ab e
& a
glig
tiam
tura
nequ
dam
terra
res
diffi
infe

ἀλλ',
νήγυ
τὸν
θεατ
ἐσομ
cibus,
rum
loco
mend
L.
detur

liùs quis possit oculos suos contra fulmina immissa aperire, quàm rectis oculis intueri sibi instantes ejus affectus.

De Platone verò alia quædam est, ut dixi, differentia *inter eum & Lyfiam*: cum enim non propter magnitudinem virtutum *solum*, sed & numerum multum inferior *illo* fit Lyfias, hic quidem magis vitiis eum superat, quàm virtutibus ab eo vincitur. Quid igitur viderunt divini illi & affectantes maximè Sublimia in scriptis, negligentes verò accuratam in omnibus diligentiam? Hoc inter multa alia, *nempe* quòd Natura statuit Hominem esse animal neque humile neque ignobile; sed, velut in magnum quendam conventum, in vitam nos & in universum *terrarum* orbem inducens, ut essemus spectatores omnium ejus *sc. naturæ* partium, & cupidissimi honoris certatores, statim nostris animis insevit inexpugnabilem amorem omnis ejus quod

Platonem pauciora quàm Lyfiam, vitiis habere, & maxima magis, quàm communia, admirationi esse.

ἀλλ', ὡς εἰς μέγαλιν τινὰ πα-
νήγειν, εἰς τὸ βίον ἡμᾶς καὶ εἰς
τὸ σύμπαντα κόσμον ἐπάγυσσα,
θεατὰς τινὰς καὶ ὅλον αὐτῆς
ἐσομένους &c. vide quæ de vo-
cibus, ad distantiam propè dua-
rum linearum, remotis ex suo
loco in alienum diximus in E-
mendat. ad Sect. 4. τὶ δεῖ &c.

L. 13. Πανήγειν] Hoc vi-
detur Longinus sumpsisse ex eo,

quod dixerat Pythagoras, quod-
que his verbis profert Cicero
in Tusc. Disp. l. 5. c. 3. *Similem
sibi videri vitam hominum &
mercatum eum, qui haberetur
maximo ludorum apparatu, totius
Græciæ celebritate &c.*

L. ult. Πανὶ δεῖ &c.] Ad-
verbium *δεῖ* vel redundat hic,
vel ex suo loco in alium trans-
fertur: & ita apud Longinum
legimus

ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρῃ. Διόπερ τῇ θεωρίᾳ καὶ
 διανοίᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃς ὑπεβολῆς ἐδ' ὁ σύμπας κόσ-
 μος ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ τῆς τῷ περὶ ἐχούσῃ πολλὰ
 ἔρως ἐκβαίνουσιν αἱ ὑπὸ νοίας καὶ εἰ τις περὶ ἐλέφαιτο ἐν
 κύκλῳ τῷ βίον, ὅς πλεον ἔχει τὸ περὶ τὸν ἐν παῖσι
 καὶ μέγα καὶ καλὸν, ταχέως εἴσεται πρὸς αὐτὸ γεγονό-
 μιν. "Ενθεν φυσικῶς πως ἀγόμενοι μὰ Δί' ἐπὶ τὰ
 μικρὰ ῥεῖδρα θαυμάζομεν, εἰ καὶ διαυγῇ καὶ χρήσιμα
 ἀλλὰ τῷ Νεῖλον, καὶ Ἰστρον, ἢ Ῥῆνον, πολὺ δ' ἐπὶ
 μᾶλλον τῷ Ὀκεανόν· ἐδὲ γε τὸ ὑφ' ἡμῶν τῷ φλο-¹⁰
 γίον ἀνακαίόμενον, ἐπεὶ καταρὸν σώζει τὸ φέγγος,
 ἐκπληττόμεθα τῷ ἐρατίῳ μᾶλλον, καίτοι πολ-
 λάκις ὑπερκοινοῦμεν· ἐδὲ τῷ Αἰτνῇ κατὰ τὴν
 ἀξιοθαυμαστότερον νομίζομεν, ἢς αἱ ἀναχοαὶ πέτραι
 τε

legimus in Sect. 44. ἴδιον ἀν-
 θρώπῳ, τὸ καταμέμνηται τὰ
 αἰὲ παρὸν, & alibi: Addit
 Schurzfl. idem, quod nos in
 Longino observamus, notasse
 Jos. Scaligerum in Dione Cas-
 sio ad Propertium p. 203.

L. 1. Τῇ θεωρίᾳ] Simile est
 (notante Tollio) quod Seneca
 de otio Sapientis c. 32. dicit,
*cogitatio nostra cœli munimenta
 ferrumpit, nec contenta est id,
 quod ostenditur, scire. Illud (in-
 quit) scrutor, quod ultra mun-
 dum jacer.*

L. 6. Καὶ μέγα καὶ καλὸν]
 MS. Vat. 3. postremis duabus vo-
 cibus auctior est quàm Editio Ma-
 nutii: habet enim καὶ μέγαν καὶ
 καλὸν, unde Tollius legendum

consuit καὶ τὸ μέγα τῷ καλῷ:
 MS. Par. habet καὶ μέγα καὶ κα-
 λὸν (vitiosè pro καλὸν): Le-
 go igitur καὶ μέγα καὶ καλὸν:
 nè verò credas hic opus esse
 Genitivo casu, ut Tollio vide-
 tur, vide quæ dixi in Emendat.
 ad verba πλεον ἀνδρῶν ἔχει
 &c. Sect. 10. p. 70.

L. 8. Εἰ καὶ διαυγῇ] Ita ex
 Emendatione Fabri, quam (ut
 ait Tollius) confirmat vet. co-
 dex: sed omnes (quos vidi)
 MSti & Editiones veteres ha-
 bent ἢ καὶ.

L. 9. Ἰστρον] i. e. Danubi-
 um, longè maximum Germa-
 niæ fluvium; cui autem proxi-
 mus est quoad magnitudinem
 in eadem Germaniâ Rhemus.

L. 12,

quod
 referi
 dus f
 næ ja
 gredi
 bit :
 tam,
 quod
 tò co
 natura
 rivulo
 Nilun
 etiam
 ignem
 termi
 ignes,
 ignem

L. 12
 lem, &
 accidit
 quod al
 vocant
 vel quod
 nostris o
 Ibid.
 ma & M
 tioque se
 καὶ τῷ &c.
 L. 13.
 τήρων]
 & in Vef
 unde evo
 que, ap

quod semper magnum est, quodque, ut ad nos *refertur*, divinius est. Quocirca ne totus mundus sufficit contemplationi agitationique humanæ jaculationis *mentis*, sed cogitationes transfrediuntur sæpè limites *omnis* ejus quod nos ambit: & si quis contempletur undequaque vitam, quæ in omnibus rebus magis eo abundat, quod excellens est & magnum & pulchrum, citò cognoscet quas ad res nati fuimus: Inde naturâ ducti mehercule non admiramur parvos rivulos, etiam si pellucidi utilesque sint; sed Nilum, & Istrum, aut Rhenum, imò multò etiam magis Oceanum: neque admiramur hunc ignem à nobis accensum, quia puram *sine intermissione* servat lucem, magis quàm cœlestes ignes, quamvis sæpe obscuratos: neque *hunc ignem* digniorem admiratione censemus quàm

Crâteras

L. 12. Οὐρανίαν] Sc: Solem, & Lunam, quibus sæpius accidit luminis defectus, ex eo quòd aliquando Eclipses (ut vocant Astronomi) patiuntur, vel quod nubibus eorum lux à nostris oculis sæpius eripitur.

Ibid. Καίτοι] Ita Editio prima & MSti Par. & Vat. 2. lectioque se satis probat. Vulgò & &c.

L. 13. Τῶν τ' Ἀιτνῆς κρατήρων] In monte Ætnâ (uti & in Vesuvio) ea montis pars, unde evomuntur ignis cineresque, appellatur etiam hodie

crater: quia cava est, & ad summum (poculi instar) aliquanto latior: unde illud Laertii l. 8. de Pythagorâ (notante Langbænio), qui in crateras hosce se præcipitem dedit,

Πῦρ ἀπὸ κρατήρων ἐκπίεσεν ἀθανάτων.

Ignem bibisti ex crateribus sempiternis.

L. ult. Ἡς αἱ ἀναχοαὶ &c.] Hæc, & quæ sequuntur, verba videntur desumpta esse ex ignoto aliquo (Poëtico forsitan)

Θ 2

scriptore:

τε ἐκ βυθῶ καὶ ὕλης ὄχθης ἀναφέρουσι, καὶ ποταμὸς ἐνίοτε τῷ ἡλύῳ ἐκείνῳ καὶ αὐτῷ μόνῳ περιχέουσι πύρεος. Ἀλλ' ὅπῃ τῆς τοιούτων ἀπάντων ἐκεῖν' ἂν ἐποιμῆν· ὡς ὑπόρουτον μὲν ἀνδρώποισι τὸ χρεῖωδες, ἢ καὶ ἀναγκαῖον, θαυμαστὸν δ' ὅμως αἰεὶ τὸ πᾶσι δοξόν.

Secl.
XXXVI.

Οὐκ ἔν' ὅπῃ γε τῆς ἐν λόγοις μεγαλοφυῶν (ἐφ' ᾧ ἐκέτ' ἔξω τ' χρεῖας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγεθος) περισκήκει σωθεωρεῖν αὐτόθεν· ὅτι τῷ ἀναμαρτήτῃ πολὺ ἀφεσώτες οἱ τηλικῶτοι, ὅμως πάν-
τες εἰσὶν ἐπάνω τῷ θνητῷ, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶν χρωμύους ἀνδρώπων ἐλέγχει, τὸ δ' ὑψ. ἐλγὺς αἰεὶ μεγαλοφροσύνης θεῶν, καὶ τὸ μὲν ἀπῆλυσον ἐφ' ἔγεται, τὸ μέγα δ' καὶ θαυμάζεται. Τί χρηὴ πρὸς τέτοις ἐτι λέγειν; ὡς ἐκείνων τῆς ἀνδρῶν ἑκάστου α-
πάντα

scriptore: Ætnæ ardentis descriptionem continent, per omnia similem illi, quæ occurrit in Virg. Æn. l. 3. v. 571.

----- Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad athera nubem,
Turbine fumantem piceo & candente favillâ;
Attollitque globos flammæ, & sidera lambit:
Interdum scopulos avulsæque viscera montis
Erigit eructans, liquefactæque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat.

Ubi Ætna dicitur eodem modo, quo apud Longinum, interdum saxa & scopulos effundere; interdum verò solum ignem & globos flammæ.

L. 1. Ποτάμους ἐνίοτε &c.] Faber delenda censet verba τῶν ἡλύῳ ἐκείνῳ καὶ αὐτῷ, vel potius legendum ποτάμους θεῶν (Sulphuris), ἐνίοτε καὶ αὐτῷ μόνῳ &c. Vitiosa quidem est vulgata lectio; sed cum non variant Editiones & MSti, nihil certi, quod de hoc loco statuat, habeo.

L. 7. Ἐφ' ᾧ ἐκέτ' ἔξω &c.] Longinus dixerat in præced. Secl. homines solere imprimis admirari

Crateras Ætnæ, cujus fauces emittunt saxaque ex fundo & totos scopulos, & effundunt fluvios nonnunquam ejus generis, & ipsius solius ignis. Sed de omnibus hujusmodi rebus possumus hoc dicere; id, quod utile est, vel etiam necessarium, facile acquisitum esse ab hominibus; tamen id, quod præter expectationem videtur, semper esse admirationi.

Ergo de iis, qui in scriptis naturâ Sublimes sunt (in quos Sublimitas cadit non sine utilitate & commodo), oportet hîc considerare; licet hujusmodi homines longe absint à perfectione vitio carente, tamen illos omnino esse suprà id, quod mortale est; & alia quidem ostendere eos, qui iis utuntur, Homines esse, Sublimitatem verò tollere prope ad altitudinem Dei; & id, quod culpâ vacat, non vituperari; id verò, quod Sublime est, etiam admirationi esse. Quid est, quod oportet jam his addere? nempe quòd unusquisque

*Idem de
Sublimi in
scriptis di-
cendum
esse.*

admirari Solem & Lunam, quamvis sæpius obscurantur; itemque ardentem Ætnam, licet ex suis faucibus nocituram emittat flammam: hîc verò, cum ad Sublimes auctores redeat, innuit Sublimitatem magis admirationi esse oportere, quia non inutilis res sit, sed per eam tum ipsis auctoribus, tum aliis multa commoda importari soleant.

L. 10. Ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπὶ τῷ τῷ θυντῷ] Tollius pro πάντες legit πάντως: si quâ opus est Emendatione, legem potius πάντες: vide quæ dixi in Notâ ad verba πάντες ἐπὶ τῷ τῷ ἀνερωμῶς καὶ δῖα] Sect. 1. p. 7.

L. ult. Ἐκαστῷ] Ita MStus Par. ut Faber conjecit legendum, & quidem constructio sen-

πάντα τὰ σφάλματα ἐνὶ ὕμνῳ πολλάκις ὕψαι,
 καὶ κατορθώματι καὶ τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέ-
 ξας τὰ Ὀμήρου, τὰ Δημοθέους, τὰ Πλάτωνος,
 τὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι δὲ μέγιστοι, ᾠδαπώματα
 πάντα ὁμόσε συναθροίσαιεν, ἐλάχιστον ἂν τι, μάλ-
 λον δ' ἐδὲ πολλοσημόριον ἂν ὀρεσθεῖν τῶν ἐκείνοις
 τοῖς ἥρωσι πάντῃ κατορθωμάτων. Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς
 αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίῃ, ἐδυναμύνηται ὑπὸ τῆς φθόνης πα-
 ρανοίας ἀλῶναι, φέρον ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, καὶ
 ἄχει νῦν ἀναφαίρετα φυλάττει, καὶ εἴκοι τηρήσιν, 19

Ἐς τ' αὖ ὕδωρ τε ῥέει, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη.

Πρὸς μὲντοι γε καὶ γράφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς ὁ ἡμαρ-
 τημύνη ἐκρίτων ἢ ὁ Πολυκλείτης Δορυφόρος, πα-
 ρέκεται πρὸς πολλοῖς εἰπεῖν ὅτι ὅπῃ μὲν τέχνης
 θαυμάζεται τὸ ἀκριβέστατον, ὅπῃ δὲ τῶν φυσικῶν 15
 ἔργων τὸ μέγιστον. Φύσει δὲ λογικὸν ὁ ἀνθρωπίνος
 καὶ μὲν ἀνδραγμάτων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπου,
 ὅπῃ

sententia respuit Manutianum
 illud exas.v.

L. 1. Ἐξωνεῖται] Ita utun-
 tur Latini auctores verbo redi-
 mere: Juvenalis enim dicit Sat.
 4. v. 2.

----- Monstrum nullā virtute
 redemptum
 A vitis -----

i. e. quod nullas virtutes habet,
 quibus vitia sua compenset.

L. 11. Ἐς τ' αὖ ὕδωρ &c.]
 Versus hic desumptus est ex

Homerico epitaphio Midæ: lo-
 cus integer extat in libello de
 vitâ Homeri, qui vulgò Hero-
 doto adscribitur.

L. 12. Ὁ Κολοσσός] Colof-
 sus fuit celeberrima illa Apolli-
 nis statua, Rhodi ab Ialyso lo-
 cata, tam immensæ magnitu-
 dinis, ut inter ejus crura mare
 flueret, navesque maximæ tran-
 siren.

L. 13. Ὁ Πολυκλείτης Δορυ-
 φόρος] Polyclethus hic fuit Si-
 cyonius Statuarius, qui statuam
 juvenis

quif
 pe p
 quod
 gerit
 tonis
 tores.
 verò
 quæ
 ta.
 nequ
 buito
 pus
 todit

D

Illi,
 non
 rum,
 pond
 quod
 oper
 Quod
 tum,
 man

juveni
 cat no
 cit: P
 appell

quisque illorum hominum omnes *suos* errores sæpe possit redimere unâ Sublimitate & virtute; & quòd (præcipuum hoc est maximè) si quis elegerit omnia errata Homeri, Demosthenis, Platonis, aliorumque, quotquot maximi *sunt scriptores*, & ea in unum coëgerit, minima, potius verò ne millesima inventa essent pars illorum, quæ ab his Heroibus ubique sunt præclarè dicta. Quocirca omne sæculum ævumque, cum nequeat invidiæ dementiâ decipi, illis tulit tributque victoriæ præmia, & ad hoc usque tempus minimè ab iis detrahenda custodit, & custoditurum videtur,

Dum & aqua currit, arboreque procerae virescunt.

Illi, qui scribit, Colossus vitium habentem non meliorem esse, quàm Polycleti Doryphorum, in promptu est præter multa *alia hoc* respondere: *nempe* quòd in operibus artis id, quod accuratius est, admiratione excipitur; in operibus verò naturæ id, quod Sublime est. Quòd autem homo est *animal* oratione præditum, naturæ debetur: & *idcirco* in statuis humanis quæritur similitudo hominis; in oratione

juvenis arma ferentis (ut indicat nomen) perfectissimam fecit; Plinius illum Doryphorum appellat l. 34. c. 8. viriliter pue-

rum, additque, quem canones Artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut à lege quâdam.

ὅτι ὃ λόγος τὸ ὑψαῖνον, ὡς ἐφύω, τὰ ἀνδρώπινα.
Περσῆκει δ' ὁμῶς (ἀνακάμπει γὰρ ἐπὶ τῷ ἀρχλῷ
ἡμῖν τῷ ὑπομνήματι ἢ ὑψαίνεσις), ἐπεὶ δὴ τὸ μὲν
ἀδιάπτωτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέχνης ἔστι κατόρθωμα,
τὸ δ' ἐν ὑψορχῇ, πᾶσι ἔχ' ὁμότονον, μεγαλοφυΐας,
βοήθημα τῇ φύσει παντὶ πορεύεσθαι τὴν τέχνην ἢ
γὰρ ἀλληλεχία τέτων ἴσως γήνοιτ' ἂν τὸ τέλειον.
Τοσαῦτα ἦν ἀναγκαῖον ὑπερὶ τῶν προτεθέντων ἐπι-
κεῖναι σκευμάτων· χαίρετω δ' ἕκαστος, οἷς ἤδεσται.

Secl. XXXVII. Ταῖς δὲ μεταφοραῖς γατριώσιν (ἐπανιτέον γὰρ) ἀφ' ἡ
ὑψολογῆς καὶ εἰκόνες, ἐκείνη μόνον ὑψαλλάττειται,
* * * *

* *

L. 2. Ἀνακάμπει γὰρ &c.]
i. e. idem nunc præceptum do,
quod in initio hujus commen-
tarii dedi: Respicit hic Longi-
nus, opinor, ad Sect. 2. ubi
docuerat artem esse adjutricem
naturæ, easque ambas semper
conjugi oportere.

L. 5. Πᾶσι ἔχ' ὁμότονον]
MSti Par. & Vat. duo, item-
que Edit. prima habent πᾶσι,
& hanc lectionem sensus vide-
tur postulare. Vulgo πολλῶν,
ἔχ'.

L. 6. Παντὶ] Tollius putat
legendum πάντῃ, sed vox παν-
τι à Longino adverbialiter su-
mi potest, ut etiam videtur in
Sect. 10. p. 70. παντὶ οἶμαι δῆλον
&c.

L. 10. Ἐπανιτέον γὰρ] Jam

longiore illâ Digressione (quam
inceperat ad finem Sect. 32.)
finitâ, in quâ quærebatur, quis
optimus sit auctor, isne, qui
Sublimitati in scriptis quædam
vitia parva immiscet, an is,
qui Sublimis non est, sed vi-
tiis omnino caret; ad sui ope-
ris formam redit Longinus, al-
iosque Tropos, qui Sublimem
orationem faciunt, enumerat.

L. 11. Ἐκείνη] Ita MSti
Par. & Vat. 2. nec video cur
eam vocem Tollius mutarit in
ἐκείνη; sic enim habemus in
Sect. 11. ἢ μὲντοι διατρέχει
&c. & Sect. 12. Ἐμοὶ δὲ φαί-
νεται ταῦτα ἀλλήλων ὑψαλ-
λάττειν, ἢ καὶ τὰ τὸ ὑψαλ-
λῶν διαρραγῆναι, & ibi paulò post,
ταύτην τὴν πίστεως διεσῶσα.

Ibid.

ne ve
ut di
men
comm
nus p
Subli
virtu
ubiq
forfi
perfe
fitis
tur i

M
funt
tùm

Ibi
σοι καὶ
duoru
uti in
tamen
sumus
scripse
stilian
Quind
quàm
longiū
petere
quod
renā
portu
portun
cipere

ne verò, *quæ naturæ opus est*, quæritur id quod, ut dixi, excedit res humanas. Convenit tamen (redit enim præceptio nostra ad initium commentarii), quoniam vitio carens *dicendi genus* plerumque artis est virtus; id verò quod in Sublimitate *positum est*, sed non ubique æquale, *virtus est* animi magnitudinis, *convenit, inquam*, ubique acquirere artem in auxilium Naturæ: forsitan enim cohærentia illarum mutua fuerit perfectio. Hæc de quæstionibus in medio positis necesse fuit statuere: sed unusquisque fruatur iis, quæ ipsi placent.

Metaphoris (revertendum enim est) vicinæ sunt Comparationes & Similitudines, illo tantum modo inter se differentes, * * * *

De Comparationibus & Similitudinibus.

* *

Ibid. Παρελλάττεσαι *****
[Iacuna hic est duorum foliorum in MSto Par. uti in MSto etiam Veneto: sed tamen aliquo modo illam possumus supplere ex iis, quæ scripserunt Aristoteles & Quintilianus: Παρεβολή, (inquit Quintil. Inst. Or. l. 6. c. 11.), quàm Cicero collationem vocat, longius res, quæ comparentur, repetere solet: tum addit illustre quoddam ex Cic. orat. pro Murenâ exemplum: Quod si de portu solventibus ii, qui jam in portum ex alto invehuntur, precipere summo studio solent & tem-

pestatum rationem, & predonum, & locorum; quod natura fert, ut iis saveamus, qui eadem pericula, quibus nos perfuncti sumus, ingrediantur: quo tandem me animo esse oportet, prope jam ex magnâ jactatione terram videntem, in hunc, cui video maximas tempestates reip. esse subeundas? Εἰκὼν verò est brevior quædam comparatio, & utraque, tum Παρεβολή tum εἰκὼν, à Metaphorâ eo differt, quod illæ pluribus verbis, hæc uno solo continetur: Cum poeta (inquit Aristot. in Rhet. l. 3. c. 4.) dicit de Achille, ὥς ὁ Ἀχιλλεύς

Señt.

XXXVIII

* * * * * *ῥοι καὶ αἱ τοιαῦται, “Εἰ μὴ τὸ ἐκκέφαλον
 “ ἐν τῷ πτέρναυ καταπεπατημένον φορεῖτε.” Διό-
 περ εἰδέναι χρὴ τὸ μέγεθος παρρησιασθέντος ἑκάστου
 τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω παρεκπίπτειν ἀναρρεῖ τὴν
 ὑπερβολὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλαρὰς
 εἶναι ὅτε καὶ εἰς ὑπερναντίους ἀντιπρὸς αὐτὰς.
 Ὁ γὰρ Ἰσοκράτης, ὃς οἶδ’ ὅπως, παιδὸς πρῶτον ἐ-
 παίδεν, διὰ τὸ πάντα αὐξητικῶς ἐδέχεν λέγειν
 φιλοτιμίαν· ἔστι μὲν γὰρ ὑποθέσεις αὐτῶν τῷ Πανα-
 γυρικῷ λόγῳ, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις καὶ εἰς τὴν Ἑλ-
 λήνας ἐνεργεσίας ὑπερβάλλει τὴν Λακεδαιμονίων·
 ὁ δ’ αὖθις ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν· “Ἐ-
 “ περ οἱ λόγοι τοσαύτῳ ἔχουσι δυνάμιν, ὥδ’ οἶον
 “ τὸ εἶναι καὶ τὰ μεγάλα ταπεινά ποιεῖται, καὶ τοῖς
 “ μικροῖς μεγαλύνει μέγεθος, καὶ τὰ παλαιὰ και-
 “ νῶς εἰπεῖν, καὶ πρὸς τῶν νεωστὶ γενημένων ἀρχαίων
 “ διελθεῖν.” Οὐκ ἔστιν, φησὶ τις, Ἰσοκράτης, ὅπως
 μέλλεις καὶ τὰ πρὸς Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἐν-
 ἀλλάττειν; σχεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐκκώμιον ἀπι-
 ρίας*

λέων ἐπόρευσε, est eikon: cum
 verò dicit, λέων ἐπόρευσε. est Me-
 taphora; quia enim ambo fortes
 sunt, per metaphoram à fortissi-
 mâ belluâ factam appellavit A-
 chilleum Leonem.

L. 1. Εἰ μὴ τὸ ἐκκέφαλον ἐν
 τῷ πτέρναυ &c.] Ita contrastè
 verba exhibentur in MStis Par.
 & Ambr. & in Edit. primâ.
 Lectio Manutii ἀπερ ὑμεῖς τὸ
 ἐκκέφαλον ἐν τοῖς κρητάροις, καὶ

μὴ ἐν τῷ πτέρναυ &c. videtur
 ab ipso recepta fuisse, ut cum
 vulgatis Demosthenis Editioni-
 bus conveniret. Sensus est:
 si non insipientes sitis: voces
 verò desumptæ sunt ex fine o-
 rat. de Haloneso, quam dicit Fa-
 ber non esse Demosthenis o-
 pus, sed Hegesippi, cuius me-
 minit Demosthenes, quique ei
 socius & collega in administra-
 tione Reipublicæ fuerat. De
 hoc

*
 la;
 “ p
 quo
 fit:
 re,
 inter
 com
 do,
 amp
 tum
 nien
 esse
 statin
 “ ta
 “ m
 “ di
 “ &
 Sicc
 ad L
 muta
 rum

hoc v
 tentia
 moge
 aus n
 vitiofi
 datur
 250,
 L.

* * *vitiosæ sunt* etiam hujusmodi *Hyperbo-* *De Hyper-*
la; “ Si vos non cerebrum in plantis pedum *bolis.*
 “ proculcatum geratis.” Quare oportet scire,
 quo usque res unaquæque extra limites ferenda
 sit: nonnunquam enim *valdè* modum excede-
 re, evertit Hyperbolam, & hujusmodi res nimis
 intentæ laxantur, aliquando etiam in contraria
 commutantur. Ergo Isocrates, nescio quomo-
 do, pueriliter egit præ studio dicendi omnia
 ampliore modo; apud illum enim argumen-
 tum est Panegyricæ orationis, civitatem Athe-
 nienfium civitate Lacedæmoniorum superiorem
 esse beneficiis in Græciam collatis: ille verò
 statim in initio *ejus* hæc ponit: “ Adhæc verba
 “ tantam vim habent, ut *scriptor* possit & res
 “ magnas humiles efficere, & parvas magnitu-
 “ dine vestire, & vetustas novo more dicere,
 “ & de nuper factis antiquo more differere.”
 Siccine igitur, Isocrates, (dicit aliquis) ea, quæ
 ad Lacedæmonios & Athenienses attinent, im-
 mutaturus es? propè enim fecit illud verbo-
 rum encomium præceptum quoddam audienti-
 bus

hoc verò dicto in diversas sen-
 tentias abeunt Longinus & Her-
 mogenes: quod enim Longi-
 nus nimium & ob eam rem
 vitiosum judicat, ab altero lau-
 datur in libro *τῶν ἰδεῶν*. p.
 250, 252. Edit. Crisp.

L. 9. Παινητικὸν λόγος]

Hæc est celebrata illa, & ferè
 princeps inter Isocrateas ora-
 tio; quam alii decem, alii
 quindecim annis elaboratam
 putant, ampliore utique spatio
 temporis quàm Elephantī pa-
 riunt. Petra.

L. 3.

τίας τ' καθ' αὐτῷ τοῖς ἀκέσσι ὡς ἀγγελμα καὶ περ-
οῖμιον ἔξεθηκε. Μήποτ' ἐν ἀριστῇ τῇ ὑπερβολῶν
(ὡς καὶ ὅτι τῇ γνημμάτων περιτομῇ) αἱ αὐτὸ τῷτο
διαλανθάνουσαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται ὅ
τοιόνδε, ἐπειδὴν ὑπὸ ὀκπαθείας μεγέθει τινὶ σωεκ-
φωνῶνται περὶ ἀσέως· ὅπερ ὁ Θεκυδίδης ὅτι τῇ ἐν
Σικελίᾳ φθειρομύων ποιῇ. “Οἱ τε γὰρ Συρακού-
“σιοι, φησὶν, ὅπικαταβάντες τὸ ἐν τῷ ποταμῷ
“μάλις ἐσφαζον. Καὶ τὸ ὕδωρ ἐνδὺς διέφθα-
“το· ἀλλ' ἐδὲν ἥσον ὅπινετο ὁμῶς τῷ πηλῷ ἡμα-
“τωμύων, καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι ὡς περὶ ἀχνητον.”
Αἶμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὁμῶς ἔτι περὶ ἀχνητα ἔτι,
ποιῇ τῷτον ἢ τῷ πάθος ὑπερβολὴ καὶ περὶ ἀσέως.
Καὶ τὸ Ἡεροδότειον ὅτι τῇ ἐν Θερομυλῆσι ὁμοιον
“Ἐν τῷ (φησὶν) ἀλεξομύων μαχάρεσιν (ὅσοις)
“αὐτῇ ἔτι ἐτύλχανον περὶ ἀσέως) καὶ χερσὶ καὶ ἑ-
“μασι,

L. 3. Ὡς καὶ ἐπὶ τῇ γνημμά-
των] Respicit Longinus ad ea,
quæ dixerat his similia in Sect.
17. διόπερ καὶ τότε δεῖσιν δο-
κεῖ τὸ γῆμα, ὅταν αὐτὸ τῷτο
διαλανθάνῃ, ὅτι γῆμα ὅτι.

L. 6. Περὶ ἀσέως;] Quinc-
til. l. 5. c. 10. dicit, Hoc genus
argumentorum sanè dicamus ex
circumstantia, quia περὶ ἀσέως di-
cere aliter non possumus.

L. 7. Συρακούσιοι] Apud
Thucyd. l. 7. p. 466. Edit. Oxon.
hæc occurrunt, sed pro Συρα-
κούσιοι rectius legitur ibi Πελο-
ποννήσιοι.

L. 11. Καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι

ἢ περὶ ἀχνητον] Ita Editio pr.
& MSti Par. Ambr. & Vat. 3.
& Vat. 2. nisi quod hic poste-
rior habet ὅτιν αὖ pro ἔτι ἢν.
Vulgò καὶ περὶ ἀχνητον ἢν τοῖς
πολλοῖς.

L. 12. Αἶμα καὶ πηλὸν πινέ-
μενα &c.] Sensus est: illa a-
pud Thucyd. siti morientium
militum descriptio facit, ut pro-
babile videatur eos aquam et-
iam sanguine & limo com-
mixtam bibisse: & huic simile
quiddam Cicero, historico mo-
re, de Dario refert in Tuscul.
Disp. l. 5. c. 34. Darius in fugâ
cum aquam turbidam & cadaveri-
bus

bus
igitu
tiam
cela
nit,
pron
circ
qui
“ q
“ ti
“ ti
“ ti
“ e
que
rent
cum
The
“ h
“ ti
“ b

ribus
unqu
quam
L.
Verb
225.
cent
nidâ
tra t
pugn
H
Thu

bus & præmonitionem nè ipsi crederent. *Vide* igitur nè illæ Hyperbolæ optimæ sint, (ut etiam de Figuris antea diximus), quæ hoc ipsum celant, quòd sint Hyperbolæ. Hoc verò evenit, quum præ maximo affectu *illæ Hyperbolæ* pronunciantur unà cum magnitudine quâdam circumstantiæ: quod Thucydides facit de iis, qui in Siciliâ periêrunt: “Syracusani enim (inquit) illuc descendentes trucidârunt eos potissimum, qui in fluvio erant: & aqua statim fuit inquinata; sed nihilominus bibebatur sanguine, cum limo simul, infecta, & pro eâ multi pugnabant.” Sanguinem, limumque potos simul, esse id etiam, pro quo dimicarent, credibile facit summa vis affectûs & circumstantia. Et illud Herodoti de iis, qui in Thermopylis *interfecti sunt*, simile est: “In hoc (inquit) loco Barbari jacula mittentes tumultavêrunt illos defensores se gladiis (quibuscunque ex iis *gladii* fortè adhuc supere-

rant) *ribus inquinatam bibisset, negavit unquam se bibisse jucundius: nunquam videlicet sitiens biberat.*

L. 15. Ἐν τέρῳ (φασὶν) &c.] Verba sunt Herodoti l. 7. c. 225. ubi refert quo modo tercentum illi Spartani, qui Leonidâ duce ad Thermopylas contra totum Persarum exercitum pugnarent, interierint.

His exemplis Hyperbolæ à Thucydide & Herodoto adduc-

tis liceat mihi addere illud Ciceronis in Antonium: *Quæ Charybdis tam vorax? Charybdim dico? quæ si fuit, fuit animal unum: Oceanus medius fidius vix videtur tot res, tam dissipatas, tam distantibus in locis positas, tam citò absorbere potuisse.*

Ibid. Ἀλεξομένης μαχαίρης, ὅσοις αὐτῷ ἐτι ἐτύχων περιῆσαι] Hæc est lectio Edit. primæ & MStorum Par. Ambr.

&c

“μασι, κατέχουσιν οἱ βάρβαροι βάλλοντες.” Ἐν ταύτῃ οἷόν ἐστι τὸ “καὶ τῶμασι μάχεσθαι” πρὸς ὧν λισμῶν, καὶ ὁποῖόν τι τὸ “κατακεχώδης βέλεσιν,” ἐρεῖς; πλὴν ὁμοίως ἔχει πρὸς τὸ πρᾶγμα ἕνεκα τῆς ὑπερβολῆς πρὸς ἀλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἢ ὑπερβολὴ δ’ ἐν λόγῳ γινώσκουσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τῷ. Ἐστὶ γὰρ (ὡς ἐν διαλείπω λέγων) πάντος τολμήματος λεκτικῆς λύσεως καὶ πανάκεια τις τὰ ἐγγύς ἐκείνης ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικὰ, καίτοι γ’ εἰς ἀπίστιαν ἐκπύπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον 10

Ἀγρὸν ἔχ’ ἐλάττω γῆν ἔχοντ’ ἄρ’ ὀπισθοῦς
Λακωνικῆς.

Κα

& Vat. duorum, quam, si non per omnia convenit cum textu Herodoti, sequendam tamen arbitror, potius, quam lectionem Manutii, quæ vulgatas Editiones diu occupavit, ἐν τῇ τῷ σφείας χώρῳ ἀλεξομῶν μαχαίρησιν τῇσιν αὐτέων, τὰ ἐτύχχανον ἔτι περὶ εἶσαι.

L. 1. Κατέχουσιν οἱ βάρβαροι βάλλοντες] Iidem ferè MSti, ut & eadem Editio, habent κατίχουσιν. & omittunt βάλλοντες, minus rectè, opinor; non tam quia vulgata lectio extat apud Herodot. quàm quia postea Longinus dicit, ὁποῖόν τι τὸ κατακεχώδαι βέλεσιν, ἐρεῖς: vox enim βάλλοντες jacula mittentes satis, voce βέλεσιν, significatur prævisse.

L. 4. Πλὴν ὁμοίως &c.] i. e. hoc perinde ac superius illud

Thucydidis propter summam vim affectus, & magnitudinem circumstantiarum fidem habet: & non aliud de Hyperbolâ iudicat Quintil. qui in Inst. Or. l. 8. c. 6. dicit, *Tum est Hyperbole virtus, quum res ipsa, de qua loquendum est, naturalem modum excessit: conceditur enim amplius dicere, quia dici, quantum est, non potest; meliusque ultra, quàm citra, stat oratio:* & paulò ante: *Sed huius quoque rei servetur mensura quadam: quatenus enim est omnis Hyperbole ultra fidem, non debet esse ultra modum.*

L. 8. Λύσις] Videtur hæc vox Tollio significare expiatio, ut apud Platonem occurrit λύσις ἁδικημάτων: quod si ferri potest, non opus est, ut cum Fabro legamus ἱασίς pro λύσις.

Ibid.

“ran
(dices
tos, &
dem
affum
rité n
hoc d
piatio
moda
Comi
dem
culun

Ag

La

Ibid.
[εργα]
σιωσι
cit leg
lectio
Elieuf.
signific
motum
ginus d
tis pe
Sect. 1.
ὑπερβολή
de Idei
δοκεῖν

L. 1
deleto
træ con
tiones
L. 1

"rant) & manibus & oribus." Illîc quale est (dices) id, "etiam oribus pugnare" contra armatos, & quid istud "tumulari jaculis?" sed eodem modo credibile est; non enim videtur res assumi propter Hyperbolam, Hyperbola verò ritè nasci ex re. Opera enim (ut non definam *hoc* dicere) furori confinia & affectus sunt expiatio remediumque quoddam universale omnimodæ in elocutione audaciæ: Unde etiam *dicta* Comica, licet in incredibile quid decident, fidem habent propter *id*, quod in illis est, ridiculum:

Agrum habuit habentem in se terram minorem
Epistolâ
Laconicâ.

Etenim

Ibid. Τὰ ἐργὰ ἐκείνης τῆς ἐπιστολῆς] Vulgò legitur Ἐπερίστωσις; sed Tollius benè conject legendum ἐκείνης τῆς, quæ lectio extat in margine MSti Eliens. ἐκείνης apud Rhetoras significat vehementem animi motum, & in hoc sensu Longinus dicit in Sect. 3. Ἐκείνης τῆς πρὸς τὴν ἑξηνότας. & in Sect. 1. οἱ ἐκείνης ἀγὰρ τὰ ὑπερβολὰ: ut & Hermog. in l. 2. de Ideis c. 7. ἀλλ' οἱ ἑξηνότας δὲ καὶ τὸ πᾶν.

L. 10. Διὰ τὸ γελοῖον] Ita, deletο ὡς περ τὸ, quod ex Petraræ conjecturâ est, omnes Editiones & MSti.

L. 11. Ἀγὼν ἐξ' &c.] La-

cones, i. e. Lacedæmonii mirâ tum in orationibus suis, tum in epistolis brevitate usi sunt: & ad hunc eorum morem alludit iste, quisquis fuit, Comicus Poëta, qui hunc versum scripsit: cum voluit ille dicere agrum cujusdam admodum parvum esse, Hyperbolicè dicit eum minorem esse epistolâ Laconicâ. Nec aliter de agello quodam lusit Cicero (ut monet Quintil. Inst. Or. l. 8. c. 6.) in illo suo joculari epigrammate,

Fundum Varro vocat, quem possum mittere fundâ;

Ni tamen excideris, quâ cava funda patet.

Ecce

Καὶ γὰρ ὁ γελῶς πάντων ἐν ἡδονῇ. Αἱ δ' ὑπερβο-
λαὶ κατὰ μέρος ἐπὶ τὸ μείζον, ἔτω καὶ ἐπὶ τελευτῶν
ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις, καὶ πως ὁ διασυρ-
μὸς ταπεινότητός ἐστιν αὐξήσις.

Sect.
XXXIX.

Ἡ πέμπτῃ μοῖρα τῶν σωτελευσῶν εἰς τὸ ὑψι-
κῶν γε ἐν ἀρχῇ προεθέμεθα, ἔθ' ἡμῖν λείπεται, ὡ
κράτιστε, ἡ διὰ τῶν λόγων αὐτῇ ποιοῦσιν αὐτῶν
ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχερῶν ὡς ἀποδεδωκότες σωτῆ-
μασιν ὅσα γε τὴν θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτὰ, τοσούτων
ἐξ ἀνάγκης προδεῖν μὲν ἀν εἰς τὴν παρῆσαν ὑπόθε-
σιν· ὡς ἐ μόνον ἐστὶν περὶ καὶ ἡδονῆς ἡ ἀρμονία
φυσι-

Ecce autem exemplum quod-
dam illustre Epistolæ Laconi-
cæ : Κακεδαμόνιοι τῷ Φιλίπ-
πῳ Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ :
hoc rescripto (ut ait Langbæ-
nius) volebant Philippum ab
affectandâ in Græciam tyrani-
nide detertere : siquidem Dio-
nysius, ille infamis Syracusa-
rum Tyrannus, tunc temporis
imperio omni exutus privatam
Ludimagistri vitam in Corin-
tho ageret : monuerunt igitur
Philippum, ne ejus mores imi-
taretur, cujus fortunam non
posset non perhorrescere.

Ibid. Ἀγερὸν ἐξ' ἐλάττω γῆν
ἐχόν] ἄρ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς]
Ita imprimendum censeo, se-
cutus vestigia vet. Editionum &
MStorum : omnes enim ha-
bent ἀγερὸν ἐξ' (vel ἐξα) ἐ-
λάττω γῆν ἐχόν γὰρ πολλῆς : sed
dubium est, annon ponatur post

πολλῆς vox Λακωνικῆς in MS.
Wat. 3. & apud Strabonem in
libro primo legimus, Εἰσὶ τι-
νες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολῶν, ὡς
τὸ, Ἐλάττω ἐχόν γῆν τὴν ἀγρὸν
ἐπιστολῆς Λακωνικῆς : agnum
habere minus terra quam Episto-
lam Laconicam : unde pro πο-
λλῆς puto legendum ἐπιστολῆς,
& addendum Λακωνικῆς : Por-
rò, quod ad eam attinet muta-
tionem vocum ἐχόν γὰρ in ἐχόν] ἄρ',
facile admitti potest, si
quis cogitet has voces majus-
culis (quod apud antiquos fie-
bat) literis scriptas sic se ha-
bere, EXONTAP ἐχόν] ἄρ',
& EXONTAP ἐχόν γὰρ : nec
aliter in Sect. 13. pro ὍΤΕ
Ἀρχίλοχ, MS. Par. vitiosè
legit ΟΤΕ &c.

L. 3. Ὁ διασυρμὸς &c.]
Quintil. Inst. Or. 1. 8. c. 6. di-
cit : Virtus Hyperboles ex diverso
par

Etenim risus est affectus in voluptate *positus*. Hyperbolæ verò ut ad id quod majus est *ducunt*, ita etiam ad id quod minus est; quia intentio est res communis utrique, & Diasyrmus est incrementum humilitatis.

Quinta pars rerum perficientium Sublimitatem, quas in initio proposuimus, adhuc nobis reliqua est, *Vir optime; scilicet* verborum certa quædam Collocatio: de quâ cum in duobus libris fatis exposuimus quæcunque ad nos observatione pervenerint, tantùm ex necessitate addamus *huic* præsentì argumento; quòd Harmonia *verborum* est non solùm naturale hominibus

De Collocatione.

par augendi atque minuendi: & in c. 3. ejusdem libri ait: *Deformitati proximum est humilitatis vitium, ταπείνωσιν vocant, quâ rei magnitudo vel dignitas minuitur: ut "Saxea est ver-
"ruca in summo montis vertice."*

L. 5. *Ἡ πεμπλὴ μοῖρα &c.*] De quinto & ultimo Sublimitatis fonte hic incipit agere Longinus, nempe de Collocatione sive Structurâ verborum.

L. 7. *Σωδείσεις*] Collocatio, de quâ fusissimè agit Cicero in Oratore ad Brut. ubi partes ejus tres esse tradit, *Compositionem, Concinnitatem, & Numerum*: Hoc autem capite Noster *numerum* tantùm tractat, sequente verò *compositionem*: concinnitatem verò omisit, quip-

pe magnificentiæ minimè convenientem. Tollius.

L. 9. *Ὅσα γὰρ τὸ θαλάσσης ἢ ἡμῶν ἐφικλᾷ*] Faber rectè vidit præpositionem *διὰ* hic poni debere ante τὸ θαλάσσης: & illa præpositio, quæ hic deest, ex præcedentibus, ubi redundat, referenda est: opinor enim Longinum scripsisse paulò ante, non ἡ διὰ τῶν λόγων αὐτῇ ποιεῖται συνθέσις, sed ἡ τῶν λόγων &c. qualis est titulus libelli Dion. Halicarn. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων: vide quæ de vocibus ad hanc distantiam de suo loco in alienum remotis dixi in Emendat. ad Sect. 4. p. 26. & ad Sect. 35. p. 192.

L. ult. *Πεθεῖς καὶ ἡδονῆς*] Longinus, cum has voces conjungat,

P

jungat,

φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλδοθε-
ρίας καὶ πάθους θαυμαστὸν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ αὐ-
λὸς μὲν ὅπτις θησί τινα πάθη τοῖς ἀκρωμύμοις, καὶ
οἷον ἐκφρονας καὶ κορυβαῖνιασμῷ πλήρεις δ' ὀποτελεῖ, καὶ
βάσιν ἐνδὲς τινα ῥυθμῷ πρὸς ταύτῃ ἀναγκάζει
βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σιωπομοιοῦν τῷ μέλει καὶ ἀκ-
ροατῇ, καὶ ἀμυσθῇ ἢ παντάπασι; καὶ νῦν Δία
φθόγοι

jungat, videtur per παῖδ' in-
telligere eam persuasionem, quæ
ex eo quod delectamur, in no-
bis excitetur: Secutus est, opi-
nor, Dion. Halic. qui in lib.
de Struct. Or. Sect. 11. dicit
τάτῃ καὶ ὑπὸ μὲν καὶ Ἡδονῇ, καὶ
ἄρᾳ, καὶ καὶ χάειν, καὶ τῷ εὐσο-
μίᾳ, καὶ καὶ γλυκύτητι, καὶ τῷ
πιδανῶν: & Sect. 3. Ταῦθ'
ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς
ἀκοὰς, ποιημάτων τε καὶ τῶν
πάνυ ἡδίστων ἐδενδὲς ἡτῶ μοι-
ραν ἔχει, πάντες δὲ οἱ δὲ ὅτι
μαρτυρησάντες πρὸς αὐτῇ ὅτι
ἡ Παιδῶ; sic in Longini Sect.
2. habemus τὴν πιδανῶν καὶ τὴν
πρὸς χάειν κρατῇ.

L. 1. Φυσικὸν ἀνθρώποις]
Vulgò φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέρ-
γημα: sed vox ἐνέργημα ab-
est à MStis Par. & Var. duo-
bus itemque Editione primâ:
Rectè quidem; nam ἐνέργημα
significat effectus, sive id quod
efficitur, non causa sive id quod
efficit, quem sensum locus pla-
nè postulat: quod si deleamus
istud ἐνέργημα, constructio er-
rit φυσικὸν ἀνθρώποις ὄργανον
παῖδ' καὶ ἡδονῆς &c.

Ibid. Καὶ μετ' ἐλδοθείας καὶ
πάθους &c.] Tollius legit καὶ
μεγαληγορίας: sed cum in se-
quenti sententiâ dicitur, καὶ γὰρ
αὐλὸς μὲν ὅπτις θησί τινα πάθη
&c. nullâ mentione Sublimi-
tatis factâ, non opus est, ut
hic legamus μεγαληγορίας. E-
quidem cenfeo hunc locum per
omnia sanum esse, excepto il-
lo καὶ inter voces ἐλδοθείας &
πάθους, quod fortasse dele-
ndum est: verba μετ' ἐλδοθε-
ρίαν quasi per Parenthesin hic
à Longino (ut opinor) profe-
runtur, & de libertate publicâ
sive civili intelligi debent. Lon-
ginus Libertatis amantissimus
fuit, ut ex historiâ ejus vitæ &
ex quibusdam hujus Commen-
tarii locis colligere possumus:
sed, præ magno Aureliani tunc
temporis imperantis metu, non
nisi obscurè & cautè Liberta-
tis partes tuetur: hinc in Sect.
ult. sub alienâ Philosophi cu-
jusdam potius quàm suâ per-
sonâ sententiam de hac re sic
dicit, Θρέψαι τε γὰρ, φασίν,
ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν με-
γαλοφρόνων ἢ ἐλδοθείας &c.
quæ

bus
liber
instru
fectu
ment
hiben
git au
que,
etiame
& me

quæ ver
gini ipse
sunt nos
jus (de
hunc est
bile est
dorum a
cipuè ac
simus,
jugo pre
deo Lon
se ex Qu
cit, Ideo
suasum ej
positione
ad delect
motum q
iterum co
non scrip
Tollius,
L. 2.
δισσι] I
Par. Amb
MS. Fr. I
erit, si h
gationem

bus persuasionis & voluptatis, sed etiam (cum libertate *tamen*) Affectûs admirabile quoddam instrumentum: Nonne enim Tibia inferit Affectus quosdam audientibus, eosque reddit velut mente captos & sacro furore plenos, & adhibens quandam positionem numeri ad eam cogit auditorem se movere in numero, eosdemque, quos melos habet, motus animo sequi, etiam si *ille auditor* sit omnino musicæ ignarus? & mehercule voces Citharæ, nihil per se significantes,

quæ verba, si ad mentem Longini ipsius dicta credantur, possunt nos satis docere sensum ejus (de quo nunc agimus) loci hunc esse: Collocatio admirabile est instrumentum excitandorum affectuum; sed hoc præcipuè accidit nobis, cum liberi sumus, neque servili imperii jugo premamur. Tandem video Longinum hæc desumpsisse ex Quinctil. l. 9. c. 4. qui dicit, *Ideo eruditissimo cuique persuasum est, valere eam* (sc. Compositionem) *quamplurimum non ad delectationem modo, sed ad motum quoque animorum*; unde iterum colligi potest Longinum non scripsisse id, quod voluit Tullius, *μεγαληγορίας*.

L. 2. Οὐ γὰρ οὐλὸς μὲν ἐπιτίθηται] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. necnon MS. Fr. Porti: lectioque sana erit, si hæc verba per Interrogationem dicantur.

L. 5. Βάσις] i. e. Positionem: & ita Pollux l. 2. c. 3. explicat vocem notante Tollio, *βάσις ὅ ἐστι τοῖς μουσικοῖς λέγει τὸ τιθέναι τὸ πόδα ἐν ῥυθμῷ*.

L. ult. καὶ ἀμυστοῦ ἢ πατάσιν] Hæc est lectio ex conjecturâ Cl. Boivini, qui cum invenit in MSto Par. καὶ ἄλλης ὅση (pro quo Vat. 2. habet ἄλλοις ὅση) ita textum emendavit: Si (inquit ille) hæc scriberentur literis majusculis, sine accentu, sine spiritu, sine distinctione verborum, ut veteres scripserunt, non multum distat inter καὶ ἄλλης ὅση & καὶ ἀμυστοῦ ἢ; illud enim esset ΚΑΝΑΛΛΟΥΤΟΧ: hoc verò ΚΑΝΑΜΟΥΤΟΧ: Cui facillè assentior, sic enim sæpius reperio ἀλλὰ pro ἀμα, ut in Sect. 43. & 44.

φθόγγοι κιθάρας, ἐδὲν ἀπλῶς σημαίνοντες, ἢ τῆς ἡχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρέσει καὶ μίξει τῆ συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγῃσι πολλάκις, ὥς ὁπίσασιν, δέλγητον· καίτοι ταῦτα τὰ εἶδω-
λα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ περὶ, ἐχὶ τῆ ἀνδρω-
πέας φύσεως, ὥς ἐφ' ἡμῶν, ἐνεργήματα γνήσια; Οὐκ
οἰόμεθα δ' ἄρα ἢ σιώπῃσιν, ἀρμονίαν τινὰ ἔσαν
λόγων ἀνδρώποισ ἐμφύτων, καὶ τῆ ψυχῆς αὐτῆς ἐχὶ τῆ
ἀκοῆς μόνης ἐφαπτομένων, ποικίλας κινῆσαν ιδέας
ὀνομάτων, νοήσεων, παραγμάτων, κάλλους, ὀμε-
λέας, πάντων ἡμῖν ὀνείρων καὶ συλγῶν, καὶ ἅμα
τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τῆ αὐτῆς φθόγγων τὸ παρ-
εστὸς τῷ λέγοντι παρὰ εἰς τὰς ψυχὰς τῆς πέλους
παρεσάγῃσαν, καὶ εἰς μετῴσιαν αὐτῆς τῆς ἀκούσας
αἰὲ καδιτῆσαν, τῇ τε τῆς λέξεων ἐποικοδομήσει

τὰ

L. 1. Οὐδὲν ἀπλῶς σημαίνοντες] i. e. vel nihil separatum, & unius chordæ sono à cæteris distincto, significantes; vel potius nihil sensûs suis sonis auditori afferentes: & huic postremæ vocum explicationi conveniunt illa; quæ dicit Quintil. Inst. Or. l. 9. c. 4. *Naturâ ducimur ad modos: neque enim aliter eveniret, ut illi quoque organorum soni, quanquam verba non exprimunt; in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem.* — quod si numeris & modis inest quadam tacita vis, in oratione est veementissima. Et in l. 1. c. 10. *Cum etiam organis, quibus sermo exprimi non po-*

test, affici animos in diversum habitum sentiamus: significat igitur ἀπλῶς hic, ut alibi, omnino, prorsus; & verba Quintil. *quanquam verba non exprimunt, itemque ea, quibus sermo exprimi non potest, videntur sensum nobis exhibere ejus, quod Longinus dicit, ἐδὲν σημαίνοντες.* Argumentari igitur videtur hic & in sequentibus hoc modo: si hi citharæ soni tantopere audientibus placent & persuadent, quanto magis magnifica structura orationis? Structura enim hujusmodi non (ut cithara) nudum & inanem solum sonum edit: ob mentem auditoris ponit verba, sensus, res, orna-

tum,

fica
nes
nor
Syn
tum
hun
Ann
mon
infir
aure
idea
mod
& n
tate
qui
prop

tum,
omnia
comm
L.
El. ha
conter
cunqu
enim
Struct
τῇ μί
συγκ
αὐτῆς
Longi
καὶ ἐπ
ἀνεστ
L.
& sin

ficantes, *nonne* sæpe admirabile (ut sciunt *homines*) oblectamentum afferunt immutationibus sonorum, *eorumque* inter se pulsatione & mixturâ Symphonix; quamvis hæc sunt imagines *tantum* spurixque imitationes persuasionis, non humanæ naturæ (ut dixi) operationes genuinæ? Annon putamus igitur Structuram, cum sit harmonia quædam verborum à naturâ hominibus infitorum, & ad animum ipsum usque, non ad aures solas pervenientium; cum varias excitet ideas verborum, sensuum, rerum, venustatis, modulationis, omnium in nobis innutritorum, & nobiscum natorum; & quum mixturâ varietateque suorum sonorum inducat eum affectum, qui oratori adest, in animos eorum, qui sunt propè; & cum auditores semper efficiat illius participes,

tum, & modulationem, quæ omnia naturâ nos delectant & commovent.

L. 2. Κράσει καὶ μίξει] MS. El. habet in marg. κράσει, nec contemnenda est hæc, cuiuscunque fuerit, conjectura: ita enim loquitur Dion. Hal. de Struct. Orat. Sect. 12. λέπει τῇ μίξει καὶ κράσει καὶ ἀναθέσει συγκρύψαι τὸ ἀσκολιδέσαν ἀντὶ τισιν ἀτοπίαν: & ita Longinus in Fragm. 7. πῶς δὲ καὶ ἐπὶ τὰς κράσεις καὶ μίξεις ἀναρρέκειν.

L. 4. Ἐπίσασιν] Absolutè & sine casu nominativo ex-

presso ponitur hæc vox, sed subintelligendum est ἀνθρώποι, & ita Longinus in Sect. 29. utitur verbis διαχλαδάζουσιν, & φασίν, & in Sect. 32. verbo διασύρσει: non est igitur opus, ut cum Fabro legamus ὀπίσασαι.

Ibid. Καίτοι ταῦτα τὰ] Ita Edit. pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo. Vulgò καὶ τοι τὰ τοιαῦτα.

L. 6. Ὡς ἐφω] Sc. in illis duobus Libris, quos de Structurâ verborum se edidisse Longinus in initio hujus capituli testatur.

τὰ μεγάλη συναρμόζουσιν, δι' αὐτῆς τέτων κηλεῖν
 τε ὁμῶς, καὶ πρὸς ὄγκον τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὑψοῦς, καὶ
 πᾶν, ὃ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει, ἡμᾶς ἐκάστοτε συν-
 διατιθέμεν, παντοίως ἡμῶς τὴν διανοίας ὀπηρετῶσαν;
 Ἄλλ' εἰκε μανία τὸ πρὸς τῆς ἔως ὁμολογημένων
 διαπορεῖν ἀποχρῶσα ᾧ ἢ πῶς πῶς. Ὑψηλὸν
 γε τῷτο δοκεῖ νόημα, καὶ ἔστι τῷ ὄντι θαυμάσιον, ὃ
 τῷ ψήφισματι ὁ Δημοσθένης ὀπφέρει. "Τῷτο τὸ
 " ψήφισμα τὸ τότε τῇ πόλει περικαλὴ κίνδυνον
 " παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥστε νέφεος." Ἄλλ' αὖ-10
 τῆς τὴν διανοίας ἐκ ἐλαττοῦ τῇ ἀρμονίᾳ πεφώνηται
 ὅλον

L. 2. Ὅμῶς, καὶ πρὸς &c.]
 Addidi καὶ secutus Editionem pr.
 & MStos Par. Ambr. & Vat. 3.
 & necesse est (uti Fabro prius
 videbatur) ut paulò post illud
 καὶ ante ἡμᾶς ἐκάστοτε delea-
 mus: hæc est enim construc-
 tio sententiæ, κηλεῖν τε ὁμῶς,
 καὶ συνδιατιθέμεν πρὸς ὄγκον
 &c. & ita apud Longinum oc-
 currit συνδιατιθέμεν πρὸς με-
 γαλοφροσύνῃ καὶ ψυχρῷ Sect.
 7.

L. 5. Ἄλλ' εἰκε μανία.]
 Editio pr. & MSti Par. & Vat.
 3. habent ἀλλ' εἰ καὶ: Vat. ve-
 rò 2. ἀλλὰ καὶ: legendum igitur
 censeo ἀλλ' ὅτι καὶ μανία:
 hoc enim modo loquitur De-
 mosthenes apud Hermog. de
 Ideis l. 1. μανία ᾧ ἴσως ὅτι
 τὸ πρὸς δυνάμιν τι ποιεῖν.

L. 7. Τῷτο δοκεῖ] MSti om-
 nes habent τῷ δοκεῖν: ego ve-

rò istam lectionem, quæ est
 in margine MSti Eliens. reci-
 piendam esse censeo, τῷτο δο-
 κεῖ: istud v in vulgato δοκεῖν
 ex initio sequentis verbi na-
 tum est, opinor: nisi malit
 Lector τὸ δοκεῖ, ut τὸ idem
 sit quod τῷτο: de quâ re vide
 quæ dixi in Not. ad p. 63.

L. 8. Τῷτο τὸ ψήφισμα
 &c.] Verba hæc desumpta
 sunt ex Demosthenis Orat. πε-
 ρὶ στεφάνου. p. 114. Edit. Oxon.
 Et hæc verba Dacierus in dac-
 tylicos numeros distinxit, sed
 (ut opinor) non satis peritè:
 Hoc verò mittamus, de Dac-
 tylicis numeris paulò post dic-
 turi: utiliùs erit hîc proferre
 ea, quæ eodem modo, paulò
 infra Noster, examinavit Ci-
 cero in Oratore c. 232. Quan-
 tum autem sit aptè dicere, expe-
 riri licet, si aut compositi oratoris
 bene

part
 ædifi
 quan
 & a
 mita
 ple
 noftr
 est
 expe
 mis
 lis,
 " H
 " un
 " be
 nus

bene
 vas pe
 rum
 hac n
 deincep
 vitæ
 Africa
 nali
 runt:
 Multi
 venali
 vide
 lum
 stante
 nia rec
 dissolu

participes, & cum verborum *aliorum super alia* ædificationi aptet Sublimia; *Annon putamus (inquam) Structuram* his ipsis & allicere simul nos, & ad granditatem dignitatemque, & ad Sublimitatem, & ad omne, quod in se ipsa complectitur, nos semper disponere, omnino animi nostri imperium habentem? Sed vel amentia est de iis, quæ sic in confesso sunt, disputare; experientia enim est probatio idonea. Sublimis hic sensus videtur, & est reverà admirabilis, quem de plebiscito profert Demosthenes; “Hoc plebiscitum fecit, ut periculum, quod “urbem tunc temporis circumsteterit, velut nubes transiret.” Sed ob harmoniam non minus quàm ob sententiam sonorus est: totus enim

benè structam collocationem dissolvat permutatione verborum: corrumpatur enim tota res, ut & hac nostra in Cornelianâ, & deinceps omnia. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venalitiæ mercatoresque superârunt: immuta paulum, ut sit, Multi superârunt mercatores venalitiique: perierit tota res. — videſne, ut ordine verborum paulum commutato, iisdem verbis stante sententiâ, ad nihilum omnia recidant, cum sint ex aptis dissoluta? Aut si alicujus incondi-

ti arripias dissipatam aliquam sententiam, eamque, ordine verborum paulum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea diffuens ac solutum. Age, sume de Gracchi apud censores illud, Abesse non potest, quin ejusdem hominis sit probos improbare, qui improbos probet: quanto aptius si ita dixisset, Quin ejusdem hominis sit, qui improbos probet, probos improbare? Hoc modo dicere nemo unquam noluit; nemoque potuit, quin dixerit.

ὅλον τε γὰρ ὅπῃ τῆς δακτυλικῶν εἴρηται ῥυθμῆς, ἐν-
 γηγέσται δ' ἔτοι καὶ μεγεθοποιοί· διὸ καὶ τὸ ἡρώδων,
 ὦν ἴσμεν κάλλιπον, μέτρον σωσιγᾶσιν τότε * *
 ἐπέτιογε ἐκ τῆς ἰδίας αὐτὸ χώρας μετάφες, ὅποι δὴ
 ἐθέλεις, “Τὸ τοῦ ψήφισμα, ὥπερ νέφθ, ἐποίησεν
 “σε καὶ τότε κίνδυνον παρελθεῖν,” ἢ νῆ Δία μίαν
 ἀπόκοπον συλλαβὴν μόνον, “ἐποίησε παρελθεῖν ὡς
 “νέφθ.” καὶ ἔση πόσον ἡ ἀρμονία πρὸ ὕψι σωμη-
 χῆ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, “ὥπερ νέφθ,” ὅπῃ μακρῆ τῇ
 πρώτῃ ῥυθμῇ βέβηκε τέτρασι καταμετρημένην χρό-
 νοις· ὅξαιρεθείσης δὲ τῆς μιᾶς συλλαβῆς, “ὡς νέφθ,”
 ἐνθὺς ἀκρωτηριάζει τῇ συλκοπῇ τὸ μέγεθος. Ὡς
 ἔμπαλιν, εἰάν ἐπεκτείνης, “παρελθεῖν ἐποίησεν,
 “ὥπερ νέφθ,” τὸ αὐτὸ σημαίνει, ἐπὶ τὸ αὐτὸ δὲ
 ἔτι

L. 1. Ἐπὶ τῆς δακτυλικῶν
 &c.] Numeri & pedes mul-
 tum differunt: pes enim dac-
 tylicus semper habet primam
 syllabam longam, duasque se-
 quentes breves; numerus verò
 sive rhythmus dactylicus inest in
 voce ψήφισμα: audi Quintil.
 fusiùs de hac re loquentem in
 l. 9. c. 4. Inst. Or. Omnis struc-
 tura & dimensio & copulatio vo-
 cum constat aut numeris (nume-
 ros ῥυθμὸς accipi volo) aut μέ-
 τρῳ, i. e. dimensione quâdam:
 quod etiam si constat utrumque pe-
 dibus, habet tamen non simplicem
 differentiam: nam rythmi, id est,
 numeri, spatio temporum constant,
 metra etiam ordine; ideoque al-
 terum esse quantitatis videtur, al-
 terum qualitatis. — Rythmo in-

differens est, dactylusne ille prio-
 res habeat breves, an sequentes:
 tempus enim solum metitur, ut à
 sublatione ad positionem iisdem sit
 spatii pedum &c. Dixi vocem
 ψήφισμα dactylicum esse nu-
 merum: nec huic obstat se-
 cunda, æquè ac prima, sylla-
 ba vocis longa: syllaba enim
 ei non aliam ob causam lon-
 ga est apud Poëtas, nisi quòd
 habet duas consonantes post se
 sequentes: Veritas verò (ut
 ibidem dicit Quintil.) patitur
 æquè brevem esse vel longam vo-
 calem, cum est sola, quàm cum
 eam consonantes, una pluresve,
 precedunt: hinc tam in voce
 ψήφισμα inest numerus dacty-
 licus, quàm in vocibus τῶτο τὸ
 inest pes dactylicus,

L. 3.

enim
 hi ve
 ciente
 quæ n
 hoc, a
 ex pr
 sit ex
 ἐποίησ
 le un
 ἐποίησ
 harm
 nim i
 inced
 scifisâ
 minu
 rio, f
 ὥπερ

L. 3.
 Editio
 unde
 hic ex
 sensum
 primer
 sum.

L. 1.
 legit
 γδ, κ
 enim
 longus
 ὥπερ
 const
 in una
 sunt

enim *sensus* per dactylicos numeros dictus est ; hi verò sunt nobilissimi & Sublimitatem efficientes ; quapropter metrum Herōum, eorum quæ novimus præstantissimum, constituunt. *Et hoc, ὡς περ νέφθ, ritè claudit sententiam* ; nam ex proprio loco illud transfer, ubi fanè velis, *ut sit exempli gratiâ, τῷτο τὸ ψήφισμα, ὡς περ νέφθ, ἐποίησε ἃ τότε κίνδυον παρελθεῖν*, vel mehercule unam solam syllabam *ejus* rescinde, *ut sit, ἐποίησε παρελθεῖν, ὡς νέφθ, & videbis quantum harmonia cum Sublimitate conspiret* ; Hoc enim ipsum, ὡς περ νέφθ, primo numero longo incedit quatuor temporibus dimenso ; sed, abscisâ unâ Syllabâ, *ut sit, ὡς νέφος*, statim *illud* imminuit abscissione Sublimitatem : Ut è contrario, si *illud* extendas, *ut sit, παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡς περ νέφθ*, idem significat, non tamen idem

jam

L. 3. Σωισᾶσιν' τότε] Ita Editio prima & MSti omnes : unde constat quædam verba hic ex Textu excidisse, quorum sensum in Latina Versione exprimere conjecturâ conatus sum.

L. 10. Καταμετρήμην] Ita legit Tollius, non, ut vulgò, καταμετρήμενον : neque enim illud ὡς περ νέφθ, sed longus ille primus rythmus ὡς περ ex quatuor temporibus constat : Notandum est, quòd in unaquâque syllabâ longâ insunt duo tempora, in brevi

verò inest unum solùm : vox igitur ὡς περ quatuor temporibus constat. Huc facit id, quod dicit Quintil. Inst. Or. l. 9. c.

4. Longam esse duorum temporum, brevem unius etiam pueri sciunt : & ipse Longinus in tertio fragmento c. 14. ad hunc modum loquitur ; πᾶσα βραχέα (sc. syllaba) ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση, καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μόνόχρονοι.

L. ult. ὡς περ νέφος] Tollius rectissimè legit ὡς περ, & ita legitur in margine MSti El. Vulgò

ἔτι προσιπτεῖ ὅτι τῷ μήκει τῆς ἀκρων χερῶν
συνεκλύεται καὶ διαχαλαῖται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον.

Secl. XL. Ἐν τῷ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα,
καθ' ἅπερ τὰ σώματα, ἢ τῆς μελῶν ὀπισώθεσις
ὣν ἐν μὲν ἑδέν, τμηθέν ἀφ' ἑτέρου, καθ' ἑαυτὸ ἀξιό-
λογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ἐκπληροῖ τέ-
λειον σύστημα· ὥτως τὰ μεγάλα, σκεδαδέντα μὲν
ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλη, ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφο-
ρεῖ καὶ τὸ ὕψος· σωματοποιούμενα δὲ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ
ἔτι τῷ δεσμῷ τῆς ἁρμονίας περιλειόμενα, αὐτῶν τῶν
κύκλῳ φωνηέντα γίνονται καὶ χεδὸν ἐν ταῖς περιόδοις
ἕρπνος ὅστις πλήθους τὰ μεγέθη. Ἀλλὰ μὲν, ὅτι
τε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, ἐκ ὧν ἐς ὕ-
ψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς
καὶ

Vulgò ὥπερ, quod Longini
menti planè contrarium est.

L. 5. Καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον]
Ita, deleto τὶ, Editio pr. &
MSti Par. Ambr. El. & Vat. 3.
& deesse potest, cum præcessit
vox ἑδέν.

L. 7. Ὅπως τὰ μεγάλα]
Fallor, ni legere oporteat ὥτως
τὰ μέλη i. e. membra senten-
tiæ: sic id, quod hic Longi-
nus dicit τὰ μέλη σκεδαδέν-
τα, contrarium erit ei, quod
paulò ante dixerat ἢ τῆς μελῶν
ὀπισώθεσις: certè in MStis
Par. & Vat. 2. occurrit non
μεγάλα, sed μάλα: nec in-
telligo quomodo rectè dici po-
test, Sublimia (id enim vox

μεγάλα significat) dis persa
distrahere & imminuere Subli-
mitatem, in corpus verò re-
dacta & harmoniâ vestita ipso
ambitu magis sonora fieri: Sub-
limia enim in scriptis non pos-
sunt esse dissipata, membra ve-
rò orationis facillimè possunt.

L. 9. Σωματοποιούμενα &c.]
Exemplo sit id quod Cicero
ipse in Oratore protulit ex o-
ratione suâ pro Roscio Ameri-
no, ubi de Parricidarum poenâ
sic loquitur: *Quid enim tam
commune quàm spiritus vivis,
terra mortuis, mare fluctuanti-
bus, litus ejectis? Ita vivunt,
dum possunt, ut ducere animam
de cælo non queant: ita moriun-*
tur,

jam c
rum
nunc

Im
tur,
conne
brum
nitati
corpo
ab fe
hunt
velut
tereà
ipso
mia
Quin
mult
non
essent

tur, ut
gat (fo
ita jaci
quam
ejiciunt
mortui
rum e
(hoc
ni dis
nimian
tem,

jam cadit; quia longitudine ultimorum temporum dissolvitur & relaxatur ea Sublimitas, quæ *nunc* præcisè abrupta est.

Imprimis verò magna reddit ea quæ dicuntur, eodem modo quo corpora, membrorum connexio; quorum *sc. corporum* unum *membrum*, ab alio abscissum, nihil per se habet dignitatis, omnia verò inter se perfectam faciunt *corpoream* molem: similiter membra *orationis*, ab se invicem alia alibi dissipata, secum distrahunt etiam Sublimitatem; sed cum in corpus *velut* redigantur *communicatione quâdam*, prætereà cum constringantur vinculo harmoniæ, ipso ambitu sonora fiunt; & in periodis Sublimia sunt quasi symbola à multitudine *collecta*. Quinetiam satis à nobis declaratum est, quòd multi solutæ orationis scriptores & poëtæ, cum non essent naturâ Sublimes, fortè autem *cum essent* etiam humiles, cumque adhæc uterentur plerum-

De aptâ membrorum orationis inter se connectione.

tur, ut eorum ossa terra non tangat (fortè terram non tangant): ita jactantur fluctibus, ut nunquam alluantur: ita postremò ejiciuntur, ut ne ad saxa quidem mortui conquiescant: vel si alterum exemplum malit Lector, (hoc enim postea ipsi Cicero ni displicuit, non tamen ob nimiam verborum numerositatem, sed ob sensus nimis ju-

veniles), legenda sunt illa, quæ de lege Naturæ Idem dicit in orat. pro Milone: Est enim, judices, hæc non scripta, sed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus; verum ex naturâ ipsâ arripimus, hausimus, expressimus: ad quam non docti, sed facti; non instituti, sed imbuti sumus.

καὶ δημῶδες τοῖς ὀνόμασι, καὶ ἐδὲν ἐπαγομένης περὶ
τὸν ὡς τὰ πολλὰ συγχευόμενοι, διὰ μόνον τῷ σωθεῖ-
ναι καὶ ἀρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὅσον καὶ διάστημα, καὶ
τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, περὶ βάλοντο, (κατὰ πέρ
ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Φίλιππος, Ἀριστοφάνης ἐν τι-
σιν, ἐν τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης), ἱκανῶς ἡμῖν δεδή-
λωται. Μετὰ γὰρ τοι τῷ τεκνοκλονίαν Ἡρακλῆς
φησι,

Γέμω κακῶν δὴ, καὶ ἐκέτ' ἔδ' ὅπη τεθῆ.

Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψη-
λὸν τῇ πλάσει ἀναλογεῖν· εἰ δ' ἄλλως αὐτὸ σωμα-

μοσεῖς,

L. 2. Διὰ μόνον τῷ σωθεῖναι
&c.] Summa Collocationis vis,
quam Longinus dicit multum
Sublimitati conferre, facit etiam
ut maximi affectus appareant
in iis, quibus uxor Jobi eum
alloquitur cap. 2. juxta versio-
nem LXX: quæ, quoniam ve-
rè lamentantis speciem exhi-
bent, summumque mœrorem
flebilibus etiam vocibus expri-
munt, libet hic apponere: Μέ-
χεις τίνος καρτερήσεις, λέ-
γων· ἰδὲ, ἀναμνησθὲν χρόνον ἐτι-
μικρόν, περισσεύοντες τὸ ἐλ-
πίδα τὴν σωτηρίας μου. Ἰδὲ γὰρ
ἠφάνισται τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ
τῆς γῆς· ὑποί σε καὶ θυγατέρες, τὴν
ἐμῆς κοιλίας ὠδίνες καὶ πόνοι,
καὶ εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ
μόχθων· Σὺ δ' αὐτὸς ἐν σαπείᾳ
σκολιῶν καθεύδεις διανυκτε-
ρῶν αἰθερῶν. Καὶ ἐγὼ πλά-
νῃσι καὶ λάτρεϊ, τόπον ἐκ τό-

περὶ περιχρόμην, καὶ οἰκίαν καὶ
οἰκίας, περισσεύοντες τὸ ἥλιον
πότε δύσιν, ἵνα παύσωμαι τὴν
μόχθων, καὶ τὴν περιχρόμην με-
τὰ δυνάμεως, αἱ μετὰ σωτηρίας.

L. 3. Καὶ ἀρμόσαι ταῦτα,
ὅμως ὅσον] Ita Editio Roberti,
& Manutii, sed MSti Par. &
Vat. duo habent ταῦτα δ' ὅ-
μως: fortè legendum est καὶ
ἀρμόσαι ταῦτα, ὅσον &c. de-
leto ὅμως, quod paulò ante
occurrit, ut Lectorem monuit
Faber.

Ibid. Διάστημα] Vocem δια-
στημα in hoc sensu usurpatam
frustra, opinor, quæres apud
Græcos scriptores: semper e-
nim significat vel intervallum
sonorum in Musicâ, vel con-
tentionem & dissidium: hic
vero opus est verbo exprimen-
te sublime aliquid & granditati
vicinum: quid igitur vetat,
quin

pleru
nihil
men
tatem
deant
que
busda
bunc
occifi

Pl

Id, c
lime

quin l
vâsme
omnib
hoc op

L.
histori
nysii r
vit, a
Pausan
von &
Halica
cydidis
Dacien
φίλιπ
fuisse
lius et
dicit e
tam in
Ibid
hic fu

plerumque verbis communibus & vulgaribus, nihilque exquisitæ elegantiae exhibentibus, tamen solum collocando hæc & aptando, granditatem & Sublimitatem, &, ut ne humiles videantur esse, consecuti sunt, (ut fecerunt alii-que multi, & Philistus, Aristophanes in quibusdam locis, in plurimis Euripides). *Apud hunc postremum* Hercules post suorum liberorum occisionem dicit,

Plenus sum malis, neque jam locus est ubi aliud ponatur:

Id, quod dicitur, valdè vulgare est, sed fit Sublime quia structurâ *verborum* respondet *rei*, de quâ

quin legamus *διάρμα*, vel *ἀνάστημα*, vel *ᾠδήστημα*, quibus omnibus verbis Longinus in hoc opere usus est.

L. 5. *Φίλις* Θ.] Philistus, historicus Syracusius, qui Dionysii res gestas scriptis mandavit, aliquo fidei detrimento. Pausan. Attic. Isoeratis *ὀψυχρον* & imitatore[m] ponit Dion. Halicarn. in Isæo, necnon Thucydidis. *Langb.* Interim Clar. Dacierus censet legendum esse *Φίλις* Θ., & hunc Philiscum fuisse Poëtam comicum: TOLLIIUS etiam legit *Φίλις* Θ.; sed dicit eum tragicum fuisse Poëtam in Insulâ Corsicâ natum.

Ibid. *Ἀεισοφώνης*] Celebris hic fuit Comœdiarum scriptor

Atheniensis; cuius opera, semper à doctis in honore habita, etiamnum extant.

L. 9. *Γέμων κακῶν* &c.] Verba sunt Euripidis in Hercule furente, v. 1245. Edit. Barnes.

L. 11. *Τῇ πλάσει ἀναλογῶν*] Nonnulli Interpretes nescio quam cantûs flexionem & varietatem intelligi voce *πλάσει* credunt: interim TOLLIIUS aliter legendum censet, *ἀλλὰ γέγονε τὸ ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογῶν*: Ego quidem nihil muto: sed per vocem *ἀναλογῶν* intelligo id quod respondet rei de quâ agitur: sic Noster in Sect. 31. dicit *διὰ τὸ ἀνολογον* propterea quòd vocabulum rei bene respondet.

μόσεις, φανήσεται σοι, διότι τ' σωθέσεως ποιητῆς ὁ
Εὐριπίδης μᾶλλον ἔστιν, ἢ τῷ νῦ. Ἐπὶ δ' ἡ σωθε-
ρμῆς ὑπὸ τῷ ταύρῳ Δίρκης,

— Εἰ δέ τις

Τύχοι, πείριξ ἐλίξας, εἰλχ' ὁμῶ λαβὼν
Γυναικα, πέτεραν, δρυῶ, μεταλλάσων αἰεί.

*Ἐστὶ μὲν ἡ γυναικὸν τὸ λῆμμα, ἀδρότερον δ' ἡ γέγονε
τῷ τ' ἁρμονίαν μὴ κατεπεῦθε, μηδ' οἷον μὲν ἀπκυ-
λίσματι φέρεσθαι ἀλλὰ σπινθῆρας τε ἔχειν πρὸς ἄλ-
ληλα

L. 1. Φανήσεται σοι, διότι
τ' σωθέσεως] Ita MS^{ti} Par.
Ambr. El. & Vat. 2. itemque
Editio prima: illud δῆλον vul-
gatum redundat: dicitur enim
ἴσπερ δῆλον ἔστιν, raro autem,
(siquando) φαίνεται δῆλον: por-
rò quamvis δίδωμι idem ἴσπερ
significat quod ὅτι, tamen hīc
legendum censeo, ὅτι διὰ τῆς
σωθέσεως: nempe opus est
præpositione; quo enim sensu
Euripides dicatur esse ποιητῆς
σωθέσεως, nescio.

L. 4. Εἰ δέ τις] De Dirce
à privignis suis Zetho & Am-
phione ad indomitum taurum
crinibus religatâ egit Euripides
in Tragœdiâ, quam (ut ex
Hygino fab. 8. conjicere est)
Antiopam inscripsit, non Dir-
cen: Eam post Euripidem fin-
xit Ennius; sculpsit totam ferè
fabulam Tauriscus: quam ex
uno marmore Rhodo advec-
tam, olim in Asinii Pollionis
ædibus, nunc in Farnesianis

Romæ videre est. Cujus Ec-
typon expressum habemus ap-
ud Baptistam de Cavalleriis,
antiqu. statuarum urbis Romæ
l. 3. pict. 3. Langb.

L. 8. Μὴδ' οἷον μὲν ἀπκυ-
λίσματι] Ita MS. Par. & E-
ditio prima: Legimus vulgò
μὴδ' οἷον ἀπκυλίσματι.

L. 9. Ἀλλὰ σπινθῆρας &c.]
Illa, quæ Longinus vocat σπιν-
θῆρας firmamina, quæque ritè
inveniuntur in iis verbis, quæ
vim magnam summumque co-
natum ostendunt, occurrunt e-
tiam in illo Homeri loco (O-
dyss. λ. non longè à fine), ubi
Sisyphum ad verticem montis
saxum volventem describit:

Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσέειδον,
κατέρ' ἀλγὲ ἔχοντα,
λαῶν βασιλῆα πελώριον
ἀμφοτέρωσιν.

*Ἦτοι ὁ μὲν, σκηπτὸς ὁ μὲν
χερσὶν τε ποσὶν τε,
λαῶν ἀνὴρ ὠδισκὸς ποτὶ λό-
φον.

In

quâ ag-
parebit
tam vi-
Dirce v

Incipi-
pr
Mul-
fu

Sensus
tus est
neque
tâ fera

In duobus
apparet
ingens S
illud ad
hoc verò
dit inter
i, & ἀν
que conf
σιν, & π
etiam ut
syllabis a
de longa
æorum
sententia
dicit Dio
&c. Sect
λαβὰς
ἢ ἐκαστ
ἀντιτυπ
μύγης.

quâ agitur : quòd si alio modo id colloces, apparebit tibi manifestum, Euripidem esse poetam *vi* compositionis magis quàm sensûs. De Dirce verò raptatâ à tauro dicit,

————— Sicubi verò taurus

*Inciderit, circumquaque se vertens, unâ traxit
prehendens*

*Mulierem, rupem, quercum, semper suum cur-
sum immutans.*

Sensus quidem est nobilis, sed vehementior factus est ex eo quòd harmonia non præcipitur, neque velut machinâ quidem ad volvendum aptâ feratur; sed quòd verba habeant quædam, quibus

In duobus postremis versibus apparet vasta saxi moles, & ingens Sisyphi labor volventis illud ad verticem montis : ut hoc verò Poëta efficiat, collidit inter se vocales (e. g. ἦτοι ῖ, & ἄνω ᾧδεσκε), geminatque consonantes, quales sunt σκ, & πλ, & ρσ &c. : utitur etiam ut plurimum vocibus dissyllabis aut monosyllabis : deinde longarum syllabarum spondorumque morâ passim ferè sententiam retardat : & (ut dicit Dion. Hal. περὶ σωθέσεως &c. Sect. 20.) αἱ μακρὰὶ συλλαβαὶ σπειγμὲς τινὰς ἔχουσαι καὶ ἑκαδίσματα ἐμιμήσαντο τὴν ἀνισυπτίαν, καὶ τὸ βαρὺ, καὶ τὸ μέγιστον τὸ ὃ μεταξὺ τῶν ὀνο-

μάτων ψῦγμα, καὶ ἡ τῶν τετραχώνων γεγραμμένων ᾧδεσκεσι, τὰ διαλέμματα τὴν ἐπεργίαν, ἐποχὰς τε καὶ τὰ μόχθη μέγιστον οἱ ῥυθμοὶ ὃ ἐν μήκει διατρέμμενοι, τὴν ἐκλασιν τῶν μελῶν, καὶ τὴν διεκκυσμὸν τῶν κυλίοντων, καὶ τὴν τῶν πέτρων ἐρείσιν. Hic habes σπειγμὲς & ἐρείσιν πέτρων, ut in Longino σπειγμὲς & ἐρείσματα χείρων; & legentibus utrumque locum facile apparebit has voces Longini à Petra & Tollio malè intellectas fuisse : non enim aliud significant quàm id quod faciunt vocales illæ (quas supra memoravi) inter se collisæ, & geminatæ consonantes.

ληλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἔξερέσματα τῆς χρέων, πρὸς ἐδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.

ScA. XLI. Μικροποιῶν δ' ἐδὲν ἔτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένῳ λόγῳ καὶ σεσοβημένῳ, οἷον δὴ πυρρίχιοι καὶ τροχαῖοι καὶ διχόραιοι, τέλεον εἰς ὀρχηστῆς κὸν συσκευπίτωντες· ἐνθὺς γὰρ πάντα φαίνεται τὰ κατάρυθμα κομψὰ, καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαδέεστα, διὰ τὴν ὁμοειδίας ὅππολαζοντα. Καὶ ἔτι τέτων τὸ χεῖρισον, ὅπως, ὥπερ τὰ ὠδάρεα τὰς ἀκρατάς ἀπὸ τῆς πρᾶγματῳ ἀφέλκει καὶ ἐπ' αὐτὰ βιάζεται ἔτως καὶ τὰ κατερῥυθμισμένα τῆς λεγομένων ἐ τὸ τῆς λόγου πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκέεσι, τὸ δὲ τῆς ῥυθμῳ ὡς ἐνίστε πρειδόμενος τὰς ὀφειλομένας καταλήξαι

L. 3. Μικροποιῶν] Ita Edit. prima & MSti Par. & Vat. 3. Vulgò μικροποιόν : sed Participiis vice Adjectivorum Noster sæpius utitur.

Ibid. ῥυθμὸς κεκλασμένῳ &c.] Qualia sunt illa, quæ à Quintil. Inst. Or. l. 9. c. 4. Mæcænati tribuuntur : Sole & aurora rubent plurima. Inter sacra movit aqua fraxinos. Ne exequias quidem unus inter miserimos viderem meas. In his verbis non incedit, sed currit seu potius saltat oratio ; brevitasque syllabarum facit, ut non solum non impleantur aures nostræ, sed etiam ab iis, quæ dicta sunt, animi quodam iudicio abalienemur,

L. 4. Λόγῳ] Ita Edit. & MSti, pro quo Faber legit λόγος : sed leges rectius fortasse λόγων.

L. 5. Πυρρίχιοι] Pes Pyrrichius constat è duabus syllabis brevibus, qualis est vox pēdē : nullum (inquit Vossius) ex eo alicujus momenti constitui potest carmen, cum numero & pondere penè careat : aptus duntaxat ad celeres motus exprimendos, cujusmodi erant armati saltus Corybantium apud Græcos, & Saliorum apud Romanos : unde etiam à mobilitate dictus creditur, quasi totus igneus.

Ibid. Τροχαῖοι] Pes Trochæus à longâ syllabâ incipit, &

quibu
temp
tem.

Ni
limia
citatu
Troc
modu
ultra
se, &
quia
huc
ditors
ita e
non c
meri
bitas

& in
est vox
sius) &
iste in
mens
ciens :
amato
dis est
Chore
διχόρ
stant
ἐμπρο
L.

quibus alia aliis obſtent, quibuſque mora fiat temporibus, evadentia ad ſtabilem Sublimitatem.

Nihil verò eſt, quod tam minuta reddit Sublimia, quàm numerus verborum fractus & concitatus; cujus generis quidem ſunt Pyrrichii & Trochæi & Dichorei, prorſus in ſaltatorium modum incidentes: ſtatim enim omnia ea, quæ ultra modum numeroſa ſunt, videntur ſcita eſſe, & minuta, & affectibus maximè carentia, quia eodem ſemper modo procedunt. Et adhuc horum peſſimum eſt, quòd, ut cantica auditores à re abſtrahunt & ad ipſa vi cogunt; ita ea, quæ ultra modum numeroſa dicuntur, non dant auditoribus affectum orationis, ſed numeri: adeò ut illi nonnunquam prævidentes debitas *periodorum* clauſulas, eodem tempore, quo dicentes,

Numerum
fractum
ſtructuræ
orationis
repugnare.

& in brevem deſinit; qualis eſt vox *ferre*: debilem (ait Voſſius) & muliebrem prorſus peſ iſte imitatur motum; vehemens in initio, ſed citò deſiciens: quapropter lenibus & amatoriis affectibus exprimendis eſt aptus. Appellatur etiam Choreus, unde iſti pedes ſunt *διχόρητοι*, qui ex duobus conſtant Choreis, qualis eſt vox *ἐμπρόβαυι*.

L. 8. Τὸ χείριστον, ὅπως]

Ita Ediſio pr. & Mſti Par. & Ambr. & ex Stephani Lexico poteris doceri Thucydidem & Xenophontem uſos eſſe ὅπως pro ὅτι.

L. 10. 'Επ' αὐτὰ] Petra & Faber cenſent legendum eſſe ἐπ' αὐτὰ, pro quo Tollius legit ἐφ' αὐτὰ. Sed innumeri optimorum Auctorum loci hâc lege corrigendi erunt: Vide Buſb. Gram. Græc. in Syntax. Pronom. p. 132.

ξεις αὐτὰς ὑποκρέειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντες, ὡς ἐν χορῷ τινι, περαποδιδόναι τὴν βάσιν.

Ομοίως δὲ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συλκείμενα, καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συλκεομενέα, καὶ ὥσαντι γόμοις τισὶν ἐπαλλήλοισι κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ὅπως δεδεμενέα.

Sect.
XLII.

Ἔτι γε μὴν ὕψος μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τὴν φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν σωμαίνηται βραχύ. Ἀκρέδω δὲ νῦν μὴ τὰ δεόντως σμικρὰ μενέμεν, ἀλλ' ὅσα ἀντικρὺς μικρὰ καὶ κα-¹⁰τακεκερματισμένα· συγκοπή μὲν γὰρ κωλύει τὴν νῦν, σω-¹⁰

L. 2. Περαιποδιδόναι τὴν βάσιν.] Hæc dicta sunt per Metaphoram sumptam ab eo, quod Magistri Chori solebant facere inter cantandum: nempe terram pede pulsabant sive percutiebant, & hoc Longinus vocat ὑποδιδόναι βάσιν, & ita Pollux explicat βάσιν per τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ. Langbænius verò censet hæc Longini verba significare *cantus fundamentum* iis praeundo suggerere: & Tollo videtur ea posse ex Gellii Noct. Att. l. 11. c. 13. verbis sic intelligi, *gressibus orationis plaudere*.

L. 3. Εἰς μικρὰ &c.] Ob hoc vitium à Cicerone ad Brutum cap. 67. reprehenditur Hegesias, qui, dum imitari *Lyfiam* vult, alterum penè *Demosthenem*, saltat incidens particulas: Et, si

mentem Longini hic satis assequar, ejusmodi breves syllabas damnat, quæ occurrunt in Virg. Æn. l. 10. v. 93.

Aut ego tela dedi, fovitque cupidine bella?

Ubi vix ullam invenies syllabam, quæ pluribus, quàm duabus, literis constat: syllabæ igitur illic sunt justo breviores, & λίαν σύγκειται nimis propè ad se accedunt.

L. 8. Πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος &c.] Sic à Quintil. Inst. Or. l. 10. c. 1. Seneca dicitur *rerum pondera minutissimis sententiis fregisse*: Imò hoc Seneca, ad sua vitia cæcus, acutè vidit reprehendi in aliis oportere; dicit enim in Ep. 114. *Sallustio vigente amputata sententia, & verba ante expectatum cadentia,*

dicen
ro qu
Sin
quæ
minu
clavis
pulata

Pra
nis ge
nim g
gatur.
ritè co
ta fun
enim

et obscur
in: Et
idem Se
trov. in
quàm as
tur: qu
nunt, ut
rupta.

L. 9.
Non om
culpat L
lùm, qu
ciunt: A
tentia v
dunt: ut
Orat. 1.
tempora
intelligit
men vivis

dicentes, *terram* pede pulsent, &, velut in cho-
ro quodam, positionem faciant.

Similiter etiam ea *verba* Sublimitate carent, *Syllabas*
quæ jacent nimis propinqua, quæque sunt in *nimis bre-*
minutas brevesque syllabas concisa, & veluti *ves obesse*
clavis quibusdam continuis asperè & duriter co- *Sublimi-*
pulata. *tati.*

Præterea quidem etiam valdè curtum dictio- *Phrasin*
nis genus minuit Sublimitatem: mutilatur e- *nimis bre-*
nim granditas, cum in nimiam brevitate co- *vem mi-*
gatur. Intelligantur verò nunc non ea, quæ *nuere Sub-*
ritè contracta sunt; sed ea, quæ prorsus minu- *limitatem.*
ta sunt, & *quasi* in particulas dissecta: concisa
enim brevis impedit sensum, succincta verò

cum

et obscura brevis fuere pro cul-
ta: Et de Fabiano quodam
idem Seneca dicit lib. 2. con-
trov. in præfat. Sæpè minùs,
quàm audienti satis est, eloqui-
tur: quædam tam subito desi-
nunt, ut non brevia sint, sed ab-
rupta.

L. 9. Ἀνεύδω ὃ τῶν &c.]
Non omnes breves sententias
culpat Longinus, sed eas so-
lùm, quæ sensui non satisfa-
ciunt: Aliquando breves sen-
tentiarum vim loquentis osten-
dunt: ut, cum Cicero dicit in
Orat. 1. contra Catilinam: O
tempora! O mores! Senatus hac
intelligit: Consul videt: hic ta-
men vivis: vivit? imò etiam in

Senatum venit: sit publici con-
silio particeps: notat et designat
oculis unumquemque nostrum ad
eandem. Huc etiam facit illa
Terentiana in Andriæ narratio
Sepulturæ,

Effertur, imus, ad sepulchrum
venimus,
In ignem posita est.

L. 11. Συγκοτὴ μὲν &c.]
Differentia inter συγκοτὴν &
σωλομῆαν benè explicatur à
Quintil. Inst. Or. l. 4. c. 2.
ubi dicit, Græcorum aliqui aliud
circumcisam expositionem, id est
σύντομον, aliud brevem (i. e.
συγκοτὴν) putaverunt; quod
illa supervacuis careret, hac posset
aliquid

σωτομία δ' ἐπ' αὐτὸν [ἄγει.] Δῆλον δ' ὡς ἔμπαλιν
τὰ ἐκτάδῳ ἀπόφυχα, τὰ γὰρ ἀκακρον μῆκ. ἀνα-
καλέμμενα.

Seft.
XLIII.

Δεινὴ δ' αἰχμῶν τὰ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τῶν
ὀνομάτων. πρὸς γὰρ τῷ Ἡροδότῳ κτ' μὲν τὰ λήμ-
ματα δαιμονίως ὁ χειμῶν πέφεραται, τινὰ δ' ἡ
Δία πείθει τῆς ὕλης ἀδοξότερα, καὶ τὸτο μὲν
ἴσως, “ζεσάσης δ' ἡ θαλάσσης.” Ὡς τὸ “ζεσάσης”
πολυ

aliquid ex necessariis desiderare.
Ea est succincta brevitās, quæ
non pluribus verbis utitur, quàm
ad rem intelligendam opus est:
quapropter auditorem rectà du-
cit ad intelligendum id quod
Orator ipsi dicere velit.

L. I. Σωτομία δ' ἐπ' αὐτὸν
ἄγει] Ita legit Stephanus; cu-
jus ipsissimā manu exarato Lon-
gini codice usus est Langbæ-
nius: nec aliter ferè locutus
est, norante Tollio, Lucianus
de Hist. conscrib. ἔπειτα οἷς
χρώμεθα ἐκ ἀν ἀμάρτοι τῆς
εὐθείας καὶ ἐπ' αὐτὸν ἀγέσης. Ma-
nutius edidit σωτομία δ' * ἐπ'
αὐτὸν: nec aliter Edit. pr. &
MSti, nisi quod asterisco carent:
certè mutila est sententia, &
necesse est ut vel cum Stephe-
no inferas ἄγει, vel cum Pe-
tra legas ἐπ' αὐτὸν.

Ibid. Ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτά-
δῳ &c.] Longiora sunt, quàm
oporteat, illa Livii, *Legati, non
impetratā pace, retrò domum, un-*

de venerant, abierunt: potuit
enim ille & brevius & fortius
dicere, *Legati, non impetratā pa-
ce, domum redierunt.* Aliud e-
tiam huius vitii genus profert
Tollius ex Herodoti Polyhymn.
ubi, cum Trachinius aliquis
Spartano militi dixit, ὡς, ἐπεὶ
οἱ βάρεσσι ἀπείωσι τὰ τοξό-
ματα, καὶ ἥλιον ὑπὸ τῇ πλήθει
τῶν οἰσῶν ἀποκρύπτει, τοσού-
τοι πληθεύουσιν αὐτῶν ἔθνη. addit
Herodotus, καὶ ὅτι ἐκ ἐκπλαγί-
στα τέτοις εἶται (ἐν ἀλογίᾳ
ποιδέμενον τὸ Μήδων πλῆθος),
ὡς πάντα σοι ἀγαθὰ ὁ Τρη-
χίνιος ξείνους ἀγγέλλει, εἰ
ἀποκρυφίσῃς τῶν Μήδων τὸν
ἥλιον, ὑπὸ σκίῃ ἑσοίτο περὶ
αὐτὸν ἡ μάχη, καὶ ἐκ ἐν ἡλίῳ.
Abundant sanè (ut alia multa)
ita in priore sententiā verba
τοσούτοι πληθεύουσιν αὐτῶν ἔθνη,
& in posteriore καὶ ἐκ ἐν ἡλίῳ:
nec solum abundant, sed &
pondus acremque vim dicti &
responsi infeliciter minuunt.

Bre-

eum rectâ viâ ad scopum dirigit. Constat autem quòd è contrario ea, quæ nimis producuntur, sunt frigida, cum propter immodicam longitudinem retardentur.

Valet autem & exilitas verborum dehonestare Sublimia: apud Herodotum quidem tempestas describitur divinè quoad sensus, continet verò mehercule quædam *verba* materiâ abjectiora: & hoc quidem fortasse *abjectum est*, ζεσάσης ὃ τ' θαλάσσης ἔξ fervente mari: Ut illa vox ζεσάσης multam

Exilitatem
verborum
desurpare
Sublimitatem.

Breviori multò & idcirco Sublimiori modo hoc idem Cicero in Tuscul. Disp. lib. 1. cap. 42. dicit, *E quibus* (sc. Spartanis) unus, cum Perses hostis in colloquio dixisset glorians "solem præ jaculorum multitudine & sagittarum non videbitis: In "umbra" (inquit) "igitur pugnabimus."

L. 2. Ἀπόψυχα, τὰ ὅδ' ἀκμαεὶν μῆκ' ἀνακαλέμεθα] Ita Editio pr. & omnes MSti: sed Manutius edidit, Ἀπόψυχα ὅδ' τὰ μῆκ' ἀκμαεὶν ἀνακαλέμεθα: utraque lectio, opinor, vitiosa est: Faber coniecit legendum ἀψυχα ὅδ' διὰ μῆκ' ἀκμαεὶν ἀνακαλέμεθα, pro quo malim legere τὰ ἐκτετατά Ἀπόψυχα, τὰ ΠΑΡ' ἀκμαεὶν μῆκ' ἀνακαλέμεθα: ea, quæ extenduntur, frigida sunt, cum propter immodicam longitudinem retardentur: levis est in

MStis per majusculas literas scriptis mutatio ΓΑΡ in ΠΑΡ: & præpositio ὅδ' cum accus. frequentius significat propter; vide Vigerum de præcipuis Gr. Lat. idiom. c. 9. Sect. 6. Nichil verò causæ fuit, cur Faber ἀνακαλέμεθα verteret in ἀνακαλέμεθα; nam vox ἀνακαλέσθαι significat hîc retardari, ut in Dion. Halic. de Struct. verb. c. 27. p. 130. Edit. Upton. habemus, ἀνακέκληται τε τοῖς χρόνοις & retardata sunt temporibus.

L. ult. Ζεσάσης ὃ τ' θαλάσσης] Vide Herodot. l. 7. c. 188. Longinus dicit hanc vocem Sublimitati obesse διὰ τὸ κακὸς ὁμοιον propter malum illum sonum, quem in ore loquentis efficit: liquet igitur eum velle significare per μικρότητα ὀνομάτων verba tam auribus ingrata quàm ponderi rerum parum respondentia &

Q

παλιν
ἀνα-

ης τῶ
λήμ-
ῶ νῆ
το μὲν
τάσσης

πολύ

potuit
fortius
ratâ pa-
Aliud e-
profert
y hymn.
aliquis
ἐπεάν
τοῦ
πλήθους
τοῦ
addit
πλάγ-
ἀλογίη
λῆθη),
ὁ Τρι-
λει, ἐν
των τῶν
το πρὸς
ἐν ἡλίω.
multa)
verba
ἐκείνη
ἐν ἡλίω:
sed &
dicti &
ainuunt.
Bre-

πολὺ τὸ ὕψος πεισᾶ δια τὸ κακόστομον. Ἀμ',
 “ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκοπίασε.” καὶ τὰς πρὸς τὸ ναυ-
 ἄγιον δρασομήνης ἐξεδέχετο “τέλῃ ἄχαρι.” Ἀ-
 σεμνον γὰρ τὸ “κοπιάσαι” καὶ ἰδιωτικόν· τὸ δ'
 “ἄχαρι” τηλικύτῃ πάθος ἀνοίκειον. Ὅμοίως καὶ
 ὁ Θεόπομπος, ὑψιφυῶς σκιδάσας ἢ τῷ Πέρσῃ κα-
 τάβασιν ἐπ’ Αἰγυπτον, ὀνοματίοις τισὶ τὰ ὅλα διέ-
 ξαλεν. “Ποῖα γὰρ πόλεις, ἢ ποῖον ἔθνος τῆς γῆς
 “Ἀσίαν ἐκ ἐπρεσβόλετο πρὸς βασιλέα; τίς τῆς
 “ἐκ τῆς γῆς γυναικῶν, ἢ τῆς γῆς τέχνῃς ἐπιτελε-
 “μήων, καλῶν ἢ τιμίων, ἐκ ἐκομίσθη δῶρον ὡς
 “αὐτόν;

dentia: in voce igitur *ξεδάσας*
 Longino displicet & triplex li-
 tera σ, & sensus vocis, qui
 non tam propriè de oceano,
 quàm de aheni flammis impo-
 sito dicitur: inde illud Virg.
Æn. l. 7. v. 462.

— *Magno veluti cum flam-
 ma sonore
 Virga suggeritur costis undantis
 aheni,
 Exultantque astu latices; furit
 intus aqua vis.*

Alteri verò vitio sc. ingrati soni
 simile est illud, quod idem
 Virg. *Æn.* l. 10. v. 93. pro-
 tulit,

— *Fovivæ cupidine bella?*

ubi vox *fovivæ* duplicem lite-
 ram v habens videtur malè
 sonare.

L. 1. Πολὺ τὸ ὕψος πεισ-
 πᾶ] Censuit Tollius legen-
 dum esse πολὺ τῶ ὕψους πεισ-
 πᾶ: sed ex meâ Versione cer-
 nere est, vulgatam lectionem
 rectè se habere.

Ibid. Ἀμ', ὁ ἄνεμος] Editio
 pr. & MSi Par. Ambr. & Vat.
 2. habent ἀλλ' ὁ ἄνεμος, un-
 de lego ἀμ', ὁ ἄνεμος: vide
 quæ dixi suprâ in Sect. 39. p.
 211. mutatione μ in λλ in Co-
 dicibus scriptis.

L. 2. Ἐκοπίασε] Vide He-
 rodotum in l. 7. c. 191. ubi le-
 gimus, ἢ ἄλλως κῶς αὐτὸς (sc.
 ἄνεμος) ἐδέλων ἐκόπασε; un-
 de suspicari licet legendum esse
 hic non ἐκοπίασε, sed ἐκόπα-
 σε; & in sequentibus non κο-
 πιάσαι, sed κοπάσαι: sic in
 Evang. Matt. 14. 32. occurrit
 ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

Ibid. Τὰς πρὸς τὸ ναυάγιον
 δρασομήνης] Ita se habet Ed.
 prima,

mult
 prop
 μ
 naufr
 ἄχαρ
 κοπια
 li aff
 cum
 scens
 dam
 “ en
 “ A
 “ qu
 “ ex
 “ ve

prima,
 duo :
 σομή
 modun
 rò not
 ba &
 esse H
 certè
 Herod
 men in
 καὶ τὸ
 L. 6
 pompu
 discipu
 fuisse
 Isocra
 in Eph
 pompo
 etiam

multam Sublimitatem *de sententiâ* detrahit propter malum *vocis* sonum! Simul dicit, ὁ ἀνεμῶς ἐκοπίασε *ventus laborabat*; & ii, qui in naufragio deprehenderentur, habuerunt *exitum* ἀχαεὶ *ingratum*: minus grave est illud *verbum* κοπιάσαι & vulgare; hoc verò ἀχαεὶ non est tali affectui aptum. Similiter & Theopompus, cum Sublimem in modum parâsset *describere* descensum Persarum in Ægyptum, verbis quibusdam minutis omnia reddidit odiosa: “ Quæ
 “ enim civitas, vel quæ gens ex iis, quæ in
 “ Asiâ sunt, non legatos miserunt ad Regem?
 “ quid verò ex iis, quæ terrâ proveniunt, vel
 “ ex iis rebus, quæ arte elaborantur, pulchris
 “ vel pretiosis, non dono illi missum fuit? non-
 “ ne

prima, & MSti Par. El. & Vat. duo: Manutiana lectio βερεσομένης parum, opinor, commodum hîc sensum efficit. Porro notandum videtur hæc verba & sequens ἔειδεχeto non esse Herodoti, sed Longini; certè nequeo ea ullibi apud Herodotum invenire: cuius tamen in lib. 8. cap. 13. legimus καὶ τὸ τέλος σφί ἐχέετο ἀχαεὶ.

L. 6. Θεόπομπος] Theopompus fuit Chius & Isocratis discipulus: nimis fervidi eum fuisse ingenii docet nos illud Isocratis dictum, *se calcaribus in Ephoro, contra autem in Theopompo frenis uti solere*. Utile etiam fortasse erit scire id,

quod Demetr. Phalar. de hoc viro iudicârit: dicit enim, Ἔστι καὶ μεγάλα μικρῶς λέγοντα ἀπρεπές ποιεῖν τῷ πρῶτῳ. Διὸ καὶ δεινὸς τινὰς φασιν, ὥσπερ καὶ Θεόπομπον, δεινὰ ἔδεικναι λέγοντας.

L. 9. Πρὸς βασιλέα] i. e. Regem Persarum, qui apud Græcos historicos emphaticè Rex appellari solebat: hæc verò (ut opinor) est descriptio apparatus Cambyſis Ægyptum invasuri: sed, cum hæc Theopompi historia non extat, hoc dicimus solâ conjecturâ adducti.

“ αὐτόν; Οὐ πολλὰ μὲν καὶ πολυτελεῖς φεωρηναί
 “ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταί,
 “ τὰ δὲ λούκαί; πολλὰ δὲ σκῶναι χρυσαῖ, κατεσ-
 “ κιδασμύνα πασι τοῖς χρησίμοις; πολλὰ δὲ καὶ
 “ ξυσίδες, καὶ κλῖναι πολυτελεῖς; ἔτι δὲ καὶ κοῖλαι-
 “ ἄργυροι καὶ χρυσοὶ ἀπεργασμύνοι, καὶ ἐκπώμα-
 “ τα καὶ κρατῆρες, ὧν τῆς μὲν λιθοκολλήτης, τῆς δὲ
 “ ἄλλης ἀκρεβῶς καὶ πολυτελεῶς εἶδες ἂν ἐκπεπονη-
 “ μύνης; Πρὸς δὲ τέτοις ἀναριθμητοὶ μὲν ὄπλων μυ-
 “ ριάδες, ἢ μὲν Ἑλληνικῶν, ἢ δὲ βαρβαρι-
 “ κῶν ὑπερβάλλοντα δὲ τὸ πλεονέχον ὑποζύγια, καὶ
 “ πρὸς κατακοπῇ ἱερεῖα εἰς ταῦτα καὶ πολλοὶ
 “ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ οἱ θυλάκοι
 “ καὶ σάκκοι καὶ χάρται βιβλίων, καὶ ἢ ἄλλων ἀπάν-
 “ των χρησίμων. Τοσαῦτα δὲ κρέα τεταριχιδυμέ-
 “ να παντοδαπῶν ἱερέων, ὡς σωρὸς αὐτῶν γυνέων
 “ τηλι-

L. 2. Τὰ μὲν ἀλουργεῖς] Ἐ-
 ρυθρὸν μέλανι λούκῳ τε κρε-
 δὲν Platoni definitur purpurei
 coloris species, quasi ἀλὸς ἔρ-
 γον maris opus, ex marinā
 conchā. Petra.

Ibid. Τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ
 δὲ ποικιλταί, τὰ δὲ λούκαί] Ita Manutius eumque secutæ
 Editiones; & hæc adjectiva
 benè conveniunt cum substan-
 tivo χλανίδες: sed notandum
 est Editionem primam & MStos
 Par. Ambr. El. & Vat. duos
 habere τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ
 ποικιλταί, τὰ δὲ λούκαί; quæ
 lectio, si vera est, postulat, ut

mutemus χλανίδες in χλανί-
 δια, quod idem ferè significat,
 & ab Hesychio explicatur per
 ἱμάτια λεπτά. Sed nihil muto.

L. 9. Ἀναείθμητοι μὲν ὄπλων
 μυριάδες] Illa Hyperbole μυ-
 ριάδες ἀναείθμητοι nugatoria
 est, nam μονάδες ἀναείθμητοι
 unitates innumerabiles non mi-
 norem numerum efficient, quia
 nullus unquam numerus efficie-
 tur. Faber.

L. 12. Ἱερεῖα εἰς ταῦτα καὶ
 &c.] Ita omnes Editiones vet.
 & MSti: pro quo G. Canterus
 l. 2. Nov. Lect. c. 25. censuit
 legendum ἱερεῖα σιτάδα ψι-
 τισα

“ ne
 “ ve
 “ tin
 “ er
 “ ne
 “ pr
 “ tu
 “ cr
 “ re
 “ tu
 “ tel
 “ tin
 “ ex
 “ ad
 “ co
 “ fa
 “ or
 “ ra

tima
 tor, a
 signifi
 & con
 L.
 &c.]
 χάρτ
 πᾶς
 qui h
 citavi
 καὶ θυ
 hic l
 ΧΑΡ
 ἄλλω

" ne multæ & sumptuosæ erant stragulæ &
 " vestes, partim purpureæ, partim pictæ, par-
 " tim albæ? *nonne* multa tentoria aurata *missa*
 " *erant*, omnibus rebus utilibus instructa? *non-*
 " *ne* multæ etiam vestes tricliniæ, lectique
 " pretiosi? *nonne* insuper etiam cælatum argen-
 " tum aurumque fabricatum, poculaque &
 " crateres, quorum alios videres gemmis adhæ-
 " rentibus ornatos, alios verò accuratè & sump-
 " tuosè elaboratos? Adhæc etiam *ad eum mit-*
 " *tebantur* innumeræ armorum myriades, par-
 " tim Græcorum, partim Barbaricorum; &
 " excedentia numerum jumenta, victimæque
 " ad cædem *designatæ*: adhæc etiam multi
 " condimentorum modii, multique culeoli &
 " facci chartarum, & librorum, aliarumque
 " omnium rerum utilium: Tot verò *missæ e-*
 " *rant* carnes fale conditæ omnimodarum pe-
 " cudum,

tima saginata: sed videat Lec-
 tor, annon εἰς ταῦτα poterit
 significare *adhæc*, sive *præterea*,
 & conjungi cum *χ* sequenti.

L. 14. Καὶ χάρται βιβλίων
 &c.] Prorsus, quid significet
 χάρται βιβλίων. ignoro. Athe-
 næus quidem (l. 2. p. 67. F.),
 qui hunc Theopompi locum
 citavit, habet solum *χ* σάκκοι,
χ θύλακοι βιβλίων: fortasse
 hic legendum est *χ* σάκκοι
 ΧΑΡΤΩΝ *χ* βιβλίων, *χ* τῶν
 ἄλλων ἀπὸ τῶν χρησίμων no-

tandum est enim Athen. &
 MStos Par. & Vat. duos habere
 ἀπὸ τῶν.

L. ult. [ἱερῶν] Observamus
 Græcos scriptores appellare ἱε-
 ρῆα non solum victimas, quæ
 verè ἱερῶν εἰσι, & in sacrifi-
 ciorum usum mactantur; ve-
 rùm etiam quæcunque ad co-
 medendum jugulantur anima-
 lia. Hic igitur per τὰ ἱερῆα
 omnes, quibus vescimur, car-
 nes intelligimus. Petra.

“ τηλικύτης, ὥς τε τὸς περσιόνας πόρρωθεν ἔπο-
 “ λαμβάνειν ὄχθος ἔϊ) καὶ λόφος ἀνίσταμένους.” Ἐκ
 ἧς ὑψηλοτέρων ἔπι τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει,
 θεόν ποιήσαντος ἢ αὐξήσιν ἔμπαλιν· ἀμα τῇ θαυ-
 μαστῇ τῇ ὅλης ποδασκοῦς ἀγγελία ποδασκίξας τὸς
 θυλάκους καὶ τὰ ἀρτύματα καὶ τὰ σακκία, μαγερεῖς
 τινα φαῖσάσιαν ἐποίησεν· ὥστε γὰρ, εἰ τις ἐπ’ αὐτῶν
 ἐκείνων

L. 2. Ἀνίσταμένους] Ita E-
 ditio prima & MSti Par. El. &
 Vat. 3. pro quo MSti Vat. 2.
 & Ambr. habent αὐτῶθεν μύους.
 Vulgò αὐτῶθεν μύους.

Ibid. Ἐκ ἧς ὑψηλοτέρων
 &c.] Simili modo loquitur
 Quintil. cujus verba in Inst.
 Or. l. 9. c. 4. possunt hunc Lon-
 gini locum illustrare: dicit e-
 nim, *Cavendum est, ne decre-
 scat oratio, et fortiori subjungatur
 aliquid inferius, ut sacrilego fur,
 aut latroni petulans: augeri enim
 debent sententia et insurgere, ut
 optime Cicero, “ Tu, (inquit)
 “ istis faucibus, istis lateribus,
 “ ista gladiatoria totius corpo-
 “ ris firmitate:” aliud enim
 majus alio supervenit.*

L. 4. Ἀμα τῇ θαυμαστῇ]
 Editio pr. & MSti Par. Ambr.
 & Vat. duo habent ἀλλὰ τῇ,
 pro ἀμα τῇ: vide quæ dixi in
 Emend. ad Sect. 39. p. 211. Ma-
 nutius edidit καὶ τῇ.

L. 5. Ποδασκίξας τὸς θυ-
 λάκους &c.] Liberè liceat lo-
 qui quod sentio: Longinum
 hic arbitror à proposito suo
 paululum aberrare, aliaque in

his Theopompi verbis citatis
 culpæ, quàm quæ postularet
 hujus Sectionis materia: de
 exilitate, quæ fit propter in-
 gratum vocum sonum, vel
 propter earum significationem
 parum rerum ponderi respon-
 dentem, tractare Noster in
 principio Sectionis instituerat:
 nunc verò reprehendit in Theo-
 pompo tum ordinem rerum
 (quippe quia Sublimioribus hu-
 miliora postposuit), tum res
 quasdam nimis humiles, totam-
 que descriptionem dehonestan-
 tes. Rectè hoc utrumque cul-
 pat Longinus, at hic non erat
 his aptus locus; nam voces
 θυλάκοι, σάκκοι & ἀρτύματα
 satis exprimunt sensum Aucto-
 ris; sed sensus ille, quem ex-
 primunt, hâc magnificâ de-
 scriptione prorsus indignus est.
 Neque solum hoc Longino vi-
 tio vertendum esse arbitror
 (quis enim culpâ omnino ca-
 ret? nemo certè, si ne Lon-
 ginus quidem); nam in Sect.
 10. cum dicit constare Home-
 rum scripsisse Odyssæam post
 Iliada ex eo quod Heroës in
 Odyssæâ

“ cu
 “ qu
 “ eff
 “ ero
 fugit
 tum
 ratûs
 ment
 fecit.

Odyffe
 quæ p
 jano, t
 cogniti
 inquam
 fert, n
 ille, q
 bellum
 poruit
 ante Il
 ceperit
 de Her
 jam æ
 tamen
 tam f
 (Long
 tis pro
 lo, ill
 suffici
 Longin
 profert
 Homer
 in por
 lumbis
 mentur
 enim
 culpâ f
 tur. U

"cudum, ut acervi earum tanti essent, ut illi, qui accederent, è longinquo suspicarentur eos esse colles tumulosque alteros contrà alteros erectos." Ex Sublimioribus ad humiliora fugit, cum oporteret illum fecisse incrementum vice versâ: simul admirabili totius apparatûs narrationi admiscens culeolos & condimenta & sacculos, imaginem quandam culinæ fecit: ut enim, si quis super hæc ipsa ornamenta,

Odyssæa loquuntur de malis, quæ passi erant in bello Trojano, tanquam multo ante sibi cognitis & expertis; cum hoc, inquam, argumenti loco profert, nihil agit: Poëta enim ille, qui non nisi tertio post bellum Trojanum sæculo vixit, potuit etiam in Odyssæâ, si eam ante Iliada componendam suscepit, eo modo, quo dicit, de Heroum Græcorum ad Trojam ærumnis dicere: neque tamen nego Iliada ante scriptam fuisse quàm Odyssæam, (Longinus hoc aliis argumentis probavit); hoc solum volo, illud argumentum parùm sufficere. Sunt etiam, qui à Longini judicio abeunt, cum profert velut ridicula ea, quæ Homerus dicit de Ulyssis sociis in porcos mutatis, & de Columbibus, quæ Jovi infanti alimentum præbuerunt: si hæc enim Allegoricè accipiamus, culpâ forsitán carere reperientur. Ulyssis socii post longam

inediam cibum potumque nacti, ebrii facti sunt, quam rem Poëta per Allegoriam narravit, eosque dixit (non immeritò) in porcos conversos fuisse: quod verò ad Columbas attinet, S. Bochartus in suo admirando opere, cui nomen *Phaleg*, rem pro suâ singulari doctrinâ longè aliter tractavit.

Hæc ausus sum & in Longino reprehendere; neque enim, cum dico eum in scriptis judicandis ultrà quàm vel optimi Critici, arbitror eum ultrà, quàm patitur natura humana, sapientem esse.

L. ult. "Ὡς περ γὰρ, ἔτι τι &c.] Hæc Similitudine nihil melius excogitari possit ad rem clarè indicandam, imò & probandam: hæc est una ex istis scribendi virtutibus, quæ multis levioribus vitiis possit veniam impetrare: nam de hoc Longini loco possumus idem dicere, quod ille de summis Auctōribus aliquando peccantibus

καίνων τῆς περικοσμημάτων, μεταξύ τῆς χρυσίῳ
 καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων, καὶ ἀργύρεα κοίλα, σκλιῶν
 τε ὀλοχρύσων, καὶ ἐκπωμάτων, φέρον μέσα ἔθηκε
 θυλάκια καὶ σακκία, ἀπρεπὲς ἂν ἦν τῇ περσόφει τὸ
 ἔργον· ἔτω καὶ τὰ ἐρμηνείας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα αἰ-
 ρη, καὶ οἷον εἴγματα καθίσταται, ὡς καὶ καὶ ἐν-
 καταταττόμενα. Παρέκειτο δ' ὡς ὀλοχερῶς ἐπελ-
 θῆν καὶ ὅς ὄχθος λέγει συμβεβληῖται, καὶ ὡς τὸ ἄλ-
 λης ὡς ἀσκήτης ἔτως ἀλλάξας εἰπεῖν, “ Καμήλας,
 “ καὶ πλῆθος ὑποζυγίων φορταγωγῶν πάντα τὰ
 “ πρὸς τρυφῇ καὶ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγήμα-
 “ τα” ἢ “ σωρὸς ὀνομάσαι πάντοίῳ περιμάτων,
 “ καὶ τῆς ἀπερ διαφέρει πρὸς ὀφιοποιίας καὶ ἡδυπα-
 “ θείας” ἢ (εἴπερ πάντα, ὡς ἐβέλετο, αὐτάρκη
 ἔτως θῆναι) καὶ “ ὅσα τραπεζοκόμων, εἰπεῖν, καὶ
 “ ὀφιοποιῶν ἡδύσματα.” Οὐ γὰρ δὲ κατανίσκον
 τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμῶνα, ἂν μὴ
 σφόδρα ὑπὸ τινος ἀνάγκης σιωδωκώμεθα· ἀλλὰ
 τῆς περικοσμημάτων πρέποι ἂν καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν
 ἀξίας, καὶ μιμεῖσθαι τὴν δημιουργήσαν φύσιν τὴν αὐ-
 τῶν.

Σελωνον,

cantibus dixit in Sect. 36. Ἐ-
 κείνων τῆς ἀνδρῶν ἑκάς αὐ-
 τὰ τὰ σφάλματα ἐν ἡ-
 νῇ πολλὰς ὕψει καὶ κατο-
 ρώματι.

L. 6. Στίγματα] Stigmata
 sunt propriè notæ, quas vel
 mancipiorum, vel etiam male-
 factorum vultui manibusve inu-
 rebant: Latini *Threicias notas*
 appellant, Græci *Samias*. Langb.

L. 14. *H (εἴπερ πάντα, ὡς
 ἐβέλετο, αὐτάρκη ἔτως θῆναι)
 καὶ &c.] Ita Editio pr. & MSti
 Par. & Ambr. Nihil addidi,
 nisi Parentheseos notam. Vat.
 verò 2. habet, ἢ εἴπερ πάντα
 &c. Vat. verò 3. μᾶλλον, ἢ
 εἴπερ πάντα &c. & MS. Ven.
 καὶ εἴπερ πάντα &c.

L. 15. Εἰπεῖν] Hæc vox ex-
 tat in Edit. pr. & MStis Par.
 El.

ta,
 cæla
 aura
 leolo
 fic e
 tion
 pest
 fum
 conj
 para
 “ m
 “ v
 “ ta
 appe
 “ &
 “ n
 volu
 “ q
 “ ft

que
 ford
 fitat
 respo
 ram

El. A
 rum a
 gratia
 dam
 L.

ta, inter crateras aureos & gemmatos, interque
 cælatum argentum, & tentoria ex omni parte
 aurata, & pocula, ferret poneretque medios cu-
 leolos facculosque, indecorum esset visu opus;
 sic etiam hujusmodi verba sunt dedecora elocu-
 tionis, & velut notæ *ei inusæ*, cum sint intem-
 pestivè ibi collocata. Potuerat autem quasi
 summatim percurrere etiam eos, quos dicit
 conjecturâ habitos esse colles, & de cætero ap-
 paratu sic *orationem* immutando dicere, “Ca-
 melos, multitudinemque jumentorum sub-
 vectantium omnia, quæ sunt suppeditamen-
 ta mensarum ad luxuriam & delicias:” vel
 appellare *eos*, “acervos omnis generis frumenti,
 & eorum, quæ præstantissima sunt ad opso-
 nia & delicias;” vel (si omnia *voluerit*, ut
 voluit, sufficientia sic exponere) etiam dicere,
 “quæcunque sunt deliciæ eorum qui mensas
 struunt, eorumque qui opsonia parant.” Ne-
 que enim oportet in Sublimibus descendere ad
 fordida *verba* & inquinata, nisi ab aliquâ neces-
 sitate valde adigamur: sed decet habere voces
 respondentes dignitati rerum, imitarique natu-
 ram hominis creatricem, quæ in nobis neque
 partes

El. Ambr. & Vat. duobus, quo-
 rum auctoritate & sensus etiam
 gratiâ eam in textum recipien-
 dam duxi.

L. ult. Μιμῆσαι ἢ δημιου-

γῆσασαν &c.] Simili modo
 hanc Naturæ solertiam obser-
 vavit Cicero in lib. 2. de Nat.
 Deorum c. 56. *Atque ut in a-*
discijs architecti avertunt ab ocu-
lis

Σρωπον, ἥτις ἐν ἡμῖν τὰ μέρη τὰ δ' ὑπόρρητα ἐκ ἔθνη-
κεν ἐν πρῶτῳ, ἐδὲ τὰ τῷ παντὸς ὄλκῳ πεποιηθή-
ματα· ἀπεκρύφατο δ', ὡς ἐν ἡμῖν, καὶ κατὰ τὸ Ξενο-
φῶντα, " τὸς τέτων ὅτι πορρωτάτω ὀχετὸς ἀπέ-
" ἔρρεται," ἐδάμῃ καταχρῶμεθα τὸ τῷ ὅλκῳ ζῶμεθ
κάλλου.

Ἀλλὰ γὰρ ἐκ ἐπ' ἔδως δὲ τὰ μικροποια διακρι-
μῖν προποδεδεγμένων γὰρ τῶν ὅσα ἐνημέρως καὶ ὑ-
ψηλὸς ἐργάζεται τὸς λόγους, δῆλον ὡς τὰ ἐναντία
τέτων ταπεινὸς ποιήσει καὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἀρχή-
μονας.

Señ.
XLIV.

Ἐκείνο μὲν τοι λοιπὸν, ἔνεκα τῆς σῆς χρησιμομαθείας,
ἐκ ὀκνήσομεν ὑπερδιδόναι, καὶ διασαφῆσαι, Τερεν-
τιανέ

lis & naribus dominorum ea, quæ
profuentia necessario tetri essent
aliquid habitura: sic natura res
similes procul amandavit à sensi-
bus. Et in l. 1. de Officiis:
Qua partes corporis, ad naturæ
necessitatem data, ad aspectum es-
sent deformem habitura ac tur-
pem, eas natura contextit atque
abdidit.

L. 2. Περὶ δὲ τῶν] Manu-
tius edidit περὶ δὲ τῶν: sed
Editio prima & MSti Par. El.
& Vat. duo habent περὶ δὲ τῶν
τα: quæ vox nos ad veram
lectionem ducit περὶ δὲ τῶν
nam περὶ δὲ τῶν est id quod quasi
per columnam circumquaque distillat,
seu (ut Budæus interpr.) exco-
lumentum, percolamentum ἡ δὲ

τὸν περὶ δὲ τῶν: cujusmodi est
urina, & sudor, ut videre est
in sequentibus, quæ (notante
Stephano in suo Lexico) apud
Galenum occurrunt. Οὐδὲν ὅτι
τὸ περὶ δὲ τῶν τῷ αἵματι ἐν
τῇ μεγάλῃ φλεβί, & ἰδρῶς ὅτι
τὸ περὶ δὲ τῶν τῷ ἐν τῷ αἵματι
λεπτοῦ καὶ ὀρρώδους ὑγρᾶσίας.

L. 4. Τὸς τέτων] Editio pr.
& MSti Par. & Vat. 2. habent
τῶν: de quo vide quæ dixi in
Emendat. ad vocem Πῆ δ' τὴν
ἀρετὴν Señ. 10. Verba Xeno-
phontis in l. 2. Ἀπομν. p. 45.
Edit. Oxon. hoc modo se ha-
bent: ἀπορρίψαι τὸς τέτων ὀ-
χετὸς, καὶ ἀπενεγκεῖν ἢ δυνάμει
πορρωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθησέων:
à quibus cum hæc apud Lon-
ginum

partes
que ex
didit v
nopho
" giffi
pulchr
Sed
minuu
teà of
miaqu
his con
redde

Illu
discen

ginum m
hinc Le
miliare
sensum
Scriptor
Hinc eti
lium, qu
χρῶμα
phontis,
gini.

L. 7.
δὲ τὰ
partim
didi: M
δὲς ἐπ
ἐκ ἐπ
Par. &
teriscum
ἐπὶ γὰρ v

partes non nominandas posuit in conspectu, neque excolamenta totius *corporeæ* molis; abscondit verò, quantum potuit, & secundum Xenophontem, “harum rerum canales quàm longissimè avertit,” non fœdans totius animalis pulchritudinem.

Sed enim non necesse est singulatim ea, quæ minuunt orationem, enumerare: cum enim antea ostendimus omnia ea, quæ nobilia Sublimiaque efficiunt scripta, manifestum est, quòd his contraria humilia *ea* plerumque & indecora reddent.

Illud sanè reliquum non gravabimur, Tuæ discendi cupiditatis gratiâ, addere, & explicare id,

Unde accidit, ut tanta Sublimium scriptorum sit paucitas.

ginum multum distant, poteris hinc Lector, doceri, quòd familiare est & usitatum Nostro sensum potius quàm verba Scriptorum fideliter citare: Hinc etiam videmus falli Tullium, qui verba ἑδάμῃ καταχύασα &c. putat esse Xenophontis, cum ipsius sint Longini.

L. 7. Ἀλλὰ γὰρ ἐκ ἐπ' ἑδῶς δ' αὖ τὰ &c.] Ita partim MStis, partim conjecturâ adductus edidi: Manutius edidit ἐκ * ἐπιδῶς ἐπὶ τὰ, & Robortellus, ἐκ ἐπιδῶς ἐπὶ τὰ, MSti verò Par. & Vat. duo omittunt asteriscum & habent ἐκ ἐπιδῶς ἐπὶ γὰρ vel ἐπεί γὰρ. Vitiosa est

certè tum Editionum tum MStorum lectio: Faber igitur sic locum refingit ἀλλὰ γὰρ ἐκ ἐπιδῶς ὅτι τὰ &c. Ego verò cum Tullio pro ἐπιδῶς lego ἐπ' ἑδῶς (vide Notam ad Sect. 13. p. 87.): & quod ad vocem ἐπιγὰρ vel ἐπειγὰρ attinet, ultimam syllabam γὰρ in δ' αὖ muto, primam verò syllabam ejicio, quasi ex variâ lectione primæ syllabæ vocis ἐπιδῶς natam.

L. 12. Ἐκείνο μὲντοι λοιπὸν &c.] Longinus huic commentario finem impositurus quærit, quæ sit causa cur tanta extiterit Sublimium oratorum penuria: Et (ut mihi videtur) consultò

τιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ τις τῆς φιλοσόφων
 προσέναλχθαι, θαυμά μ' ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει
 καὶ ἑτέρες πολλὰς, πῶς ποτε καὶ ἡμέτερον αἰῶνα
 πιδαναὶ μὴ ἐπ' ἄκρον καὶ πολιτικά, δρμεῖαί τε καὶ
 ἐπ' ἑαρχαῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὐφορεῖς,
 ὑψηλὰ δὲ λῖαν καὶ ὑπερμεγέθεις, πλὴν εἰ μή τι πά-
 νιον, ἐκείνῳ τῷ θρυλλημῶν, ὡς ἡ δημοκρατία τῆς
 μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνός, ἢ μόνῃ χρεδὼν καὶ σωτήρι-
 μασαν οἱ περὶ λόγους δεινοὶ καὶ σωμαπέθανον; Ὁρ-
 ψαί τε γὰρ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῆς μεγα-
 λοφρονῶν ἢ ἐλδιδεῖα καὶ ἐπελπίσας, καὶ ἅμα
 διελθεῖν

consultò in initio hujus Sectionis Philosophum quendam loquentem induxit, ut sub alienâ personâ, potius quàm suâ, multa ipse diceret de utilitate Libertatis & Democratiae ad excitandam in animis Oratorum Sublimitatem: quæ igitur Longinus Philosopho dicenti tribuit, ea esse ipsam Longini sententiam arbitror; quæ verò contra Philosophum illum asfert, ea potius timori quàm iudicio Longini tribuo: Aureliano enim universum ferè orbem tenente, in suspicionem apud ipsum venisset Longinus, si palam se Libertatis amantissimum ostendisset, paucitatemque Sublimium auctorum docuisset ex eo nasci, quòd in Democratia majora dicentibus

proponantur præmia, quàm in Monarchiâ.

L. 5. Ἐπ' ἑαρχαῖς] Ita MSti Par. Ambr. El. & Vat. 3. pro quo Editio pr. & Vat. 2. habent ἐπ' ἑαρχαῖς: sed vox ἐπ' ἑαρχαῖς, quæ à Stephano in suo Lexico explicatur *asper*, siue in quo *asperitas est*, benè huic loco convenit: nam apud Hermodenem partes *μεγέθεις* sunt *σεμνότης, τεραχύτης* &c. Manutius edidit *ἐπαργαῖς*.

L. 7. Κοσμικὴ τις ἐπέχει] Displicet istud *κοσμικὴ ἀφοεῖα*, cum vox *κοσμικὸς* non significet *universalis*, sed *mundanus*: ut in Sect. 9. p. 46. habemus *κοσμικὸν διάστημα mundi spatium*: adde, quòd (ut se jam habet sententia) de omnimodis ingeniis hæc Longinus dicit,

cum

id, Terentiane charissime, quod nuper quæsi-
vit quidam Philosophus, dicens, Miror ego,
perinde ac multi alii, quî fiat ut in ætate nostrâ
sint ingenia ad persuadendum maximè apta &
in forensibus causis tractandis perita, acriæque
& aspera, & præcipuè ad suavitates scriptorum
facta; non verò jam *sint* (si rarum quiddam ex-
cipias) Sublimia valdè & magnifica: tanta pror-
sus in hac parte scriptorum sterilitas sæculum
circumdat. Num meherculè (dixit) creden-
dum est trito illi dicto, Rempublicam esse bo-
nam nutricem magnorum *ingeniorum*, quâcum
solâ ferè viri excellentes in scriptis & viguerint
& mortui *sint*? Libertas enim (dicit *aliquis*)
apta est & ad nutriendas cogitationes magnani-
morum spemque *illis* faciendam, & simul ad
urgendum

cum Sublimium solùm sterili-
tatem & paucitatem intelligere
planè ex præcedentibus verbis
videatur: MS. Vat. 2. habet
κοιμ τῆς περ, unde legen-
dum opinor κομιδὴ τῆς ἐπέ-
χει tanta scriptorum prorsus in
hac parte sterilitas &c. Ita le-
gimus in Longini Fragm. 3.
μικρὰ κομιδὴ πρὸς γράματα: &
in Sect. 15. Τῆς σφέδ' ἄρμα.
Vox τῆς significat in hac par-
te, vel quoad hæc, nempè inge-
nia Sublimia.

L. 9. Ἡ δὴ μοχερτία] Huic
simile est id, quod Cicero di-
cit in Bruto cap. 12. Nec enim

in constituendis remp. nec in bel-
la gerentibus, nec in impeditis ac
regum dominatione devinctis nasci
cupiditas dicendi solet: pacis est
comes otiiq; socias, & jam bene
constituta civitatis quasi alumna
quadam Eloquentia. Et quod
Auctor Dial. de Caus. corr. E-
loqu. c. 40. Est magna ista &
notabilis Eloquentia alumna licen-
tia, quàm stulti libertatem voca-
bant. Tullius.

L. ult. Ἐπελπίσαι] Ita Ed.
pr. & MSti Par. El. & Vat. duo:
& rectè, opinor, cum signifi-
cet vox ἐπελπίω sperare fa-
cio. Vulgò ἐφελκύνσαι.

R

L. 1.

διελθῆν τὸ πρῶτον τὸ πρὸς ἀλλήλους ἐρεῖσθαι καὶ τὸ
 περὶ τὰ πρῶτα φιλοτιμίας. Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ
 προκείμενα ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐπαύλα ἐκάστοτε τὰ
 ψυχικὰ περτερήματα τῆς ῥητορικῆς μελετώμενα ἀ-
 κονᾶται, καὶ οἷον ἐκτρέβεται, καὶ τοῖς πρᾶγμασι καὶ
 τὸ εἶκος ἐλδύθερα συνεκλάμπει. Οἱ δὲ νῦν εἰκό-
 μῳ, ἔφη, παιδομαθεῖς τῇ δουλείᾳ δικαίᾳ, τοῖς
 αὐτῆς ἔδεσι καὶ ὀπτηνῶμασιν ἔξ ἀπαλῶν ἐτι φερρη-
 μάτων μονονεκ ἐνεπαργανωμένοι, καὶ ἄγνοοι καλ-
 λίστη καὶ γονιμωτάτῃ λόγων νάματῳ, πῶς ἐλδύθε-
 ρίαν, ἔφη, λέγω διόπερ ἐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκ-
 βαίνοντες μεγαλοφυεῖς. Διὰ τῆτο τὰς μὴ ἄλλας ἐξέ-
 καί

L. 1. Διελθῆν] Editio pr.
 & MSti Par. El. Ambr. & Vat.
 duo; pro quo edidit Manut.
 διωθῆν. Sed vestigia MSto-
 rum sequor censeoque Longi-
 num scripsisse διελθῆν: vox
 διελθῆν, fateor, mihi non ali-
 bi occurrit, sed ne multa alia
 verba quæ apud Nostrium le-
 guntur: interim vox ἐλδῆν
 (norante Hesychio) significat
 non solum sanare, sed & auge-
 re: vide etiam Steph. Thesaur.
 Nec est quod objiciat quis ver-
 ba θρίψαι & ἐπελπίσαι Inde-
 fin. pr. temporis præcessisse;
 dissimilia enim Tempora Nos-
 ter solet conjungere, ut in hac
 Sect. καὶ δέκατον ὑπολελειφθαι
 καὶ μὴ καταρχαιρεσθαι, &
 alibi.

L. 4. Περτερήματα] Vox
 περτερήματα significat ea, qui-

bus superiores & priores sumus
 aliis.

L. 5. Τοῖς πρᾶγμασι &c.]
 Sensus est: eadem Libertas in
 eorum scriptis, quæ in factis,
 effulget: cum istiusmodi ora-
 tores liberi sunt, sui que juris,
 animus eorum huic in se im-
 perio assuetus, nihil profert
 quod non indicia quædam ha-
 bet illius Libertatis, quæ sem-
 per moventur, & ad quam om-
 nia eorum facta diriguntur. Da-
 cterus.

L. 7. Δουλείας δικαίας] Vox
 δικαία non significat hic de-
 mens sive lenis, ut quidam vo-
 lunt, sed iusta, qualisque servi-
 tus ritè appellari potest, cum
 Reges Dominique plenum in
 subditos suos jus obtinuerint
 & sic occurrit apud Isocratē
 ἀρχὴ δικαία in hoc ipso sen-
 su:

urg
 am
 tere
 tam
 fem
 cuti
 ræ e
 mur
 ribus
 nibu
 unqu
 pulc
 tem,
 adula

su: he
 num a
 infra,
 ga Im
 Notam
 ἑκείνο

L. 8
 ipsis co
 ri & pu

L. 9.
 legantia
 quibus
 volvunt
 ra: p
 commo
 bus adi
 cum La
 bum ha
 voci res
 γανῶσα
 αὐτοῖς ἡ

urgendum *eorum* studium mutuæ contentionis æmulationisque de principatu *eloquentiæ*. Prætereà quia proposita sunt in Rebuspublicis certaminis præmia, egregiæ animi dotes Rhetorum semper exercitatae acuuntur & quasi terendo excutuntur, & cum rebus unâ (uti par est) libræ effulgent. Nos verò hodierni (dixit) videmur à pueritiâ imbuti esse justâ servitute; moribus ejus institutisque ex teneris jam cogitationibus tantùm non quasi fasciis involuti, neque unquam degustantes fontem *illum* scriptorum pulcherrimum & naturalem maximè, (Libertatem, dixit, volo): quare nihil evadimus, nisi adultores magnifici: Addidit, alias proptereà facultates

su: hoc verbum puto Longinum addidisse, ut & alia paulò infra, ne suspecta esset sua erga Imperatorem fides: vide Notam ad initium hujus capituli *ἐκείνο μὲν τοι* &c. p. 239.

L. 8. *Ἐξ ἀπαλῶν*] i. e. ex ipsis cogitationibus, quas teneri & pueri habemus.

L. 9. *Ἐνσπαργανωμένοι*] Elegantissima est hæc à fasciis, quibus infantes modò nati involvuntur, desumpta Metaphora: per eas enim omnis se commovendi libertas infantibus adimitur; Dacierus igitur, cum Latina lingua nullum verbum habet quod huic Græcæ voci respondeat, vertit *ἐνσπαργανωμένοι* *ἐμπνέοντες* *ἐν μαστὶ* *succer* *avec le lait les consues.*

L. ult. *Ἐξῆς*] Vox *Ἐξῆς* in hoc loco non est *habitus*, sed *facultas*, quo sensu Philo dicit oportere inesse in perfectissimo duce *τὴν νομοθετικὴν ἔξιν* *legislationis facultatem*: & ita Cicero semper in lib. de Orat. appellat Rhetoricam *facultatem*, ut in l. 1. c. 17. Idemque, si ad eas *facultatem istam ornatissima orationis adjunxerit* &c. c. 14. Illustrare autem oratione si quis istas ipsas artes velit, ad oratoris ei confugiendum est *facultatem*: & per omne illud Ciceronis opus *ars*, quæ earum rerum est quæ sciuntur, opponitur oratoris *facultati*, quæ opinionibus, non scientiâ continetur.

καὶ εἰς οἰκέτας πίπτειν ἔφασκεν, δῦλον δὲ μηδέ-
να γίνεσθαι ῥήτορα· οὗτος γὰρ ἀναζῆ τὸ ἀπαρρησία-
στον, καὶ οἷον ἔμφρονον ὑπὸ σωηθείας αἰ κεκονδυ-
λισμῶν. “ Ἡμῖσι γὰρ τ’ ἀρετῆς, καὶ τὸν Ὀμηρον,
“ ἀποαίνυται — δάλιον ἡμᾶρ.” Ὡστερ ἔν (εἰ γε, 5
φῆσι, τῷτο πιστόν ἐστιν, ὃ ἀκύν) τὰ γλωττόκομα,
ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι, καλέμφοι τ’ ἄνθρωποι, τρέφονται, ὃ
μόνον καλύει τῷ ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλ-
λὰ καὶ σωαίνει διὰ τὸ περικλείμενον τοῖς σώμασι δεσ-
μόν· ὅπως ἅπασαν θαλάσσαν, καὶ ἡ δικαιοσύνη, ψυ- 10
χῆς γλωττόκομον καὶ κοινὸν δὴ τις ἀποφίναυτο δεσμω-
τήριον.

Ἐγώ

L. 1. Οἰκέτας] Ita Editio
pr. & MSti Par. El. Ambr. &
Var. duo. Vulgò οἰκέτω.

L. 3. Κεκονδυλισμῶν] i. e.
pugnis cohibitum & percussum;
respicit Longinus ad servorum
conditionem, qui à dominis
suis pugno cædi solebant: hinc
vox illa Metaphoricè significat
hominem quovis modo subac-
tum & subiectum.

L. 4. Ἡμῖσι γὰρ &c.] De-
sumpta hæc sunt verba ex Ho-
meri Odyss. p. v. 322. &c. ubi
sic se habet totus locus,

Ἡμῖσι γὰρ τ’ ἀρετῆς ἀποαίνυ)
εὐρύπα Ζῆς
Ἄνθρωποι, εὐτ’ ἂν μὴν καὶ δῶ-
λιον ἡμᾶρ ἔλθοιεν.

L. 6. Πιστόν ἐστιν, ὃ ἀκύν]
Istud ὃ addidi ex conjecturâ,
& vocem ἀκύν in Parenthesi

inclusi, quia sequuntur καλύει
& σωαίνει.

Ibid. Γλωττόκομα] Vox
γλωττόκομον significat *Thecam*,
in quâ tibicines lingulas (ut
vocant) tibiæ reponerent,
ne attritu læderentur: hinc
Longinus eâ utitur ad signifi-
candam fasciam aliquam, vel
arculam ligneam, in quam ve-
teres teneros adhuc infantes
eos, quos Nanos fieri volue-
runt, condebant, quo minus
crescerent, & ad justam cor-
poris molem venirent: hinc
apud Terentium virgines, quæ
fasciis vel ligneis quibusdam
adjumentis usæ sunt, ut pec-
tus, ne cresceret, impedirent,
appellantur *vincto pectore*.

L. 7. Πυγμαῖοι] Sic voca-
tur gens illa, quæ nullibi qui-
dem extitit, sed quæ fingitur
ex

fac
rò
rum
fi c
sub
“ d
adm
id,
cati
incr
etian
vinc
vitu
publ

expun
Ibid
MSti
gò ab
Ibid
ἀλλὰ
omnes
lium
γε: T
ce fret
tatione
didit
fuit,
ἀκύν
modo
Edition
Ambr.
venire
omnes

facultates etiam in famulos cadere, servum vero neminem fieri Rhetorem: statim enim prorumpit illud quod illiberale est, quodque quasi custodiâ eum tenet semper à consuetudine subactum: nam (secundum Homerum) “dimidium virtutis aufert dies servitutis:” Quemadmodum igitur (si quidem, inquit, verum est *id, quod* audio) arculæ, in quibus Pygmæi, vocati nani, nutriuntur, non solum impediunt incrementa eorum qui in illis includuntur, sed etiam contrahunt eos circumposito corporibus vinculo; ita aliquis possit appellare omnem servitutem (licet sit justissima) arculam animi & publicum carcerem.

Ego

expumilionibus tota constitisse.

Ibid. Καλέμφοι ὃ νάνοι] Ita MSti Par. & Vat. 3. cum vulgò absit ὃ.

Ibid. Οὐ μόνον κωλύει — ἀλλὰ καὶ σπαράζει] Manutius, & omnes post eum usque ad Tolum ediderunt κωλύει & σπαράζει: Tollius verò (nullo codice fretus, imò Lectore de mutatione nè monito quidem) edidit κωλύειν & σπαράζειν: censuit, opinor, cum præcesserat ἀκύνω, opus hic esse Infinitivo modo: Notandum est interim Editionem prim. & MStos Par. Ambr. El. & Vat. 3. hic convenire cum Manutio, nisi quod omnes habent σπαράζει. Equi-

dem legendum esse censeo σπαράζει: vox enim σπαράζω significat *compingo, coagmento*, ut occurrit apud Apollodorum σπαραζοῦς γόμφους *compingens clavus*: sensus est, Ex arculæ, quibus nani vincuntur, non solum impediunt nè crescant, sed etiam eos minores faciunt.

Ibid. Σώμασι] Omnes MSti & Edit. veteres habent σῶμασι, pro quo rectè Langbænius legit σώμασι: ratio Emendationis in promptu est: adde quòd huic infrah opponitur ψυχῆς γλωττοκομον.

L. 10. Δικαιοτάτη] Vide quæ dixi paulò suprà in Notâ ad voces δολέας δικάας.

Ἐγὼ μὲντοι γε ὑπολαμβάνω, Ῥάδιον (ἔφη, ὃ βέλτιτε) καὶ ἴδιον ἀνδρώπῃ, τὸ καταμέμφεσθαι τὰ αἰὲ παρόντα. Ὅρα ὃ μήποτε καὶ ἡ τ' οἰκωμένης εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγάλας φύσεις· πολὺ δ' μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς ὀπθυμίας ἀπειροειδῶς ἔτοσι πόλεμῳ, καὶ καὶ Δία πρὸς τέτοις τὰ φραγνύτα τ' νῦν βίον, καὶ κατ' ἄκρας ἀγῶντα καὶ φέροντα ταυτὶ πάθῃ· ἡ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ὧν ἅπαντες ἀπλήτως ἦδη νοσῶμεν, καὶ ἡ φιληδονία δολαγωγῶσι, μᾶλλον δ' (ὡς ἂν ἔποι τις) καταβυθίζουσιν αὐτάν· 10 δρῶς ἦδη τὴν βίαν· φιλαργυρία μὲν νόσημα μικροποιόν,

L. 1. Ὑπολαμβάνω, Ῥάδιον (ἔφη.) Ita omnes MSti & Editiones ante Tollium, qui edidit ὑπολαμβάνων & ἔφ'ω. Sed nihil opus fuit Emendatione, quia Ῥάδιον καὶ ἴδιον ἀνδρώπῃ &c. possunt esse verba cuiusdam auctoris à Longino citati sine nomine, potestque ἔφη significare dixit aliquis: de quo vide, quæ dixi in Emendation. ad voces ἡνᾶται γὰρ, φησὶ, in Sect. 1.

L. 2. Τὰ αἰὲ παρόντα] Robortellus monuit verba esse sic transponenda αἰὲ τὰ παρόντα sed vide quæ dixi ad Sect. 35. in Notâ ad voces παλὸς αἰὲ τὸ μέγας.

L. 3. Μήποτε καὶ ἡ τ' οἰκωμένης] Sic ex vestigiis MSti Par. & Edit. pr. legendum cenfeo, cum illic occurrit μὴπο καὶ ἡ οἰκωμένης; hic verò μήποτε ** οἰκωμένης. Tollius MSti Paris.

lectionem hanc esse dicit, μήποτε ἀ καὶ τ' &c. & sic locum supplevit μήποτ' ἀ καὶ ἡ τ' &c. sed nostra conjectura ad veram istius MSti lectionem propius accedit. Idem, quod hic Longinus dicit, occurrit in Dialogo de causis corruptæ Eloquentiæ, *Longa temporum quies, & continuum populi otium, & assidua senatus tranquillitas, & maximi principis disciplina ipsam quoque Eloquentiam, sicut alia omnia, pacaverat.*

L. 5. Ὁ κατέχων ἡμῶν &c.] A Fabro dissentio, qui hic censet Longinum respicere ad bella Orientalia, quæ sub Valeriano Cæsare, sub Gallienis duobus, sub Divo Claudio, sub Aureliano denique evenerunt: nam per vocem πόλεμος Longinus mihi videtur Metaphoricè significare pugnam cupiditatum hominum, cum affectus in

E
aliqu
quer
ne f
gna
bellu
& p
culu
runt
jam
tatis
dican
hom
minu

in eor
contra
belli
κατέχ

L.
dio te
id pro
regan

L.
tio pr
ter fer
nisi q
verba
est ex
ex arc
277.
βελόμ
εάως
lectio
non
bet.

Ego quidem *illum sic* excipio, Facile est (dixit *aliquis*, vir optime) & familiare homini, conqueri semper de rebus præsentibus: vide autem ne sit universi orbis pax, quæ corrumpat magna ingenia; multò verò magis hoc perpetuum bellum quodd nostras cupiditates obsessas tenet, & prætereà herculè hi affectus, qui præsens sæculum præfidiis tenent, & ex arce rapiunt feruntque: amor enim nummorum (quo omnes jam insatiabiliter laboramus), amorque voluptatis in servitutem rapiunt, seu potius (ut ita dicam) demergunt jam sæcula unà cum ipsis hominibus: amor quidem argenti morbus est minutos *nos* efficiens, amorque voluptatis *morbis*

in eorum animis affectibus sunt contrarii: de nullo enim alio belli genere veriùs dicitur, ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς ἐπιθυμίας.

L. 6. Φρεσύν[α] i. e. præsidio tenentes sæculum, non ut id protegant, sed ad libitum regant & disponant.

L. 7. Κατ' ἀρχῆς] Ita Editio pr. & MS. Ambr. nec aliter ferè MSti Par. & Vat. duo, nisi quod conjunctim hæc duo verba proferunt: κατ' ἀρχῆς est ex capite, vel Metaphoricè ex arce: Nec aliter Thucyd. p. 277. lin. 18. Edition. Hudson. βολόμεν κατ' ἀρχῆς καὶ βεβαίως εἰλεῖν αὐτῶν. Manutii lectio καὶ κάσα nullum, certè non sanum satis, sensum præbet.

Ibid. Ἀγῶν[α] καὶ φέρεν[α] Hæc phrasis significat vastare omnia & desolare; quod facillimè ii possunt facere, qui φρεσύν[α] & κατ' ἀρχῆς ex arce descendunt: & huic dictioni Græcæ respondet illud, quodd Virg. Æn. l. 2. v. 374. dicit,

— Alii rapiunt incensa feruntque

Pergama.

L. 10. Καταβυθίζουσιν] Metaphora sumpta à nave tempestate jactatâ; quæ, si obruatur, cum ipsis nautis, mercibus, omnibusque, quæ continet, ad inum descendit: si cum Cicerone (inquit Tollius) loqui voluerimus, vertemus funditus evertunt.

R 4

L. 7

ποιόν, φιληδονία δ' ἀγηνέστατον. Οὐ δὴ ἔχω λο-
γίζομαι ὁ δὲ ὡς οἶόν τε πλεονάζον ἀόριστον ἐκτι-
μήσαντας, τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐκθειάσαντας,
τὰ συμφυῆ τέτρω κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπει-
σιόντα μὴ ὡς ἀνέχεται ἀκολουθεῖν γὰρ πρὸς ἀμέτρως
πλεόντω καὶ ἀκολάτῳ συνημμένη καὶ ἴσα (φασὶ) βαί-
νυσσα πολυτέλεια, καὶ ἅμα ἀνοίγοντι ὅτι ἐκείνη τῇ
πόλεων καὶ οἰκῶν τὰς εἰσόδους, εἰς αἷς ἐμβαίνει, καὶ σω-
οικίζεται χερνίσαντα ὅτι ταῦτα ὅτι τοῖς βίοις, νεοττο-
ποιεῖται (καὶ τὴν σοφίαν), καὶ ταχέως γινώσκοντες ὡς
τεκνονοῦσαν ἀνάλεξον ἐν τῇ γυνώσκει, καὶ τύπον καὶ τρυ-
φῶν, ἐνόστα ἐαυτῶν γινώσκοντες, ἀλλὰ καὶ πάντων γνή-
σια. Ἐάν ὅτι καὶ τέτρω τις τῇ πλεόντω τὴν ἐκρήνους
εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας καὶ ψυ-
χαῖς ἐπὶ τῇσιν ἀφαιρετήτης, ὕβριν καὶ ὡς ἀνομίαν καὶ
ἀναρχίαν. Ταῦτα γὰρ ὅπως ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ
μηκέτι

L. 7. Πολυτέλεια καὶ ἅμα
&c.] Omnes MSti & Editiones
ante Tollium habuere ἄλλα,
quod ille mutavit in μαλακία:
sed, ut puto, pro ΑΛΛΑ le-
gendum est ΑΜΑ: & ita Nos-
ter loquitur in Sect. 16. καὶ ἅμα
παλαιότερον τινα &c. Vide quae
dixi in Emendat. Sect. 39. ad
voces καὶ ἅμα ὅτι ἡ. p. 210.

L. 11. Ἀνάλεξον ἐν τῇ γυ-
νώσκει] Cum planè vitiosus sit
hicce locus, Tollius legendum
dedit ἀλαζονείαν τε, securus
(ut dicit) MStum Par. Sed lon-
gè aliter se res habet: voces
enim istae in margine codicis
Vossiani notatae, non ex MSto

Par. sed ex Vossii, opinor, con-
jecturà fluxere. In optimo illo
MSto legitur, ἀνάλεξον ἐν τῇ

σὶ
γυνώσκει, & in margine γρ.
ἐναντί in MStis vero Vat. ἀναν-
τι & γυνώσκει: Unde nata est
mihi suspicio, voces ἀνάλεξον
ἐν τῇ pro glossmate habendas
esse. Puta in quibusdam MStis
Textum habuisse γυνώσκει, in-
de à doctioribus in margine ap-
positum fuisse ἀντὶ γυνώσκει:
Hinc ignaros Librarios sic
scripsisse ἀντὶ γυνώσκει vel αν-

σὶ
τὴν γυνώσκει: Cum verò non
fatis constaret quo sensu esset
istud

bis
veni
men
rius
pian
quae
enin
quis
tus,
vata
sum
&
tem
pier
fa
suos
quis
ado
anir
&
est

istud
nor
λεξο
gend
unde
ἀντ
feu
reph
Con
in p

bus viles efficiens. Nequeo sanè cogitando invenire, quo modo fieri possit, ut nos, qui immensas divitias magni æstimamus, & (ut verius dicam) numinis instar colimus, non recipiamus in animos nostros invadentia illa mala, quæ cum illis *divitiis* unà nascuntur; sequitur enim opes immensas & nimias conjunctus & æquis (ut aiunt) passibus incedens magnus sumptus, simulque *opibus* illis januas urbium & privatarum ædium recludentibus, in quas intrat *sumptus*, etiam unà *cum opibus* ibi habitat: & cum hæc in sæculis per aliquod spatium temporis duraverint, nidificant (secundum sapientes), & citò ad prolem faciendam conversa generant & Fastum & Luxuriam, foetus suos non spurios, sed valdè legitimos: Sin quis verò hos divitiarum filios permittat ad adolescentiam pervenire, statim procreant in animis dominos inexorabiles, Contumeliam & Injustitiam & Impudentiam: Necessè est enim hæc sic fieri, hominesque non amplius

istud ἀνί, aliquis posuit (opinor) in Orà sui Codicis ἀνάλεξον ἐν τῇ; ut significaret legendum esse ἐν τῇ non ἀνί: unde interjecto tempore istud ἀνάλεξον è Margine, ut ἀνί seu ἐν τῇ prius, in Textum irrepsisse videtur. Hæc omnia Conjecturæ debeo; nihil certi in tam incertâ re habeo, quod

statuam.

L. 13. Τέττις] Tollius rectè legit τέττις; (quòd & MS. Par. opinor, habet): hæc enim vox non ad πλάττε, sed ad ἐκγόνη referri debet. Vulgò τέττις.

L. 14. Ἡλικίας] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Ven. Vulgò ἡλικίας.

μηκέτι τὸς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φή-
 μης εἶναι τινα λόγον· ἀλλὰ τοιούτων ἐν κύκλῳ τε-
 λεσιωργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῆς βίῃς ἢ διαφθορὰν,
 φθίνειν ἢ καὶ καταμαρῖνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη,
 καὶ αἷηλα γίνεσθαι, ἥνικα τὰ θνητὰ ἐαυτῆς μέρους
 καὶ νόνητα ἐκθαυμάζοιεν, παρέντες αὖξιν τ' ἀθάνα-
 τα. Οὐ γὰρ ὅπῃ κρείσει μὴ τις δεκαδύεις, ἐκ αὖ ὅπῃ
 τῆς δικάϊων καὶ καλῶν ἐλπίσεσθαι καὶ ὑγιᾶν ἀν' κερτὴς
 γήνοιντο· ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκῆα μὴ φαί-
 νεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Ὅπως ἢ ἡμῶν ἐκάστῃ τὴν ὁλῆς
 ἦδη βίῃς δεκασμοὶ βραδύουσι, καὶ ἀλλοτρίων θῆραι
 θανάτων, καὶ ἐνεδραὶ διασηκῶν, τὸ δ' ἐκ τῆς παντὸς
 κερδαίνειν

L. 1. Μηδὲ πέρα φήμης &c.] Ita Manutius, & sana est lec-
 tio, si jungas φήμης cum se-
 quente λόγον, veritasque λόγον
 rationem, respectum, ut loquitur
 Demosth. de Cor. εἰ τὰ μέλ-
 λοισι αἰῶν εἶχε λόγον : ut
 & Noster in Sect. 16. ἐλπίκη
 λόγον ἀξίον, ubi consule No-
 tam. Adde quod vox πέρα
 aliquando sine casu ponitur, ut
 apud Platonem in Tim. occur-
 rit μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν ni-
 hil ultra querere : Editio verò
 prima & septem MSti habent
 μηδ' ἕτερα, vitiosè opinor :
 quippe solent literæ τ & π in
 MStis (ut sæpè vidi) altera al-
 terius locum occupare.

L. 2. Τοιούτων] Ita Editio
 prim. & MSti Par. El. & Vat.
 duo : & rectè, ut puto ; τοιού-
 των enim significat *saeculorum*

*talium, qualia sunt ea, quae su-
 præ dictis vitiis laborant.*

L. 6. Καὶ νόνητα] Hæc est
 lectio Manutii : sed MSti Par.
 El. & Vat. 2. habent καὶ παρη-
 τα, pro quo Ed. prima habet
 καὶ πανητα : cenfeo igitur le-
 gendum καὶ τ' ἀνόνητα intelli-
 gentiâque carentes, additâ solum
 literâ ο ex illâ Manutianâ lec-
 tione, & literâ majusculâ Π in
 IT mutatâ : Et sic Longinus
 contractè loqui amat, ut in
 Sect. 17. ὡς περ καὶ τ' ἀμυδρὸν
 φέσγη, & passim ferè.

Ibid. Τ' ἀθάνατα] Manu-
 tius edidit ἀφεται errorè, opi-
 nor, typographico pro ἀφεται :
 sed cum MSti Par. & El. habent
 τὰς ἀνατα, (à quibus non mul-
 tùm abit Ed. prima, quæ habet
 τὰς ἀνατα, nec MS. Ambr.
 qui habet τὰ ἀνατα) ; edidi
 τ'

plius
 lam
 paula
 conta
 negle
 & in
 cere
 judic
 integ
 neces
 justæ
 mune
 infid
 mode

τ' ἀθά
 benè c
 τὰ.

L. 7
 tione
 (ut ait
 parten
 Judice
 venien
 lebant
 decem
 Athen
 quia
 bis ad
 cuniâ
 diceba
 ipsi c
 appell
 bœniu

plius fursum oculos erigere, nec ulterius *iis* ullam esse famæ rationem; sed absolute compleri paulatim talium sæculorum corruptionem, & contabescere & emarcescere animi Sublimitates, neglectasque esse, cum admirentur mortales suas & inutiles partes, omittentes incrementum facere *partibus* immortalibus. Neque enim in iudicio quis pretio corruptus, potest esse liber integerque de rebus æquis & pulchris iudex; necesse est enim ut suæ res videantur pulchræ justæque ei, qui dona accipit: *Similiter*, ubi munera, & venationes alienarum mortium, & insidiæ testamentis *factæ* totas vitas nostras jam moderantur; *ubi* etiam lucrum ex re quâlibet

nobis

τ' ἀθάνατα *immortalia*, quæ vox benè opponitur præcedenti θνητά.

L. 7. Δεκαδὲς] i. e. *largitione corruptus*: vox δεκάζω (ut ait Langbænius) in malam partem accipitur, aut eo quod Judices deni ad prætorium convenientes munera recipere solebant: aut originem suam ad decem Oratores ejusdem sæculi Athenis vigentes refert, quos quia divites magistratusque urbis ad suas causas agendas pecuniâ conducebant, ii δεκάζων dicebantur; dum alii, qui suas ipsi causas orabant, ἀδέκαστοι appellati sunt: profert Langbænius & alias de hâc voce

conjecturas; sed ea videtur Stephano in suo Thesaurο Græc. Ling. deduci potius oportere à verbo δέχομαι.

L. 9. Τὰ οἰκῆα μὲ φαίνεσθαι] Ita omnes MSti & Editiones ante Fabrum, qui legendum putat τὰ δίκαια μὴ &c. Sed Emendatione hâc, opinor, non opus est; Voces τὰ οἰκῆα significant causam ejus, à quo pecuniam accepit: iudex enim corruptus corruptentis causam, suam facit: benè igitur dicit Longinus τὰ οἰκῆα.

L. 11. Ἀλλοτεῖαν] Ita MSti Par. Vat. 2. & El. in margine; quæ lectio melior multò est quàm illa Manutii ἀλλοτεῖαι.

κερδαίνειν ὠνόμεθα τῇ ψυχῇ, ἕκαστος πρὸς τῇ [φιλοχρηματίας] ἡνδραποδισμῷ, ἅρα δὴ ὦν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ τῷ βίῳ διαφθορᾷ δοκῶμεν ἔτι ἐλδύθερον τινα κριτῶν τῇ μεγάλων, ἢ διηκόντων πρὸς τῇ αἰῶνα, καδέκαστον ἀπολελείφθαι, καὶ μὴ καταρξαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῇ τῷ πλεονεκτεῖν ὀψιθυμίας; Ἀλλὰ μήποτε τοῖς τοιούτοις, οἳ περ ἐσμὲν ἡμεῖς, ἄμενον ἀρχεῶς ἢ ἐλδύθεροις ἔτι ἐπέτοι γε ἀφεσθεῖσαι τὸ σῶμα, ὡς ὅς ἐκλήϊας ἀφεται, καὶ τῇ πλεονεξίᾳ καὶ ὀψιθυμίας τοῖς κακοῖς τῶν οἰκονομῶν. Ὅλως καὶ δαπανὸν ἐφύμῃ τῇ νῦν γυναικῶν φύσεων τῶν ῥαθυμίας, ἢ, πλεονεξίας, πάντες ἐκκαταβιῶμεν, ἐκ ἄλλως πονεῖν ἢ ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαίνου καὶ ἡδονῆς ἕνεκα, ἀλλὰ μὴ τῇ ζήλῳ καὶ τιμῇ ἀξίας ποτὲ ὠφελείας.

Κρατίστον δ' εἰκὴ ταῦτ' εἶναι, ὅτι τὰ σωεχῇ χωρεῖν ἦν τῇ ταῦτα τὰ Πάθη, πρὸς ὧν ὦν ἰδίῳ περιγυμνῶν

L. 1. ἕκαστος πρὸς τῇ [φιλοχρηματίας] ἡνδραποδισμῷ] MSti Par. Ambr. El. & Vat. 2. habent πρὸς τῇ ἡνδραποδισμῷ: itemque Editio pr. nisi quod asteriscum ponit inter τῇ & ἡνδραποδισμῷ: unde Tollius ex conjecturā edidit ἕκαστος πρὸς τῇ αὐτῇ ἡνδραποδισμῷ φιλοχρηματίας. Ego verò ejicio vocem αὐτῇ, quæ à Manutii manu profecta est, & prorsus otiosa est; vocem autem φιλοχρηματίας in Textum recipio, quia hoc aut simile quiddam constat excidisse.

L. 5. Αἰῶνα] Portus legendum rectè putavit non ἀγῶνα sed αἰῶνα, cui assentitur MS. Par.

Ibid. Καδέκαστον ἀπολελείφθαι] Omnes MSti & Editiones ante Tollium habent καδέκαστον. ille verò ex conjecturā edidit καδέκαστον, pro καδέκαστον ὅτι non muneribus corruptum: porro pro ἀπολελείφθαι, quod Manutius edidit, MSti Par. & Vat. 2. habent ἀπολελείφθαι.

Ibid. Καταρξαιρεσιάζεσθαι &c.] Propriè est largitione ab

nobis
redact
num
mus r
ruptu
atern
esse à
meliu
beros
cavea
fæ et
sumn
ingen
omne
aliam
quam
ob id
ne &
Se
quæ

iis, qu
tiis per
corrun
pulsam
Nonii
curulib
L. i
bri fo
δαπα
cem in
sic vo
occurre

nobis comparamus vitæ *periculo*, in servitutem redacti unusquisque à *cupiditate nummorum*, num in tam pestilenti sæculi corruptione putamus reliquum esse quenquam liberum & incorruptum judicem Sublimium *scriptorum* vel ad æternitatem perventurorum, & non corruptum esse à cupiditate ditescendi? Imò vide annon fit melius tales, quales nos sumus, regi quàm liberos esse: quoniam cupiditates *nostræ*, velut ex caveâ emissæ *bestiæ*, in proximos omninò emissæ etiam incenderent malis totum orbem. In summâ verò dixi desidiâ esse consumptricem ingeniorum nunc temporis natorum, in quâ nos omnes (exceptis paucis) vitam transfigimus, non aliam ob rem laborantes vel fuscipientes *opus* quàm ob gloriolam & voluptatem, non autem ob id commodum, quòd dignum est æmulatione & honore.

Sed præstiterit hæc omittere & ad ea pergere, quæ sequuntur: hæc verò erant Affectus, de quibus

iis, qui magistratum in comitiis petunt, & pecuniâ quidem corrumpi; ita ut Catones repulsam ferant, Vatinii verò & Nonii Strumæ in sellis sedeant curulibus. Tollius.

L. 11. Δαπανῶν] Omnes libri scripti & impressi habent δαπανῶν: sed Tollius hanc vocem in δαπανδὸν rectè mutavit: sic vox δαπανδὸς cum Genitivo occurrit apud Athenæum.

L. 16. Εἰκῆ] Ita MSti & Edit. vet. pro quo Faber legendum censet εἴη: fortasse legendum est ἐξὶ χ', ut in Sect. 39. εἰ χ' in ἐξὶ χ' mutandum esse monui; sæpius εἰ contractè scribitur in MStis pro ἐξ.

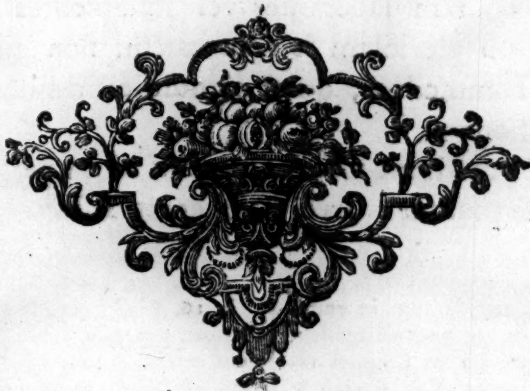
L. ult. Ἐν ἰδίῳ περιηγεµένως &c.] Dubium est, an Longinus hunc (ut promissit in Sect. 3. ad finem) tractatum de Affectibus

μῦθος ὑπερχόμεθα γράψαι ὑπομνήματι, τῷ τε τῷ
 ἄλλῳ λόγῳ καὶ αὐτῷ τῷ ὕψος μοῖραν ἐπεχόντων, ὡς
 ἡμῖν δοκεῖ, [ἐκ ἐλαχίστου.]

festibus scripserit : fallitur inter-
 rim Tollerius, qui in suprâ dic-
 tâ Sect. verba ultima Longini
 sic vertit, ut videatur sensisse,
 Longinum in animo habuisse
 illum de Affectibus locum,
 quem promisit, partem ulti-
 mam hujus Commentarii de
 Sublimitate constituere : Nam
 hoc falsum esse docent verba
 Longini hic posita, ἐν ἰδίῳ ὑ-
 πομνήματι.

L. 1. Ὑπομνήματι, τῷ τε
 τῷ ἄλλῳ &c.] Editio pr. habet
 ὑπομνήματι ὡς τῷ τε &c.
 MSti verò Par. Ambr. & duo
 Vat. ὑπομνήματι ὁ τῷ τε &c.
 cenfeo igitur legendum esse ὑ-
 πομνηματίῳ, τῷ τε &c.

L. 2. Ὡς ἡμῖν δοκεῖ] Edi-
 tio pr. & Manut. habent ὡς ἡ-
 μῖν δοκεῖ : sed vox δοκεῖ ab-
 est à MStis Par. El. Ambr. &
 Vat, duobus : voces ἐκ ἐλαχί-

quibus ex professo promisi me in peculiari Commentario dicturum, & qui, ut mihi videtur, tum aliûs generis orationis, tum ipsius Sublimitatis partem [*non minimam*] constituunt.

Ex conjecturâ suâ Editioni Tollius inseruit: quæ sanè sensui benè serviunt, & in Textum, modo additamentum esse intelligantur, non incommodè recipi possunt. Habes tandem, Lector, ea omnia quæ ad explicandum atque illustrandum aureum hoc Longini opus necessaria putavi: sæpiùs hunc Commentarium volvas, non lectione solum, sed imitatione

dignissimum; non ut intelligas solum quomodo optimi Auctores scripserint, sed ut discas quomodo ipse optimus Auctor fieri possis; deinde calamum poscas, iis, quæ apud Virgil. Æn. l. 9. v. 186. dicit Nisus, verbis jure usus,

— *Aliquid jamdudum invadere magnum*

Mens agitat mibi, nec placidâ contenta quies est.

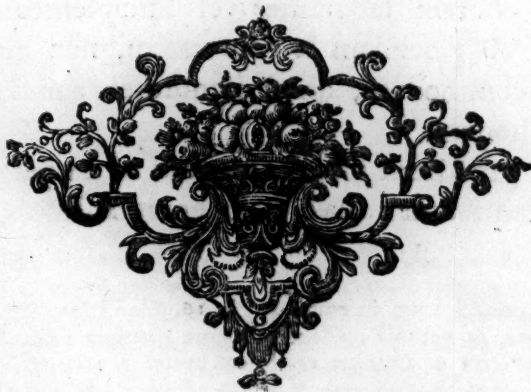

μῦθος ὑπερχόμεθα γράφειν ὑπομνήματι, τῷ τε τῷ
ἄλλῳ λόγῳ καὶ αὐτῷ τῷ ὕψος μοῖραν ἐπεχρόντων, ὡς
ἡμῖν δοκεῖ, [ἐκ ἐλαχίστου.]

fectibus scripserit : fallitur interim Tullius, qui in suprâ dictâ Sect. verba ultima Longini sic vertit, ut videatur sensisse, Longinum in animo habuisse illum de Affectibus locum, quem promisit, partem ultimam hujus Commentarii de Sublimitate constituere : Nam hoc falsum esse docent verba Longini hic posita, ἐν ἰδίῳ ὑπομνήματι.

L. 1. Ὑπομνήματι, τῷ τε τῷ ἄλλῳ &c.] Editio pr. habet ὑπομνήματι ὡς τῷ τε &c. MSti verò Par. Ambr. & duo Vat. ὑπομνήματι ὁ τῷ τε &c. cenfeo igitur legendum esse ὑπομνηματίῳ, τῷ τε &c.

L. 2. Ὡς ἡμῖν δοκεῖ] Editio pr. & Manut. habent ὡς ἡμῖν δοκεῖ : sed vox δοκεῖ abest à MStis Par. El. Ambr. & Vat. duobus : voces ἐκ ἐλαχί-

quibus ex professo promisi me in peculiari Commentario dicturum, & qui, ut mihi videtur, tum aliſus generis orationis, tum ipsius Sublimitatis partem [*non minimam*] constituunt.

slw ex conjecturâ suæ Editioni Toliſus inferuit: quæ sanè sensui benè serviunt, & in Textum, modo additamentum esse intelligantur, non incommodè recipi possunt. Habes tandem, Lector, ea omnia quæ ad explicandum atque illustrandum aureum hoc Longini opus necessaria putavi: sæpiùs hunc Commentarium volvas, non lectione solùm, sed imitatione

dignissimum; non ut intelligas solùm quomodo optimi Auctores scripserint, sed ut discas quomodo ipse optimus Auctor fieri possis; deinde calamum poscas, iis, quæ apud Virgil. Æn. l. 9. v. 186. dicit Nisus, verbis jure usus,

— *Aliquid jamdudum invadere magnum*

Mens agitat mibi, nec placidâ contenta quiete est.

DI

F

DIONYSII LONGINI

FRAGMENTA.

SC
habui
limita
rem:
tus ad
plerun
& Pa
ferun
Cl. H
Tollit
addit
mum
nienfi
tarem
omnib
in leg
tur)
subjec

SCIAT Lector me, cum primùm animum ad scribendum appellerem, nihil aliud ob oculos habuisse, quàm ut Commentarium Longini de Sublimitate emendatum & Notis illustratum evulgarem: nunc verò quorundam amicorum consilia secutus addo etiam Fragmenta illa, quæ docti Longino plerumque adjudicant, quæque aut ex MStis Vat. & Par. aut ex Porphyrii & Eusebii scriptis proferuntur: In his edendis secutus sum ultimam Cl. Hudsoni editionem Oxoniensem, quæ Boivini, Tollii, & ipsius Hudsoni Notas ad imum paginae additas exhibet: Nihil ferè ipse feci, nisi ut primum Fragmentum ex præfatione editionis Oxoniensis huc adducerem, & cæterorum ordinem mutarem, & versionem permultis in locis corrigerem, omnibus denique his Fragmentis paucissimas (quæ in legendo mihi occurrebant, literæque P. signantur) Notas aut emendandi aut explicandi grati subjicerem.

DIONYSII LONGINI

I. E ¹ Cod. MSto Vat.

Ορωνίς δ' ἔσω ² λόγῳ παντός καὶ φρονή-
 τῳ Ἑλληνικῇ Δημοδένῃ, Λυσίας,
 Αἰσχίνῃ, Ἀριστείδῃ, Ἰσαῳ, Τίμαρ-
 χῳ, Ἰσοκράτῃ, Δημοδένῃ ὃ καὶ Κρί-
 δινῳ, Ξενοφῶνι, περὶ τέτοις Παῦλῳ ὁ Ταρσούς, ὃν
 τινα καὶ προῤῥόν φημι προῤῥάμῃον δόγματῳ ἀνα-
 ποδείκναι.

II. E Cod. MS. Par.

³ ΠΡοῤῥλθε ὃ τὸ μέτρον ἐκ Θεῶ, μέτρῳ τὰ τε
 ὑράνια καὶ ὀπίγεια κεκοσμηκότῳ ἀρμονία
 γάρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπυθεανίοις καὶ ὀπηγείοις. Ἡ πῶς
 ἀν

N O T A.

¹ Hoc Longini de Rhetori-
 bus testimonium extat in prae-
 stantissimo codice Evangelio-
 rum Bibliothecae Vaticanae Ur-
 binatis, signato Num. 2. quod
 mihi communicavit Laur. Alex.
 Zacagnius: Ubi fragmentum
 hae scriptoris verba praecedentia

habet, Λογῶν ὃ καὶ ρήτωρ
 ὁ καὶ μεγάλων ῥητόρων ἀπα-
 εἰδμησιν συνέταξεν ἕως Κο-
 ρωνίς δ' ἔσω &c. Hudson.

² Fortasse legendum est λό-
 γῳ παντός καὶ φρονήματῳ &c.
 omnem nostrum sermonem de Graeco Sublimi dicendi genere: Inter-
 dum

dum
 tio x
 3
 2.]
 quod
 rum
 gini
 περι

FRAGMENTA.

I. E Cod. MSto Vat.

Eniat autem omnem *nostrum* sermonem & Græcum Sublime *dicendi* genus Demosthenes, Lysias, Æschines, Aristides, Isæus, Timarchus, Isocrates, Demosthenes, qui & Crithinus *fuit*, Xenophon, præterea Paulus Tarsensis, quem & primum dico præfuisse opinioni argumentis non probatæ.

II. E Cod. MS. Par.

Mêtrum à Deo primùm venit, qui & cœlestia & terrestria concinnè & quasi modulatè disposuit : rebus enim cum cœlestibus
tum

N O T Æ.

dum enim hoc sensu Præpositio $\chi\tau$ usurpatur. *Pearce.*

3 Addo [ex *Cod. Reg.* 2765. 2.] secundum fragmentum, quod puto initium fuisse horum ipsorum quæ damus *Longini* in *Hephaestionis Enchiridion* $\pi\epsilon\gamma\lambda\epsilon\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\gamma$. Nam ea initio

carere perspicuum est : & hoc iis exordium ita convenit, ut nullum possit aptius excogitari. Descriptum autem est ex *Codice Regio*, ubi inter alia multa, quæ & ipsa suspicor esse *Longini*, hoc de Metri origine divinâ legitur. *Boivin.*

ἀν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι
 καὶ τάξει διεκεκόσμητο ; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατα-
 σκευάζοντα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Ἐν δὲ
 πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, αἶτε καὶ πε-
 ρεικνικὸς ἀπάντων ὢν ἔστι μὴ καὶ τῷ πεζῷ ἁρ-
 μονία τίς καὶ δῆλον ὅτι ὢν τῷ μὴ ὁ λόγος ἔστιν ἐν-
 ρυθμότερος, τῷ δὲ ἔ. Μᾶλλον δὲ πρὸς τῷ πῶς
 ποιητικῷ, πᾶσι πλείστοις χρωμάτων καὶ λέξεσι, καὶ
 δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἁρμονία κατασ-
 κευάζεται. Ταῦτ' ἅρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους
 μᾶλλον τῆς οἰκείας ἐποίουν λόγου, ἢ πεζοῦ καὶ μὴ
 τῷ μέτρῳ πρὸς τῷ ἁρμονία, ἢ δ' ἁρμονία μουσικὴ
 τυγχάνει τῇ μουσικῇ δὲ ὅσον κλέος ἔστιν, ὅθεν ἀγ-
 νοεῖ ὥστε καὶ τὸ μέτρον ἐν τῇ ἀρίστων, ὑπὸ τῷ μου-
 σικῷ ὄν, ἢ τὸ κλέος (ὡς Ὀμηρος ἔφη).

Οἷον ἀκόμην, ὅθεν τι ἴδμεν.

A. Hic se Longinus, vel quis-
 quis alius hujus scholii auctor,
 proficitur minimè Poëtam esse.

B. Potius minimè musicam sci-
 re. Versus verò sequens extat
 in Il. β. v. 486. P.

tum terrestribus inest quædam harmonia. E-
 quomodo autem universum hoc, nisi certo or-
 dine & rhythmo quodam digestum fuisset, ali-
 ter unquam constitisset? imò organa ipsa & in-
 strumenta, quæ manu hominum fiunt, modulo
 omnia seu mensurâ constant. Si verò omnia,
 multò magis oratio, utpote quæ omnia in se
 complectitur; etenim pedestri sermoni sua est
 harmonia: idque ex eo liquet, quod hominis
 unius quidem sermo numerosior est, alterius ve-
 rò non item. Sed harmonia sanè magis com-
 petit Poëticæ orationi, quæ plurimis & affecti-
 bus utitur & dictionibus, & fabulis quoque &
 figmentis, per quæ efficitur harmonia. Idcir-
 co antiqui suos libros strictâ potiùs quàm solu-
 tâ oratione condebant: Metro certè insita inest
 harmonia, harmonia verò musica est; musicæ
 autem quanta sit gloria, nemo ignorat: quam-
 obrem & Metrum res est eximia, quippe quòd
 musicæ subest; cujus nos, ut Homerus loqui-
 tur,

—— Solam famam audivimus, neque quic-
 quam scimus.

III. E Cod. MS. Par.

Τὰ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ εἰς τὸ τῷ Ἡφαιστίων^Θ
Ἐλχειρίδιον.

Α. ΑΛΛ' ² εἴτε νέα τῶν μέτρων ἢ θεωρία, εἴτε
Μέσης ὄρεμα παλαιᾶς, ἐκότερον εἴξει κα-
λῶς· ἀρχαία μὲν γὰρ ἔσα ὅκ τ' παλαιότητ^Θ εἴξει
τ' σεμνότητα, νέα δ' ἔσα ποθεινότερα καθ' ³ Ὀ-
μηρον,

Τὼ γὰρ αἰοιδῶν ⁴ πάντες ὀπκλείουσ' ἀνθρώποι,
ἢ τις ⁵ ἀκροῦνται νεωτάτη ἀμφιπέλη⁷).

Μέτρη δ' πατήρ ρυθμὸς καὶ ⁶ θεός· ἀπὸ ρυθμοῦ γὰρ
ἔχον τ' ἀρχὴν, θεός δ' τὸ μέτρον ἀπεφθέγγατο.

β'. Τῷ δ' οὖν μέτρων λόγῳ πολλοὶ πολλαχῶς
ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ τριχέων, ὡς Φιλόξεν^Θ, οἱ δ'
ἀπὸ τε μέτρων ὄρεα, ὡς Ἡλιόδωρ^Θ· ἡμεῖς δ' Ἡφαι-
στίῳ κατακολυθίσομεν ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι·
πρῶτον δ' ὀλίγα περὶ πᾶν δίκαιον.

γ'. Τεκμήριον μέτρα ἀκοή· ἐνιοὶ γὰρ ἔτι ὥς
σάντο· μέτρον ἔστι ποδῶν ἢ βάσεων σωτάξεις, αἰδή-
σει τῇ δι' ἀκοῆς πρὸς λαμβανομένη· εἰ δ' τὸ κείμενον
ἔστιν ἀκοή, τὸ κοσμεῖν ἔστι φωνή· ὡς γὰρ τ' ἦχον τ' ὁ-
ρυθμίας

² Integer titulus in MSS. Ἐκ
τ' Ἀριστοτέλους τῆς φιλοσοφίας τὰ προ-
λεγ. &c. H.

³ Præcesserat nempe aliquid
de artis metricæ antiquitate. B.

⁴ Odyss. α. 351. B.

⁴ In vulgatis non πάντες,
sed μάλλον. B.

⁵ Αἰδοῦνται Codex Vaticanus:
item Codex Ambrosianus. B.

⁶ Videntur hæc pertinuisse
ad fragmentum de metri origine
divinâ,

I. A
trum
te ip
est, i

Qu

Qu

Porro
fed &
Deus

2.
riam
alii à
rò au
diem

3.
dican
est pe
cipitu

divinâ,
mus.

7 Su

III. E Cod. MS. Par.

PROLEGOMENA in *Hephæstionis*
Enchiridion.

I. **A**T seu nova res fit Metrorum observatio, Origo artis metricæ, & metri ipsius.
seu veteris Musæ inventum, pulchrè utrumque se habebit: nam si sit vetus, vetustate ipsâ venerabilis: si recens, amabilior futura est, idque Homero iudice,

Quippe illam resonant omnes laudantque Camænam,

Quæ, novitate placens, insuetas fertur ad aures.

Porro Metri pater est non solum Rhythmus, sed & Deus: nam ex Rhythmo ortum habuit, Deus verò sonum ipsum Metri protulit.

2. Rei metricæ tractationem multi multifariam orsi sunt: alii ab literis, ut Philoxenus; Horum tractatio unde incipienda. alii à definitione Metri, ut Heliodorus: nos verò auctorem secuti Hephæstionem à syllaba ordiemur: sed pauca primùm præfanda sunt.

3. Sensus audiendi est id, quo de Metro judicamus: unde sic quidam definiunt: *Metrum est pedum apta compositio, quæ sensu audiendi percipitur*, quòd si auris iudicat, vox sanè est quæ Quid auditus, quid vox ad metrum conserat.

ornat:

divinâ, quod suprâ exhibuimus. B.

gendum *ἔχεται*. In Codice Vaticano, legitur *ἔχον*. B.

7 Supple τὰ μέτρα: vel le-

1 Dt.

ρυθμίας ὑπείκυσά τε καὶ συτέλλουσα φωνὴν χρηματίζει
τὰς συλλαβὰς, ὥτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἢ ἀκοή.

δ'. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν
ἀποκρύπτειν σιωπώμενα ¹ ἐν τῇ καὶ πεζὸν ῥήσει καὶ
αὐτὴν πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα.
Ἐνταῦθα γὰρ ἂν τις ὥσπερ Δημοθέει τῷ ῥήτορι εἶχον
ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἡδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πε-
ζῶν ὅταν τινὲς πεφορεῖν συναρπάσῃ τῷ λόγῳ τινὲς
ἀκοῦν φησὶ γὰρ,

² Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίονι πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἑλλά-
τταν

ἦλθε Φίλιππος.

εἶχον ἔστιν ἡρώς· ἀλλὰ μὴ καὶ Ἰωνικόν, ὅταν
λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων ³ καὶ θορύβου γιγνομένη παρ'
ὑμῖν.

τοῦτο γὰρ ἀντικρυς ⁴ Ἰωνικόν ἔστιν ἀπὸ μείζονος, ὁμοίον
τῷ,

Εὐμορφοτέρα Μνασιδῖκα τὰς ἀπαλὰς Γυρίνω.
τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἐξῆς ὁρᾷ-
ξομεν.

ε'. Διαφέρει δὲ μέτρον ⁵ ῥυθμῶς, ὅλη ⁶ μὲν γὰρ
τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς ἐκ ἂν
γένοιτο μέτρον· ὃ ⁷ γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλ-
λαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς καὶ γὰρ ἐν κρῶ-
τῳ.

¹ Quintilianus in Inst. Orat.
lib. IX. c. 4. B.

² Demosthenes in Orat. de Ce-
rona, p. 333. edit. Basil. B.

³ Γρ. καὶ θορύβου γιγνομένην.
B. Proferuntur hæc ex Demos-
thenis Olynth. 2. P.

ornat: quippe ut vox, sonum modulatum produciendo vel contrahendo, syllabas quasi figurat; ita auditus *eas aure* excipiens judicat.

4. Hinc fit ut Metra complura velut tacita *Metrorum in pedestri sermone latentium exempla ex Demosthene.* lateant in pedestri oratione, & vicissim in alia Metra multis modis incidant. Itaque & apud Demosthenem oratorem invenire est occultum versum Heroicum; qui ideo latere potuit, quia pronuntiatio, ad solutam orationem accommodata, auditum simul & verba abripuit. Ait quippe, Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφιάσῃ πόλεμον, δι' οὗ εἰς Ἑλλάτταν &c. versus est Heroicus: sed & Ionicum *reperias*, cum ait, Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένη παρ' ὑμῖν: nam in his manifestum se prodit Ionicus à majori, similis huic, Ἐυμορφότερα Μνασιδῖκα τὰς ἀπαλὰς Γυρίνῳ. Metrorum verò in se invicem incidentiam exempla posthac afferemus.

5. Metrum & Rhythmus hoc differunt, quòd *Metrum & Rhythmus quatenus differant.* Metra syllabis tanquam materiâ constent, & absque syllabâ non possit fieri Metrum: Rhythmus verò & in syllabis & citra syllabas fit; nempe in eo sono qui pulsatione efficitur. Etenim

4 Id est, à spondeo incipiens Ionicum autem à minori illud est quod à Pyrrhichio incipit; ut, Miserarum est neque amori dare ludum &c. B.

5 Vide Quintilianum in Inst.

Orat. lib. IX. cap. 4. & huc refer ea quæ ab illo de Rhythmi & Metri differentiâ dicuntur. B.

6 Mên abundat, & abest à Codice Vaticano. B.

7 Pro γὰρ legendum δέ. B.

1 Ita

τῷ. "Ὅταν μὲν γὰρ τὰς χαλκείας ἰδῶμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ἁκούμεν· καὶ ἵππων ὃ πορεία ῥυθμὸς ἐνομιᾷ, καὶ κινήσις δακτύλων, ² καὶ μελῶν καὶ ᾄσματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀργάνων τὰ πτερίσματα· μέτερον ὃ ἐκ αὐτῶν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιῶς καὶ ποσῆς.

"Ἐτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμὸς τὸ μέτερον, ἢ τὸ μὲν μέτερον πεπηγότας ἔχει τὰς χεῖρας, μακρόν τε καὶ βραχυῖ, καὶ τὸ μὲν τέτον, τὸ κοινὸν καλέμενον, ὅς καὶ αὐτὸς πάντως μακρὸς ἔστι καὶ βραχυς, ὃ δὲ ῥυθμὸς ὡς βέλεται ἔλκει τὰς χεῖρας· πολλάκις γὰρ καὶ τὸ βραχυῖ χεῖρον ποιεῖ μακρόν. "Ὅτι δὲ τέτο ἔτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. Λάβωμεν πρῶτα δείγματα παιζέσης κωμωδίας ἐν παρὰξέσει φιλοσοφίας· ³ ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάξει Ἀριστοφάνης, "πότερον" "πῶς μέτερον, ἢ πῶς ἐπὶ, ἢ πῶς ῥυθμῶς;" ἀντιδιέφελε γὰρ ἐκεῖνον ἀπὸ ῥυθμῶς τὰ μέτρα· εἰς ἑκάτερον γὰρ τὸ πρῶτον σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρον διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ ⁴ οἱ παλαιοὶ τὸ τῶς μέτερον θεωρεῖαν.

ε'. Τὸ δὲ μέτερον λέγεται πολλαχῶς· καὶ γὰρ τὴν ὁμμετερίαν μέτερον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ ἐπὶ, καὶ

METRON

¹ Ita in Cod. Vat. ἀκούμεν in alijs Codd. B.

² Legendum καὶ μελῶν ᾄσματα, ut in Edit. Oxon. B.

³ Legendum videtur, ὁ γὰρ ἐν τῇ νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel sic interpungendum,

ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς νεφέλαις (φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάξει Ἀριστοφάνης) πότερον, &c. B. Potius verò lego, ὁ γὰρ φησὶ Σωκράτης (εἰ καὶ τωθάξει Ἀριστοφάνης), πότερον &c. nam verba Ἀριστοφάνης ἐν

nin
cut
dan
Rh
run
dar
at f
trun
I
quod
long
quod
omn
tem
tem
bere
Cap
loso
eum
de
Met
duo
ferre
com
6
mod

Ne
fema,
ducta.

nim cum ab ærariis fabris malleos deorsum incuti videmus, simul etiam Rhythmum quendam audimus : item equorum incessus pro Rhythmo habitus est, necnon micatio digitorum, & apta membrorum conformatio, & chordearum motus, & avium volitantium plausus : at sine dictione, quæ & talis sit & tanta, Metrum consistere non potest.

Præterea Metrum à Rhythmo differt, eo quòd Metrum tempora habeat fixa ac definita, longum scilicet & breve, & horum medium, quod commune appellant; quod ipsum quoque omnino & longum & breve est: Rhythmus autem tempora ad libitum producat, sic ut breve tempus longum sæpè efficiat. Rem ita se habere, & illa à se invicem differre, Poëtæ sciunt. Capiamus exempla ex Comœdiâ in gravem Philosophiam jocante : nempe Socrates ait (licet eum irrideat Aristophanes) *utrum de Metris, an de Epico versu, an de Rhythmis?* Distinxit ille Metra ab Rhythmis : itaque in exemplo allato duo hæc observanda ; Rhythmum à Metro differre, & veteres Metrorum rationem præceptis comprehensam didicisse.

6. Metrum de multis rebus dicitur. Nam & modum [seu mediocritatem] Metrum vocamus;

*Metrum in
communi
loquendi*

*ut usu quot
significata*

¶ Νεφέλαι videntur esse Glossæ, & ex margine huc adducta. P.

⁴ Voces οἱ παλαιοὶ absunt à Codice Vaticano. B.

⁵ Ita

METRON ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὴ γὰρ ἀρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων διρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μέτρεν, καὶ τὸ μετρεύμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν ἢ μέδιμον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφοτέρω καλεῖται μέδιμον. καὶ αὖ πάλιν εἰ¹ εἴποιμι χάρα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρεῖται ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτῷ ἢ ποσότητα χάρα περσαγορεύομεν.² [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον,³ ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν περσαγορεύομεν.]

Ζ. Οὕτω μὲν ἐν καὶ ὅπῃ ταύτης τῆς θεωρίας πολλὰ γὰρ λέγεται μέτρον· μέτρον τε γὰρ καλεῖται πᾶν τὸ μὴ πᾶν· ὅταν εἴπω τὰ μὲν Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὀμήρου μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικόν, καὶ μέτρον Ἰαμβικόν,⁴ καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ τὸ ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη τῆς Ὀμήρου ῥαψωδίας μέτρα ἔχει χ. τῷτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο.⁵ Εἰ τοίνυν μέτρον καλεῖται ἢ συζυγίαν, τῷτέσι ἢ διποδίαν,⁶ ὅταν τὸ Ἰαμβικόν, τὸ δὲ ἐξ ποδῶν συλκείμενον, τρίμετρον καλεῖται. Μέτρον καλεῖται καὶ ἢ χρόνον, ὃν

τινές

¹ Ita uterque Cod. Vatic. & Ambros. B.

² Uncis inclusa aberant à Codice Regio: exstant autem in Vaticano. Vide Hephaestionis Enchiridion, p. 76. edit. Turnebi, ubi hæc eadem rectius. B.

³ Ὁ μόνον ἔχει τὴν χύν] For-
τὲ, ὃ μὴ καὶ ἔχει πῆχυν. P.

⁴ Καὶ abest à Codice Vaticano. B.

⁵ Pro εἰ τοίνυν legendum videtur, ἔτι νῦν. B. Vel ἔτι τοίνυν. P.

ut ille qui dixit, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ, *modus optimus* : five hoc fit sapientis pronuntiatum, seu donum *hominibus* à Deo datum ; nam Apolline quidem dignissimum *est*, dignissimum, modorum inventore. Deinde appellatur Metrum & id ipsum quod metitur, & id quod mensum est : ut cum medimnum, & id quod medimnus capit, Metrum vocamus, sanè utraque ea res medimnus dici solet : item si possum vas, in quo aliquam quantitatem metior, appellare *χόα congium*, etiam è contrario ipsam quantitatem *in eo contentam* appellamus *χόα* : [itidem ipsum lignum, quòd longitudinem habet unius cubiti, appellamus cubitum.]

7. Pariter & in præsentì instituto Metri nomine ad multa pertinet : nam & Metrum dicimus quidquid prosa non est : ut cum ea quæ scripsit Plato, prosam ; quæ Homerus, Metra nomino. Metrum etiam dicitur quæque Metri species ; ut cum dico, Metrum Ionicum, Metrum Iambicum, Metrum Trochaicum. Item versus singuli appellantur Metrum : ut cum dico ; prima Homeri Rhapsodia Metris constat sexcentis, id quòd Ulysses Metricus observavit. Jam verò & pedum duorum conjugationem Metrum vocamus, ut cum Trimetrum appellamus Iambicum illum, qui constat senis pedibus. Ipsum

* Ως ἔταν in edit. Oxon. B.

* Μετεκῶν

τινὲς τῆς ¹ ρυθμικῶν σημείων προσαγορεύουσιν· ὅτι τὸ
τῆτο ἔτως ἔχει, καθάδεϊμα τεθήσεται, ὃ τινες μὲν
Ὀρφέως, τινὲς δὲ τῆ Πυθίας καθάλαμβάνουσι· καθὲρ γὰρ
τῆς ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα,

Ὁρβιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ ἑκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα ἔτως ἔχει, ὥσπερ εἶρηκα· μέτρον δὲ καὶ τὸ
μετρῶν καὶ τὸ μετρέμενον. ἔτω καὶ ὅπῃ τῆς ² περιειρη-
μῶν αὐτὸ τὸ μέτρον, τετέστι τὸ ποίημα, μέτρον
προσαγορεύεται, ³ [καὶ ἕκαστον τῆς μετρήτων τῆ ὁ-
μοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χερὶν γὰρ συλλαβῶν
ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πᾶς δὲ συζυγίαν, συζυ-
γία δὲ εἶχον, εἶχον δὲ ποίημα· πάντα ἐν εἰκότῳ
μέτρῳ προσαγορεύεται.]

ἢ. Γέγονε δὲ ἀπὸ τῆς μέτρῳ ῥηματῶν, ὃ ἐστὶ μερί-
ζω· ἀφ' οὗ καθὰ τῷ ποιητῇ,

⁴ Ἴσον ἐμοὶ βασιλίδε, καὶ ἡμισυ μέρει τιμῆς.

ὥς δὲ καθὰ τὸ σείω σείερον γίνεται, καὶ καθὰ τὸ δέω
δέερον, καὶ καθὰ τὸ φέω φέρτερον, ἔτω καὶ καθὰ τὸ
μέω μέτρον· ὄνομα γὰρ ἐστὶ, καὶ ὅκ τ' ἐτυμολογίας,
τῆς μερισμῆς.

Δ'. Περὶ

¹ Μετρηκῶν Cod. Vat. B.

² Post περιειρημῶν, virgula, non punctum. B. Ego vero totam sententiam sic legendam esse censeo: καὶ ταῦτα ἔ-
τως ἔχει· ὥσπερ εἶρηκα, "Μέ-
τρον δὲ τὸ μετρῶν καὶ τὸ με-
τρέμενον," ἔτω καὶ ὅπῃ τῆς περ-
ειρημῶν αὐτὸ τὸ μετρέμενον,

τετέστι &c. P.

³ Uncis inclusa absunt à Cod. Vatic. B.

⁴ Post ἴσον, & post ἡμισυ, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si Homerus dixit, ἴσον ἐμοὶ μέτρον βασιλίδε, καὶ ἡμισυ μέτρον μέρει τιμῆς. Iliad. i. v. 16. B.

sum tempus etiam Metrum vocamus; quòd quidam Rhythmici scriptores σημείον *notam* appellant. Id ita esse exemplo confirmabimus, quòd alii Orpheo, alii Pythiæ acceptum referunt: etenim cum hæc, vel ille, de Epico versu sic loquatur,

Tramite eunt recto Metra bis duodena, pedes sex.

Et hæc ita se habent: ut dixi, "Metrum vero est & id quòd metitur & id quod mensum est;" ita etiam in modò dictis id ipsum quod mensum est (id est Poëma) Metrum vocatur, & singulæ partes metientes eandem appellationem sortitæ sunt: tempus enim syllabam, pedem syllaba, pes metricam conjugationem, hæc versum, hic Poëma efficit; ut meritò singula appellentur Metra.

8. Factum est Metri nomen ex verbo μέω, *Etymologia Metri.* quod est *divido*: unde illud Poëtæ,

Ἴσον ἐμοὶ βασιλίδε, καὶ ἡμῖσι μέωρο τιμῆς.

Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.

atque ut ex σείω fit σείζον, ex δέω δέζον, ex φέω φέζον, ita ex μέω μέζον: est igitur, si etymologiam spectemus, nomen partitionis.

δ'. Περὶ δ' ὅρων μέτρα νῦν εἰπεῖν ἐκ ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιάται τὸν Ἡλιοδώρον, ὅτι τοῖς ¹ ἐπαρχομήμοις γράφει τοῖς γὰρ ἀπέροις, καὶ τοῖς μήπω τ' μετεροποιίας ² γενομήμοις, ἀδύνατον νοῆσαι τ' ὅρον.

ι'. Ἐπιγέγραπται δ' ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, ἔχ' (ὡς τινες ᾤκησαν) διὰ τὸ ξίφου, ἀλλὰ διὰ τὸ ³ ὀξύ-
ραν τῷ μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τὰς βαλομήμους τὰ κεφάλαια τῷ μετερχῶν
ὡς γελομάτων· ὅτι δ' ταῦτα ⁴ ἔως ἔχει, Ἡλιο-
δωρος τῷ Ἐλχειδίδι ἀρχομήμου. ἔτω λέγει, “ τοῖς
“ βαλομήμοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέεσσα τ'
“ μετερχῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τῷτο.”

ια'. Ἡρξάτο δ' αὐτὸς ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἐφύω, δὲ
συλλαβῆς, ὅλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ ἀνδρὶ
ταύτης ἐκ ἀν συταῖη τὸ μέτρον· τὸ ποιεῖν περὶ τῷ
ποιηθέντι, ὅθεν ἀρξάσθαι δίκαιον. Οὐκ δὲ τῷ
ἡμῶς δ' ἡρξάντο, ἀλλ' ἀπὸ τῷ εἶδους διαφέρει δ'
εἶδου καὶ ἡμῶς, ἢ ἡμῶς μὲν ἐστὶ τὸ πρωτότυπον εἰς
εἶδη διαμερῶν δυνάμειον, εἶδου δ' τὸ ἀπὸ τῷ γέ-
νους διηρημένον· οἷον εἰ τις λέγοι ζῶον ἡμῶς, εἶδη δ'
αὐτῷ, ἀνδρῶπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκ ἐν γέ-
νῳ μὲν ἐστὶν ἡ συλλαβὴ, εἶδη δ' αὐτῆς βραχέια, καὶ
μακρά, καὶ κοινὴ καλομήμη. ἐκ ἐδοξεν ἔν αὐτῷ ἀπὸ

¹ Ἐπαρχομήμοις. Cod. Vat. B.

² Γρ. γάσσειμοις. B.

³ Pro ἀλλὰ lego καὶ. & mox
pro καὶ lego ἀλλὰ. Traiectio
manifesta. B. Lege potius,

διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ τὸ ὀ-

ξύειν τῷ μετιόντων τὰς ψυ-
χὰς, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν χερσὶν

&c. P.

⁴ Ita in Cod. Vat. in aliis ma-
nifesta. B. Lege potius,

ἢ ἡρξάτο Cod. Vat. B.

9. De definitionibus Metri nunc agere haud *De defini-*
 necesse est. Ipse enim Hephæstion reprehendit *tionem Me-*
 Heliodorum, qui apud novitios de eâ re agat;
 cum ii, qui rudes sunt & rem metricam non-
 dum attigerunt, non possint Metri definitionem
 intelligere.

10. Liber inscribitur ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ *pugil-* *Enchiri-*
lare, non (ut quidam opinati sunt) ex Gla- *dion unde*
 dio, sed ex eo quòd acuât animos eorum, qui *dictum.*
 in ipsum incidunt, quia possint habere illi,
 qui velint, ἐν χειρὶν *in manibus* præceptio-
 num metricarum singula capita. Id ita esse
 hinc constat, quod Heliodorus initio Enchiri-
 dii ait: *Hic liber in usum eorum scriptus est, qui*
rei metricæ præcipua capita habere in manibus
velint.

11. Hephæstion, ut jam diximus, ab syllabâ *Hephæstion*
 illud incipit, eo quòd Metri materia sit syllaba, *à Technicis*
 sine quâ nec Metrum potest consistere: id au- *reprehen-*
 tem quod efficit, prius est eo quod efficitur, a-
 deoque illinc incipiendum. Cæterum non ab
 genere incipit, sed à specie: differunt verò ge-
 nus & species, quatenus genus quidem est res
 primaria, quæ in species dividi potest; species
 autem est id in quod genus dividitur: sic ani-
 mal est genus, cujus species sunt homo, equus,
 & reliqua. Eâdem ratione & syllaba genus est:
 species verò ejus sunt brevis, longa, & ea quæ
 communis dicitur. Itaque huic Scriptori ini-

τῆ ἡμέρας ποιήσας τὴν ἀρχὴν τεχνικός γδ ἔστῃ ὁ
 λόγος, καὶ ἡ πᾶν τοῖς μέτροις συμβάλλεται, ἔτε
 ὅρα τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, ἔτε δὲ περὶ αὐτῆς εἰ-
 πῆν λόγον τὴν ἐτυμολογίαν καὶ τοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς
 ἔλεγχον ἔχεν ὁ ὅρος.

ιβ'. ² Ἐστὶν ἡ συλλαβὴ

ιγ'. ³ Ἐτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τὸτο ὀνομασται, παρὰ
 τὸ ποσότητα γοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὡν
⁴ ἔξεστιν ὑφ' ἑνα φθογγον περιλαβεῖν, ἂν μὴ εἰποι
 τις πὰς μονογραμμάτης· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητεῖτω-
 σαν οἱ τεχνικοί.

ιδ'. Ἐν δὲ τοῖς μετρηκοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα
 βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρά ἴση· καθόλου γδ αἱ
 μὲν εἰσι δίχρηστοι, αἱ δὲ μονόχρηστοι· οὐτεῦθεν δὲ μὲν
 Δάκτυλον καλεῖται τετράχρηστον, δὲ Πυρρίχιον δί-
 χρηστον, ὃ πολυπεραγμονῆες τὴν ποιητικῆς λέξεως ἢ
 συλλαβῆς τὰ γοιχεῖα, ἔδε ἐν ποσότητι ⁶ καταριθ-
 μῶντες τὰς χρέοντες, ἀλλὰ ἐν διωάμει τὴν ποσότητην.

IV.

¹ Ἐλεγχον ἔχεν. ὁ ὅρος. Sic
 interpungo, ut post ἔχεν sub-
 auditur Ἡρακλείων, & ut ὁ ὅρος
 initium sit vel argumentum sec-
 tionis duodecimæ, quæ deficit.
 B.

² Definitio syllabæ omiſſa à
 Librario, quem duarum sectio-

nem similia initia in errorem
 induxerunt. B.

³ Ita legitur in *Cod. Vatic.*
 in aliis ἐστὶ ἡ συλλαβὴ. Hinc
 patet definitionem præcessisse.
 B.

⁴ In MS. ἐκ ἔξεστιν. perpe-
 ram. B.

5 Ita

tium ab genere facere haud visum est, quòd ea quæstio esset merè technica; nec aut syllabam definiri, aut ejus etymologiam afferri, ad Metra ipsa quicquam conferret. Tamen ille eo nomine à technicis reprehensus est.

12. Definitio Syllaba est *****

*Definitio
Syllaba
desidera-
tur.*

13. Præterea syllaba hinc nomen habuit, quòd literas plures in se una comprehendat, quæ sub unico sono percipi possint: nisi quis loquatur de iis syllabis, quæ literâ unâ constant: sed hæc quidem technicis disquirenda relinquamus.

*Etymologia
Syllaba.*

14. In re metricâ illud tenendum, omnes breves inter se esse æquales; item omnes longas: universæ quippe constant temporibus, longæ duobus, breves uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrichio duo tempora esse statuamus; nec dictionis aut syllabæ Poëticæ literas curiosius investigantes, nec ex earum numero, sed ex numeri potestate, tempora metientes.

*Omnes bre-
ves aqua-
les; item
omnes lon-
gæ.*

IV.

Ita lego. in MS. ἄτοι τις. sine ἄν μὴ. B.

Καταμετρεῖς in Cod. Vat.

B. Rectè, dicit enim Longinus in libro περὶ ὁμοιοκαταληξίας c. 39. τέτρασι καταμετρεῖς χεῖρας. P.

IV. E Cod. MS. Par.

¹ Ἀρχίον ὃ δὲ βραχείας ἔτω τοίνυν ὁ Ἡρα-
 τίων αὐτὴν οὐρίζειται, “Βραχεῖα ἔστι συλ-
 λαβὴ ἢ ἔχουσα ² βραχὺ φωνῆεν ἢ βραχυομόμυον,
 “μὴ ἔπι τέλος λέξεως, ἔτως ὡς μεταξὺ αὐτῆς καὶ
 “τῷ ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ φωνήεντι. μὴ ὑπάρχειν
 “σύμφωνα πλείονα ἐνός ³ ἀπλῆ, ἀλλ’ ἥτοι ἐν, ἢ
 “μηδὲ ἐν.

Πάνυ ἐν ἐπαίνῳ ἀξιῶ ὁ ὄρεται, ὡς πάντα ἔχων
 ὅσα δὲ ὑγίη ὄρεον ἔχειν. Ὁρεται ⁴ καὶ τοῖς φιλοσόφοις
⁵ ἔτι, ὁ μηδὲν ἐξωθεν τῆς οὐριζομένης συμπεριλαμ-
 βάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῆς οὐριζομένης καταλιπών, ὅς
 ἀντιγράφει πρὸς τὸ κεφαλαῖον τῆς τετέστιν εἰς ἀλ-
 λήλων ὑπάρχουσιν οἱ ὄροι αὐτὸς τε ὁ ὄρεται καὶ τὸ
 οὐριζομόμυον, ἔτως ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ ἀντιθέσει. ἀν-
 δρωπῶν ἔστι ζῶον λογικόν, θνητόν, νῦ καὶ ὑπερῆρης
 δεικτικόν. εἴ τι ἐν ἔστι ζῶον λογικόν, θνητόν, νῦ καὶ
 ὑπερῆρης δεικτικόν, τὸτό ἐστιν ἀνδρωπῶν πάντως.
 Καὶ αὖ πάλιν φωνὴ ἐστὶν ἀπὸς πεπληγμένη. εἴ τι

¹ In *Codice Regio*, unde prius
 fragmentum habuimus, proxi-
 mē subsequuntur scholia in de-
 finitionem syllabæ brevis. Sunt
 autem ea quoque *Longini*; ut
 & caput τοῦ ἐπιπλοκῆς, & ἐπι-
 τομῇ τῆς ἐννέα μέτρων, quod
 utrumque in *Codice Regio* exstat.
 Verum ultima hæc duo in lu-
 cem edidit *Turnebus* cum *Enchi-
 ridio Hephæstionis*. At illa de
 quibus loquimur scholia non-

dum, quod sciam, vulgata sunt.
 Addantur itaque suprâ allatis,
 tametsi sunt mendosa, &, ut
 puto, interpolata. B.

² Id est, vel brevem, ut i &
 o; vel correptam, ut a, ι, υ,
 quæ modò breves, modò lon-
 gæ sunt. Quin & vocales lon-
 gæ η & υ, & ipsæ etiam diph-
 thongi, aliquando corripuntur,
 ut in βραχὺ ἐσθίει καὶ κάρη, &
 in δέσας δ’ ἐκ δέσιν ἄλλο,
 &c.

IV. E Cod. MS. Par.

Incipiendum autem à brevi syllaba : sic verò eam definit Hephæstion, *Syllaba ea brevis est, quæ habet vocalem brevem vel correptam, non in fine dictionis ;* & ita quidem ut eam inter & sequentis syllabæ vocalem non intersint consonantes plures unâ simplice, sed aut una tantum, aut nulla.

Omnino sanè laudanda definitio, utpote omnia habens quæ oportet habere legitimam definitionem. Nempe Philosophis definitio ea esse *statuitur*, quæ nihil extra rem definitam complectitur, quæ nihil omittit rei definitæ, quæ cum rei summâ reciprocatur ; si videlicet definitio ipsa, & illud quod definitur, alterum alterius definitio sit, sic ut in hoc exemplo : Homo est animal sermone præditum, mortale, intelligentiæ & scientiæ capax : siquod igitur animal sermone præditum est, & mortale, idemque intelligentiæ & scientiæ capax, homo illud prorsus est. Item sonus est aër percussus : si-

qua

&c. Sed hæc quidem in fine tantum dictionis, ubi dictio sequens à vocali incipit : nec tamen brevem per se syllabam faciunt. Unde opinor Hephæstion addit, *non in fine dictionis.*

B.

³ Ἀπλῆ *simplicis*, qualis est α, cui opponitur consonans διπλῆ *duplex*, qualis est ξ. P.

⁴ Legendum γδ. B.

⁵ Εἶναι Græco-barbarè, pro ὄν. B.

ἐν ὅτῳ ἀνὴρ πεπλημύνης, τὸτο φωνὴ πάντως. Οὐ-
τως ἐν καὶ ὅτῳ τῷ περὶ κεμήρυς ὄρε, εἰδωμὸς τοῦ ἀντίστρέ-
φου· εἴ τι βῆ¹ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ὅτῳ τέλει λέξεως
κεμήρυς, ² μὲν τῇ ἄλλῃ συλλαβῇ ἐκ ἔχον σύμφωνα
ἐνός πλείονα, τὸτο πάντως βῆ³ συλλαβὴ βραχεῖα.
Περὶ ῥηται ὅτῳ μὴ ὅτῳ τέλει λέξεως κεμήρυς, διὰ
τῇ κοινῇ λεγομένη⁴· ⁵ [εἰάνπερ εἰς μέρ⁶ ἀπαρτίζη
λόγος, τῷ τῇ κοινῇ ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ὅταν συλ-
λαβὴ βραχεῖα βῆ⁷ ὅτῳ τέλει λέξεως κεμήρυς, ἐνο-
μίδῃ ποτὲ μακρά, ὡς ἡ ⁸ τῷ ποιητῇ, “⁹ τὰ
“¹⁰ πῶς καλὰ ῥέεθρα” καὶ αὖ πάλιν ἡ “¹¹ πρὸς” συλ-
λαβὴ βραχεῖα βῆ¹², ἀλλ’ ἐν τῷ πρῶ καὶ ταῖς μακράς,
ὅταν “¹³ Ὀμη¹⁴” εἴπῃ, “¹⁵ πρὸς οἶκον ¹⁶ Πηλεΐ¹⁷” πον-
δεῖον γὰρ δὲ εἴ¹⁸ τῇ πόδα.] Εἰ ὅτῳ φησὶ μὴ ἔχει ¹⁹ σύμ-
φωνον μετὰξὺ ἐν, διὰ τῷ μακράν· εἰ γὰρ συμβαίη
βραχεῖ ἢ βραχυωμήρυς φωνῆεντι δύο σύμφωνα ἐπε-
νεχθῆναι, μακράν ποιήσει τῇ συλλαβῇ οἷον ²⁰ ἢ μὴ
συλλαβὴ βῆ²¹ βραχεῖα, ἀλλ’ εἰάν δύο σύμφωνα ἐπε-
νεχθῇ, ὡς ἐν τῷ “²² Ἐκίωρ²³” μακράν ποιήσει τὴν
συλλαβήν. Διὰ τὸτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρ-
χειν σύμφωνα δύο, ἀλλ’ ἐν ἀπλῆν, ἢ μηδὲ ἐν· καὶ γὰρ
ἐάν

¹ Addere debuit, vel cor-
repta B.

² Legendum puto, μετὰξὺ
ἐαυτῶ καὶ τῇ ἄλλῃ συλλ. B.

³ Uncis inclusa non bene
coherent, sed scholium scholio
additum sapiunt, ac videntur ἐ
marginē in mediam paginam
irrepisse. B.

⁴ Istud quoque, in fine dic-

tionis posita, absonum esse ne-
mo non videt. Nam nec syl-
laba τὰ in priore exemplo nec
syllaba πρὸς in posteriore, pos-
sunt dici posita in fine dictio-
nis, cum integram singulae dic-
tionem constituent. B.

⁵ Πέτ in MS. B.

⁶ Il. φ. 372. B.

⁷ Il. ι. 147. B.

⁸ Le.

qua res igitur aër est percussus, ea utique est sonus. Eodem modo nos in proposita definitione videamus id quod reciprocatur: si qua est vocalis brevis, nec ea in fine dictionis posita, quæ non habeat post se plures unâ consonantes, ea utique est brevis syllaba. Antea verò dictum fuit, *non in fine dictionis posita*, propter eam *vocalem*, quæ communis dicitur: [si faciat partem integram orationis, incidit in naturam *vocalis* communis: velut cum brevis syllaba in fine dictionis posita, aliquando longa habita est, ut apud Poëtam, τὰ πρὸς καλὰ ῥέεθρα: ita & syllaba πρὸς brevis per se est: sed longæ locum obtinet, ubi Homerus ait, πρὸς οἶκον Πηλεΐδῃ, quoniam ibi pedem oportet esse spondeum.] Illud autem, "si non intersint plures unâ consonantes," *additum est definitioni*, propter eam *vocalem* quæ *positione fit* longa: nam si contigerit, ut vocali, seu brevi seu correptæ, postpositæ sint duæ consonantes, eæ syllabam longam efficient: sic vocalis ε syllaba est brevis: at si duæ consonantes postpositæ sint, ut in voce Ἐκτωρ, eæ syllabam longam facient. Idcirco *auctor definitionis* addidit, non oportere subsequi duas consonantes, sed unam quæ simplex est, vel

* Legendum σύμφωνα με-
ταξὺ ἐνὸς πλεονασι διατρί-
βει μακρόν. B.

9 Legendum ἢ μὲν εὐλλα-
βία. B.

εἰάν διπλῆν προσενεχθῇ, μακράν ποιήσει ἢ συλλαβὴν, ὡς ἐν τῇ “ ἄξω ἐλών.”

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13.

Edit. Basl.

ΠΟΛΛῶν καθ' ἡμᾶς, ὧ² Μάρκελλε, γεννη-
μύων Φιλοσόφων ἐχ' ἥκιστα πρῶτ' τὴν προ-
τὴν τ' ἡλικίας ἡμῶν χρόνος, (ὁ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς,
ἐνδ' εἰπεῖν ἔστιν, ὅσῳ πᾶνιν ἔρχεται τῷ πέραματι),
ἔτι δ' μισρακίων ὄντων ἡμῶν, ἐκ ὁλίγοι τῶν ἐν Φιλο-
σοφίᾳ λόγων παρέστησαν, ἐς ἅπαντας μὲν ὑπεῖρξεν
ἰδεῖν ἡμῖν διὰ τὸ ἐκ παίδων ἐπὶ πολλὰς τόπας ἅμα
τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγχυμένους δ' αὐτῶν τοῖς ἐπι-
βιώσασιν καὶ ταυτὸ, συχνοῖς ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμι-
ξάντας. Οἱ μὲν καὶ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δο-
κῆντα σφίσι πραγματεύεσθαι, καταλιπόντες τοῖς
ἐπιγιγνωμένοις τῆς παρ' αὐτῶν ὠφελείας μετασχεῖν
οἱ δ' ἀποχρῆναι σφίσιν ἠγήσαντο τὴν σωόντας προ-
εβάζειν εἰς τὴν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατάλη-
ψιν. Ὡν τὸ μὲν προτέρου γεγονόσι τέτταρ' Πλα-
τωνικοὶ μὲν, Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Περικλῆ-
ς, ὁ πρὸς τὴν Τρωάδα διατρέψας, οἱ τε μέγχε-
ν νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιδούντες, ³ Πλωτίνος, καὶ
Γεν-

¹ Prooemium est libri de Fi-
ne adversus Plotinum & Genti-
lium Amelium.

² Forfan Marcellus Orontius
philosophus, cujus meminit Por-
phyrius in vitâ Plotini. H.

³ De Plotino, discipulo Am-

monii & magistro Amelii, (cujus
condiscipulus erat Porphyrius,
quem audivit Iamblichus, ut ipse
auditor erat Longinus, teste Sui-
da in v. Πορφύριος) præter
Porphyrium & Eunapium videtis
Theodoretum de Providentia, p.

vel nullam: nam & duplex si accesserit, syllabam productura est, ut in ἄξω ἐλόν.

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13.

Edit. Basil.

QUUM permulti memoriâ nostrâ exstiterint, Marcelle, Philosophi, præsertim autem primis pueritiæ nostræ temporibus, (nam dici vix potest, quantâ præsens tempus laborat rei penuriâ), tum verò non pauci ex his, quum jam adolescentuli essemus, tuendis Philosophiæ placitis inclaruerunt: quorum quidem omnium notitiam frequens mihi per loca plurima ab ipsâ statim pueritiâ cum parentibus instituta peregrinatio contulit; quin & cum aliquamultis ex hisce, qui tum superstites erant, dum varias gentes & populos obeundo perlustro, familiarius vivendi facultas fuit: Nonnulli *eorum* placita sua scriptis tradiderunt, ut sic & posterì doctrinâ ipsorum fruerentur; alii verò sufficere sibi existimârunt, si sectatores tantum suos ad illorum captum & cognitionem perducerent. Ex quibus de priore genere Platonici fuere Philosophi, Euclides, Democritus, & Proclinus, qui in Troade vitam suam traduxit; necnon, qui nunc Romæ degunt, Plotinus, hujusque fami-

373. *Edit. Paris. & Euseb. de* v. Πλωτῖνος, v. Πορφύριος. & *Præp. Evang. l. x. p. 464. Edit.* Joussum de Script. Hist. Philos. p. *Paris. & Suidam, voce Ἀμελῖος,* 182. & Holsten, de vitâ Porph. H.

¹ Vide

ἱ Γεῖλιανὸς Ἀμέλιθ, ὁ τέτα γνῶμεθ. Στωϊ-
κῶν ὅ² Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων, οἵτε μέχει πρώην
ἀκμάσαντες, Ἀννιός τε καὶ Μήδιθ. Περιπατητικῶν
ὅ³ ὁ Ἀλεξανδρὸς Ἡλιόδωρος. Τῷ ὅ⁴ δούτερον Πλα-
τωνικοὶ μὴ⁵ Ἀμμόνιθ καὶ Ὀρηνίης, οἷς ἡμεῖς τὸ
πλεῖστον τῷ χρόνῳ προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν ἐκ
ὀλίγῳ ἤρ' καθ' ἑαυτὲς εἰς σῶσιν διενεγκῶσιν· οἱ τε
Ἀσώλῃσι διάδοχοι Διόδοτθ καὶ Εὐβελθ. Καὶ ὅ⁶
ἐπὶ τῶν γένεσιν αἰτίσιν, ὥστε Ὀρηνίης μὴ τὸ
ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, ὅ⁷ Εὐβελθ ὅ⁸ τὸ ΠΕΡΙ
ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ ἤρ'
Ἀρστέλης ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙ-
ΤΕΙΑΝ αἰετημύων, ὅ⁹ ἐκὶ ἐχέγνα πρὸς τὸ μὴ
ἤρ' ὁξερσασμύων ὅ¹⁰ λόγον αὐτὲς ἀειδμεῖν ἀν-
ήρῳτο, παρέρῳ τῇ τοιαύτῃ¹¹ χρυσασμύων ἀπὸ ἡ,
καὶ μὴ προσημύλου πρὸς τῷ γεῖφει ὀρηνί λαβόν-
των. Τῶν ὅ¹² Στωϊκῶν Ἐρμῖνθ καὶ Λυσίμαχθ, οἵ-
τε

¹ Vide Porphyrium in Vita Plotini, p. 5. Edit. Basil. T.

² Hujus item Eusebius (in Chron. l. i. fol. 70.) meminit. Sed distinguendus est à Themistocle Stoico antiquo apud Plutarchum in Sympos. & Themistocle Atheniensi Sophistâ apud Eunapium in Juliano; quem cum primo Themistocle confundit Scaliger in notis ad Euseb. fol. 263. ut notavit Jonsius de Script. Hist. Phil. l. 3. c. 15. pag. 288. H.

³ Saccas cognominatus, quia olim fuerat σακκοφόρθ teste

Suida v. Πλωτῖνθ. (de quo Theodoretus loco jam citato, Suidas, ejusque Editor Kusterus ad vocem Ἀμμόνιθ, Jonsius, alique) non ille cujus meminit Longinus in Sect. XIII. si isthic loci Ἀμμόνιθ & non Νυμί-
νιθ (ut censent alii) legendum sit. H.

⁴ Non celeberrimus ille Ec-
clesia pater, Ammonii etiam discipulus: sed alius, qui cum Herennio & Plotino à condiscipulatu conjunctè vixit, & nihil præter libellum De Demonibus, (cujus mox infra men-
tio

familiaris Gentilianus Amelius: at ex Stoicis
fuere Themistocles & Phæbion; quique nuper
 admodum floruerunt, Annius & Medius: è Pe-
 ripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Se-
 cundi generis *fuere* Ammonius & Origenes,
 quos nos diutissime frequentavimus, viros qui
 æquales suos sapientiâ multum excellenter: tum
 & qui *in scholâ* Athenis succedere, Diodotus &
 Eubulus. Licet enim ex hisce nonnulli quæ-
 dam scripserint, ut Origenes, qui *DE DÆMO-*
NIBUS scripsit; & Eubulus, qui *IN PHILE-*
BUM ET GORGIAM commentarium edidit, at-
 que Aristoteli *CONTRA PLATONIS REM-*
PUBLICAM respondit: non illa tanti sunt, ut
 capropter inter illos referri mereantur, qui de-
 ditâ operâ literis *Philosophiæ* dogmata explicue-
 runt; quum hæc ipsis opuscula velut parerga
seu fortuita fuerint, nullo certo ac serio scri-
 bendi consilio suscepta atque elaborata. Ex
 Stoicis porro Herminius & Lysimachus; quique
 in
 (tio sic) scriptum reliquisse vi-
 detur. Vide *Cl. Huetium in O-*
rigenianorum l. i. c. i. H.
 1 De quibus & Plotinus scrip-
 sit: estque liber quartus, item-
 que quintus tertiæ *Enneadis*. T.
 2 Fortè is est, qui Porphyrio
 l. 4. *de Abst.* Mithræ histo-
 riam scripsisse memoratur: un-
 de & nonnulla de *Antro Nym-*
pharum profert. T.
 3 Ita Tollius ex conjectura,

quum in *Editis* esset, *ἐκ ἐχέ-
 γνα πρὸς πατέρας τὸ μὲν &c.*
 In MS. (Collegii Corp. Chr. Ox.)
ἐκ ἐχέγνα πρὸς τὸ μὲν &c. H.
 8 Ὁ λόγος hic sermo est
 dogmata Philosophica expo-
 nens, ut paulò post *εἰς τὴν τῆς
 λόγος διαρδρωσιν. T.*
 9 Vel *χρησαμύων αὐτῶν* le-
 gendum videtur, vel *χρησα-*
μύων, & postea λαβόντας. T.

τε ὃν ἄρα καταβιώσαντες ¹ Ἀδλωαῖοι καὶ ² Μυσώ-
 νιοι καὶ Περκαπητικῶν Ἀμμώνιοι καὶ ³ Πτολε-
 μαῖοι, φιλολογώτατοι μέντοι τῆς καθ' αὐτὰς ἁμ-
 φω ἡρώδης, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμώνιος, (ὃ γὰρ
 ὄξιν, ὅς τις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμαθεῖαν πᾶσι πλῆ-
 σι), ὃ μὴν καὶ γραφάνας γε τεχνικὸν ἔδεν, ἀλλὰ
 ποιήματα καὶ λόγους ὀπιδεκτικὰς, ἅπερ ἐν καὶ σωθῆ-
 ναι, τῆς ἀνδρῶν τῶν ἐχ' ἐκόντων, οἷμαί μὴ γὰρ αὖ
 αὐτὰς δόξας διὰ τοιούτων βιβλίων ὕστερον ἡμέδα
 γνωρίμης, ἀφέντας παλαιότεροις συγγραμμάσι τὴν
 ἐαυτῆς δόξασαυρῶσαι διάνοιαν. ⁴ Τῶν δ' ἐν γρα-
 φάων οἱ μὲν ἔδεν πλέον ἢ συναγωγὴν, καὶ μετα-
 γραφὴν τῆς τοῖς πρεσβυτέροις σωθεσείων ⁵ ἐποίη-
 σαν, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Περ-
 κλῆς οἱ δ' ἄλλοι μικρὰ κομιδῇ πρᾶγματα τῆς
 παλαιῶν ἱστορίας δόμνημονόσαντες, εἰς τὰς αὐτὰς
 τόπας ἐκείνοις ἐπεχέρησαν σωθεσείων βιβλία, κα-
 θάπερ Ἀννίος τε καὶ Μήδιος, καὶ Φοιβίων. ⁶ ἔτι μὲν
 δὲ ὃν τῇ λέξει κατασκευῇ γνωρίξας μᾶλλον,
 ἢ τῇ ὃν τῇ διανοίᾳ ⁷ σωθέσεως ἀξίων. Οἷς καὶ τῇ

¹ Ἡλιό-

¹ Forfan Cyzicenus, cujus meminit Proclus ad Euclidem, lib. 2. H.

² Forfan ille quem laudat Stobaeus. Vide *Jonium*, l. 3. c. 7. p. 247. &c. H.

³ Ptolemaei cujusdam Platonici meminit Stobaeus in *Eclogis* p. 113. H.

⁴ Ita ex MS. in *Vulgatis* τῆς

δ' ἐκ γρ. Tollius autem fecit τῆς δ' αὖ γρ. H.

⁵ Sequenti sumus MS. &c. Tollius, antea ἐποίησαντες. H.

⁶ Forfitan tamen sic legendus hic locus est, ἔτι μὲν ὅτι τῇ λέξει σωθέσεως γνωρίξας μᾶλλον, ἢ τῇ διανοίᾳ κατασκευῇ ἀξίων. P.

in u
 naru
 nius
 equi
 verò
 qui,
 & o
 quea
 perti
 do n
 orati
 nunc
 los o
 teros
 ribus
 rum
 dam
 scrip
 quen
 critu
 tas p
 las a
 dem,
 pone
 necn
 tionis
 tiarum

in urbe vivendi tempora transegerunt, Athenæus & Musonius: & ex Peripateticis Ammonius & Ptolemæus, qui ambo omnium suorum æqualium maximè Philologi erant; præsertim verò Ammonius, (neque enim quisquam est, qui, quod ad diffusam elegantiorum literarum & omnis scientiæ notitiam, cum eo comparari queat), nil tamen, quod ad *Philosophiæ* artem pertineret, scripsere; sed poëmata tantummodo *nonnulla*, & quasdam Demonstrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipsis, etiam nunc superesse existimo: neque enim *censeas* illos credidisse ob huiusmodi libellos se apud posteros notos fore, omittentes literis curâ dignioribus suas mentes locupletare. Rursus ex eorum numero, qui quid commentati sunt, quidam nil nisi collectanea aliqua, aut ex aliis descripta vetustioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, necnon Democritus, atque item Proclinus: alii verò, minutas prorsus quasdam veterum doctrinæ particulas ad interpretandum sibi deligentes, de iisdem, atque illi, locis aggressi sunt libellos componere; quo ex numero Annii ac Medii sunt, necnon & Phœbion; atque hic quidem elocutionis elegantiam potius, quàm rerum ac sententiarum pondere, innotescere studuit. Iisdem & Helio-

⁷ Σωτ' ἰξ' εως edidit Tollius, contra auctoritatem Cod. MS. & Edit. Basil.

¹ Forfan

¹ Ἡλιοδωρον συγκατανέμεέ τις ἂν, ἔδ' ὁκείνον πα-
 ρὰ τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ὃν ἤ ἀκροάσεσιν εἰρημένα
 πλέον τε συμβαλλόμενον εἰς τὴν τῷ λόγῳ διάρ-
 ρωσιν. Οἱ δὲ καὶ πλήθει περιβλημάτων, ἃ μετε-
 χειρίσαντο, ἢ παυδὴν τῷ γράφειν ἀποδειξάμενοι, καὶ
 τέρπῳ ² θεωρίας ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλωτίνος εἰσι
 καὶ Γεντίλιανός Ἀμέλιος· ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρ-
 χαῖς καὶ Πλατωνικαῖς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφεστέραν ἡρῶν
 περὶ αὐτῷ καταστησάμενος ἐξήγησιν, (³ ἔδ' ἔ γάρ
 ἔδ' ἐν ⁴ ἐγγύς τι τὰ ⁵ Νεμλῳία, καὶ ⁶ Κερνίς, καὶ
⁷ Μοδεράτη, καὶ ⁸ Θεασύλλη, τοῖς Πλωτίνῳ περὶ
 ἡρῶν αὐτῶν συγγραμμάσιν εἰς ἀκρίβειαν)· ὁ δὲ Ἀμέ-
 λιος καὶ ἔχνη μὲν τότε βαδίζειν περὶ αὐτῶν,
 καὶ τὰ πολλὰ μὲν ἡρῶν αὐτῶν δογματῶν ἐχόμενος,
 τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὢν, καὶ τῇ τ' ἐρμηνείᾳ περὶ
 ὅλην πρὸς τὸ ὁρατῆριον ὁκείνῳ ζῆλον ὑπαγόμενος.
 Ὡν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι
 τὰ συγγραμματα· τὸς μὲν γὰρ λοιπὸς τί τις ἂν κι-
 νῶν

¹ Forfan *Hermia* & *Aedesia* fil. (cujus meminit *Suidas* v. *Λιδεσία* & v. *Ερμείας*) & *Ammonii* (à superiore diversii) frater: qui ambo (magistri *Damasii*) discipuli erant *Procli* *Lyceii*, qui discipulus erat *Syriani* & auditor *Plutarchi* *Atheniensis*. H.

² Vocem *θεωρίας* omissam in *Edit. Tollii*, ex *MS.* & *Edit. Ficini* reposuimus. H.

³ Dicitur ἔδ' ἐν in *Editis*. Οὐ γὰρ ἔδ' ἐγγύς τι &c. malit *Tollius*.

⁴ Legendum est ἐγγύς ἔστι, dicit enim *Porphyrus* post hujus proemii descriptionem καὶ ἔδ' ἐγγύς εἶναι τὰ *Νεμλῳία* &c. P.

⁵ Eum saepiuscule laudat *Porphyrus* in lib. de *Antro Nympharum*. Vide Eundem in *Vita Plotini*, & *Jonsum* de *Script. Hist. Phil.* l. 3. c. 10. p. 264, 265. & *Meursium* ad *Hesych. Miles.* H.

⁶ Hujus meminit etiam *Porphyrus* in *vita Pythagorae* & lib. de *Antro Nympharum*, ut & *Nemesius*

Heliodorum licet adjungamus: nam neque hic quidquam novi & veteribus indicti ad distinctam Philosophiæ dogmatum explicationem de suo contulit. At qui etiam numero problematum, quæ tractarunt, scribendi studium & diligentiam ostenderunt, & singulari quadam contemplandi ratione usi sunt, Plotinus & Gentilianus Amelius fuerunt: quorum ille principia Pythagorica & Platonica multò, ut videtur, quàm quisquam priorum, dilucidius explanavit; (non enim illæ *commentationes* Numenii, aut Cronii, aut Moderati, aut Thrasylli, propter accuratam explicationem cum Plotini commentationibus de iisdem rebus *componendæ sunt*): Amelius autem, hujus vestigia dum sibi legenda proponit, eadem quidem habet & exponit dogmata, verùm prolixior multò in illorum tractatione, latioreque usus interpretationis ambitu, in contrariam Plotino tractandi formam deflectere videtur. Et hi quidem, soli sunt, quorum scripta curâ nostrâ & cognitione digna existimem. Nam reliquos quare quis attingere ope-

ræ

mesius, & Suidas v. 'Νερξόνος.

H. 7 Memoratur Porphyrio in Vita Pythagoræ; Suidas v. 'Νερξόνος. & Stobæo in Eclogis p. 167. Vide Jonsium de Script. Hist. Phil. l. 3. c. 5. H.

8 Pythagoricus & hic librum inter alia edidit ὡς τῆς ἀρα-

γνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων, de legendis Democriti libris. Tiberii Mathematicus, à quo interemptus. Plura Jonsius l. 3. c. 111. Meurs. ad Nichomachum p. 166. Voss. in Hist. Gr. iv. 16. & de Philosoph. sectis pag. 72. Schol. Juvenal. in Sat. 6. T.

U

Id

νεῖν οἷοιτο δεῖν, ἀφ' οὗτος ἔξετάζειν ἐκείνους, παρ' ὧν
 ταῦτα λαβόντες ἑτοίμω γεγραφεῖν; ἐδὲν αὐτοὶ παρ'
 αὐτῶν περὶ τῶν, ἐχ' ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' ἐδὲ
 τῶν ὁπλισμάτων, ἐδ' ἐν ἡ συλλαβῆς τῶν ὁρῶν
 τοῖς πλεονασμοῖς, ἡ κρίσεως τῶν βελτίων. ὁπλισμένων
 τες. Ἦδη μὲν ἐν καὶ δι' ἄλλων τετὰ πεποιθήκαμεν,
 ὥστε καὶ τῶν μὲν Γενίλιαν ὧν ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ
 ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντιπρόσθεν, τῶν
 ὧν Πλωτίνου τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ὁπλισμένων
 μοῖ. Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε καὶ ἐκείνων ἐταῖρον
 ὄντα ¹ Βασιλέα καὶ Τύρμον, ἐδ' αὐτὸν ὀλίγα περ-
 εσμάτω μὲν καὶ τῶν Πλωτίνου μίμησιν, (ὅν ἀπο-
 δεξάμενος μᾶλλον ² καὶ παρ' ἡμῶν ἀγωγῆς, ἐπεχεί-
 ρησε διὰ συγγραμμάτων ἀποδείξαι, βελτίω δόξαν
 περὶ τῶν ἰδεῶν καὶ ἡμῶν ἀρεσκείας ἔχοντα), ³ μετεώριος
 ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκῶν, ⁴ ἐκ εὖ παλαιωδῆ-
 σαντα· καὶ τῶν ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τέτων κε-
 κληγότες δόξας, ὥστε καὶ ἐν ΤΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
 ΑΜΕ-

¹ Id est, Porphyrium, qui patriâ linguâ Malchus, quod Græcis βασιλεύς est. Patriam (licet Bataneis natus) dicitur habuisse Tyrum (teste Eunapio & Suida, & ipso denique Porphyrio in vitâ Plotini) propter viciniam. Vide *Jonsium* l. 3. c. 15. *Kusterum* ad *Suidam*, v. Πορφύριος. & *Clar. Fabricium* in parte secunda *Libri quarti Bibliotheca Græca*. H.

² Ἦν ὧν καὶ Λογγίνου τῶν Κελεστικῶν ἀκροασάμενος, inquit *Suidas*. T.

³ Lege μετεώριος ἀντιγραφῇ, vel μετεώριος τῇ ἀντιγραφῇ διελέγξαι. T.

⁴ Cum Porphyrius mentem Plotini, quippe nimîâ brevitate obscurioris, non esset affecutus, contra eum scripsit. Cui ille *Amelium* respondere iussit. Respondit & Porphyrius: nec defuit iterum illi confutando *Amelium*. Tandem Porphyrius sententiâ Plotini perceptâ *Palinodiam* scripsit, inque omnium conventu recitavit. Hoc eum non

ræ pretium putet, omittens ad ipsos recurrere, à quibus illi hæc mutuantes scripserunt? præfertim cum nihil omninò de suo addiderint; & non modò non rerum capitum, sed ne argumentationum quidem, neque aut collectionis eorum quæ à pluribus *dicuntur*, aut deligendi optima quæque curam ullam gesserint. Ego verò & in aliis hoc ipsum scriptis jammodò plus semel præstiti; sicut & Gentiliano, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, respondi; tum verò Plotini DE IDEIS *commentarium* examinavi. Communem enim nostrum omnium amicum Regem illum Tyrium, qui & ipse non pauca ad exemplum & imitationem Plotini commentatus est, (quum, illius rationem atque disciplinam nostræ præferens, multò illum meliorem de Ideis sententiam, quàm quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus scripto demonstrare in animum induxisset), mediocriter responsione meâ confutâsse videor, quòd non rectè *suam sententiam* retractavit; præterea non paucas opusculis hisce meis illorum virorum sententias convellisse: sicut in *meâ*, quæ ad commentarii magnitudinem accedit, ADVER-

SUS

non rectè fecisse *Longinus* noster in commentario, de quo hic agit, asseruit: quippe qui *Plotini* de Ideis sententiam impugnabat, antea sibi in eo con-

sentientem habens *Porphyrum*, sed nunc in *Plotini* castra transfugam. T. Vide *Fabricii Bibli. Gr. Lib. IV. parte 2. H.*

ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, μέγεθος μὲν ἔχου-
 ση συγγραμμάτων, ἀπικρομένη δὲ πρὸς ἅττα τῶν
 ὑπ' αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ῥώμης ¹ ἀπεσταλμέ-
 νων, ἣν αὐτὸς μὲν ὁπισθολῶν ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟ-
 ΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
 ἔγραψεν. ² Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον περὶ τῆς ἐκείνου,
 τῇ κοινῇ τῆς συγγραμμάτων, ὁπρὸς ³ ΠΡΟΣ
 ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ προ-
 σαγορεύσαντες.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12.

Edit. Basil.

⁴ **Κ**ΑΙ σὺ μὲν ταυτὰ τε βιβλία πέμπεις, ὅταν
 σοι δοκῇ μᾶλλον δὲ κομίζεσθαι. Οὐ γὰρ αὖ
 ἀπὸ αὐτῶν τῶν πολλὰς δίδασκε σε τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν
 τὴν ἐτέρωθεν περὶ ταῦτα, καὶ εἰ μὴδὲν δι' ἄλλο, (τί
 γὰρ αὖ καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν περὶ τῶν ἀφίκοιτο;) τὴν
 τε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὴν ἀεὶ μετεωρότατον ὄν-
 τα, πρὸς ἣν λέγεις ἡ σῶμα ἀδένειαν. Καὶ ἄλ-
 λό τι τύχης οἰηθεὶς, παρ' ἐμῶν δὲ μὴδὲν περὶ τῶν
 καινότερον, μὴδ' ἔν τῶν παλαιῶν, ὅσα φῆς ἀπολω-
 λεμένα; τῶν γὰρ γραφάντων τοσαύτη πᾶντι ἐνταῦθα
 κατέστηκεν, ὥστε, καὶ τὰς θεάς, πάντα τὰ χρόνον τῶ-
 τον

¹ In MSS. & vulgatis ἐπε-
 σταλμένων. H.

² Lege potius Ἡμεῖς δὲ μό-
 τον περὶ τῆς ἐκείνου τῇ κοινῇ τῆς
 συγγραμμάτων, ὁπρὸς Πρὸς
 &c. P.

³ Minus rectè edidit Ficinus
 πρὸς τὴν Ἀμελίαν ἐπιστολήν. T.

⁴ Porphyrius in vita Plotini,
 "Ἦν δὲ ἡμεῖς καὶ Λογγίνος πρὸς τὰς
 Πλωτίνου δόξας, ἃς ὦν μάλι-
 σα πρὸς αὐτὸν ἐγὼ γράψων ἐ-
 πεσήμαιον,

SUS AMELIUM EPISTOLA, quæque illis respondit quæ ab illo mihi Româ missa erant; quam Epistolam ipse inscripsit DE PLOTINI PHILOSOPHANDI RATIONE. Ego verò, communi tantummodò inscriptione contentus, simpliciter opusculum hoc meum EPISTOLAM ADVERSUS AMELIUM indigitavi.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12.

Edit. Basil.

AC tu quidem, ubi commodum erit, libros illos mittes: quin potius ipse adfer. Non enim rogare te sæpiùs desinam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas: etiamsi nullâ aliâ de causâ (quid enim sapientiæ adventu tuo apud me lucraturum te speres?) certè & ob veterem nostram consuetudinem, & ob aërem, qui temperatus est, & utilis ad eam corporis imbecillitatem, quâ te dicis *affectum esse*. Et si quid aliud, quod cogitas, nanciscaris, at à me ne quid recentius expectes, imo nec veterum quidem quidquam *scriptorum* quæ periisse dicis: tanta namque hîc loci scribarum est inopia, ut toto hoc tempore vix, ita me dii ament, librarium

πεσήμενον, δηλώσει μέρος ἑπιτολῆς γεγραμμένης πρὸς ἐμὲ, ἐπέχον τὸν ἢ τέρπον. Ἀξίων γὰρ μὲ ὑπὸ τῇ Σικελίᾳ κατένευαι πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κομίζεσθαι τὰ βιβλία τῷ Πλάτῳ, φησὶ δὲ. T.

5 Al. τῷ σώματι ἀδένειαν, quæ quidem illi ab atrâ bile provenit: quâ percitus etiam Romæ sæpè se interimere cogitavit: hortante verò Plotino in Siciliam profectus est. T.

U 3

Hujus

τον τὰ λεπτόμυρα τῶν¹ Πλωτίνου κατασκούδων,
μόλις αὐτῶν ἐπεκράτησα ἢ ὑπογραφεία, τῶν μὲν
εἰσδοτῶν ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἐνὶ ᾧ² τέτρω τάξας
ῥηέως. Καὶ κέκλημα μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα καὶ τὰ
νῦν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα· κέκλημα δὲ ἡμιτελῶς, ἢ γὰρ
μετρίως ἢ διημαρτημένα. Καίτοι δὲ ἐταῖρον Ἀμέ-
λιον ὥμῳ ἀναλήψας τὰ τῶν γραφῶν πταίσματα·
τῶν δ' ἦν ἄλλα πρῶτα γινώσκοντα τῆς τοιαύτης περσε-
δρίας. Οὐκ ἔν ἐχω τίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς ὁμι-
λῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶν τάτε³ ΠΕΡΙ ΨΥ-
ΧΗΣ καὶ τὰ⁴ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ἐπισκέ-
ψας ταῦτα γὰρ ἔν καὶ μάλιστα διημαρτητά. Καὶ
πάνυ βελοῖμῳ ἂν ἐλθεῖν μοι ὥστε σοὶ τὰ μετ' ἀκρι-
βείας γεγενημένα, τῷ ὥσθι γινώσκοντι μόνον, εἴτα δὴ πο-
πέμψαι πάλιν. Αὐτοῖς δὲ τὸ αὐτὸν ἐρῶ λόγον· ὅτι
μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἦκεν ἔχοντα, μάλλον ἀξιῶ,
ταῦτά τε, καὶ τῶν λοιπῶν εἴτι διαπέφθουγε ἢ Ἀμέ-
λιον· ἃ μὲν γὰρ ἦγαγον, ἅπαντα διὰ σωδῆς ἐκλήσα-
μένω. Πῶς δ' ἐκ ἐμελλον ἀνδρὲς ὑπομνήματα πά-
σης αἰδῆς ἀξία καὶ τιμῆς κλήσεως; Τῷτο γὰρ ἔν καὶ πα-
ρόντι σοι, καὶ μακρὰν δὴ πόντι, καὶ ὥσθι τὸ Τύρον διατρέ-
ξοντι, τυγχάνω δὴ πρὸς ἐπεσταλκῶς, ὅτι τῶν μὲν
ὑπο-

¹ Hujus vitam scripsit Porphyrius, & operibus Plotini præfixa est. Miror sanè quod inter reliqua Porphyrii scripta (summo studio à viris eruditis conquesta & recensita) hæcenus non comparuerit. H.

² In MS. τέτων. H.

³ Qui libri quartam Ennea-

dum (prout Plotini libros distinxit Porphyrius) jam constituunt. Scripsit & Numenius ὁ τοῦ ἀποδοκίμου Λυχῆς, teste Orig. lib. v. adv. Celsum: item Ammonius noster, Plotini Præceptor, teste Nemesio de nat. Hom. c. 11. T.

⁴ De

rium nancisci potuerim, qui mihi Plotini quæ deerant colligenti describeret; quem ego ab consueto opere abductum huic uni curæ intentum esse jussi. Cuncta verò jam, ni fallor, scripta ejus comparavi, atque etiam illa quæ mihi recens submisisti: attamen imperfecta ea sunt, quæ nactus sum; non enim mediocriter erant corrupta. Quamquam sodalem ego nostrum Amelium scribarum errores emendaturum fuisse existimaveram: sed alia illi potiora fuisse video, quàm ut huic sese curæ dederet. Quare non est ut iis uti possim, tametsi percupidus illa DE ANIMA & DE ENTE accuratiùs considerandi: nam & hæc vitiosissimè descripta sunt. Ergo rem mihi longè omnium gratissimam feceris, si mihi quàm emendatissimè descripta transmiseris: solùm ut *mea cum tuis exemplaria* conferam, atque illa ad te postea remittam. Attamen repeto id, quod superiùs dixi: Mittas nolim, verùm ipse potiùs huc illa afferas; tum & si quæ fortè alia Ameliùm fugere: nam cuncta, quæ ille attulit, summo studio à me exquisita possideo. Quidni enim viri illius Commentationes omni veneratione & honore dignas avidissimè mihi conquiram? Hoc autem & præsentì tibi, & cum longè abesses, vel cum Tyri commemorarere, semper scilicet significavi, quòd mihi

4 De quo libris quinque prioribus *Enneadis sexta* agitur. T.

ὑποθέσεων ἢ πάνυ με τὰς πολλὰς περιστάς συμ-
βέβηκε· ἢ ὃ τύπον τ' γραφῆς, καὶ τῆς ἐννοιῶν τὰν-
δρᾶς ἢ πυκνότητα, καὶ τὸ φιλόσοφον τ' τῆς ζητημά-
των διαθέσεως ὑπεβαλλόντως ἄγαμα καὶ φιλῶ, καὶ
μὲν τῆς ἐλλογιμωτάτων ἄγειν τὰ τέτα βιβλία φαίην
αὖν δεῖν τὰς ζητητικὰς.

VII. † Ex Eusebii Præparatione Evangelica,
lib. 15. p. 822. Edit. Paris.

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, πόρρω ² μοι δοκεῖσιν ἀφεστη-
κέναι τῷ τὰ δρόντα λογιζέσθαι πάντες ἐφεξῆς,
ὅποσοι τ' ψυχῶν σώμα ἀπεφάναντο· ³ πῶς γὰρ ὅλως
ἐξχωρεῖ ὡραπλήσιον εἰναι τινὶ τῆς τοιχείων τὸ κατ'
αὐτῶν εἶναι; πῶς ὃ ὅτι τὰς κρέσεις καὶ μίξεις ⁴ ἀνε-
νεγκεῖν; αἱ γὰρ πολλὰς γιγνόμεναι τρέπεις, ἄλλων
μὲν ἀμυδιῶν ιδέας σωμάτων ἀπογνῶν πεφύκασιν·
ὅν οἷς, εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' ὅν πόρρωθεν ιδεῖν
ἐν τῆς τοιχείων αἰτίαν, καὶ τ' πρὸς τὰ δόύτερα καὶ
τρίτα τῆς πρώτων· ἀφορμὴν. Τῶν δ' ὅτι ψυχὴν
ἴχνος ἔδεν, ἐδὲ τεκμήριον ὅν τοῖς σώμασιν δέχσκε-
ται· καὶ εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπίκουρος καὶ Χρύ-
σιππος, ἅπαντα λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρδύναν δύ-
ναμιν σώματι, εἰς γένεσιν τῆς πρὸς ψυχῆς πράξεων.

Τί

¹ Ab Eusebio huic Fragmento præfigitur titulus iste, Λογ-
γὴ πρὸς τὸν Στωικῶν πε-
ρὶ ψυχῆς δόξαν ἀντιθέσεις. H.

² Deest μοι in Cod. MS. qui
apud nos in Collegio D. Joannis
adservatur. H.

³ Πῶς in MS. Hisce, quæ
sequuntur, planè gemina habet
Cicero in Tusculanarum Disputationum lib. 1. c. 27.
H.

⁴ In Eusebii libris ἐνεγκεῖν,
verùm ταύτ' ἀνενεγκεῖν malit
Tollius.

mihi accideret multis *ejus* argumentis non assentiri: scribendi verò formam, & sententiarum hujus viri densitatem, ac Philosophicam quæstionum tractationem immane quantum admirari & amare; quin & ab iis, qui in rerum veritatem inquirunt, libros illius inter præstantissimos dico referri oportere.

VII. Ex Eusebii Præparatione Evangelica,
lib. 15. p. 822. *Edit. Paris.*

UT autem rem paucis expediam, longè mihi illi omnes à verâ rationis viâ recessisse videntur, quicumque animam corpus esse statuere: quî enim fieri potest, ut de ipsâ statuamus illam alicui ex elementis similem esse? aut quâ ratione *illam* ad concreciones & mixtiones referamus? quæ cum variis fiant modis, innumeras aliorum corporum species producere solent: in quibus, etsi non è proximo, certè non ita remotè licet videre elementorum *existentiæ* causam, primorumque ad secunda tertiaque *efficientia* conatum. At in his, quæ ad Animam pertinent, ne vestigium quidem *originis*, aut indicium in corporibus reperitur: etiamsi quis, ad Epicuri & Chrysippi exemplum, omnem movere lapidem sedulò voluerit, omnemque exquirere corporis potentiam, unde animæ actiones nascantur.

Id est, *pragressum* & quasi *anteceffionem*, ut *Cicero* eam vocat, *de Offic.* l. 1. c. 4. T. In

Τί γδ' ἢ τῷ πνύματι ἡμῖν λεπτότης πρὸ ἔργου
 ἦνοιτ' ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμούς; τί δ' ἤρ' αὐτό-
 μων χῆμα τοσαύτῳ πρὸ τὰ ἄλλα ἔχει δυνάμιν
 καὶ τροπῶν, ὥστε φέρησιν ἡνῶν, ὅταν εἰς ἑτέρου
 πλάσιν ἐκκαταμιχθῇ σώματος; Οἶμα μὲν ὡς (εἰδ'
 εἰ ἤρ' Ἡφαίστου τις ἂν τύχοι τροπόδων καὶ θεραπευ-
 νῶν, ὧν φησιν Ὀμηρ. ¹ τὸς μὲν αὐτομάτως εἰς τὸ
 ἀγῶνα χωρεῖν, ² τὰς δ' συνεργάζεσθαι πρὸ δεσπότης,
 καὶ μηδενός, οἷον ζῶντες ἔχουσι, πλεονεκλήματων δ' απο-
 λείπεσθαι), μή τι γε δὴ ἤρ' ἐκ ταυτομάτης ³ ψυ-
 μάτων, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ ἤρ' αἰγιαλῶν προσέοικε λίθοις
 εἰς τὸ δυνάσασθαι τι περὶ ἰσχυρότερον ποιεῖν πρὸς αἰδήσιν.
 Ζῶωνι μὲν γδ' καὶ Κλεάνθει νεμεσήσεν τις ἂν δικάως,
 ἔτω σφόδρα ὑβριστικῶς πρὸ αὐτῆς διαλεχθεῖσι, καὶ
 ταυτὸν ἄμφω τῷ φερεῖν σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν ἀνα-
 θυμιάσιν φήσασιν. Τί γδ', ὅ πρὸς θεῶν, κοινὸν ὅλως
 ἀναθυμιάσει καὶ ψυχῇ; πῶς δ' εἴχωρεῖ, νομίσαντας
 τέτρω προσεοικέναι τῷ ἡμετέρῳ, καὶ τὴν ἤρ' ἄλλων
 ζῶων ἐσίαν, τῷτο μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἷος τε

¹ In Iliade σ. v. 376. Ὁφρα
 οἱ αὐτόματοι θεῶν δυναίαν
 ἀγῶνα. Hic ἀγῶν, inquit Fr.
 Vigerus, non est certamen, ut
 Hopperus vertit; sed vel cœtus,
 vel cœnaculum, ut alias sæpè
 pro loco, in quem multi con-
 veniunt, aut pro ipsâ vel ho-
 minum vel aliarum quoque re-
 rum multitudine sumitur. Ego,
 ut hoc non improbo, ita & mi-
 nisteria hîc significari seu verti
 posse existimo, quæ famulis

quasi ἀγῶν proposita sunt;
 quemadmodum & in Longino
 nostro ἀγῶνες sunt affectus ve-
 hementiores, quorum concita-
 tio ὁ ἤρ' δεινῶν καὶ ὑψηλῶν ὁρ-
 τῶν ἀγῶν meritò dici potest,
 debetque. T.

² In Iliade σ. v. 417.

— ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥῶον-
 το ἀνακτῇ

Χρῦσαι, ζῶνσι νεήνισιν εἰσι-
 κῆμα δεσ. T.

³ Lege

nascantur. Quid enim spiritûs illa tenuitas ad visiones & ratiocinationes conferre possit? & unde atomorum figura tantam præ cæteris vim atque mutandi potestatem habeat, ut, quum in alterius conformationem corporis inter se variantur, prudentiam progignant? Equidem existimo, quod (vel siquis Vulcani tripodas & ancillas possideat, de quibus Homerus fabulatur, illos suapte ad Deorum ministeria accurrere, hæc verò unà cum domino *sua* laborare, neque ullis, quas vivi habent, facultatibus carere), nulla fanè ex illis sponte se moventibus machinis *prudentiam progigneret*, & quod similis esset illis, qui sunt in litoribus, lapillis, quoad potentiam ejus præclari alicujus ad sensum *producendum* efficiendi. Neque enim immeritò Zenoni quis atque Cleanthi succenseat, quod tam contumeliosè uterque de animâ senserit; nihilque illam aliud nisi spissi corporis esse exhalationem statuerit. Quid enim (Dî boni!) exhalationi omnino cum animâ commune est? aut quî fieri potest, ut cum huic rei & nostram & cæterorum omnium animantium essentiam similem esse censent, vel visiones & recordationes

con-

³ Lege potiùs μηχανάτων, *machinarum*, quæ in ludis produci solebant in scenam cum pueris etiam confidentibus, ex ligno tabulisque vario picturæ genere illustratis compactæ:

Imò Seneca loquitur de pegmatibus se moventibus; dicit enim in Ep. 88. *His annumeres licet machinatores, qui pegmata per se surgentia excogitant.* P.

Ro-

ἔτι) σώζειν διαρκεῖς, τὸτο δ' ὄρμας καὶ βελήσεις τῆς
 λυσιτελεῖν εἰς σωέσιν πραγμάτων; Ἦτ' ἄρα καὶ
 τὰς θεάς, καὶ τὰ διὰ πάντων παρήκοντα ὁμοίως ἐπι-
 γείων τε¹ καὶ ἑραινίων, εἰς ἀναδυμιάσιν καὶ καπνὸν καὶ
 τοιαύτῳ φλυαρίαν καταδήσομεν; Καὶ ἐδὲ τὰς ποιη-
 τὰς αἰχμημέσθαι, οἷ, καίπερ ἀκριβῆ σωέσιν τῆς
 θεῶν ἐκ ἔχοντες, ὅμως τὰ μὲν ἐν τῇ κοινῇ ἐπινοίᾳ
 τῆς ἀνθρώπων, τὰ δ' ἐξ ἐπινοίας τῆς Μουσῶν, ἣ
 κινεῖν αὐτὰς ἐπὶ ταῦτα πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασιν
 περὶ αὐτῆς, καὶ ἐκ ἀναδυμιάσεως, ἐδ' αἰέρας, ἐδε
 πνέματα, καὶ λήθης —

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog.
 p. 380. Edit. Ald.

² **Ο**ΣΑ γήματα τῆς ἐννοιῶν ἀνόμασται, οἷον προ-
 διόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, πρῶ-
 ληψις, ἐρωνεία, ἡθοιοποιία, ἀπαντα ταῦτα ἔμοι δο-
 κῆσι δικάως γήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἐννοιαί, καὶ ἐν-
 θυμήματα, καὶ λογισμοὶ τὰ πιθανὰ χωρὶς, καὶ πεί-
 ρεως εἶδη. Τὰ μὲν γὰρ προσιμίων ἔχει δυνάμειν, ἐπι-
 διόρθωσις τε καὶ ἐπιδιόρθωσις, (ἣ δ' ὡς πρῶτα ληψις τὸ
 ἀξιόπιστον ἐνδείκνυται), καὶ μέρη αὖ ἐν τῇ παθητικῇ
 τε καὶ ἡθικῇ ἀποδείξεως, τῇ δ' ἐν ἀποκρίσεως ἀρετῇ
 πρέποντα.

¹ Rotundior erit sententiae
 elocutio, si post καὶ ἑραινίων
 addideris τὴν Δία. T.

² Huic Fragmento ab Ano-
 nymo ista praemittuntur: Καὶ
 δὴ Λογγίνος ὁ Φιλόλογος ἐν
 τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ μόνος τὴν λέ-

ξεως ἔτι) λέγει τὰ γήματα, αὐ-
 τὰς λέξεσι φάσκων ἕως. H.

³ Hypocrisis, Latine Pronun-
 tiatio, est figura sententiae, cum
 adversarium gestu & pronun-
 tiatione extollimus vel abjici-
 mus. Jul. Rufinianus. H.

continuas, vel earum rerum appetitiones atque voluntates quæ ad intellectum faciunt, queant defendere? Ergone & Deos, atque ipsum illum qui cuncta tam terrestria quàm cœlestia pervadit, *summum Jovem*, ad exhalationem & fumum & cætera id genus deliria referemus? Nec Poëtas saltem reverebimur, qui, quamvis accuratâ Deûm notitiâ caruerint, partim tamen è communi hominum sensu, partim ex Musarum afflatu, qui illos ad hæc solet excitare *effata*, honestiora de illis dixerunt; neque exhalationes eas esse, aut vapores, aut spiritus, nugasque—

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog.
p. 380. *Edit. Ald.*

QUÆ Schemata Sententiarum appellari solent, veluti, Prævia correctio, Correctio, Reticentia, Præteritio, Ironia, Morum effictio, ea parum idoneam mihi videntur sortita esse appellationem; quum potiori jure sint Sententiæ, & Enthymemata, & Argumenta à probabili, & Probationum genera. Quædam enim ex iis, ut Correctio & Prævia correctio, habent Procemiorum vim; (Præteritio autem in eo versatur, ut quid sit fide dignum ostendat), & possint partes esse probationum ab affectibus & moribus ductarum, quæ Pronuntiationis virtuti conveniunt.

VARIAN-

VARIANTES LECTIONES omnes,
quæ in MSto Paris. occurrunt, & de
quibus nulla est in nostris Emendatio-
nibus mentio.

Pag. 6. , **E** Τεργεσίαν, εἶπε &c.] εὐεργεσίαν εἶ-
πας &c. in margine verò ἀντὶ τῆς
εἶπε.

12. Οὕτω δ'η] ἔτω ῥ.

16. Φλοιωδὲς γδ' ὁ ἀνὴρ.] deest ὁ.

20. Περμεργίας] πρμεργασίας.

Secl. 5. Καὶ αἱ μεταβολαὶ & ita MS. Vat. 3.

24. Ἀνδρείαν] ἀνδρῆαν.

Ib. Ἦν, Ἑρμοκράτῳ] ἀν' Ἑρμοκράτη.

26. Ἐκείνων γέν] ἐκείνων μὲ γέν.

32. Γίγνεαθ φιλαί] γῆνααθ φ.

Ib. Πληθωλικά] πληθικά.

38. Πρῶτον μὲ γδ] deest γδ.

54. Ἀφλοισμός] ἀφλυσμός.

58. Δούτερε ὃ ἔνεκα] εἰνεκα.

68. Ἐπεὶ πένητα] ἐπεὶ καὶ π.

Ib. Οὐ θαυμάζεις] ἐ θαμάζοις.

Ib. Ἀλογισεῖ, φρονεῖ] ἀλογισί φρονεῖ.

72. Εὐλὸν αἰδ' ἐρύκει' ἐκὲν ἀπ.] ξ. α. ἀπαίρει' ἐκὲν
ἀπ.

74. Ψήγματα] ψύγματα, & vox ψύγμα occurrit in
Dion. Halic. libro de Structurâ verborum
p. 164. Edit. Oxon.

VARIANTES LECTIONES.

78. Οὐτ' ὁ ὅρ'] deest ὁ.
 Ib. Διόπερ' ἐκείνο] διὸ καίνο.
 84. Ἀλλήλους σιδηροῖς] ἀλλήλοις σιδηροῖς.
 Ib. Καὶ τῆς γε] καὶ γε τῆς.
 86. Ὀμηρεὺς ἐκείνους] Ὀμ. καίνας.
 90. Πρωσιπύλον] πρωσιπύλον.
 92. Πάν ἐνόνημα δ'] πᾶν τὸ ὅπως ἐνόνημα γυμνη-
 τὸν λόγῳ παρὰ τὸν ἀντι-
 Ib. Ὀμως τῆς] ὁμως τότε.
 96. Ἐὶ δ' αὐτὸν δ'] ἔδ' αὐτὸν ἐποτρυνώ μάχεσθαι.
 100. Ἀρ'] Ἀρ' τ'.
 Ib. Ξυβεῖν ἀκχάσ] συβεῖν ἀκχάσ.
 102. Τὸ ἀδυνατον] τὸ δύνατον.
 106. Ἡ μιμήσεως] deest ἡ.
 108. Ἡμάρτετε, εἰ μὴ] ἡμαρτε μὴ.
 110. Οὐδ' ἐν εἰς μὴ] Οὐδ' ἐν εἰς μὴ.
 134. Φειδῶ] φειδῶς.
 140. Ὑπερκεῖν ἀνὰ ὕψος] ὑπερκ. ἀνὰ ὕψος.
 Ib. Ἐπειθ' ἡ] ἐπειθ' ἡ.
 142. Τὸ πολλὰ] τὰ πολλὰ.
 Ib. Ὅπως τε πλεον.] ὅπως τε ὁ πότε πλε.
 144. Ἀτερίας ἀλλήλοισιν] deest ἀλλήλοισιν.
 148. Ἀτε πρέπυσαν] ἀτε πρέπυσαν.
 150. Οὐ κινχλίσιν] deest εἰς.
 Ib. Πωλεόπη.] Πωλεόπῳ.
 152. Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δ' αἰφροῦ] defunt hæc
 verba.
 Ib. Ὁδὲως] ὁδὲως.
 160. Ἐτι ὅτ' ἄλλα, ἂν] ἐτι δὲ τ' ἂν.
 163. Ξιφιδίῳ κατέταμψ] ξιφιδίῳ κατέταμψ.
 164. Σημαντικῶς] σημαντικῶς.
 Ib. Καὶ ἀλάστορες] defunt hæc verba.
 170. Ἐνεφύτῳσαν] ἐνεφύτῳσε.
 174. Μεγάλα καὶ φύσιν] μεγάλα τε φύσιν.
 Ib. Πόλιν εἰ δ'] deest δ' εἰ.
 178. Κίνδυνον] κίνδυνοι.
 Ib. Τῆς] τῆς.

VARIANTES LECTIONES.

180. Τὰ ὃ μέγαλα] τὸ ὃ μ.
Ib. Οὐδ' ἐκείνο] εἰδ' ἐκείνους.
Ib. Ὁ τῷ Ἀργοναυτικῶν] τοῖς Ἀργοναύταις.
182. Ἀρχιλόχους — πρᾶσύνθη] Ἀρχιλοχόν —
πρᾶσύνθητας.
186. Δέγει, τό τε] λέγει τό τε.
Ib. Παιδείας] παιδείας.
188. Εὐκαμπῆς ἄκρως] εὐκ. ἄκρῳ.
190. Ἐνθεν δ', ὁ κύρμον] ἐνθα δὴ κύρμον.
Ib. Θεόπεμπιά τινα] θεόπ. δεινά.
198. Ὡς εἴ τις] ὡς εἴ γε.
Ib. Τὰ τῷ ἄλλων] deest τὰ.
202. Τῷ Λακεδαιμονίῳ] ἢ Λακεδαιμονίαν.
206. Εὐλόγως] εὐλόγως.
210. Ἐνέργημα] deest.
Ib. Ἀναγκάζει] ἀναγκάσει.
212. Ἐμφύτων] ἐμφύτως.
214. Κηλεῖν τε ὁμῶς] καλεῖν τε ἔς.
Ib. Ἡμᾶς ἐκάστοτε] καὶ ἡμᾶς ἐκάστοτε.
218. Ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλη] ἀπ' ἀλλήλων ἄλλος,
voce ἄλλη suprà ἄλλῳ scriptâ.
220. Κεκέτ' ἐδ' ὅπη] καὶ ἐκέτ' ἐδ' ὅποι.
222. Τὸ λῆμμα] καὶ τὸ λῆμα.
226. Μὴ τὰ δέοντως] μὴ τὰ εἰ δέοντως.
230. Τέλῳ ἄχαρι] τέλῳ ἀχαρισί.
Ib. Τὸ δ' ἄχαρι] τὸ δ' ἀχαρίσον.
232. Τοσαῦτα ὃ κρέα] τοιαῦτα ὃ κρέα.
234. Ἐπὶ τὰ ταπεινότερα] εἰς τὰ ἔς.
238. Καὶ Ἀρσαφῆσαι] deest καὶ.
246. Πρὸς τέτοις] πρὸς τέτρω.
252. Ἡ πλὴν ὀλίγων] οἱ πλὴν ὀλίγων.

INDEX

'Α
 ἄγ
 "Αγοι
 'ΑΓχ
 'Αγώ
 πο
 'Αδ'έκ
 'Αδ'ια
 'Αδ'ιά
 'Αδ'ιά
 'Αδ'ρε
 τὰ
 εἶ

I N D E X

Vocum & Phrasium Memorabilium, quæ occurrunt in Commentario DIONYSII LONGINI de Sublimitate.

Numerus Paginam denotat.

A.				
'Α	Βλεμῆς	Pag. 156	tur ex ἀδρός <i>vehemens</i> si-	
'Α	Ἀγέληδόν	140	ve <i>Sublimis</i> , & ἐπήκολ.	
'Α	Ἀγνὸς φερόνημα	42.	qui aliquid obtinet aut adi-	
	ἀγνέσαστον	20	piscitur.	38
'Α	Ἀγούλα κ' φέροντα	246	'Αδεια	48
'Α	Ἀλχιερφον 56. ἀλχιερφως	128	'Αδρυσισμός	134
'Α	Ἀγών 88. ἀγῶνες 54. ἀγῶνες	134	'Αιδιμονέστερ	26
	πολιτικοὶ 76. ἀγωνισικόν	134	'Αιδωνδῆς	48
'Α	Ἀδέκασον	252	'Αματωπός	94
'Α	Ἀδιανέμητα	132	'Αισχη	236
'Α	Ἀδιάπτωτον	178	'Αισχυλῆλῆ κόρη	28
'Α	Ἀδιάχυτον	188	'Αἰών <i>æternitas, omne sæculum</i>	30
'Α	Ἀδρεπῆσολον, id quod natu-		'Ακαρρον μῆκ	228
	ra valdè uber & Sublime		'Ακατέργασον	100
	est; vox enim componi-		'Ακίερατον in Notis	50
			'Ακμη πνέματ 56	—
			ξύρ	130
			'Ακονᾶς	242
			X	'Ακρη

INDEX.

Ἀκρα λήματα	78	Ἀνακεραμύσσει	32
Ἀκρατοι μεταφορᾷ 174. ἀκ-		Ἀνακίρναμυρα	124
ρατον δαμόνιον	50	Ἀνακυκλῆντες	128
Ἀκρίτον παῖδι	176	Ἀναλήθης	20
Ἀκρότης	6	Ἀναλογεῖν τῇ πλάσει	220
Ἀκροσφαλής	134	Ἀναμάρτητον	176
Ἀκρωμύμοι	6	Ἀναμμα φλεβῶν	170
Ἀκρος	72, 100	Ἀναμφίλεκτι	36
Ἀκρωτηριάζειν	164, 216	Ἀναπωλή	76
Ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν	30	Ἀναπεπταμύον	80
Ἀλέξημα	114	Ἀναπλάττειν ψυχᾷς	90
Ἀλεξιφάρμακον	110	Ἀναπυστόμυρα	34
Ἀληθινοὶ λόγοι	16	Ἀναρρηγνύμυρα	48
Ἀλληγορία	48	Ἀνασκοπεῖν πρὸς αὐγὰς	14
Ἀλληλεσχία	200	Ἀνασκοπεμύμοις	1
Ἀλλόφυλ	134	Ἀνατρέφειν 42. ἀνατετροφῶ-	166
Ἀλογισεῖ	68	τες	48
Ἀλουργεῖς	232	Ἀνατροπή	194
Ἀλωάδες	40	Ἀναχοαί	252
Ἀμαθής	12	Ἀνδροποδίζεσθαι	172
Ἀμάλακιοι ἔννοια	100	Ἀνδροπνίτις	90
Ἀμβλῆσθαι	92	Ἀνεσώλοποιεμύμα	180
Ἀμεγέθης	190, 218	Ἀνεξάλειπτι	24
Ἀμέλει	38, 78	Ἀνεπαίδητ	180
Ἀμηχανῶν	52	Ἀνεπιστάτως	10
Ἀμυσος	186, 210	Ἀνεψιαν	28
Ἀμπώτιδες μεγάδες	56	Ἀνηθοποιητὸς	120
Ἀμυδρὰ φέγγη	116	Ἀνθυπανίαν	230
Ἀμφιλαφής	82	Ἀνοίκειον	44
Ἀμώμητον	182	Ἀνόμοι	250
Ἀναγωγή	186	Ἀνόνητον	192
Ἀναίκοφαγεῖν	162	Ἀνανοῖσαι	114
Ἀναζωγραφεῖν	168	Ἀνιδιαιτίδι	20
Ἀναθεώρησις	36	Ἀνικρυς	134
Ἀναθεωρέμυμον	34	Ἀνιμεταβολή	114
Ἀνάθημα	ibid.	Ἀνισυμμαχεῖσθαι	54
Ἀνακαλείσθαι	228	Ἀνιτάττεισθαι	
Ἀνακαλυπτήρια	28		

INDEX.

32	Ἀντιμιῆσαιτο	184	Ἀποτύπωσις	88
24	Ἀνιοφθαλμῆσαι	192	Ἀποχετῶσάμεν	86
28	Ἀνιωθῶμῆσαι	234	Ἀποχρηστικῶς	208
20	Ἀξιόλογος	218	Ἀπόφυγα	228
76	Ἀξιονικότατος	88	Ἀπράκτον σκοτῶ	52
70	Ἀξιοπισία	110	Ἀπρεσβιτον	190
36	Ἀπάγειν i. c. ἀπατᾶν <i>falle-</i>	120	Ἀπῶτον	180
76	<i>re</i>	120	Ἀραιώματα	74
80	Ἀπακμῆ	58	Ἀραίμενοι ἀγῶνα	108
90	Ἀπακμῆ πάθεις	60	Ἀρεσός	78
34	Ἀπαλά φρονήματα	242	Ἀρετή	62
48	Ἀπαλλάττομαι	6	Ἀρξινόω	74
14	Ἀπαράττητος διασώτης	248	Ἀρτύματα	234
1	Ἀπαρρησιασθῶν	244	Ἀρχέτυπον σοιχεῖον	10
φ6-	Ἀπαύξησης	38	Ἀσιτικός	58
166	Ἀπεικόντως	106	Ἀσεΐσμος	186
48	Ἀπεικονία τάξις	134	Ἀσέριχλια	10
194	Ἀπεπλάσαστο	72	Ἀσύγνωστον	16
252	Ἀπερεσθόμῆσαι	144	Ἀσύμφωνος	36
172	Ἀπεργάζομαι	68	Ἀσώθεται	72
90	Ἀπειρόρρητον	108, 246	Ἀσχημονεῖν πρὸς	22, 30
180	Ἀπῶμεις μεταφοραὶ	174	Ἀτονεῖ	78
24	Ἀπήχημα μεγαλοφροσύνης	42	Ἀυδιτηγῆς σύστασις	38
180		106	Ἀυτανόμοτος	246
10	Ἀπογινώμῆσαι	110	Ἀυτόνομον	8
28	Ἀποθανατίζειν	108	Ἀυτὸς <i>apud ipsum</i>	52, 98
188	Ἀποθεώσας	114	Ἀφειτοὶ εἰς εἰρήνης	252
120	Ἀποθηρεῖσθαι	222	Ἀφορία	240
230	Ἀποκύνισμα	18	Ἀφορῶ	22
44	Ἀπολιθώνειν	52	Ἀχαρς	230
250	Ἀπορῶ νύξ	86	Ἀχλὺς	44
192	Ἀπόρροιαί	238	Ἀχερῶν	50
114	Ἀπόρρητα	116		
20	Ἀποσκιάζει	108	B.	
134	Ἀποτελεσματικὰ μεγαληγορίας	80, 218	Βάθος	8
114	πότομον	126	Βακχεία λόγων	174
54	ποταμωδῶμεν		Βακχάειν	18
Ἀντι-			X 2	Βακ-

I N D E X.

Βαρχάματα	112	Διάρσις 38. διάρμα	78
Βασανίζεν	72	Διάσασις	48
Βάσις ρυθμῆ	210, 226	Διάσημα	44, 220
Βιολογούμενα	60	Διασύρειν	174
		Διασυρμός ἐπιδέξι	186
Γ.		Δι' ἀσφαλείας ἄγειν	112
		Διαπορητέον	8
Γαῦρον	34	Διατύπωσις	124
Γενναῖα φρεσίν	38	Διαγωγῆς	194
Γλαφυρὸν	72, 184	Διαφορεῖν	8
Γλωττόκομον	244	Διαχαλᾶσθαι	218
Γόμφος	226	Διαχλάδαιεν	156
Γόνιμος 162. γονιμώτατος	36	Διδάσκειν δρᾶμα	140
Γυμνόμενον	48	Διεξοδεῦσαι	188
Γωαικωνίτις	172	Διηγηματικὸν	56
		Διηρημύα	10, 34
Δ.		Δικαία δ' ἐλεεία	242
		Διοιχόμενα	68
Δαιμόνια	46	Διομαλίζεν	180
Δαιμόνιον πνεῦμα	182	Διορυσέον	78
Δάπανος Adjectiv.	252	Διὸς ἐνύπνια	58
Δειλότερα	10	Διοσημεία	100
Δαινῶδες	14	Διοχητῶδες	172
Δείνωσις	76	Διχόρειοι	224
Δεκάσμος	250	Διμωαί	152
Δεκάθετος ἐπὶ κρήσει	ibid.	Δοκίμιον	170
Δέλτα	28	Δοξοκομπῆντα	138
Διάγνωσις	32	Δορυφορικὴ οἰκησις	170
Διαδορατιζόμενος	88	Δελαγωγῆσι	246
Διαδοχή	82	Δελοπρεπῆ	42
Διακεκομμένη	122	Δρακονιδῶδες κόρα	94
Διακληρονομήμενον	82	Δρακόμενοι πρὸς ναυάγιον	230
Διακρίβειν	108	Δρμηταί	240
Διαμαρτάνω	38	Δωασεία	6
Διαπύσσειν	158	Δυσδαιμονῶσι	48
Διάπλωσις	134	Δυσεξάλειπτος	36
Διάπυρρος	80	Δύσληπτον	32
Διαρυσάειν	88	Δυσσεῖς	26

Δυσ

I N D E X.

Δυσφυλακίστατον	18	Ἐκφυλοι	102
Δωρητὸν πρῶγμα	42	Ἐλαττώματα	176
Δωροδοκία	250	Ἐλεγχλικώτατ'	24
		Ἐμδολῶ ποιεῖσθαι	126
E.		Ἐμδρῖθ' εἰς ἐννοιαί	42, 43
Ἐγκατατίθω	252	Ἐμπαθής 40, 104, 142, 146	
Ἐγκαταλείπω	34	Ἐμπεριεχόμενα	38
Ἐγκατατάττω	74, 236	Ἐμπληξίς	92
Ἐκκοπή	226	Ἐμποῖσιν	74
Ἐκκύμων	42, 86	Ἐμπροκλον 78, 102, 118	
Ἐκωμιαστικοί	40	Ἐμπρησμός	82
Ἐδαφία	36	Ἐμφανισικώτερον	162
Ἐδραῖον μέγεθος	224	Ἐμφασίς ἀγωνίας	122
Ἐιδία, ἐπ' αἶσες	88, 238	Ἐμφρεύμενα	80
Ἐιδωλον	46	Ἐμφρερον	244
Ἐιδωλοποιεῖν 102. εἰδωλο-		Ἐμψυχοί τάρτοι 16. πάθη 190	
ποιῖα	92	Ἐναγώνια 104. ἐναγώνιον πά-	
Ἐιδοποιῖα χημάτων	118	θία 128 — πρῶγμα	
Ἐικαῖον	10	142 — σωματίον	56
Ἐικονογραφία	72	Ἐναλήθης	102
Ἐιρκτή	252	Ἐνάργεια	92
Ἐισβολή	50	Ἐναλλάττειν τάξιν	128
Ἐκβολή πνύματ' 182. πά-		Ἐναργέστατον	162
θες	146	Ἐναφανίζεσθαι	116
Ἐκθεαίρειν	248	Ἐνδέκεσθαι αἰ. ἐνεχεσθαι	130
Ἐκκαθηράνεις	74	Ἐνέργημα	210, 212
Ἐκλύεται	60	Ἐνεσπαργανωμένοι	242
Ἐκπάθεια	204	Ἐνθεν	120
Ἐκπίπτειν εἰς	24	Ἐνθεσιζῶν	18
Ἐκπληξίς	6	Ἐνθεσιασικὸν πᾶσι	38
Ἐκσάσεως 206. ἐκσασιν 6.		Ἐννόημα	92
ἔξσηκότες	22	Ἐνεσπαργανεῖσθαι	242
Ἐκλιάστω	228	Ἐνιάφιον	54
Ἐκτραγωδεῖν	94	Ἐνίκητιν	108
Ἐκφρεύμεν	60	Ἐνιραχέας φύσεις	240
Ἐκφλεγόμενον θυμικῶς	80	Ἐνισπέν	72
Ἐκφρονες	210	Ἐξαμαυροῖ	116
		Ἐξείργασαι	50
		X 3	Ἐξενεχ-

INDEX.

Ἐξενεχθῆναι	6	Ἐπιπροϋδῆναι	166
Ἐξερράσματα χερῶν	224	Ἐπιπροϋδῆναι	238
Ἐξῆς	184	Ἐπισήμων παιδείας	6
Ἐξίς	242	Ἐπὶ ῥῶσις κατασχεδῶν	76
Ἐξομαλίζειν 126. Ἐξομαλίσ- μῳ	56	Ἐπισφύδαί τινος	162
Ἐξοχή 68. Ἐξοχαί	74	Ἐπισυνέδησαν	74
Ἐξωνεῖδαι σφάλματα	198	Ἐπισυνέσεις	60, 218
Ἐπαθλα	242	Ἐπισφαλῆς	180
Ἐπαινετικοὶ 40. Ἐπαινετὸν	162	Ἐπιτηδῶν	42, 120
Ἐπακμάσαι	88	Ἐπιτίθεσθαι	94
Ἐπάλληλός 56, 126, 192		Ἐπιφάνεια	100
Ἐπανθῆναι	160	Ἐπιφθίγγαυτο	46
Ἐπανίστασθαι	30	Ἐπιφορῶν	32
Ἐπάνω cum Genit. 6, 196		Ἐπιφωεῖν τινα	24
Ἐπαφρόδιτον	186	Ἐπιχειρῶν	72, 176
Ἐπ' αἰδώς	86	Ἐπιχαρῆς	188
Ἐπ' ἑρως	170	Ἐποικοδόμησις λέξεων	212
Ἐπεισάγεται	76	Ἐποικονομία	76
Ἐπεισχυλῶν	76, 134	Ἐποκίλλοντες εἰς	20
Ἐπεισόδια	54	Ἐργαίνεσθαι	124
Ἐπελπίσαι	240	Ἐργαίνεσθαι	218
Ἐπέχειν τάξιν 12. μάχῳ 52. βίον 240. μῶτον 42, 254		Ἐρημέμενός τῳ	56
Ἐπίσασις	76	Ἐρμνύεις	94
Ἐπιβολή	194	Ἐρμῆς	24
Ἐπιβύνημα τελευταῖον	32	Ἐσιν αὖ quædam	38
Ἐπιγόνους Ἡρακλείδης	148	Ἐσιγῶν	14
Ἐπιδεικνύειν	82	Ἐυβουλία	12
Ἐπίδοσις μεγέθους	4	Ἐυηχόν	142
Ἐπιζητεῖν	68	Ἐυδωίας ἔχειν	90
Ἐπίκαιρον πάθος	120	Ἐυκαμπής	188
Ἐπίκαιρον πρᾶγμα	156	Ἐυκαταφρόνητον	14
Ἐπικινδυνότερον	10	Ἐυμέλεια	154, 212
Ἐπικέρεια	114	Ἐυπάλαιον	186
Ἐπίμονον	82	Ἐυπίεια	160
Ἐπινοητικὸς	24	Ἐυπόρριον	196
Ἐπιπολάζειν	224	Ἐυσοχὸς παιδεία	186
		Ἐυτελισμὸς	78
		Ἐυφορῶν	240
		Ἐφαπ-	

INDEX.

Ἐφαπτόμενος 1, 28
Ἐφησύναι 100
Ἐφικτά 208

H.

Ἡ Γεμόνες ἐν ὑπερχαῖς 114
Ἡθικῶς 60
Ἡθῶς 60, 158
Ἡθολογικὴ 60
Ἡρεμεῖν 190. ἡρεμεῖν 124
Ἡρως 26
Ἡρωικωτάτη φαντασία 98

Θ.

Θεῖον 28
Θεολογικόν 112
Θέματα 176
Θεοφορεῖσθαι 100
Θεομορφίτης 50
Θεοτόκον 44
Θεοφάνεια 194, 208
Θήλας νῆσος 154
Θολοῦσθαι 14
Θορυβεῖσθαι 14
Θέροι 100
Θυμακῶς ἐκφλεγόμενον 80

I.

Ἰδιωτὴς 164
Ἰδιώτης 164, 186
Ἰδιωτισμός 162
Ἰδίωμα 72
Ἰερεῖα 232

Ἰζήματα 56
Ἰκανὸς πρὸς 22
Ἰσα βαίνειν 248
Ἰσοδουρμῆσα 98
Ἰσχυροποιεῖσα 80
Ἰταμός 28

K.

Καθίστης ἐν ὄγκῳ 80
Καθολικῶς 178
Καινόπασιον 30
Καινώτατα 60
Κακόζηλον 20
Κακόσομον 230
Καλλιγραφεῖν 184
Κανονίζειν 112
Κατὰ cum Genit. de 52
Καταβυθίζειν 246
Καταβυθίσθαι 190
Κατάγνωσις 18
Καταγίδες 124
Κατακερματίζειν 226
Κατακτενεύειν 104
Κατακτείνω 158
Κατακορέσασθαι 132
Κατακτενεύεισθαι 164
Καταμαρμαίνεσθαι 250
Καταμετρεῖν 46
Καταμετρεῖσθαι 216
Κατανθροκόσμομαι 14
Κατανιληθῆναι 82
Καταπεπικνωμένον 56
Καταποικιλίζειν 136
Κατάρυθμα 224. κατεβρυθμισ-
μένα 224
Καταρχαυρεσιάζεσθαι 252

INDEX.

Κατασκλητεύδμενα	10	Λαίψανα	54
Κατασοφίζεσθαι	114	Λήμμα 60 78, 106. γλῶσσιν.	222
Κατασπύδμεν	122	Λιθοκόλλητ	232, 236
Κατασπύδμεν ἀρμονίαν	222	Λόγος <i>respektus</i>	110, 250
Κατασκιάζειν	172	Λοιμική διαφθορά	252
Καταφέγειν ῥήτορας	190	Λύσις	206
Καταχορδώνει	162		
Κατεσπύσμενον	80		
Κατεξανάσσει	36		
Κατορθώματα 178. κατορθω- μένων 198. κατόρθωσις	32	M.	
Κεχυμέν	188	Μαγειρεῖον	172
Κηλεῖν	214	Μαλαγμα	170
Κομπωδίσσεσθαι	140	Μεγαλαυχία	34
Κονδύλιζεσθαι	244	Μεγαλήγορον	42
Κόνδυλοι	124	Μεγαλοῤῥήμων	138
Κόραι ἐν ὀφθαλμοῖς	28	Μεγαλόφρον	42
Κόρρη	124	Μεγαλοφύες	42
Κορυβαντιά 30. κορυβαντισ- μός	210	Μεγαλοψυχία	34
Κοσμικός	46, 240	Μεγεθόποιον	216
Κυφίζομεν ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων	110	Μεγεθώει	46
Κυφολογία	156	Μετλήματα	166
Κρίσις λόγων	32, 36	Μειρακιώδες	20
Κρίσις ἡχῶν	212	Μέρ, ἐπὶ μέρες	4
Κυπαριττίνη μνήμη	28	Μεταβάσις λόγου	148
Κυρολογία	152	Μετίωρα	16
Κυρίττοντες	84	Μετρία	212
Κώδων	140	Μέτρον <i>limes, terminus</i> ,	56
Κωμωδία	60	Μικρότης ὀνομάτων	228
		Μικροποιον	224
		Μικροχαρῆ	26, 224
		Μικροψυχία	30
		Μνηστροφονία	58
		Μονοτόνως	186
		Μόρμα 38, 60 in <i>Notis</i>	80
		Μυθώσης	58
		Μυκτὴρ πολιτικός	186
		Μύζαι	44
		Νάμα	

Λ.

Λαλίζοντες 84
 Λαμβάνειν πίσιν 36. ἀνά-
 δημα 34. ἰζήματα 56

I N D E X.

N.	Π.
Ν Αμα λόγων 86, 242	Π Αιδαρωδέστατον 24
Νάνοι 244	Πάθῃ ἀκαρῶν, ἄμε- τρῶν 22
Νεκῆα 42	Παιώνειον 110
Νεοττοποιῶσα 248	Παλαίστρα 26
Νήφων καρδίη 190	Πάμφυλια 48
Νόημα 132	Πανάκεια 206
Νόησις 128, 154	Πανήγυρις 192
Νῆς <i>sententia</i> 134, 150	Πανουργεῖν 114, 116
	Παντὶ <i>omnino</i> 70
	Παραβάσεις 102
	Παράβολον 134, 168
	Παραγγέλμα 32
	Παραλληλία 116
	Παρακινδυνάειν 178
	Παρακινδυνωτικώτερον 166
	Παρακολυθῶντων 68
	Παραλλάττει 78, 80
	Παραλογον 142. ἄλογως 134
	Παράνοια φθόνος 198
	Παραξύειν 164
	Παραπίπτοντες 128
	Παρασκδασικώτατον 92
	Παράσημα 42
	Παρασύρειν 168
	Παρατετολμημένα 40
	Παρατρεφῶσα 14
	Παρατρεφόμενα 58
	Παρατρεφῆ 86
	Παραφέρντας εἰς 22
	Παράφωνοι φθόγοι 152
	Παρεκάζω 56
	Παρείρας 14
	Παρένδυρσον 22
	Παρε-
Ξ Εναὶ νοήσεις 24	
Ξυρῆ ἀκμή 130	
Ο .	
Ὁ μῦθ, Ὁ ὅ, <i>partim, par-</i> <i>tim</i> 60	
ὉΓκηρὸν πρεῖγμα 14	
ὉΓκῆν νόησιν 154	
ὉΓκῆ 12, 54	
Ὁιδεῖν 18. οἰδεῖν ἄρ' μὲλ 16	
Ὁλοφύρσεις 54	
Ὁμοειδία 224	
Ὁμότονον 200	
Ὁξόρρυπον 120	
Ὁρμον 80	
Ὁρκωμοτεῖν 100	
Ὁυρῆ 54	
Ὁχάοντες 84	
Ὁχληρὸς 52	
Ὁψοποιὸς 236	

I N D E X.

Παρεξίβω	58	Πολλοσημόριον	198
Παρεπόμψα	62	Πολυῖσωρ	22
Παρθένοι ἐν ὀφθαλμοῖς	28	Πολυπλήθεια	164
Παρυσάνειν	108	Πολυτέλεια	198
Παργλιγωρέμψον	178	Πολυφωνότερε	184
Παροράματα	180	Πομπικὰ 40. πομπικῶς	168
Παρορῖζεν	10, 72	Πορεία εἰμαρμενη	154
Παργρητικὸν	90	Πορῖζεσθ 2. ἄγνωσιν 32. τέχ- νῳ	200
Πείσματα ψυχῆς	172	Πόρνοι ἐν ὀφθαλμοῖς	28
Πέλεια	58	Ποσὴ ἐπίδοσις	4
Πένιαθλ	184	Ποσότης 78 -ότητες	10
Πεποιημένον 20. πεποιημένη λίξις	38	Πρακτικόν	58
Περιγωγέμψα ἡλίω	116	Πραποδιδόναι βάσιν	226
Περβάλλειν ἐκλείας τ' αἰώ- να	6	Προβόλη	172
Περιγραφή	78	Προεισέβαλε	132
Περιεργία	20	Προεκκειμήριος	76
Περὶ θήματα	238	Προεμφανίζεσθ	118
Περιϊσάνεις ἐς τὸναντίον	20	Προηγέμενος	252
Περίλαβεῖν	80	Προπεπωκότες ἐλδιδεῖν	164
Περίοδ	76	Προπηλακίζεσθ	126
Περιπαθεῖς	40	Προσαίγεται	60
Περιποιεῖν 2. πεποιησαίμεθα	32	Προσαγγέλια	74
Πεῦσις	118	Προσαναπλαττόμενον	34
Πέφυκας	4	Προσαποδιδόναι	56
Πεφώνη	214	Προσβιβάζειν κινδύοις	100
Πηθήματα	172	Προσεκλικώτερον	146
Πλάν	58	Προσέναγχ	240
Πλειάδες	96	Προσεπείσφειν	56
Πλεκιάνη	14	Προσεπιθεωρεῖν	54
Πλὺ εἰ μὴ nisi	48, 78	Προσισορεῖν	58
Ποκοειδῆς	100	Προσκοσμήματα	236
Πολιτικὸς ἀνὴρ 6. τὸ πολιτι- κόν	56	Προσωρῶσατο	154
Πολλὰ τὰ <i>plerumque</i> 10. ὡς τὰ πολλὰ 6. πολλὰ	22	Προσώπιαν 126, 138, 156, 218	
		Προσραγοῦμενον	34
		Προσυπογράφειν	90
		Προσφύεσθ	186

Πρό-

I N D E X.

Πρόχρησις	148	Συλκορυφῆν	142
Προσωπεῖον τραγικόν	160	Συμβιάζω	72
Προτερήματα	242	Συμμαχῆ	114
Προϋποτίθεσθαι	6, 36, 42	Συμμορῆα	122
Πρωθεῖν	168	Συμπεφυκέναι	38
Πυγμαῖοι	244	Συμπλήρωσις	80
Πυρρῶς	14	Συμπολεμεῖ	48
		Συμφυῖς	248
P.		Συναθροίζεν	198
Ῥόθιον φορεῖς	168	Συναίρεσις	68
Ῥοτικόν	20	Συναναγκάζω	72
Ῥυθμός διὰ κλιλικός	216	Συναναίρει	12
		Συναίρει	244
S.		Συνδεδιωγμῶν 76. συνδω-	
ΣΑθρῆ τῶν πραγμάτων		κώμεθα	236
	120	Συνδιαφορεῖ	218
Σείριον	98	Συνδιατιθέσθαι	34, 214
Σημαντικώτατα 162. σημα-		Συνδιοικήσης	122
τικῶν	164	Συνεδρᾶν	60
Σήραγγες	170	Συνεδρεῖ	76
Σκέμματα	178, 200	Συνεκφωνῶν	204
Σκλῶν ἀντιρρόπινον	168	Συνεμβάλλειν	52, 88
Σκληρότητες	226	Συνεμπίπτω	72
Σοβαρότερον	118	Συνεμπνέειν	54
Σοφῆσαι	224	Συνενθιστᾶν	86, 168
Στηριγμός	222	Συνεξομοιοῦσθαι	210
Στίγματα	236	Συνεπιβάλλειν	98
Στόμφον	14, 174	Συνεπικρίνειν	6
Στρέφίγγες	170	Συνεπιρρωννύμενος	78
Συγγραμμάτιον	2	Συνεπλήρωται	98
Συγγραφῆς	60	Συνεχῆς assidue 34. συνεχῶς	76
Συγκατάθεσις 36. Συγκατα-		Συνόσθον παθῶν	68
τίθεσθαι	164	Συνοικονομέμενα	74
Συγκινημῶν	92	Συνόλον, τὸ σῶλον 82, 114	
Συγκινοῦσθαι	98	Συνιλεῖν 40. συνιλεσθῶν 208.	
Συγκινοῦσθαι	48	συνιτελεσμένους	190
		Συνιτελισμένα	74
		Συνυ-	

INDEX.

Συνυπάρχειν	38, 60	Ἐπερέκλιωσις	102
Συοφορέσμενους	58	Ἐπερήμερον	90
Σύσασις	38	Ἐπερκείμενα <i>al.</i> ἑκκεκείμενα	
Σφαδάζειν	142		140
Σφόνδυλοι	168	Ἐπεροχαί	114
Σχέσις	74	Ἐπερτεταμμένα	62, 82
Σχολασικὴ νόησις	20	Ἐπερφυῖς	6, 44
Σχολικόν	22, 74	Ἐπογ. Ἐξ ὑπογύμ	134
Σωματίον	56	Ἐπόδεσις	2, 32, 52
Σωματοειδέσμερον	142	Ἐποκρέειν	226
Σωματοποιούμενα	218	Ἐπομνηματίζεσθαι 4. ὑπόμνημα	200, 254
		Ἐπονόςαι πρὸς	14
		Ἐπελθῶ	172
		Ἐποτίμησις	166
		Ἐποφερομένης <i>declinante</i>	54
		Ἐπεροφημία	92
		Ἐψηγήσαιο	8
		Ἐφθῶ λόγων	8
		Ἐψηγορέα	36, 190
		Ἐψηλοφανέσαστον	140
			Φ.
		Φανίασις <i>species</i> 34. <i>visio</i>	92
		Φανιάσματα	46
		Φημί <i>voco, cum Accusf.</i> 28,	30, 58
		Φθόγγος ἀσάφωνος, κύριος	152
		Φιλολογεῖν	158
		Φιλόμυθον	54
		Φιλόπονθῶ	94
		Φίλαι χεῖρες <i>sue manus</i>	70
		Φιλοχρηματία	246
		Φλοισώδες 74. Φλοισώσης ἀνὴρ	16
		Φοισάζειν λόγους	40
			Φοι-

INDEX.

Φοιβασικοὶ	86	Χαῦνος	18, 34
Φοιβόληπιος	108	Χεῦμα	82
Φορεῖ	12	Χηρᾶν τινός	40
Φορταγαγέντων	236	Χοιρίδια	58
Φορβειά	16	Χορτάζεσθαι	84
Φρασικός	82	Χρησμοφθεῖν	86
Φρόνημα	42	Χρησμομάθεια 238. Χρησμομα-	
Φρονηματίας	44	θεῖσιν	12
Φυσῶδες	152	Χύσις	80
Φωνήεντα	218	Χωρεῖν concipere	50
Φωρίον	28		

Χ.

Ψ.

ΧΑλᾶσαι	202	Ψήγματα	74
Χάρῳ βιβλίων	232		

INDEX

INDEX AUCTORUM

Quorum meminit LONGINUS in præ-
dicto Commentario.

A.		118, 124, 132, 140, 150, 164, 184, 186, 188, 190, 198, 214
Æ	Schylus. Pag. 98, 100 Ammonius. 88	
Amphicrates.	18, 26	E.
Anacreon.	162	
Apollonius.	180, 182	E
Aratus.	72, 144	Ratosthenes. 182
Archilochus.	72, 86, 182	Eupolis. 110
Arimaspiorum autor.	68	Euripides. 94, 96, 101, 220
Aristophanes.	220	
Aristoteles.	166	G.
B.		Gorgias Leontinus. 16
Bacchylides.	182	
C.		H.
C	Ecilius. 4, 24, 40, 162, 164, 176	H
Callistenes.	16	Ecataæus. 148
Cicero.	80, 82	Hegeſias. 18
Clitarchus.	16	Herodotus. 30, 86, 130, 144, 154, 162, 204, 228
D.		Hesiodus. 44, 88
D	Emosthenes. 12, 72, 80, 90, 102, 108,	Homerus. 44, 46, 48, 52, 54, 56, 68, 70, 72, 88, 90, 122, 144, 146, 148, 150, 180, 182, 198, 244
		Hyperides. 104, 184, 186
		ION

I N D E X.

I.		S.	
I ON Chius.	184	S Appho.	62
Isocrates.	24, 202	Simonides.	102
		Sophocles.	16, 101, 184
		Stesichorus.	86
L.		T.	
Lyfias.	176, 192	T Heocritus.	182
		Theodorus.	22
M.		Theophrastus.	166
M Atris.	18	Theopompus.	162, 230
Moyfes.	50	Thucydides.	90, 132, 142
		Timæus.	22, 26, 28
P.		X.	
P Hiliſtus.	220	Xenophon.	26, 28, 38, 122,
Phrynichus.	140		142, 154, 168, 238
Pindarus.	184		
Plato.	26, 28, 82, 86, 90,		
	138, 152, 156, 168, 174,		
	176, 198	Z.	
		Zoilus.	58

I N D E X

INDEX SECTIONUM

Commentarii de SUBLIMITATE.

S E C T. I.	
Cecilii libellum de Sublimitate esse imperfectum, & qua- re.	Pag. 1
S E C T. II.	
An Sublimitas doceri possit.	9
S E C T. III.	
De Tumido dicendi genere.	15
De Frigido dicendi genere.	21
De Parenthyso.	23
S E C T. IV.	
De Frigido.	23
S E C T. V.	
Unde fluant prædicta vitia.	31
S E C T. VI.	
Veræ Sublimitatis scientia comparanda est.	33
S E C T. VII.	
Quomodo Sublimitas cognosci potest.	33
S E C T. VIII.	
Quod quinque sunt loci Sublimitatis.	37
S E C T. IX.	
De Sensuum altitudine.	43
S E C T. X.	
Præcipuarum circumstantiarum delectum & conjunctionem Sublimitatem efficere.	61
S E C T. XI.	
De Incremento.	77
S E C T. XII.	
Definitionem Incremendi, quâ utuntur artis scriptores, ve- ram non esse.	79

S E C T.

INDEX SECTIONUM.

	S E C T. XIII.	
<i>De Sublimi dicendi genere Platonis.</i>		83
<i>De Imitatione.</i>		85
	S E C T. XIV.	
<i>Optimos scriptores in scribendo ante oculos nostros ponendos esse.</i>		91
	S E C T. XV.	
<i>De Visionibus.</i>		93
	S E C T. XVI.	
<i>De Figuris.</i>		107
	S E C T. XVII.	
<i>Figuras & Sublimitatem sibi invicem auxilium ferre.</i>		115
	S E C T. XVIII.	
<i>De Interrogationibus & Percontationibus.</i>		119
	S E C T. XIX.	
<i>De Diffolutis.</i>		123
	S E C T. XX.	
<i>De Figurarum Coacervatione.</i>		ibid.
	S E C T. XXI.	
<i>Copulas enervare orationem.</i>		127
	S E C T. XXII.	
<i>De Hyperbatis.</i>		129
	S E C T. XXIII.	
<i>De mutatione Numerorum.</i>		135
	S E C T. XXIV.	
<i>Singularia aliquando efficere Sublimitatem.</i>		141
	S E C T. XXV.	
<i>De mutatione Temporum.</i>		143
	S E C T. XXVI.	
<i>De mutatione Personarum.</i>		145
	S E C T. XXVII.	
<i>De aliâ Personarum mutatione.</i>		147
	S E C T. XXVIII.	
<i>De Periphrasi sive Circumlocutione.</i>		153
	S E C T. XXIX.	
<i>Periphrasin immodicam esse insulsam.</i>		157

INDEX SECTIONUM.

S E C T. XXX.	
<i>De verborum delectu.</i>	159
S E C T. XXXI.	
<i>De verbis vulgaribus.</i>	163
S E C T. XXXII.	
<i>De Metaphorarum multitudine.</i>	165
S E C T. XXXIII.	
<i>Scripta Sublimia, quæ aliquando peccant, potiora esse iis, quæ omni vitio carent, sed non sunt Sublimia.</i>	179
S E C T. XXXIV.	
<i>Ad quæstionem præcedentem explicandam virtutes De- mosthenis & Hyperidis comparantur.</i>	185
S E C T. XXXV.	
<i>Platonem pauciora, quàm Lysiam, vitia habere; & maxima magis, quàm communia, admirationi esse.</i>	193
S E C T. XXXVI.	
<i>Idem de Sublimi in scriptis dicendum esse.</i>	197
S E C T. XXXVII.	
<i>De Comparationibus & Similitudinibus.</i>	201
S E C T. XXXVIII.	
<i>De Hyperbolis.</i>	203
S E C T. XXXIX.	
<i>De Collocatione.</i>	209
S E C T. XL.	
<i>De aptâ membrorum orationis inter se connexionem.</i>	219
S E C T. XLI.	
<i>Numerum fractum Structuræ orationis repugnare.</i>	225
<i>Syllabas nimis breves obesse Sublimitati.</i>	227
S E C T. XLII.	
<i>Phrasin nimis brevem minuere Sublimitatem.</i>	ibid.
S E C T. XLIII.	
<i>Exilitatem verborum deturpare Sublimitatem.</i>	229
S E C T. XLIV.	
<i>Unde accidit, ut tanta Sublimium scriptorum sit pau- citas.</i>	239

FRAG-

INDEX SECTIONUM.
FRAGMENTA LONGINI.

1	E <i>Cod. MSto Vat.</i>	261
2	E <i>Cod. MSto Par.</i>	ibid.
3	<i>E Cod. MSto Par. Prolegomena in Hephæstionis Enchiridion.</i>	265
4	<i>E Cod. MSto Par.</i>	279
5	<i>Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. Edit. Basil.</i>	283
6	<i>Ex Porphyrio de vitâ Plotini, p. 12. Edit. Basil.</i>	293
7	<i>Ex Eusebii præparatione Evangelicâ, l. 15. p. 822. Edit. Paris.</i>	297
8	<i>Ex Anonym. Comment. in Hermog. p. 380. Edit. Ald.</i>	301

F I N I S.

